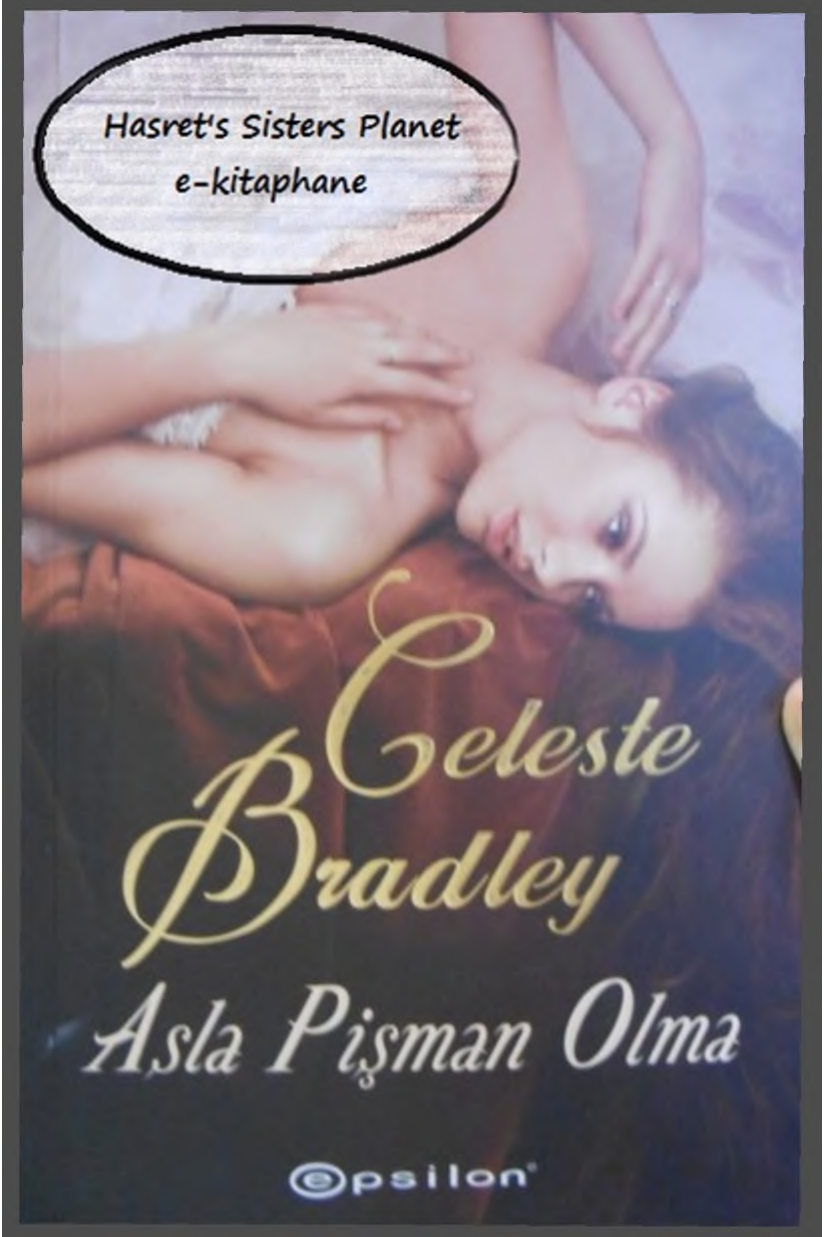

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

*Celeste
Bradley*

Asla Pisman Olma

©psilon®

RITA Ödüllü Yazar Celeste Bradley'den unutmayacağınız bir seri:
YALANCILAR KULÜBÜ

KURAL #3: Asla Pızman Olma

James Cunnington'ın önünde acil bir görev vardı: Yalancılar Kulübü'nün kayıp şifre kırıcısı olan ve Napolyon'la işbirliği yaparak ihanet ettiğinden şüphelenilen adamın kızını bulmak zorundaydı. En büyük sorunuysa zamandı. James, bakımını üstlendiği çocuğun yeni öğretmenininin bir şeyler sakladığına emin olmasına rağmen aramakta olduğu kadınla aynı evde yaşadığından tam anlamıyla habersizdi.

Çaresiz ve açlıktan ölmek üzere olan Phillipa Atwater ise bilgili, genç öğretmen kılıfına girmek için erkek kıyafetleri giymek zorundaydı. Neyse ki bu zeki ve rahatsız edici gizlilik, Fransız casuslar tarafından acımasızca kaçırılan babasını aramak için zaman kazanmasını sağlayacaktı. Babasının emanet ettiği gizemli not defterini dikkatlice koruyan Phillipa, her yanı tehlikelerle dolu gibi hissediyordu. Yakışıklı yeni patronu James Cunnington'ın evinde bile güvende değildi. Phillipa, arzusun hedefe doğrultulmuş bir kurşun kadar ölümcül olabileceğini keşfetmek üzereydi.

"Macera ve ateşli bir tutkuyla en cesur okuyucuları bile tatmin ediyor."

Romantic Times

ISBN 978-0944-82-871-0

9 789944 828710

025

Twitter.com/TayloraJensen

www.penguinpublishing.com

ASLA PİŞMAN OLMA

Orijinal Adı: The Spy
Yazarı: Celeste Bradley
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Burçak Soydan
Editör: Emirhan Aydın
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: fotolia.com

1. Baskı: Mayıs 2014

ISBN: 978-9944-82-871-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2004 Celeste Bradley

Türkçe Yayın Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Asla Pişman Olma

Celeste Bradley

Çeviri
Burçak Soydan

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

 epsilon®

Bill'e... *"Her zaman ve sonsuza dek"*

Yalancı'nın Öğretisi

Herkesin güvenliği için evimizden, ocağımızdan ve sev-giden feragat ederek bir hilekâr kılığına bürünüp gecenin kıvrımlarına saklanarak çalışırız.

Biz görünmeyenleriz.

GİRİŞ

İngiltere, 1813

Yaz ortası...

Düğün müziği çalmaya başladı. James Cunnington gelinin yanındaki yerini aldı ve kolunu tutan parmakların titrediğini hissetti. Yüzyıllar boyunca atalarına hizmet etmiş olan kilisenin yüksek tavanı boyunca güzel melodiler dans ediyordu.

Gözlerini kapasaydı bu güzel yerde evlenen bütün çiftleri, iyimser damatlarla neşeli gelinleri, hayal edebilirdi.

James, kusmak üzereymiş gibi hissediyordu kendini.

Başı döndü ve şakakları müziğe çirkin bir şekilde uyum sağlayarak hızlıca atmaya başladı. Bunun titrek Yankıları, sinirini kırılma noktasına getirecek gibiydi. Bu baş dönmesini sarhoşluğa yormak isterdi bundan daha fazlası olduğunu inkâr edemezdi

Dün akşam tüm erkekler toplanıp damadın şerefine içmişlerdi ama sorununun sadece bir kısmı bundan kaynaklanıyordu. Asıl neden, tedirgin kalbinin duygularını zehirlemesiydi.

Düğün muhteşemdi. James yanındaki kadının ışıldayan yüzüne göz attı. Gelin bu bakışa tebessümle karşılık verdi. James bugün mutlu olmalıydı. Sonsuza dek sürecek sadakat ve beraberliği düşünüp sevinmeliydi.

Bunun yerine, koridorda gelinle birlikte yürürken düşünemediği tek şey ihanet, utanç ve asla dinmeyen suçluluk duygusuydu.

Kendi suçu.

Panikleyerek evlenmesine gerek olmadığını düşündü. Kendine kolayca bir vâris seçebilirdi, hatta kulübünde gezinen şu baca temizleyicisi çocuğu bile evlat edinebilirdi. Tüm bunlara katlanmasına hiç gerek yoktu.

Papazın önünde durdu, buraya kadar gelmesi uzun zaman almıştı. Kesinlikle kusmak üzereydi. Yaklaşan kaçınılmaz sonu hissederek gelinin elini tuttu ve damada verdi.

Neyse ki düğün kendisinin değil kız kardeşi Agatha'nındı.

Bölüm Bir

Bir ay sonra...

Yakındaki sokak lambalarından gelen sönük ışık, açıkta duran beyaz tenli çıplak kalçanın üzerinde parlıyordu. Kadının dolgun, beyaz ve zarif bacağı yukarıya kadar çekilmiş iç çamaşırının danteli ve dizin üzerinde jartiyerle birleşen çorabın siyah tüyleriyle daha da çekici hale gelmişti. Kısa süren, soluk bir anıydı bu ama etkisi mideye yenilen bir yumruğa eşdeğerdi.

İşte o anda James Cunnington'ın ağzı kurudu ve parkın içinden hızla geçerken birden durdu. Hiç beklenmedik bir anda yanlışlıkla gördüğü pürüzsüz kadın teni yüzünden aniden irkildi, nabızı hızlanırken beyni yavaşladı. Kadının çıplak tenini gördüğü anda içinde yükselen şehvet nedeniyle irkilmmişti. Çıplak bir kadın kalçası görmeyeli ne kadar olmuştu? Üç ay? Dört?

Metresinin onu kaçırdığı ve esir ettiği geceden beri böyle bir ruh halindeydi. O gece, hayatı boyunca tanıdığı en baştan çıkarıcı kadının yetenekli ellerindeki hayret verici gü-nahkâr zevki tattıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde, dizleri

yorgunluktan titreyerek eve dönüyordu. Bir anda karşısına çıkan, yalnızken başa çıkamayacağı kadar çok sayıda adamın saldırısına uğramıştı. James gözünü açtığı anda, bir Fransız casusu ve kiralık katil olan cazibeli dolandırıcı Leydi Lavinia Winchell'in esaretinde olduğunu görmüştü. En sonunda oradan kaçmış ve Lavinia'nın başbakana suikast düzenleme planını engellemeyi başarmıştı. Tam olarak iyileşmeyen omzundaki kurşun yarası, şimdi olayı hatırlayınca yine sızladı. Lavinia saray tarafından tutuklanmıştı ve eğer James'in bu konuda söyleyecek herhangi bir şeyi olsaydı da bunu, Lavinia'nın işlediği cinayetler yüzünden asılmasından önce söylemezdi.

James'in aklı aç arzularındayken önünde duran kadın, ince bacaklarını kullanarak parktaki taş bankın üstüne çıktı. Amacı meydanın ortasındaki parkın sınırlarını çizen yüksek çitin ardına bakmakmış gibi görünüyordu. Kadının kombinizonu, etekgi ve koyu renk mantosu, James'in aylardır yaşadığı en tatmin edici cinsel deneyimi, yani kadının çıplak tenini görmesini engellerken James keder içinde izlemekle yetindi.

Yazık.

Sonra gözlerini kırıştırdı. Dizginleyemediği düşüncelerinden kendini güçlükle alan James, bir anda saatin ne kadar geç olduğunu fark etti. Alacakaranlık çoktan çıkmıştı. Karanlığı sadece meydanın etrafında yanan lambalardan gelen ışık aydınlatıyordu.

Çok tuhaf. Londra'nın ortasında karanlığa gömülmüş bu parkta, bir kadının tek başına olması gerçekten garipti. Evet, Mayfair'deydiler ama bu varlıklı ve seçkin bölgenin bile kendince bazı tehlikeleri vardı. O uğursuz gece, James tam da bu parkta saldırıya uğramıştı.

Şu anda yaşadıkları, o geceye çok benziyordu.

Çitin gölgesinin karşısında şekillenen karanlık silüeti tam olarak görene kadar dikkatlice yürüdü. Kadın onu hâlâ görmemiş, taş yolda yürürken çıkan ayak seslerini duymamıştı. Belli ki çitin ötesinde ne olduğu onu daha çok ilgilendiriyordu.

James'in bildiği kadarıyla, çitin ve caddenin ötesinde olan tek şey bir evdi.

Kendi evi.

Sessizce ilerlemeye devam eden James, ileriye görebilmek için parmak uçlarına yükselen kadının tam arkasında durdu.

“Neyi gözetliyoruz böyle?”

Phillipa Atwater'ın kalbi, arkasından gelen bu kalın sesle az kalsın duruyordu. Şaşkınlıkla geriye tökezledi. Ayakkabılarından biri ıslak bankın üzerinde kayınca, birden dengesini kaybedip düştü.

Kendini adamın güçlü kolları arasında, geniş ve sert göğsüne dayanmış bir halde buldu. Yabancı biri tarafından böyle sarılmaya karşılık, doğal olarak çırpınmaya başladı.

Kurtulmaya çalıştığı göğüsten bir kıkırdama yükseldi, ses o kadar kalın ve derindi ki Phillipa'nın içine işledi.

“Kahramanınıza böyle mi teşekkür ediyorsunuz?”

Phillipa'yı tutan kişi sert ve kaba değildi ama ondan kurtulmak oldukça zordu. Phillipa'nın çırpınışları, ancak bir çocuğun elinde tuttuğu kelebeğin çırpınışı kadar etkiliydi. Son bir sinirle dirseğini, bu serseri adamın taş gibi sert karnına geçirdi ama çabalarının işe yaramadığını anlayınca başını öne eğerek, kolları çapraz bir şekilde adamın kollarında kalmayı kabullendi.

Adamın tekrar gülmesiyle birlikte sıcak nefesini yanagında ve kulağında hissetti. Kahretsin. Başındaki örtü, çırpınırken geriye düşmüştü. Çok şükür ki saçları açılmış ve omuzlarına dökülmüştü. Kafasını sallamasıyla birlikte saçları yüzünü örttü.

“Kimsin sen?” Adamın sesi kısıktı ama çok da yumuşak değildi. Hatta tam anlamıyla sorgulayan bir tavırla konuşmuştu. “Bu saatte burada ne yapıyorsun?”

Phillipa sessiz kaldı. Onu tutan adamın kollarını gevşetmesini beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Bu çok zamanını almayacaktı çünkü son birkaç aydır çevik olmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Dünya, erkeklerin tacizci elleri ile doluydu. Yalnız bir kadın bunlarla baş etmeyi öğrenmeliydi.

Buna rağmen, istemese de şunu kabul etmeliydi ki bu adam onunla yasadışı bir münasebete girmeye niyetli gibi durmuyordu. İnatçı, geniş elleri tam da olması gereken yerlerde duruyordu: Biri, üstteki kolunu sıkıca tutuyor, diğeri ise büyük bir nezaketle Phillipa’nın dizine değmeyecek şekilde duruyordu.

Phillipa havaya kaldırıldığını hissetti, adam sanki onun kilosunu ölçüyordu. Eğer kaslı kolları tarafından böyle hafifçe kucaklanmış olmasaydı, adamın gücü korkutucu olurdu. Bir an, bazen sığınabileceği böyle güvenli kollara özlem duydu. Yanında bu kadar güçlü biri olmayalı epey uzun zaman olmuştu...

“Pek konuşkan biri değilsiniz sanırım? Bu benim için dert değil. Bütün gece burada, bu şekilde durabilirim.”

James bu sözleri karşısındakinin gözünü korkutmak için söylemiş olsa da dediklerinde bir doğruluk payı olduğunu

da fark etmişti. Kadın gerçekten tüy gibi hafifti. Belki de sadece kollarında bir kadın olduğu için böyle hissediyordu. Kadının hoş kokulu saçlarının göğüsüne ve omuzlarına değ-mesiyle, James'in üzerine baştan çıkarıcı kırmızı bir örtü serilmi ti. James yüzünü kadının saçlarına gömmek, o sa -ları kendi çıplak g ğ s nde hissetmek için çıldırtıcı bir arzu duydu.

Boğazını temizledi ve ağırlığı diğer koluna verdi. Fakat böyle olunca da kadının kalçası, James'in en a  olan b l-gesine değiyordu. Güçlükle yutkunan James, kadının kendi ayakları üzerinde durmasının en iyisi olacağına karar verdi. Ayaklarını yavaşça yere değdirmek için eğildi, bunu yapar-ken sertçe kadının omuzlarından tutmaya devam ediyordu.

  te, böyle daha iyiydi.

Ancak hâlâ temas halindeydiler ve uzattığı koluna kadı-nın g ğ s n n kıvrımını değiyordu. James kendini ele geçi-ren arzuyla parmaklarını bilinçsizce sıktı.

Kadın hafifçe inleyince James, birden kollarını gev etti ve onu elinden kaçırdı.

   ırtıcı bir hızla dönüp kaçan kadının siyah mantosu arkasında dalgalandı. James onu bir kez daha kolundan ya-kalamak için peşinden ko tu ama kadın hızla ağ aların ka-ranlığına dalıp kaçmaya devam etti. James de hemen onun peşine d   ti. Kendi bacaklarının uzun olması onu yakala-masını kolayla tıracaktı. Kadın önündeki ağ aların arasında kayboldu ama James onun lo  ı ıkta parıldıyan bakır rengi saçlarını takip etti. Çok yakla mı tı, neredeyse yakalayacak-tı...

Kadın bir ağı dalının altından koşarak geçti ama James bunu fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Alnını ağ a çarptı. Sert bir darbeydi. Kendini topladığında kadın çoktan gitmişti.

“Kahretsin.” Onu yakalama şansı kalmamıştı. Karanlık, arkasında hiç iz bırakmadan kadını yutmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, bu güçlü arzuları onun kadını yakalamak konusundaki inancını kırmıştı. Onu kovalamasını hak edecek ne gibi bir suç işlemişti ki kadın? Parktaki bir bankın üzerinde durmak mıydı suçu?

James, başını hüznle sallayarak orada durmaya devam etti ve yavaş yavaş kaybolan ayak seslerini dinledi.

Yine de içinde kadını elinden kaçırdığı için eninde sonunda pişman olacağına dair güçlü bir his yerleşmişti.

Bir sonraki gün Phillipa kendini yine o evde buldu. Ağır kapı tokmağını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve tokmağı tekrar indirdi. Birkaç saniye içinde kapı açıldı ve siyah-yeşil üniforma giymiş, kısa boylu bir adam görüldü. Phillipa’yi tepeden tırnağa süzdü.

Adamın gözlerinde küstahça bir ilgisizlik vardı. “Ne için geldin, söyle.”

Phillipa, adamın kaba sözleriyle irkildi. Bu kadar güzel bir evin çalışanlarının da en üst seviyeden kişiler olmasını beklerdi. “Ben...” *Kahretsin! Bu kadar yüksek sesle ve kız gibi konuşma.* Boğazını temizledi. “İş ilanı için görüşmeye gelmiştim.”

“Off,” Uşak omzunu silkti ve ters ters baktı. Bir adım geri giderek kapıyı tuttu. “İyi, gel o zaman. Yoksa dışarıdaki bütün soğuk hava içeri girene kadar bekleyecek misin?”

Phillipa hemen içeri adım attı ve acıyla irkildi. Erkek kılığına gireli henüz bir saat bile olmamasına rağmen, pantolon giymenin en kötü yanının kalçalarını tahriş etmesi olduğu-

na karar vermişti. En kötü ikinci şey ise, erkek görüntüsünün hiç şüphe uyandırmamasıydı.

Eskiden narin vücudu ile gurur duyardı ancak fakirlikle boğuştuğu son aylarda o kadar zayıflamıştı ki ancak açlıktan ölen biri bu kadar zayıf olabilirdi. Ödünç aldığı pantolonu ve cüppesi üzerinden dökülüyordu ve yeleği o kadar sıkı iğnelenmişti ki iğneler batmasın diye zorlukla hareket edebiliyordu. Bir eliyle ceketini düzeltirken içerideki kâğıdın hışırtılarını hissetti. Ah, evet. Cebinde, onu bugün buraya getiren ilan vardı.

“Dokuz yaşlarındaki bir çocuğa özel öğretmen aranıyor,” yazıyordu ilanda. “Sabırlı ve uysal erkekler lütfen Bay James Cunningham’a başvursun, 28 Ashton Meydanı, Londra.”

James Cunningham.

Tanıdık bir isimdi. Babasının notlarında da aynı adla karşılaşmıştı. *“James Cunningham’ı yakından izle.”* Phillipa, babasının bu sözüyle ne demeye çalıştığını bilmiyordu. Zaten dün gece de bu nedenle evi gözetlemeye gelmişti. Şimdi de aynı neden yüzünden üzerinde eğreti duran erkek kıyafetiyle buradaydı.

Tuhaf göründüğünü biliyordu ama bunun bilgece bir dağınıklık olarak görüleceğini umut ediyordu. Ne de olsa özel öğretmenlik ilanı için görüşmeye gelen genç bir adamın ilk bakışta çok hoş görünmesi gerekmiyordu.

Bu yüzden, bekleme salonunda duran masanın parlayan yüzeyinde bir an kendisine bakıp gerçekten erkeğe benzediğini gördüğünde Phillipa’nın morali biraz bozuldu. Karşısındaki yansımadan, kötü giyimli zayıf bir adam ona, açlıktan kemikleri çıkmış, cinsiyetsiz yüzüne bakıyordu.

Belli ki görünüşü tamamen değişmişti.

Dün, bütün bunlar daha iyi bir fikir gibi görünmüştü. Elindeki ilana bakarken Phillipa'yı bir çılgınlık ele geçirmişti sanki.

Yine bir dadılık başvurusu reddedilmişti. Herhangi bir referansı veya deneyimi olmayan genç kadınlar için iş bulmak çok zordu. Londra'daki iş bulma kurumları sırf bu yüzden onunla iletişime geçmiyordu.

Ama bu seferki reddediliş, dadılık ilanlarının sonuncusuydu ve daha küçük işlere girmekten kaçınmak için son şanstı. Bunun sebebi kibirli olması değildi. Zaten şu çaresizliğinde kibirli olması imkânsızdı. Phillipa hayatta kalmak için ve babasının hâlâ yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Phillipa üç gün önceki iş ilanlarını bulup çıkarmış ve ve sayfaları incelemeye başlamıştı. En sevdiği köşe olan *Toplumun Sesi* köşesini hızlıca geçti. Köşede İngiltere'nin Erkek Casusu Griffin hakkında yazılar yazmayı bıraktıklarından beri Phillipa'nın dedikodu merakı kaybolmuştu.

Keşke güvenebileceği, Griffin gibi biri olsaydı... Ama güvenebileceği tek kişi kendisiydi. Artık kendi yolunu çizmesi gerekiyordu. Farklı ama birbiriyle alakasız yetenekleri olan bir kadın için burada herhangi bir iş var mıydı?

Sonra o ismi görmüştü. *James Cunningham*. Önce ilgilenmemiş sonra hayal meyal hatırladığı bir anı yüzünden ve geri dönmüştü. Parmaklarını yavaşça gazete sayfasındaki kelimelerin üzerinde gezdirmişti. Bu ismi daha önce nerede görmüş olabilirdi?

Bir süre düşündükten sonra, her ihtimale karşı ayırdığı bir miktar paranın durduğu karyolasını karıştırmaya başladı.

Altına diz çökebilmek için yatağı zar zor biraz sola kaydırmış, sonra da tersten rulo yapılmış eski püskü bir halının altındaki eskimiş tahtalara parmak uçlarıyla dokunmuştu.

Bir tanesi diğerlerinden çok az daha yüksekte duruyordu. Kalkık olanın kenarına tırnağını geçirmiş ve kıpırdatarak yerinden çıkarmaya çalışıp dikkatlice havaya kaldırmıştı.

Tahtanın altında, taban kirişlerinin arasındaki deliğin ağağısında, eski ve lekeli bir çanta duruyordu. Gözü oldukça gülünç bir şekilde kilitlenmiş kapıda, kulağı pansiyon sahibinin merdivenlerden gelebilecek ayak sesinde olan Phillipa, çantayı tahtanın altından çekmiş ve karyolanın üzerine koymuştu.

İçindeki büyük kitap da bir o kadar lekeliydi ve sayfaları nemden kırıışmıştı ama Phillipa ondan gelen ağır kokuyu duymazdan gelmiş ve defteri büyük bir özenle, hatta neredeyse okşayarak tutmuştu. Batıl inançtan kaynaklanan bir dürtüyle, parmaklarını deri kapağın üzerine damgalanmış Yunanca simgenin üzerinde gezdirmişti. Kapakta dikey bir çizgiyle ikiye bölünmüş bir çember, yani Phi harfi vardı.

Phillipa defteri açmış, hızlıca sayfalara göz atmıştı. Eğer yanılmıyorsa, o ismi sayfanın kenarındaki bir kâğıtta görmüş olmalıydı.

Evet, işte buradaydı. Babasının el yazısıyla yarı okunur bir şekilde karalanmıştı, ondan başkasının okumaması gereken şeyleri bu şekilde yazardı.

“James Cunningham’ı yakından izle.”

Bu kadardı. James Cunningham’ın *neden* yakından izlenmesi gerektiğini belirten bir sebep yazmıyordu. Kendi güvenliği için mi? Kraliyetin güvenliği için mi? Babasının emekli olmadan önce yaptığı iş yüzünden mi? Bu konu-

lar hakkında bilgi yoktu ve doğrusunu söylemek gerekirse Phillipa notlardan oluşan bu defteri ilk defa, evlerini basıp babasını kaçıran yağmacı Fransız askerlerinden kaçtığı gece görmüştü...

Anıları, pişmanlıkları düşünmeninse ne yeri ne zamanıydı. Phillipa beyninden yakın geçmişi tamamen sildi ve karyolanın üzerinde duran ilan sayfasını alıp, babasının açık duran defterinin yanına koydu.

Bir yanlışlık yoktu. İsim aynıydı. Adamın dost mu yoksa düşman mı olduğuyrsa hâlâ belirsizdi. Buna karar vermek için en iyi yol, Bay Cunningham'la kişisel olarak tanışmaktı.

James Cunningham, evinde çalıştırmak üzere birini arıyordu.

Özel öğretmen. Tam da Phillipa'nın aradığı işti, ama tek bir sorun vardı.

James Cunningham, işe alacağı kişinin erkek olmasını istiyordu.

Phillipa Atwater. Phillip A. Walters. İsim dönüşüp beyninde dolandı. *Phillip.*

Eğer soyadını birazcık değiştirmek bile onu, peşindekilerle karşı daha görünmez yapıyorsa, bir de...

Tanrım, bunları düşündüğüne göre delirmiş olmalıydı.

Phillipa tekrar düşünmeye başladı, çocuklara özel öğretmenlik yapmak için çok fazla özelliğe sahip olmak gerekmiyordu. Üstelik dadı ilanından çok özel öğretmen ilanı vardı.

Bir de erkek kimliği alsa peşindeki herkesten kurtulabilirdi. O zaman karar verilmişti.

Eskiden olsa böyle bir yalanla yaşamaya tenezzül bile etmez, bunun yerine ölmeyi yeğlerdi. Şimdiyse ölüm, hayatında daha önce hiç yaşamadığı kadar gerçek bir olasılıktı.

Geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Kirasının son ödeme günü geçmişti ve günde sadece bir kere, bir dilim ekmekle çorba içecek duruma gelmişti. Sokaklara düşmesi çok uzun zaman almayacaktı. Pansiyon sahibesi anlayışlı biri değildi.

Tek başına yaşayan yaşlı kadının, ölen asker kocasıyla bağırarak konuşmaya başladığını duyan Bayan Farquart, diğer sakinlerden birine onu bakım evine götürmesini emretmişti. Yaşlı kadının eşyaları hâlâ salondaki bir sandığın içinde sahip çıkılmayı bekliyordu. Kendi elbiseleri ve kocasının kıyafetleri...

Phillipa, içlerinden sadece birkaçını almıştı. Yalnızca görüşmeye giderken kullanacak, daha sonra geri getirecekti. Sonra, bir çift bot karşılığında saçlarını perukçuya vermiş ve son parasıyla aldığı bir şişe ucuz boya ile rengini değiştirmişti.

Kahverengi tonlarındaki kısa buklelerine farkında olmadan kederli bir şekilde eliyle dokunuşu aynalı yüzeyden yansiyordu. Philippa'nın sahip olduğu en güzel şey beline kadar uzanan bakır rengi saçlarıydı. Saçları olmadan hiçbir özelliği olmayan, zayıf ve çilli bir kızdı sadece.

Phillipa bu düşüncüyü kafasından attı ve müstakbel patronunun evinde, kendisine meraklı gözlerle bakan uşağı koridor boyunca takip etti. Dün gece evi uzun uzun dikkatlice izlemesine rağmen, içeride ne olduğunu görememişti.

İri, suratsız, gizemli ve güvenilmez olarak hayal ettiği Bay Cunnington'ı görme umuduyla parkta, akıllı bir insandan çok daha uzun süre kalmıştı. Adam belki de gut hastasıydı çünkü babasının günlüğü yıllar öncesine aitti. Cunnington çelimsiz bir ihtiyardı büyük ihtimalle.

Dün gece onu esir alan kişi hiç de öyle değildi tabii.

Aman tanrım, her türlü sıfatı alabilirdi ama çelimsiz değildi. Adamın geniş göğsü taş duvar gibiydi.

Phillipa gözlerini kırpıştırarak şu ana geri döndü. Çok güzel bir evdi, bakımlı ve iyi döşenmişti, ama insan çalışma odasına girene kadar evde kimse yaşamıyormuş gibi garip bir hisse kapılıyordu. Buraya, erkeksi işlerin rahatlatıcı karmaşası hâkimdi. Philippa babasının Arieta'daki çalışma odasını hatırladı. Buranın tek farkı piponun o hoş kokusunun, bir de babasının kahkahalarının eksik olmasıydı.

Sonra, ateşin önünde duran arkası yüksek sandalyeden bir kahkaha yükseldi. Ses o kadar derindi ki sanki Phillippa'nın karnının içinde yankılanmıştı.

Phillippa'nın hızlıca nefes alışını uşağın sesi bastırdı. "Bay Phillip Walters özel öğretmenlik ilanı için görüşmeye gelmiş, efendim."

Adamın dağınık kahverengi saçlı kafası, yüksek sandalyenin arkasından göründü. "Kahretsin, unuttum."

Phillippa'nın içi biraz daha ürperdi, bu kalın sesi dün gecedan hatırlıyordu. Oturan kişi kendini göstermeden önce Phillippa'nın gözüne, kahverengi gözleri ve kare çenesi ilişti.

Adam geniş omuzlarını ve sert ellerine doğru gittikçe incelen kollarını ortaya çıkararak önünü döndü. Bir eliyle, okuduğu deri kaplı defteri tutuyordu. Dün gecedan hatırladığı o geniş göğüs, sandalyesinin arkasına bırakılmış pardösüsü ile vurgulanan beline doğru inceliyordu. Üstüne tam oturan yeleği ve kaliteli gömleği, hiçbir vatkanın bu şekli yaratamayacağı konusundaki şüphesini doğruluyordu.

Ah, lanet olsun.

Phillippa yutkunmaya çalıştı. Demek ki gizemli James Cunnington, dün gece onu kolayca kucağına alan adamdı.

Görüntüsü çok değişmişti ve dün gece yüzünü göstermeye için dikkat etmişti ama acaba Cunningham onu tanıyacak mıydı?

Adamın yüzünde Phillipa'yı tanıdığına dair bir işaret yoktu. Muhtemelen tehlikede değildi. En azından şimdilik.

Gözlerini, adamın büyüleyici vücudundan yüzüne çevirmek için kendini zorladı. Neyse ki dikkatini dağıtacak kadar yakışıklı değildi. Evet, hoş bir yüzü vardı. Keskin hatlara sahipti, ayrıca onu sakın gösteren derin, kahverengi gözleri de vardı... Hayır, Phillipa ona bakarken ilgisini belli etmeyecek kadar kendine hâkim olabilirdi elbette.

Phillipa her zaman daha şairane ruhlara sahip, solgun yüzlü ve güzel duygular besleyen adamları tercih ederdi. Bay Cunningham ise, ineğine Mabel ismini koyan ve toprağı koklayarak bitkilerin ne zaman ekilmesini gerektiğini anlayan, esmer ve iriyarı bir çiftçi gibi görünüyordu.

Ancak şairlerin de karşısındaki bu adam gibi geniş omuzları olmuyordu genelde.

“...Bay Walters?”

Phillipa birden sıçradı. Herhalde aç olduğu için bu kadar salaklaşmıştı. Konsantre olmalıydı! Kendi hayatı ve büyük ihtimalle babasının hayatı, bu işi almasına bağlıydı. Hâlâ havada kendisini bekleyen geniş eli sıkamak için öne doğru bir adım attı. En azından, erkek olup olmadığına dair adamın bir şüphesi yoktu.

Adam kemiklerini kıracakmışçasına elini sıkıttığında bağırılmamak için kendini zor tuttu. Aman tanrım, erkekler birbirlerine sürekli bunu mu yapıyorlardı? Erkek olmak, Phillipa'nın düşündüğü kadar kolay gitmiyordu.

“Teşekkürler, Denny,” deyip uşağına başı ile işaret yap-

tıktan sonra James Cunnington, eliyle karşısında duran sandalyeyi işaret etti. “İlan yeterince bilgilendirici değildi ne yazık ki.” Neredeyse özür dileyecek gibiydi. “Daha önce hiç ilan hazırlamamıştım.”

Oturmasını söyleyen el hareketlerini izleyen Phillipa memnuniyetle oturdu. James Cunnington hem karşısında duran kişinin dün geceki kadın olduğunu anlamamıştı hem de iş görüşmesinin nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne kadar güzel.

“Bu evde benimle yaşayan cahil bir sokak çocuğunu eğitmek üzere onları işe alan yalnız ve geçim kaynağı belli olmayan bir adam olduğumu öğrendiklerinde birkaç aday işe girmekten vazgeçti.”

James Cunnington büyük masanın arkasındaki sandalyesinde arkasına yaslandı, belli ki bir cevap bekliyordu.

Phillipa başını salladı ve boğazını temizledi. *İçten konuş.* “Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim, Bay Cunnington. Bunun karşılığında ben de sizi bilgilendirmeliyim ki görüştüğüm son dört işveren de genç, tecrübesiz ve referanssız olduğum için beni reddetti.”

Phillipa sandalyesinde geriye yaslandı ve pantolonu onu rahatsız etmesine rağmen, tıpkı erkek gibi bacak bacak üstüne attı. Daha sonra külotunu düzeltmesi gerekecekti.

Bay Cunnington başını eğdi. “Çocukları sever misiniz?”

Phillip duraksadı. Açıkçası, çocuklar hakkında pek fikri yoktu. “Çocuğa göre değişir. Hepsini sevmem sanırım.”

“Peki ya disiplin?”

“Genelde disiplinden yanayım. Ama ceza, işlenen suça bağlıdır.”

“İlginç ama kaçamak bir cevap. Mesela... Komşunun

ağacından bir elma çaldığını söylese ne yaparsınız? Ona vurur musunuz?”

Phillipa, çocukken böyle bir şeye nasıl karşılık vereceğini hatırlamaya çalıştı. “Hayır, bu büyük ihtimalle işe yaramazdı. Benden korkmadığını kanıtlamak için dışarı çıkıp bir tane daha çalardı. Muhtemelen komşunun mutfağındaki yeni soyulmuş elmalar daha uygun olurdu?”

Bay Cunnington pis pis sırıttı. “Bu da bir fikir. Londra’da sahip olabileceği bir mutfak varsa tabii.” Uzun bir müddet baktı. Phillipa, ne kadar tedirgin olsa da kımıldanmamaya çalıştı. “Deneyim ve referans yerine bana ne sunabilirsiniz?”

Phillipa bu cevap için hazırlanmıştı. “Latince, botanik, coğrafya, dans, adabı muaşeret konularında bilgiye sahibim. Yani genç bir kadı... Adamın bilmesi gereken her şey.”

Bay Cunnington hafiften sırıtarak “Latince ve botanik demek?” diye sordu.

Adam ona inanmamıştı. Phillipa son şansı olan bu işi alamayacaktı. Midesi buna karşı çıktı ve başı döndü.

“Yedi dil biliyorum!” dedi çaresizce. Doğru sayılırdı. Yedi dilde akıcı bir şekilde küfür edebiliyordu. Son on yıldır ailesiyle seyahat ettiği her ülkede, ağzı bozuk ayyaşlarla çok ilgilenmişti.

Bay Cunnington ayağa kalktı. “Bence, farklı meraklarınızdan bahsetmeden önce benim beklentilerimi karşılamalısınız, Bay Walters.” Arka bahçe gibi görünen bir yere bakan pencerenin yanına gitti ve pencereyi ardına kadar açtı.

“Robbie!” bağırdı James Cunnington. “Gel de yeni öğretmeninle tanış!”

Phillipa’nın dizleri titredi. İşe alınmış mıydı?

Öğrencisi çok yaramaz olsa bile onu ilgilendirmiyordu,

eğer hayatını eskiye döndürmesine bir yardımcı olacaksa, ona ihtiyacı olan her şeyi öğretecekti.

Phillipa ayağa kalktı ve kapıya dönüp çocuğun girmesini bekledi. Kötü bir başlangıç yapmamalıydı. Eğer çocuk şımarık yetiştirilmişse Bay Cunningham, onun isteği üzerine Phillipa'yı sepetleyebilirdi.

Ağaç dallarının çıtırtısını ve pencere eşiğindeki çocuğun tırmanma sesini duyunca Phillipa o tarafa döndü. Küçük, pis haylazın pencerenin dışından odaya tırmandığını görünce, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Phillipa'nın gördüğü kadarıyla hiçbir işe yaramasa da üstündeki tozları silkeleyen çocuk, önce ona sonra da odaya bir göz attı.

“Bu adam mı olacak?”

Robbie, Phillipa'yı botlarından özenle kesilmiş saçlarına kadar dikkatlice inceledi. Sonra velisine bir bakış attı ve kıs kıs güldü.

“Sanırım bana katlanabilir. Adı ne peki?”

Bay Cunningham, bu terbiyesizlik karşısında gözlerini devirdi ve çocuğun kulağını çekti. “Sözlerine dikkat et, Rob. Bay Walters, her gün beş saat boyunca seninle ilgilenecek, bu yüzden yerinde olsam onunla iyi geçinirdim.”

Çocuk, bilmiş gözlerle Phillipa'yı süzdü, yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. Phillipa kaskatı kesildi. *Anlamış mıydı? Buna imkân yoktu! Var mıydı?*

“Hele bir anlaşılmaya varalım, öğretmenimle iyi geçineceğimden eminim.”

Hay aksi şeytan! Anlamış olsun ya da olmasın bu küçük anarşist, üstün geldiğini düşünüyordu. Yılanın başını küçükken ezmezse, burada kalması katlanılmaz bir hal alabilirdi.

Phillipa bir adım attı ve elini uzattı. “Ben Phillip Walters, Robert. Bana Bay Walters diyebilirsin. Yarın kahvaltıda sonra ilk iş derse başlıyoruz. Vaktinde ve yıkanmış olarak karşıma gelmeni umuyorum. Eğer buna uymazsan, yıkanma sürecinle ben ilgilenmek zorunda kalacağım.” Robbie’ye uyarır gözlerle baktı. “Anlaşıldı mı Robert?”

Zavallı çocuğun yüzü korkudan bembeyaz oldu. Phillipa kahkahasını zorlukla tuttu. Bir süre çocuğun ona bir zararı dokunmayacaktı belli ki.

Bay Cunningham, Robbie’nin saçlarını okşayıp sırttı. “Güzel. Anlaştık o zaman. Yıllık yirmi pound vermem söylendi, muhtemelen her sentini fazlasıyla hak edeceksiniz.”

Phillipa’ya baktı, keskin gözleri kıyafetini detaylıca inceliyordu. Phillipa üzerindekielerin bol olduğunu biliyordu, takas yoluyla aldığı botlarıysa rezil bir durumdaydı. Bay Cunningham’ın yalnızca bu kadarını görmesini umdu.

Bay Cunningham ateşle ilgileniyormuş gibi yaparak bakışlarını başka yöne çevirdi. “Belki bir miktar avans istersiniz? Birtakım harcamalarınız olmalı...”

Şükürler olsun. Phillipa bunu istemeye cesaret edemezdi ama geri de çeviremezdi. “Şey, pansiyon sahibine bir miktar ödeme yapmam gerekiyor ama bekleyebilirim.” Aslında bekleyemezdi tabii ki. *Lütfen beni bekletme.*

Bay Cunningham elini cebine attı. “Üzerimde beş pound var. Yeter mi?” Cebinden çıkardı ve Phillipa’nın eline tutuşturdu.

Buna inanamıyordu. Üç aylık maaşını avans olarak mı veriyordu? Robbie bile şaşırmişti. Phillipa onu, ağzı açık bir şekilde bir eline bir de velisinin yüzüne bakarken yakaladı. Onu suçlayamazdı. Bu adam parayı sokakta mı buluyordu?

Bay Cunningham’a saygıyla başını eğdi. “Teşekkür ederim, efendim. İzin verirseniz eve gidip eşyalarımı toplayayım. Bu akşam taşınmak isterim.”

“Harika. Yarın sabah erkenden hazır olursunuz.” Bay Cunningham ona kapıya kadar eşlik etti. “Akşam yemeğinde de bize katılacak mısınız?”

Phillipa tam da bunu bekliyordu. Eğer katılmazsa, sabaha kadar bir kemik torbasına dönecekti. Ama tereddüt ediyordu. Yeni patronuyla ne kadar az vakit geçirirse, hata yapma ve yalanının ifşa olması ihtimali de o kadar az olurdu.

“İzin verirseniz bu akşam odamda yemek istiyorum. Ben...”

“Elbette. Eşyalarınızı açmak ve yerleşmek isteyeceksiniz tabii ki.” Kapıyı açtı ve Phillipa kendine, şapkasını takmasını hatırlattı. “Sabah görüşürüz o halde.”

Sabah. Kapı ardından kapandığında ve Phillipa en sonunda nefes alabildiğinde, cesaretinin yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti. Kendini nasıl bir belaya sokmuştu?

Ve eğer kendini bu beladan kurtaramazsa ne olacaktı?

Bölüm İki

James, yeni çalışanın ardından kapıyı kapadı ve kapı sesinin koridordaki yankısını dinledi. Kısa bir süreliğine, evin kasvetli havasını unutmuştu. Sıksa öğretmen ile yaptığı görüşme, dikkatini tamamen farklı bir yere çekmişti.

Phillip Walters. Kesinlikle tuhaf biriydi. Kıyafetleri çöp kutusundan alınmış, saçları da testereyle kesilmiş gibi görünüyordu. Ayrıca eğer James yanılmıyorsa, Bay Walters'ın büyük ihtimalle sakladığı bir şey de vardı. James onun yirmi yaşında bir erkek olduğuna inanmamıştı. Usturası ne kadar iyi olursa olsun, bu yaştaki bir adamın yüzünde hiç sakal olmamasına imkân yoktu.

Evet, Bay Walters büyük ihtimalle on altı, hatta on beş yaşındaydı. Cılız vücudu henüz gelişmemişti. Genç delikanlı kesinlikle açlık çektiğini, James hemen fark etmişti. Zavallı adam, neredeyse gözünün önünde bayılacaktı.

Büyük ihtimalle açlık ve çaresizlik yüzünden yaşıyla ilgili yalan söylemişti. Genç adamın bu kadar tuhaf yetenekleri olmasa bile James, sırf bu yüzden onu işe alırdı. James, Fransız gemisindeki açlık ve esaretten iki ay önce kurtulup hızlıca kendini toparlamıştı ama açlığın ne olduğunu iyi bilirdi.

“Latince,” diye mırıldandı ve kendi kendine güldü. “Dans.”

Gülerek çalışma odasına döndü. Robbie, halının ortasında durmuş onu bekliyordu.

James birden, Robbie’nin varlığının verdiği her zamanki huzursuzluğu hissetti. Robbie ondan bir şey istiyor gibiydi ama James bunun ne olduğunu bir türlü anlamıyordu.

Asla evlenmeyeceğini anladığı zaman bir vârise ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Kız kardeşi Agatha, mal varlığından hiçbir pay talep etmediği için James’in bu planını tüm içtenliğiyle onaylamıştı. Bir baca temizleyicisinin yanında çalışan ve açlıktan ölmek üzere olan Robbie, Agatha’nın hayatını kurtardıktan sonra James’in kulübündeki üyeler tarafından ele geçirilmişti. James’in bu kimsesiz çocuğu evlat edinmesi kaderinde vardı sanki.

Bu küçük çocuğu, vârisi olsun ve daha iyi bir hayat yaşasın diye evine almıştı. Son zamanlarda, çökmüş yanakları güzel yemeklerle dolmaya başlamıştı, yüzündeki yürek parçalayıcı korku ifadesi de evin güvenliği ile yok olmuştu.

Fakat açlık, tıpkı şu an gibi, hâlâ gözlerinde gizliydi ve James onu nasıl doyuracağını bilmiyordu. Bu talepkâr bakışlardan gözlerini kaçırdı ve masasının arkasına geçti.

Babası da hep böyle yapardı. Bir an için James, Robbie’nin içinde saklanan gizemi neredeyse anlar gibi oldu. Sonra bu düşüncüyü kafasından attı. Tanınmış bir bilim adamı ve matematikçi olan babası, her zaman telaşlı ve meşgul olurdu ama bu James’e hiç sıkıntı vermemişti.

O zamanlar kız kardeşi Aggie, James’e yaren olmuştu.

İyi, Robbie’nin de Phillip’i olacaktı şimdi. Kardeş kadar olmasa da, çocuğa bir çeşit arkadaş olacaktı genç öğretmen.

Bu Robbie'ye iyi gelecekti büyük ihtimalle. En azından James'e şu anda baktığı gibi bakmayı bırakırdı.

James birden, kulüpte olmayı diledi. Bu aç gözlerden ve anlayamadığı bir şekilde Robbie'ye yetmediği hissinden uzak olmak istiyordu.

Ne kadar garipti bu! Napolyon'un yandaşları tarafından tutsak edilmeye, işkenceye ve diğer tehlikelere göğüs germişti ama bu mavi gözlere karşı koyamıyordu.

James defterini, Bay Walters geldiğinde kopyasını yazdığı dosyayı ve sandalyesinin arkasında duran pardösüsünü aldı. Pardösüyü giydikten sonra, girişteki masada bulunan şapkasına yöneldi.

“Ben gidiyorum, evlat. Denny'ye akşam yemeğe gelmeyeceğimi söyle, tamam mı?”

Robbie yavaş yavaş arkasından yürüdü. Küçük, ciddi yüzündeki ifade değişmedi. “Ben de seninle geleyim.”

“Olmaz, Rob.” James'in yüzünde çaresiz bir gülümseme belirdi. Robbie'nin bakışlarındaki duygu ise hiç değiştirmemişti. James gözlerini kaçırdı. “Yapmam gereken işler var. Ayrıca, Phillip birazdan burada olur. Ona etrafı gezdirmek istersin, değil mi?”

Robbie cevap vermedi ve James dönüp giderken hareketsizce bekledi. Arkasına bakıp koridorda tek başına duran bu küçük, pis çocuğu görünce, James kendini iğrenç hissetti.

Olanca hızıyla kendini dışarı attı.

★★★

Cheapside sokaklarındaki renkler soğuk sisin arkasında, yıpranmış bir fotoğraf gibi solmuştu. Hızlı hızlı bir yerlere giden birkaç kambur insan, tıpkı geçmiş hatıralar gibi Phil-

lipa'nın gözünde bir kaybolup bir belirliyordu. Hava soğuk ve nemliydi, Phillipa faytonun eskimiş yumuşak koltuğuna iyice gömüldü.

Arkasına bir bakış attı, nakliye için tuttuğu at arabası, yağın yaz yağmuru altında yavaş yavaş ilerliyordu. Pansiyona dönmeden önce, kıyafetlerini değiştirmek ve berbat haldeki saçını şapkası ile kapatmak için görüşmeden çıkar çıkmaz kendini hemen bir ara sokağa atmıştı.

Planını bozmayacağı konusunda pansiyon sahibesi Bayan Farquart'a güvenmiyordu ve doğrusu, erkek haliyle kasabada nasıl yürüyeceğini de bilmiyordu.

Bu yüzden, Phillipa'nın üzerindeki yırtık pırtık kıyafetler, at arabacılarının daha zengin yolcular bulmak üzere yanından geçip gitmelerine neden olmuştu. Eski püskü arabası kendinden daha kötü durumda olan bu faytoncuyu yakaladığı için şanslıydı. Adam yine de Phillipa'yı arabasına almadan önce parayı görmek istemişti tabii.

Phillipa, erkeksi zırhının bir süre daha üzerinde kalmış olmasını diledi. Acaba onu takip eden biri var mıydı? Bundan emin değildi, tıpkı öncekilerden de emin olmadığı gibi...

Napolyon'un askerlerinden kaçıp babasının güvendiği adamı aramak için Londra'ya geldiğinden beri bu şehir, Phillipa'nın hayalleri, hatıraları ve cüzdanı üzerinde çeşitli oyunlar oynamıştı.

Peşinde kimse olmayabilirdi elbette. Phillipa aslında orada olmayan şeyleri görüp her köşe başındaki adamı Fransız casusu sanarak gölgelerden kaçıyor olabilirdi.

Ama bir kere gelmişlerdi. Bir gece, Arieta'nın İspanyol kasabası boyunca yürüyüp, babası ile sessiz sedasız yaşadıkları villanın kapısını yumruklamışlardı.

Phillipa'nın babası askerlerin ne istediklerini tam olarak biliyordu. Pencereden dışarı şöyle bir bakıp, hemen harekete geçmişti.

Geceliğinin içindeki Phillipa, soğuktan çok yaşadıklarına inanmaz bir hisle titreyerek merdivenin başında dururken babası, çalışma odasına koşmuş, duvar kasasını tek vuruşta açıp içindekileri çantaya doldurmuştu.

Phillipa'ya, odasından yolculukta giymek üzere kıyafet ve bot getirmesini söylemiş, sonra da arka odada bulunan şöminenin yanındaki küçük boşluğa girmesini emretmişti.

Burası bir gemici sandığından daha büyük, ayağa kalkacak kadar yüksek veya uzanacak kadar geniş değildi. Babası onu kucağındaki eşyaları ve ayağındaki çanta ile buraya tıkmıştı.

"Bunlar Napolyon'un adamları. Kıpırdama. Sesini çıkarma. Çok geçmeden seni çıkaracağım. Eğer... Eğer çıkarmazsam, Londra'ya git," diye fısıldamıştı babası. "İsmi değiştir. Kimseye belli etmeden git. Çantada bir miktar para var, yolculuk için yeter. Martin Upkirk'e git, Cheapside Caddesi'nde."

"Ama baba, ben..."

Adam eliyle kızının ağzını kapamış, alnına bir öpücük kondurmuş ve onu karanlığa hapsetmişti. Phillipa içeride bekleyip, elleriyle yüzünü kapayıp bu küçük hücrenin dışından gelen sesleri dinlerken, içinde yükselen sadakat duygusu ile dışarı çıkma arzusu birbiriyle savaşıyordu.

Babasının sesi görünüşte sakın ve umursamaz gibiydi. Duyduğu diğer adamınsa daha kalın bir sesi vardı, sert ve sabırsızdı. Tam olarak anlaşılmayan, sinirli sözler söylenmişti o gece. Sonra Phillipa bir dizi şangırtı duymuştu, sanki biri eşyaları odanın içinde duvardan duvara fırlatıyordu.

İtişip kakışmalar... Acı dolu haykırışlar...

Sonra ayak sesleri kesilmiş ve ev sessizleşmişti. Phillipa kıpırdamadan, babasının gelmesini, onu buradan çıkarmasını ve kollarının arasına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini beklemişti.

Ama babası gelmemişti. İşte o zaman, hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini anlamıştı Phillipa.

Küçük hapishanesinin kapısını açan mekanizmayı bulması saatler sürmüş, onu etkinleştirmesi ise daha uzun zaman almıştı.

En sonunda, küçük kapak açılmış ve Phillipa saklandığı yerden sürünerek çıkabilmişti, sırtı ve bacakları ağrı içindeydi.

Ev savaş alanına dönmüştü. Annesinin porselen takımın parçaları, lekeli ve pis halinin üzerinde dökülmüştü. Değerli kütüphanelerindeki bazı kitaplar sayfaları yırtılmış şekilde yerde duruyor, daha fazlası ise şöminede yanıyordu. Phillipa, evin içinde yalınayak, yavaş yavaş yürümüştü. Babasına olan seslenişleri ise sessizlikte yankılanmıştı.

Kıyafetleri lime lime edilip odasında yere atılmıştı. Doğrusu, en fazla hasarı kendi odası ve babasının çalışma odası almış gibi görünüyordu. Eve giren adamlar, sanki bir şey arayıp bulamamış ve hırslarını boş odalardan ve belki de babasından çıkarmışlardı.

O son acı dolu haykırış, sallanan faytondaki Phillipa'nın beyninde yine yankılandı. Gözlerini kırptırdı, düşüncelerini geçmişten alıp şimdiye geri getirdi. Caddeden gelen bazı sesler onu ürküttü, ama ne sesi olduklarını anlamadı. Bu caddeler her zaman, acı ve şiddet sesleriyle doluydu.

Arieta'daki odasının hedeflenmesi ve daha sonra amcası-

nın onu evinden korkuyla atması dışında Phillipa'nın takip edildiği şüphesini somut hale getirecek hiçbir kanıtı yoktu.

Bir de o his, tüylerini diken diken eden, asla tamamen yok olmamış o his vardı.

Tuttuğu fayton tıpkı onun istediği gibi, pansiyonundan bir blok ötede sert bir frenle durdu. "Geldik, hanımefendi." Faytoncu Phillipa'nın yırtık minderli eski koltuktan kalkmasına yardım etmedi.

Phillipa kendi başına indi ve faytoncuya döndü. "Birkaç dakikaya burada olurum. Eğer beklerseniz, beni tekrar Mayfair'e götürmeniz için size fazladan para veririm."

Faytoncu ilgisizce kafasını salladı. "Tamam ama çok da fazla bekletme. Tüm zamanımı burada harcayamam."

Faytoncunun donuk gözlerinde, *dön ya da dönme, kimin umurunda*, dercesine bir bakış vardı. Phillipa yine titredi, Londra'nın, her gün ölümlerin gerçekleştiği, tehlikelerle dolu, zor bir yer olduğunu bir kere daha hatırladı.

Artık bunların hiçbiri olmayacaktı. Bay Cunnington'ın bu konudaki iyi niyeti sayesinde artık bir işi ve kalacak güvenli bir yeri vardı.

Phillipa bir dükkâna daldı ve kahverengi astarını ortaya çıkarmak için, ince yazlık ceketinin tersini çevirdi. Bu, üzerinin ıslanmasına neden oldu, ama eğer takip ediliyorsa izini böylece kaybettirebilirdi. Peşinde olabilecek kişilerin aklını biraz daha karıştırmak için, omuzlarını kamburlaştırdı ve hafif topallamaya başladı.

Nihayet, oda tuttuğu pansiyona vardı ve rahat bir nefes aldı. Büyük bir kararlılıkla, bugünün, bu kasvetli yere gelmek ve bu kanunsuz caddelerden geçmek zorunda olduğu son gün olduğunu hatırlattı kendine.

Phillipa, Bayan Farquart'a kiradan kalan borcunu, birden elde ettiği parayla bu asık yüzölü kadına meydan okuyarak ve başı dik bir şekilde ödedi. Pansiyon sahibesi kaşlarını çatı ve sanki tek bir kuruşunun bile kaybolması canını yakacakmış gibi parayı saydı. Yaşlı kadın en son paraya gelince durdu, parmaklarının arasında dikkatlice gezdirdi.

"Bilmen gereken bir şey var."

Phillipa, elini havada tutmaya devam etti.

"Paranın üstünü alayım lütfen, Bayan Farquart."

Kadın omzunu silkti. "Parayı eksiksiz verdiğin için, sana bir ipucu vereceğim." İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bugün buraya biri geldi, seni arıyormuş. Bir adam, gerçek bir beyefendi."

Phillipa, uzattığı elinin titremesini nasıl olduysa engelledi. "Bir yanlışlık olmalı. Londra'da tanıdığım kimse yok."

"Ama o seni tanıyordu. Tepeden tırnağa doğru tarif etti, buraya ne zaman yerleştiğini bile biliyor."

Phillipa, parmaklarını birbirine geçirmek için elini geri çekti. Demir parayı kadına bıraktı. "Beni yolda gören biridir herhalde."

Küçük peni inanılmaz bir hızla ortadan kayboldu. Paranın artık onun olması sonucu konuya olan ilgisini yitiren Bayan Farquart, arkasını dönüp gitmeye hazırlandı. Phillipa onu durdurdu.

"Şu adam... Ona benim hakkımda ne söylediniz?"

Bayan Farquart omuz silkti ama soğuk bakışlarında belli belirsiz bir ışık vardı. "Hiçbir şey söylemedim. Daha kiranı almadan seni götürmesine izin vereceğimi mi sandın?"

Bu, Phillipa'nın artık gizleniyor olmasına güvenemeyeceği anlamına geliyordu. Ayrıca kaybedecek vakit de yoktu.

Phillipa hızla, rutubetli, küçük odasına doğru koştu. Sonbahar öncesi serinliğine rağmen odada ısıtıcı yoktu, şimdiye kadar da hiç olmamıştı. Bu tür odalar, kömür veya battaniye gibi imkânlar sunmazdı.

Arieta'dan gelirken yanında taşıdığı çantaya birkaç eşyasını koyması çok uzun sürmedi. Ödünç aldığı pardösüye dokunduğunda duraksadı.

Bunları, Bessie'nin sandığına geri götürmenin vakti gelmişti. Ama Bay Cunnington'ın evine gitmeden önce yeni kıyafetler almanın zor olacağını biliyordu.

O zaman, kendi eşyaları arasından bir şeyler bulacaktı. Zorunlulukta söylediği yalanlar yeterince kötüydü, günahlarına bir de hırsızlığı eklemek istemiyordu.

Ancak sabah salonda duran sandığa baktığında, orada olmadığını gördü. Bessie dönmüş müydü?

Cevabı Bayan Farquart biliyordu. Kollarını bağlamış bir şekilde ön salonda duruyordu, sert yüzünde hırçın bir kınama belirtisi vardı. "Geri dönmeyecek. İntihar etti, hastane-nin penceresinden atladı."

"Ah, zavallı Bessie." Phillipa bir elini göğsüne bastırdı. Komşusu çok dertliydi, doğru, ama Phillipa, kadının böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemişti.

"Ailesi, eşyalarını almaya geldi," diye devam etti Bayan Farquart, gözlerini Phillipa'nın küçük çantasında gezdirerek.

"Öyle demek," dedi Phillipa usulca. Sandıktan kıyafetleri aldığı için kendini çok kötü hissediyordu. "İyi, eşinin maaşından sevdikleri yararlanacak, sevindim."

Bu yalnızca masum bir yorumdu, ama Bayan Farquart'ın tepkisi ani ve sertti. Pençeleriyle, Phillipa'nın bileğini yakaladı.

“Maaş hakkında ne biliyorsun?”

Cevabı kekelerken Phillipa, şaşkınlıktan yalnızca gözlerini kırıpıştırabilirdi. “Bessie sandığında iki yıllık maaşı biriktiriyordu. Kocasını eve döndüğünde birlikte bir dükkân açacaklardı.”

Sinir ve korku Bayan Farquart’ın yüzünü bembeyaz yaptı. “Ailesi almaya geldiğinde sandıkta öyle bir para yoktu.”

Phillipa, ilk başta kadının ne demek istediğini anlamadı. Sonra onun da sabrı taşı ve kolunu pansiyon sahibesinden hızlıca kurtardı. “Ne yani, ben almadım onu.”

“Senden başka kim alacak!” diye bağırdı kadın. “Evet, o sensin. Sen aldın! Seni gördüğüm anda yalancı ve hırsızın teki olduğunu anlamıştım!”

“Eğer parayı alan biri varsa, o da sizsinizdir! Kaba ve kötü bir kadınsınız, Bayan Farquart. Bu evden çıktığım için son derece mutluyum!” Phillipa bir eliyle çantasını diğer eliyle de kıyafetleri tutarak kapıya koştu. Bayan Farquart her zaman huysuz ve kabaydı, ama bu seferki kesinlikle korkunçtu.

Phillipa faytonun hâlâ beklemekte olduğu yola doğru koşarken, “Seni şikâyet edeceğim, hırsız!” diye bağırdı kadın. “Bekçiye haber vereyim de seni kodese tıksınlar.”

Phillipa, kararmakta olan sokaklara doğru kendisini atışının ve yaşlı kadının öfkesinin ne kadar gülünç olduğunu düşündü. Bayan Farquart, Londra’nın uyuşuk ve para düşkününü bekçileri ile Phillipa’yı korkutabileceğini mi sanmıştı?

Bu, Napolyon’un kendisi onun peşindeyken ne kadar korkutucu bir tehdit olabilirdi ki?

Bölüm Üç

James, şehrin sosyetik kısmında, yani zevk ve eğlence arayışındaki yeraltı dünyası ile zenginler sınıfının iç içe geçtiği bölgede bulunan Yalancılar Kulübü'ne yaklaştığında akşam karanlığı çoktan grileşmiş gökyüzünü gölgelemeye başlamıştı. Tüm vagon ve at arabalarından sarkan fenerler yanıyordu.

Kulüpten hemen önceki köşede, James tanıdık bir yüz gördü. Bir omzunu kapı aralığına dayamış, üstü başı yırtık, ufak tefek bir adam, yağmurdan korunmaya uğraşıyordu. James onun yüzünü göremiyordu, ama birçok kere prova edilmiş bu mazlumluğa Feebles'tan başka kimse sahip olamazdı. Bu ufak tefek yankesici, Yalancılar Kulübü'nün en az ehlileştirilmişiydi. Evet, merkeze sadıktı ama en iyi işleri kendi başına yapıyor, kulübün çevresini küçümsüyor ve kendi gizemli yöntemiyle bilgi topluyordu. Ayrıca, iz sürmekte kimse eline su dökemezdi. Çünkü zeki ve çevik Feebles istediği zaman göze çarpmama konusunda ustaydı.

Feebles, James'i kaale almadı ama James, adamın kendisini gördüğünden emindi. James şapkasının siperini ıslanmamak hafifçe aşağı çekti. Feebles ise tamamen farklı bir

yöne bakıyordu ama hafifçe omuz silkerek karşılık verdi. Kendi kendine sırtan James, yoluna devam etti.

James, kulübe daha güvenli bir yoldan gitmeyi düşündü, yani, arka yoldan aşağıya inip binanın yan tarafından çıkacaktı. Ancak puslu hava yüzünden, kulübün gizli *arka kapıya* açılan yer şu anda çok uygun değildi.

Zaten bu havada yürüyüşe çıkacak kadar aptal olan tüm erkekler gibi şapkasını aşağı çekmiş ve yakasını yukarı kaldırmıştı. Tanınmasına imkân yoktu.

Açık girişe gitme riskini alan James, cadde boyunca, uyduruk bir tentenin altında duran tombul kapıcının yanına kadar koştu. Kapıcı gözlerini iri iri açtı ama kapıyı hızlıca açarak, montunu çıkarmasına yardım etmek için James'i takip etti.

Bu esnada, halka açık Yalancılar Kulübü'nün dıştaki odalarında henüz hiç kimse olmamasına rağmen Stubbs, James'in kulağına bir şeyler fısıldamak üzere eğildi. "Kendisi sizi kri... Yani kriptol... Yani şifre odasında bekliyor."

James, Stubbs'ın zar zor söylediği kelimeleri duyunca iç çekti. Eskiden sokaklarda yaşayan bu kimsesiz adam resmi olarak onun çırağıydı ama hiç okul yüzü görmemişti. "Sana söylediğim gibi matematik ve alfabe üzerinde çalışıyor musun, Stubbs?"

"Denedim, efendim. Ama o okuma kitabından hiçbir şey anlayamadım." Stubbs'ın ciddi yüzü, James arkasını döndüğünde kızardı.

James, en azından sabırlı görünmek için dua ederek başını salladı. "Zor olduğunu biliyorum. Ama eğer okuma-yazma ve matematik bilmezsen sabotajcı olarak çalışamazsın, Stubbs. Tüfek yerine koyun eti patlatırsın. Eğer karıştırmayı ve ölçmeyi bilmezsen patlayıcıyı nasıl hazırlayacaksın?"

Stubbs çaresizce başını salladı, sönük mavi gözleri yenik düşmüştü. James omzuna dokundu ve içtenlikle ekledi: “Bunu yapabilirsin! Yeter ki pes etme!”

James, Stubbs’ın bu konunun peşinden gitmeyeceğini umarak arkasını döndü. Birine okuma nasıl öğretilir bilmiyordu ki. Daha Robbie’yi bile banyoya zor sokuyordu, o da ara sıra.

Hazır Agatha ve kocası Sör Simon Raines caddenin karşısında casusluk eğitim akademisi açmışken, belki de Stubbs’ı okula göndermeliydi. Durumu olmayan insanlar için yetimler okulu adı altında var olmasına rağmen, en yeni ace-miler, Agatha’nın inatla kafalarına soktuğu eğitim ve davranış avantajları ile birlikte Yalancılar Kulübü’ne gelecekti.

Geleceğin Yalancıları için büyük bir lütuftu, ama zavalılı Stubbs’a yardımcı olması pek mümkün değildi. James, neredeyse otuz yaşındaki Stubbs’ın, şu anda eğitilen genç adamlarla birlikte derse gitmeyi kabul etmeyeceğini düşündü. Bu adam yıllardır Yalancı olarak çalışıyordu ve mekanik işlerde olağanüstü bir yeteneği vardı.

Bir sabotajcı için harika bir şeydi bu ve eğer James, onun cehaletini yenmesine yardım ederse daha da eğitilebilirdi.

Bunu da yapmam gerekenler listeme ekleyeceğim. Tüm bu yükün altında kendini ezilmiş hisseden James, merdivenleri tırmanırken başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Mesela kadında daha çok altın sarısı bukleleri sevmesine rağmen, uzun kızıl buklelerin de şaşırtıcı bir cazibesi olduğunu düşünebilirdi.

Eliyle yüzünü kapattı, kendinden bir kez daha nefret etti. Dün gece, bir çeşit aydınlanmaydı. En kötü dürtülerinin, Lavinia ile yaşadığı deneyim ile bastırıldığını düşünüyordu.

Görünüşe göre, yalnızca kendini kandırıyordu. Alev kırmızısı saçlı o isimsiz kadını bir daha görmeyecek olması iyi bir şeydi.

James yukarı çıkarken Jackham aşağı geliyordu; başını yana eğmiş, basamakları ancak teker teker inebiliyordu. “Merhaba, Cunningham.”

Kulübün patronu bugün, normalden daha yavaş yürüyordu. Yıllar önce düşerek kırdığı kemikleri, Londra’nın en iyi mücevher hırsızını ömür boyu görev yapamaz hale getirmişti. Bir önceki casus ustası Simon Raines, açgözlü Jackham’ı dikkatli bir şekilde yakın çevresinden uzak tutarken eski bir arkadaşını kulübün halka açık kısmını işletmesi için işe almıştı.

Jackham, üyelerin hepsini tanıyordu ama kulübün hırsızlar için bir ön cephe olduğuna inanıyordu. Duvarın arkasındaki tüm kaynaklar, Jackham’a dikkatlice planlanmış, servetlerini artıran işlerde kullanılan araçlar olarak açıklanmıştı. Bunlar, hırsızlar ya da hırsızlık eğitiminde olan kişilerdi. Harita odasında, Paris’in içindeki ve dışındaki gizli yollar ve Napolyon’un birçok arazisi ile birlikte en iyi evlerin bina planları da saklanıyordu. Şifre odası, biraz daha fazla açıklama gerektiriyordu elbette. Fakat kendi payı mücevherlerle verildiği ve kulüp kâr etmeye devam ettiği sürece Jackham, detaylar ile ilgilenmiyordu.

Jackham işini seviyordu çünkü para kazanma konusunda yetenekliydi ve ‘batakhane’nin sırrını saklamak, kendini hâlâ eski hayatının bir parçasıymış gibi hissetmesini sağlıyordu.

James hafifçe gülümsedi. Açıkça hırsızlık yapan yaşlı adamları oldum olası severdi.

“Hava bayağı bozdu, değil mi Jackham?”

Jackham her zaman giydiği çirkin yeleğini düzeltmek için durdu. “Daha kötüsünü görmüştüm ama bu yazdan önce daha iyi zamanlar olduğunu da biliyorum.” Herkes gibi Jackham da, üyelerin ölümlerine çok üzülmişti.

James kafasını salladı ve yoluna devam etti. Jackham gibi eski bir dostuyla bile olsa, ayaküstü bir sohbete girmek istemiyordu.

Yukarıdaki koridorda, ihtiyaç durumunda üyeler tarafından kullanılan birkaç oda vardı. Ortalık karışıkken, ki bugünlerde öyleydi, görevler arasında birkaç gece kalmak için güzel bir yerdi burası.

Dışarıdan bakan biri için odalar, şehirdeki diğer erkek kulüplerinde bulunan manastıra benzer yatak odalarından farksızdı.

Fark, bu odaların arkasında yatıyordu. James, koridorun sonuna, parıltılı meşe ağacından yapılmış lambri ile kaplı duvarda biten halıya kadar yürüdü. Bir eliyle, kafasının üzerindeki küçük lambriye bastırdı. Öteki eliyle de bel hizasındaki diğer lambriye bastırdı.

Önündeki duvardan çıt sesi geldi, sonra duvar birkaç santim içeri çekildi. James’in onu bir tarafa kaydırıp girişe adım atması için yeterliydi bu. Dikkatlice ayarlanmış yayları sayesinde kapı eski haline geri döndü ve ikinci kez çıkan çıt sesiyle yeniden sıradan bir duvar oldu.

Bu tarafta koridor daha az parıltılı, daha eski ve yıllanmış kitaplarda hafifçe nemlenmiş yün halıdan yükselen koku sayesinde çok daha samimiydi.

Onun evi kız kardeşinin isteği üzerine satın alınmış bir Londra evi veya babasının ölümünün ardından ona kalan Lancashire, Appleby’da bir arsa değil, burasıydı işte.

Bu kulüp James'in yuvası, üyeleri de ailesiydi. Onlardan geriye kalan şey ise...

Beyninde Simon Raines'in sesi yankılandı. *"İhtiyacımız olan tüm adamlara sahip değiliz. Yeterli sayıda uzmanımız da yok. Şu anda iki yankesicimiz, bir bıçaklı uzmanımız, dört gözcümüz, üç çatı nöbetçimiz ve senin dışında bir sabotajcımız var."*

Onun dışında.

Eğer James olsaydı, böyle bir eksiklik olmayacaktı. Boş yatak odaları, yarı dolu toplantılar olmayacaktı. Kahraman eksikliğinden dolayı hiçbir görev yarım kalmayacaktı...

James gözlerini kapadı. Suçluluk duygusu içinde debelenmeyecekti. Kendini bunalım içinde suçlayarak harcayacağı zamanı yoktu. Yaptığı büyük hatadan dolayı hissettiği acı ve pişmanlığı alıp, bunu sorumlu katilleri yakalamak için kullanmalıydı.

Kriptografi odasına girdi. Oda büyüktü ama içerisi sıkıştıktı. Büyük bir bölümü, kâğıt, kitap ve hatta parşömen yığınları ile doluydu. İngiliz ordusu tarafından bilinen tüm şifreler ve hatta bilinmeyen birkaç tanesi, bu duvarların arasında saklanıyordu.

Odada bir sürü masa vardı ama yalnızca bir tanesinde bir adam oturuyordu. Onun karşısında daha genç biri vardı.

Geriye kalan tek kişi... Fisher.

Napolyon'un gizli şifrelere olan takıntısı yüzünden, son hainlik sırasında hedeflenen ilk üyeler, muhteşem şifre kırıcılar olmuştu. Geriye kalan tek kriptocu, o zamanlar bir çırak olan Fisher'dı.

Şimdiyse, kendi minik bölümünün lideriydi.

James, boş sandalyelere baktı. Bu dalgın adamların sessizliğinin hakkını vererek, gözlerini kapattı ve gizli yeminini tekrarladı.

“Uğrunuza canımı feda ederim.”

Ancak iş arkadaşlarına ve ülkesine kendini ne kadar adarsa adasın, yaptığı şeyi asla silemeyecekti.

“James, rahatsız ediyorum fakat...”

James kafasını hızlıca ik yana salladı ve yüzüne sahte bir gülüş koydu. “Özür dilerim. Biraz dalmışım, o kadar.” Bir sandalye çekti ve masaya bakacak şekilde oturdu. Burada, Yalancılar Kulübü’nün casus lideri, kod adı *Beyefendi* olan Dalton Montmorency, Lord Etheridge tüm ihtişamıyla oturuyordu.

Dalton’un yeğeni, asla fısıltıdan daha yüksek sesle olmamak kaydıyla onun arkasından Her Şeyin Kilit Noktası derdi. James ise ona sadece “Sör,” diyordu. Ne çok samimi ne de çok mesafeliydi.

Dalton başıyla selam verdi. “Omzun nasıl oldu?”

James’in şu anda düşünmek istediği son şey sakatlığıydı. “İyi,” dedi.

“Kurt’ün senin için ayarladığı yeni eğitime ayak uydurabiliyor musun?”

“Evet anne,” diyen James gamsızca sırıtmaya çalıştı. Yine de James’in o anki ruh hali göz önüne alındığında büyük ihtimalle karamsar bir şekilde gülümsemiş olmalıydı.

Dalton, donuk bakışları ile konuşmaya devam etti. “Tamamen iyileşmen için dua et. Görevlerde Griffin’e ihtiyacımız var. Kulüpte yalnızca bir tane daha sabotajcı var...”

“Evet, bunu biliyorum,” diye karşılık verdi James. Önceden gururla taşıdığı kulüp üyeliği şimdi, başka birinin zırhı gibi üzerinde eğreti duruyordu. “Araştırmamız neyi ortaya çıkardı, öğrenmek istemez miydiniz?”

Dalton tek kaşını kaldırdı. “Söyle bakalım, hedefimizle ilgili bilgiler nedir?”

“Hem iyi hem kötü,” dedi James. “Onu bulduk.”

Fisher, sandalyesinde doğruldu. “Nerede? Onu ne zaman buraya getirebiliriz?”

“Feebles bugün, yeni bir bilgiye ulaşmamı sağladı,” dedi James, dosyayı isteksizce masaya fırlatarak.

“Nerede? Fransa’da. Ne zaman? Muhtemelen hiçbir zaman çünkü bir süredir Napolyon için çalışıyor gibi görünüyor.”

“Napolyon için mi?” Fisher ezilip büzüldü. “*Rupert Atwater*’a karşı mücadele ettiğimi mi ima ediyorsunuz?” Zayıf, genç adam yutkundu. “Ben... Ama o *Atwater*! Dâhi adam yahu. Benzersiz. Bildiğim her şeyi, onun bir öğrencisinden öğrendim ben!” Fisher ağlayacakmış gibi bakıyordu. “O da bir Yalancı. Bizden biri. Bunu nasıl *yapabilir*?”

James, Fisher’ın hayal kırıklığını görmemek için bakışlarını başka yöne çevirdi. “Kim bilir?” dedi. “Para için? Güç için?” Yere baktı, dişlerini sıkıyordu. “Belki de bir kadın için?”

Dalton dosyayı aldı ve içindekilere hızlıca göz attı. “Rüşvetle satın alınabilecek biri miydi?”

James omzunu silkti. “Onu çok iyi tanımıyorum. Ben başladıktan kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Simon onunla çalıştı. Kriptografi ve Kirli İşler bölümü birlikte çok vakit geçiriyor mu emin değilim, ama Kurt onu tanıyor olabilir.”

Fisher sinirlendi. “Öyle olmadığını umuyorum! Suikastçilerle böyle bir yakınlık kabul edilemez!”

Dalton, genç adama soğukkanlılıkla baktı. “Hepimiz birer Yalancı’yız, Fisher. Saray’a sunduğumuz hizmet eşit çünkü her birimizin ortaya koyacağı yalnızca bir canı var. Bu kulüpteki herkes son derece önemli bir amaca hizmet

ediyor. Cahil yankesicisinden suikastçılara, hatta ileri derecede eğitilmiş zengin çiftçilere kadar herkes senin yoldaşın.” James’e azarlayıcı bir bakış attı.

James kaskatı kesildi, ama Atwater’ın olası yatak odası tercihleri ve acımasız sülalesi hakkındaki daha kırıcı yorumları içinde tuttu. Dalton haklıydı. Atwater uzun yıllar boyunca Yalancılar Kulübü’nün üyesiydi ve dosyasına göre, sadece çok sevdiği karısının verem olduğunu öğrendiğinde kulüpten ayrılmıştı.

Görünen o ki tüm biriktirdiği parayı ve ailesini yanına alıp umutsuz bir şifa arayışıyla dünya turuna çıkmıştı. Kulüp, birkaç yıl sonra onunla irtibatını kaybetmişti. Atwater herhangi bir tıbbi mucize söylentisi duyduğunda, hemen oraya gidiyordu.

Aslında, Atwater’ın aniden Napolyon’un baş şifre kırıcsısı ve daha da kötüsü şifrecisi olarak tekrardan ortaya çıkmasını açıklayacak hafifletici durumlar olabilirdi. Atwater’ın, dehasının düşmanın hizmetinde olması, illa vatan hainliği yaptığı anlamına gelmeyebilirdi...

Ancak James, bunu yine de şansa bırakmayacaktı.

Dalton, rapora göz ucuyla tekrar baktı. “Kız çocuk nerede?”

James şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Bilgi veren kişinin raporuna göre, Napolyon’un heyetinde onunla birlikte olan bir kız çocuğu yok.”

“Kayıtlarımız, kulüpten ayrıldığında küçük bir çocuğu olduğunu söylüyor, bir kız.” Dalton sayfayı çevirdi, sonra bir sayfa daha çevirdi. “Adı yazmıyor. Şimdi nerede acaba?”

James gözlerini kapatıp düşündü. Atwater hiç dikkatini çekmemişti. O zamanlar genç olan James’in şifre odasının

özenli işlerine karşı hiç ilgisi yoktu. Sabotajcı olmak yeterince tehlikeli ve maceralı bir işti zaten.

Dahası küçük bir kız çocuğunun yirmi yaşındaki bir delikanlının dikkatini çekmesi neredeyse imkânsızdı. “Eğer teşhis on yıl önce konulduysa, Atwater’ın karısı büyük ihtimalle vefat etmiştir. Belki çocukları da verem olmuştur. Bunun, aileden gelen bir hastalık olduğunu söylüyorlar. Bu, Atwater’ın şu anda neden yalnız olduğunu da açıklayacaktır.”

Dalton dosyaya baktı. “Zavallı adam,” dedi sessizce.

James, Dalton’un kendi karısı Clara’yı ve sahip olmak istedikleri çocuklarını düşündüğünü biliyordu. James ise kendini tutarak evlenmenin neden iyi bir fikir olmadığını bir kere daha kendisine hatırlattı. Kaybedecek çok şey vardı.

Boğazını temizledi. “Belki onu geri getirebiliriz. Atwater’ın Napolyon’a katılmadan önce nerede yaşadığını öğreneyim. Belki kızını orada bırakmıştır ve ona işimize yarayacak bir şeyler söylemiştir.”

“Umarım ona lanet olası defterini bırakmıştır,” dedi Fisher somurtarak, “çünkü ancak bu şekilde şifrelerini kırabilirim.”

James sırtını dikleştirdi. “Böyle bir şey mümkün mü?”

Fisher omzunu silkti. “Olabilir. Bazıları kâğıda yazar, bazıları aklına. Atwater zekidir, ama şifreleri karmaşık ve zordur. Onun yerinde olsam anahtarların olduğu bir defter tutardım.”

Dalton başıyla onayladı. “Kızı bulalım, eğer öyle bir şey varsa şifre hakkında daha fazla bilgi alabiliriz. Denemeye değer.”

James, görev alma ihtiyacına yenik düştü. “Ben bulacağım.”

Dalton ona bakmadı bile.

“Hayır. Burada, Atwater’ı geri getirebilecek bir casusu-muz var.”

“Ama bu benim dosyam.”

“Bu sefer senin görevin iyileşmek. Eğer görevine tam anlamıyla dönmek istiyorsan, eski gücünü geri kazanman gerekiyor.” Dalton, James’in yaralı omzunu işaret ederek baktı. “Hatırlarsan, en son biriyle çatıştığında henüz iyileş-mediğin için neredeyse kaybediyordun”

James’in morali bozulmuştu. “Bu hiç adil değil. Ellerim bağlıydı. Ama er ya da geç galip gelmeyi başardım.”

“Gelecek sefere çok geç kalabilirsin.” Dalton, dosyayı çat diye kapadı. “Bu senin dosyan değil. Senin bir dosyan yok. Stubbs’ı eğitmekle yarı görevde sayılırsın, ben aksini söyle-yene kadar da öyle kalacaksın.”

James dişlerini sıkı ama daha fazla itiraz etmedi. James iyi olduğunu kanıtlayana kadar Dalton geri adım atmaya-caktı. Aynı zamanda James, Leydi Lavinia Winchell’in hain kariyeri hakkındaki araştırmalarını Dalton’un öğrenmesini istemiyordu.

Üstelik şimdi araması gereken yeni bir şey vardı. Daha doğrusu, biri. Atwater’ın kızı dünyanın herhangi bir yerin-de olabilirdi ama Atwater, göçebe olarak geçirdiği zamandan daha uzun süredir İngiliz ve Londralı’ydı. Bayan Atwater Londra’da, burunlarının dibinde çok başarılı bir şekilde sak-lanmış olabilirdi.

Eğer öyleyse, James onu bulmaya niyetliydi.

Sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi Dalton kafasını salladı. “Güzel. Şimdi dinlen. İyileş. Tüm bildiklerini Stubbs’a öğret ki sarayda daha mükemmel sabotajcılarım olsun.”

Fisher kafasını kaldırıp baktı. James, onun odada olduğunu tamamen unutmuştu, bu kısa çatışma esnasında sessizce oturmuştu. Ustaca bir oyun.

“Çıraklardan bahsetmişken,” dedi Fisher, “okuma yazma bilen ve matematikten anlayan iyi bir çocuk buldunuz mu? Yardıma ihtiyacım var, hem de hemen.”

Fisher’ın bu tavrı karşısında Dalton kaşını kaldırınca, genç adam bir casus ustası bakışına maruz kalmasına rağmen kıpkırmızı kesildi.

“Saygısızlık etmek istemedim, efendim, fakat günlerdir gözüme uyku girmiyor. Odama haftalardır gidemiyorum. Eğer böyle devam edersem, kulübün bir şifre kırıcsı olmayacak.”

Dalton, adama sertçe baktı. James o an Fisher’ın yerinde olmak istemezdi. Dalton’ın gümüş gibi parlayan bu gözlerinde keskin bir ifade vardı. “Şu anda birini eğitemeyecek kadar meşgul olduğunu düşünüyorum,” dedi Dalton.

James, kaşlarını çatı. “Eğitilmemiş bir çocuğun sana ne yardımı dokunabilir ki?”

“Bazı basit şifreler hızlıca öğretilebiliyor,” diye açıkladı Fisher. “Ya da en azından onları tanıma yeteneği geliştirilebiliyor. Hiçbir şey yapamasa bile, birikmiş belgeleri gözden geçirir ve herbir birimin sistemini denemem için ihtiyacım olanları ayırır.” Acelesi yatıştı ve Fisher, her zamanki surat-sızlığına geri döndü. “Yardımcı olacaktır. Biraz.”

Fisher’ın cevabıyla tatmin olan Dalton başıyla onayladı. “Leydi Raines ile konuşacağım. Eminim, şu anda sınıftan senin için bir çırak bulabilir.”

“Okumayı bilen,” diye hatırlattı Fisher. “Ve parmaklarından daha fazlasını sayabilen biri olsa iyi olur.”

Dalton tekrar başını salladığında, James onun oldukça sabırlı olduğunu düşündü. Üçü de ayaktaydı. Casus ustası, şifre odasından çıktıktan sonra James, Fisher'ın omzuna hafifçe vurdu. "Evet Fish, üzerinde çalıştığın şu mektuplar..."

"Kapanmış dosyaların üzerinde çalışmaya devam edemem, James. Üzgünüm."

James yüzünü ovuşturdu. "Resmi olarak kapanmadı. Leydi Winchell'in güvenliğimizi delip içeri nüfuz ettiğinden şüpheleniyoruz. Beni kaçırıp ilaçla uyuttuğunu biliyoruz. Başbakan'ı silahla vurduğundan eminiz. Şimdi, bunu kanıtlamalıyız."

Kendini, Fisher'ın karşısındaki boş sandalyeye attı ve içini çekti. "Kanıt ihtiyacımız var. Kulübün gizliliğini riske atmayacak bir kanıt. Lavinia'nın kendini haklı çıkaramayacağı veya kendini kandıramayacağı bir kanıt. Yoldaşlarımızı öldüren kişiye karşı adalet yerini buluncaya kadar bu mesele kapanamaz, Fisher. Beni vurmanın, terk edilmiş bir sevgilinin yapacağı bir şeyden daha fazlası olduğunu kanıtlayamadığımız sürece, bir vatan haininin sorgulanması gerektiği şekilde onu sorgulayamayız. Elimizde olan tek şey, hapisneden sevgilisine gönderdiği mektuplar. Bir şekilde şifrelenmiş olmalılar."

Fisher, kaleminin ucuyla burnuna hafifçe vurdu, dalgın bir hali vardı. James, burnunun bu haliyle bir baca temizleyicisinininkine benzediğini söylememeye karar verdi.

"James, sinirlenme ama başından geçenleri düşünersek bu duruma pek de mantıklı bakmıyor olabilirsin. Ya Leydi Winchell sadece terk edilmiş ve kıskançlık krizine girmiş bir sevgiliyse?"

James kaşını kaldırdı. "Kız kardeşimi kaçırdı ve öldürme-

ye teşebbüs etmeden önce ona her şeyi anlattı. Agatha'nın sözlerinin doğruluğundan şüphe mi ediyorsun?"

James'in kız kardeşi Agatha şu anda, Yalancılar Kulübü'nün eski casus ustasının gelini olduğu ve gizli bir şekilde gelecek nesil İngiltere casuslarını yetiştiren okulu işlettiği için Fisher'ın beti benzi attı ve kafasını ürkek bir şekilde iki yana salladı.

"Etmediğini düşünüyorum," diyerek konuşmaya devam etti James. "Çok çalıştığını biliyorum. Bu dosyanın şu anda önceliği olmadığının da farkındayım. Ama lütfen, ne zaman boş vaktin olursa..."

Fisher içini çekti. "Biliyorum. Tekrar gözden geçireceğim. Kim bilir? Belki bir hata yapmıştır ve mektuplarında bir şifre yakalarız."

"Teşekkürler, Fish."

"Benim adım Fisher, *Jamie*. Fish değil, Fishy değil, kahrolası Fish-eye* hiç değil. *Herkesin* adını değiştirmek zorunda mısın?" diye inledi Fisher.

"Herkesin adını değiştirmiyorum," diye karşı çıktı James. "Kurt'ün adını değiştirmedim."

"Kurt'ün mutfağındaki bıçak rafının da bununla bir alakası yok sanırım?"

James sırttı. "Bıçaktan değil, tatlıları yüzünden. Eğer Kurt'ü sinirlendirirsem, bana bir daha çilekli tatlı yedirmeyecek."

Fisher, dikkatlice James'e baktı. "Eğer *beni* kızdırırsan Kurt'e, sana yedirdiği her şeye elma koymasını söyleyeceğim."

*Fish-eye: Balık göz. Fish, İngilizce balık demektir. Fisher'ın adını kısaltıp, Fish ve türevlerini kullanarak onunla dalga geçiliyor. -ç.n.

James ürperdi. “Teşekkür ederim almayayım.”

Fisher hafifçe gülümsedi.

“Elmalı tartlar. Elma kompostolu domuz eti. Sosis ve elma püresi.”

James ellerini kaldırıp teslim oldu. “İyi. Seninle daha fazla uğraşmayacağım. Yalnızca bana bir şey, herhangi bir şey bulduğunda haber ver, anlaştık mı?”

Fisher içini çekti ve kafasını salladı. “Anlaştık, James.”

James, bu zayıf adamın omzunu tuttu ve hafifçe salladı. “Harikasin.” Gitmek üzere arkasını dönen James, Fisher’a son bir kez daha takıldı. “Sen mükemmel bir adamsın, Fish.”

James gelirken geçtiği yoldan şimdi yüzünde gülümseme, aklında Atwater’in kızı ile geri dönerken, arkasından bağırان Fisher’ın sesini duydu.

“Bana Fish deme!”

Bölüm Dört

Cunnington'ın evindeki ilk sabahında Phillipa, yeni ve bedenine oranla oldukça büyük yatağında rahat rahat gerindi. Karnı tok, sırtı pekti ve bu yeni, *güvenli* evde uyuduğu mükemmel uykunun ardından iyice kendine gelmişti. Artık uykusunu bölecek ne bir çığlık, ne kavga ne de çöp teneke-lerinin takırtısı vardı.

Hızlıca giyindi. Kapı aralığından pişmekte olan yemeğin kokusu geliyordu. Bay Cunnington'ın uşağının dün gece odasına getirdiği tabağı silip süpürmüş olmasına rağmen, içeride kaçırmaması gereken bir şeyler var gibi görünüyordu.

Evde çok fazla çalışan yok gibiydi. Şimdiye kadar sadece bir kişi görmüştü. Derin bir nefes aldı. Yumurtalar. *Humm*. Aşçı da vardı, kesinlikle. Hem de iyi bir aşçı. Her sabah böyle bir ödülle uyanacaksa, erkek kılığına girmeye değermişti.

Phillipa yün pantolonunu giydi ve derin bir özlemle, renkli iç çamaşırları ile Belçika dantellerini düşündü. Kadın olmayı, yumuşak kumaşları ve hoş kokuları özliyordu.

Erkek dolu bu evde, her şeyden çok annesinin sesini özlediğini fark etti. Acemi bir İngilizceyle söylediği Kastilyan

şarkıları... Heyecanlandığında ağzından dökülen İspanyolca kelimeler...

Phillipa'nın babası, karısını İngiliz ciddiyetine sarılı, derin bir bağlılıkla sevmiştir. Ama annesi biliyordu. Arieta'daki herkes biliyordu, çünkü Rupert Atwater karısının varlığıyla yeniden doğmuştu, sanki o zamana kadar tüm vaktini onu beklemekle geçirmişti.

Isabella Atwater vefat ettikten sonra, Phillipa'nın babasının içinde bir şey ölmüştü. Son birkaç yılda tekrar hayata dönmüştü. Fransa üç yıl önce İspanya'yı işgal ettiğinde babası yalnızca Arieta'nın bu çatışmadan zarar görmeyecek kadar soyutlanmış olduğunu söylemekten başka bir yorum yapmamıştı. Rupert Atwater ruhsuzdu, yürüyen bir ölü gibiydi.

Belki de bu yüzden Napolyon'un adamları onu almaya geldiklerinde karşı koymamıştı. Belki de bunun, Phillipa'nın kaçmasına yardımcı olacağını ummuştu, ki öyle de olmuştu.

Phillipa baskından sonra dayısının evine ulaşana kadar iki geceyi yolda tek başına yürüyerek, gündüzleri de saklanarak geçirmişti. Annesinin erkek kardeşi, kimse yanlış şekilde dikkat çekmek istemediği için isteksizce de olsa araştırma yapmak üzere şehre inmişti. Döndüğünde yüzü bembeyazdı ve Phillipa'nın yüzüne bakamamıştı.

Rupert Atwater'ın ortadan kaybolduğunu aktarmıştı. Sonra Phillipa'nın eline bir tomar kâğıt para vermiş ve İngiltere'ye dönmesini söylemişti. Çünkü varlığıyla onları da tehlikeye sokuyordu. Adam bir kere bile Phillipa'nın gözlerine bakamamış, hep bakışlarını kaçırmıştı.

Phillipa, adamın utancını ve korkusunu anlamıştı. Ba-

basından ve dayısından aldığı para, birçok isteksiz kişinin gönlünü almasına rağmen, Londra'ya giden gemiye binmek üzere sahile inmek, zor ve yalnızlık içinde gerçekleşmişti. Tüm bunlara rağmen, Phillipa yakın zamanda Cheapside'da babasının dostunun evinde güvende olacağını düşünerek yola devam etmişti.

Fakat Bay Upkirk ortada yoktu.

Phillipa, ışıkları yanmayan ve kapı tokmağı sökülmüş evi bulduğunda komşusu, “Öldü,” diye açıklamıştı. Kadın, onu biraz isteksizce evine davet etmiş, çay ikram etmiş ve Upkirk'in ölümünü anlatmıştı.

“Zavallı adamın başı büyük ihtimalle haydutlarla belaya girmiştir. İyi kalpli insanlar için sokaklar artık güvenli değil. Ben küçükken canım istediğinde dışarı çıkardım, yanımda bir ya da iki uşak olurdu. Bu günlerde dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum, Bond Caddesi dışında tabii ki.” Kadın çayından bir yudum aldığı anda, muhtemelen bir sonraki alışveriş macerasını düşünüyor diye aklından geçirmişti Phillipa.

“Her neyse, Bay Upkirk'i birkaç hafta önce nehirden çıkardılar.” Kadın kaşlarını çatarak konuşuyordu. “Eve ne olacağını bilmiyorum.” Hafif bir üzüntüyle, Phillipa'nın güzel fakat seyahatte yıpranmış kıyafetine bakmıştı. “Umarım uygunsuz biri taşınmaz.”

Phillipa şaşkınlıktan hiçbir şey yapamayacak durumdaydı ama kadına teşekkür etmiş ve oradan ayrılmıştı. *Bu gerçek olamaz*, düşünebildiği tek mantıklı şey buydu. Buraya kadar gelmişti ve parasını hesapsızca rüşvete harcamıştı. Şu anda cüzdanının durumuna üzülüyordu. Tek düşündüğü, babasının istediği gibi evraklarını Bay Upkirk'e götürememiş olmasıydı.

Yabancı bir caddede duruyordu ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Dünyada gidecek bir evi yoktu. Arkadaşı, parası ya da baba şefkati yoktu. Tamamen yalnızdı. Korku ve endişe, onu neredeyse yiyip bitirmişti.

Eskiden, eğer daha farklı bir hayat yaşasaydı farklı biri olacağına inanırdı, daha cesur ve daha coşkulu biri... Görünen o ki her şeye rağmen, hâlâ aynı Phillipa'ydı.

Öncelikli kaygısı hayatta kalmaktı. Babasıyla ilgili endişelerini ve yalnızlığını, bir kâbustan uyanıp diğerine geçtiği anlarda kendini gösteren aklının karanlık bir köşesine gömmek zorunda kalmıştı.

Ama dün gece bu güzel evde hiç kâbus görmemişti. Bu sefer, izini kesinlikle kaybetmişti. Artık yakalanma korkusuyla yaşamasına gerek yoktu. Artık babasının başına gelenleri öğrenmeye odaklanabilirdi. Bay Cunnington eğer doğru taraftaysa, Phillipa da babası için daha fazlasını yapacak durumda olacaktı. Phillipa, dikkatini şu ana, yani önündeki yemeğe vermeye karar vererek kötü düşünceleri kafasından attı.

Kahvaltı odasının kapısında duraksayan Phillipa, kravatını heyecanlı bir şekilde çekti ve kendine şöyle bir bakarak herhangi bir erkek eşyasını unutup unutmadığını kontrol etti.

Düzgünce bağlanmış kravat -iğrenç bir şeydi ama olmayan adam elmasını çok iyi gizliyordu- yelek, yeni parlatılmış botlar, arkaya atılmış saç ve aylardır krem sürülmediği için sertleşmiş eller.

Her şeyi tamamdı. En azından, *takım taklavatı* olmadan ancak bu kadar olabilirdi.

Mümkün olduğunca uzun boylu görünmeye çalışarak ve omuzlarını dik tutarak, kendine binlerce kez kalın sesle ko-

nuşmayı ve kaba oturmaya hatırlattı. Sonra, içerdeki kileri se-
lamlamak için yüzündeki gergin gülümsemeyle kapıyı açtı.

İçerde kimse yoktu. Hiç kimse. Phillipa'nın omuzları
düştü. Hazırlanmak için yaptığı tüm o kahrolası şeyler. Hiz-
metliler onu göğüslerini saklamadan ve pantolonunun içine
girmeden görmesin diye iki saat erken kalkmıştı!

Ortada kimse yoktu. İyi, o da yemeğini rahatça yerdi
böylece. En azından, garip davranmaması için her saniye
dikkat kesilmesine gerek olmayacaktı.

Üstelik ne isterse onu yiyebilecekti. *Bütün* istediklerini.

İşte bu harika bir düşünceydi.

Oldukça neşelenen Phillipa, kendine bir tabak hazır-
lamak için büfedeki tepsilere doğru yürüdü. Yumurtalar!
Haftalardır yumurta görmemişti. Ve domuz eti, harika, tuz-
lu, leziz domuz eti. Bir mis kokulu tabaktan diğerine geçe-
rek tabağını büyük bir hevesle doldurdu.

"Tütsülenmiş ringa balığı!" diye bağırdı. "Aklımı kaçır-
cağım, burası cennet olmalı."

"Aman tanrım, Phillip, bunlar sadece yemek."

Phillipa korkudan sıçradı, başparmağı domuz etinin so-
suna bulaştı ve tabak sanki onu atmış gibi elinden havalandı.
Tüm güzel yemekler masaya, birkaç sandalyeye ve görünüşe
göre biraz da tavana sıçradı.

James Cunningham masanın yanında durmuş, gömleğin-
deki yumurtaları temizliyordu. "En azından *yemekti*." Odaya
üzüntüyle baktı. "Bana da bıraktın mı Phillip? Yoksa hepsi-
le mobilyaları mı besledin?"

Aman tanrım. Odanın her tarafına yemekler saçılmıştı.
Şık döşemeler muhtemelen mahvolmuştu. Tavan sıvası ve
Phillipa'nın toplam maaşından daha pahalı olan patronu-
nun keten gömleği de aynı durumdaydı.

Sersemleyen Phillipa yalnızca ayakta dikiliyor ve babasına kavuşmak için sahip olduğu son şansın, kahverengi masadaki lekelerle birlikte yok oluşunu izliyordu. Avizeden aşağı sarkan balıklardan bir lokma bile yiyemeden işten atılacaktı.

Nefes alamıyordu. Yalnızca Bay Cunnington'ın masanın etrafında dolaşmasını izleyebildi. Bay Cunnington elini havaya kaldırıp...

Isıtıcıda yığınla duran tabaklardan bir tane daha aldı. Porselen tabağı on parmağıyla tutmasına yardım ederek onu Phillipa'ya verdi. "Haydi, iki elle başlayalım, Sör Tabak-Kaydırıcı," dedi ve gülümsedi.

Phillipa'nın boğazı kurudu. Bu yaptığı şeyden sonra patronu onun burada kalmasına izin mi veriyordu? Dalga mı geçiyordu bu adam? Phillipa odaya son bir bakış attı, hasar gerçekten düşündüğü kadar kötüydü.

"Ama... Ben..."

"Birkaç gün Denny'den uzak dursan iyi olur. Tek bir kelime etmeyecektir ama seni çıldırtana kadar oflayıp puflar."

"Denny?"

"Hizmetkârım. Uşak, kâhya ve mükemmel bir bakıcıdır. Hatırlarsın, şu çimen yeşili smokin giyen adam." Isıtıcıdan kendine de bir tabak almak için döndü. "Üniforması benim fikrim değildi. Kız kardeşim elma kırmızısı istedi, ama ben reddettim. Arkamdan iş çevirdi ve elma yeşili sipariş etti." Tabağını doldurdu ve masaya koydu. "Kahrolası elmalardan nefret ediyorum."

Açıklaması, Phillipa'yı acayip bir şekilde etkilemiş ve sersemliğini üstünden atmıştı. "Elmaları herkes sever." Güzel, sesi çok fazla titrememişti.

Tabağına bir şeyler koydu ama iştahı kaçmıştı. Büyük ve oldukça kullanışsız bir kâğıt peçeteyle tabağının yarısını silen Bay Cunnigton'ın karşısına oturdu.

"Herkes değil, ben sevmem."

"Ben severim." Kendi peçetesini silkeledi. Yumurtalar bir kez daha döküldü. Phillipa hemen başka yöne baktı. "Elmaya doymuyorum doğrusu."

"İyi. Hepsini sen yersin."

"Hepsini?"

"Dört yüz bin kilonun hepsini. Kırmızı olanlar, yeşil olanlar, kırmızı ve yeşil olanlar..." Tüyleri ürperdi. "Dayanamıyorum, bir tanesine bile."

"Dört yüz bin kilo elmanız mı var? Ne için?"

James içini çekti. "Çünkü kız kardeşim, Lancashire'daki en büyük elma yetiştiricisi olmamızı istedi, ben orada değildim ve ona, bitmek tükenmek bilmeyen, dönümlerce elma ekmemesini söyleyemedim." Daha fazla yemek yiyemeyecekmiş gibi çatalını bıraktı. "Hasat zamanı yaklaştı, o yüzden etraf elma kokuyor. Yakın zamanda gözünün alabileceği her yer elma püresi, elma suyu ve elmalı tart olacak. Bu Lancashire'da değil de Londra'dayız zaten."

Demek ki Bay Cunnigton arazi sahibiydi ve kuşkusuz varlıklıydı. Bu varlığın bir kısmı hain başarıların bir karşılığı olarak mı gelmişti? "Biz derken?"

"Robbie ve ben. Ve artık sen de, tabii ki."

Phillipa yumurtasından bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi. Muhtemelen her şeye rağmen yiyebilecekti. Patronuna karşı bu kadar meraklı olması için erken miydi? Dün, adamın çok fazla sorudan hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştı.

Ama Robbie'nin eğitiminden sorumlu biri olarak Phillipa'nın birçok şeyi öğrenmek istemesi, görevine uygun

olabilirdi. Boğazını temizledi ve sesini birazcık daha kalınlıştırmaya çalıştı. “Müsaade ederseniz bir şey sormak istiyorum, efendim, Robbie’nin annesi nerede?”

Bay Cunnington omzunu silkti ve ağzına bir lokma daha domuz eti aldı. “Bilmiyorum,” dedi yutkunurken, sonra yumurtasını büyük bir istekle ağzına attı. Sert hatlı çenesi hızlıca hareket etti ve kaslı esmer boğazı kasıldı. Bu sayede, berbat olmuş gömleğinin göğsüne kadar olan kısmının iliklenmemiş olması Phillipa’nın dikkatini çekti ve patronunun esmer, canlı derisini gördü.

Ah, evet, bu göğsü hatırlıyordu...

Phillipa başını çevirdi, sonra tekrar bakmak için kendini zorladı. Büyük ihtimalle erkekler, etrafta onları utandıracak bir kadın yokken böyle davranıyordu. Bu düşünceden etkilenen Phillipa, bu gizemli yaratıkların etraflarında kadın yokken başka neler yaptıklarını merak etti.

“Bildiğimiz kadarıyla kimsesi yok,” diye konuşmaya devam etti patronu. “Ailesi olmadığını söylüyor ve buraya gelmeden önceki halini bildiğim için bundan şüphelenmiyorum. Ona sahip çıkan hiç kimse olmadı.” Bay Cunnington sırttı. “Tabii artık deneseler de alamazlar onu benden. Robbie artık yalnız değil, dostları var.”

Phillipa gözünü kırptı ama yorum yapmadı. Cana yakın görünüşü ve sert karakteri ile bu adamda garip bir şey vardı. “Tam olarak kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?”

Adam ağzındaki lokmayı çiğnerken kafasını salladı ve yutkundu. “Robbie bile bilmiyor. Bazen on iki yaşında olduğunu iddia ediyor ama ben dokuzuna yakın olduğunu düşünüyorum. Anlatması zor. Bazen uyanık bir haylaz olabiliyor sonra karamsar bir sokak çocuğu gibi davranıyor... Bazen öyle kaybolmuş görünüyor ki...”

Adamın sesi alçaldı, sonra omzunu silkti ve sanki kendi düşüncesinden rahatsız olmuşçasına boğazını temizledi.

Bay Cunningham peçetesini boş tabağının yanına koyup ayağa kalktı. “Yemeğinizi bitirin, Sör Kaydırın. Bence bugün güce ihtiyacınız olacak.” Duraksadı. “Sadece... En azından başlangıçta Robbie’den çok fazla bir şey beklemeyin, olur mu? Bu zavallı küçük adam, çok zor zamanlar geçirdi.”

Phillipa, patronuna başıyla onay verdi ve Bay Cunningham arkasını döndüğünde yutkundtu. Sabırlı olduğunun güvencesini vermek için ağzını açtı ve kapatmayı unuttu. Üzerinde mont olmayan James Cunningham’ın geniş vücudunun hatları, ince gömleği ve dar pantolonu ile düzgünce belirlenmişti. Tanrım, ne pantolonmuş!

Tam Phillipa’nın göz hizasında olan adamın kalçaları kaslı ve şekilli idi, kapıya doğru yürürken büyüleyici bir şekilde hareket ediyordu. Ne kadar harika bir yaratıktı bu adam!

O anda James Cunningham arkasını döndü. Aynı yükseklikten pantolonunun ön kısmına bakmadan önce Phillipa hemen bakışlarını başka yöne kaçırdı. Anlaşılan geç kalmıştı, çünkü Bay Cunningham bir süre tuhaf tuhaf baktı ve sonra kafasını salladı. “Eğer ders odası için bir şey alman gerekirse, hesabı bana yazabilirsiniz.”

Neyse ki Phillipa’nın kızarıklığı tüm yüzünü sarmadan, bu sözleri söyleyip gitti. Kapı kapandığında, yanaklarındaki kan akışını engellemek için avuçlarını yüzüne bastırdı. Yüzü kızaran biri olmak ne kadar da zordu!

Ömür boyu yüz kızarma laneti ile sınıandığını düşündü. Hangi aklı başında kadın burada yaşasa kızarırdı. Avuçlarının altındaki yanaklarının serinlediğini hissetti.

Şu meraklı bakışlarını dizginlemesi gerekiyordu...

Bölüm Beş

Cunnington evinin mutfağından yediğı iki güzel öğünün ardından Phillipa, bütün dünyayı eğitmeye hazırды. Ama maalesef ders odası onun kadar hazır değildi.

Doğrusu, oda, kitaplığı olan eski bir çocuk odasından birazcık daha büyüktü. İçindeki tek eşya, gündüzleri daha iyi görünen iki adet çocuk sandalyesiydi. Gün ışığının içeri girmesini sağlayan uzun pencereler vardı ve ortalık toz içindeydi, oda hakkında söylenebilecekler bunlardan ibaretti.

Ders ve okuma kitapları, yazı tahtası neredeydi? Kalem ve mürekkep bile yoktu.

Phillipa işe yaramaz bir odanın ortasında durmuş, her bir santimetrekaresini incelemek için yavaş yavaş dönüyordu. Öğrencisini eğitmek için kullanabileceğı bir şey bulma umudu, Robbie zıplayarak içeri girdiğinde yok oldu.

“Ne yapacağız şimdi?” Çocuğun bakışları ürkek ama umutluydu. Phillipa öğrencisinin ilgisiz görünüşüne karşın öğrenmeye hevesli olduğunu sandı.

“Okuyacak bir şeyler bulmak için çalışma odasına gitmeliyim...”

“Gitme, gerek yok.”

Phillipa durdu. “Kitap okumayı ret mi ediyorsun?”

Çocuk omzunu silkti. Kafasını eğmiş, sanki halıyla ilgileniyormuş gibi bakışlarını ayakkabısının ucuna sabitlemişti. “Öyle bir şey demedim. Hayır demedim.”

Harika. İlk öğrencisi ona hiç yardımcı olmuyordu...

Phillipa bir süre bekledi. Dizlerini erkeksi bir şekilde açık tutmaya özen göstererek, küçük sandalyelerden birine oturdu. “Okumayı bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

İkisinin gözleri de aynı hizadaydı, ama çocuk yine gözlerini kaçırdı. “Okumak, ahmaklara göredir.”

Phillipa doğruldu, düşündü. “Wellington da okuyor. Kendi liderimize ahmak mı diyorsun?”

“Ne? Bak, sen de söyledin ve cezasını çekeceksin, hanımefendi ya da beyefendi!”

“Demek ki sırrımı biliyorsun.”

“Kemiğin yok,” dedi Robbie, boğazına işaret ederek. “Her adamın kemiği vardır.”

Adem elması. Phillipa birden, bir eliyle kravatını yukarı çekti. Kahrolası bağ. “Sanırım niye böyle giyindiğimi öğrenmek istiyorsundur.”

Robbie kafasını salladı, kollarını birleştirip gözlerini küçülttü.

Çok fazla açık vermeden onun anlayacağı şekilde nasıl anlatacaktı? “Bir adam var... Çok güçlü bir adam... Ondan saklanıyorum.”

Robbie şüpheli gözlerle baktı. “James’ten daha mı güçlü?”

Bay Cunnington, Napolyon’u fiziksel olarak kesinlikle yenerdi, -ah, o omuzlar!- ama Phillipa tereddütsüz cevap verdi. “Evet, korkarım öyle. Saklanmama yardım edecek misin, en azından bir süreliğine?”

Robbie bir süre düşündü, sonra kafasıyla onayladı. “Ama kendini biraz eğitmen gerekecek,” dedi. Sonra da sandalyesini göstererek, “Erkekler böyle oturmaz,” diye ekledi.

Phillipa kendine bir baktı ve konuşurken vücudunun aldığı şekli gördü. Dizleri birleşmiş, ayakları yana kaymıştı, eski püskü pantolonunun altından görünen botun içindeki ayak bileklerinin mahcup bir görüntüsü vardı. Eğer bu şekilde otururken onu bir adam görseydi, kesinlikle tuhaf biri olduğunu düşünürdü.

“Kesinlikle doğru. Bunu gösterdiğin için teşekkür ederim.” Bacaklarını ayırarak oturmak alışkanlıklarına ters düşse de yapacaktı. “Böyle nasıl?”

Robbie başını eğdi. “Fena değil. Şimdi burnunu karıştırmayı öğrenmen gerekiyor.”

Phillipa şaşkınlık içinde kalmıştı. “Hayır!”

“Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ama... Beyefendiler burnunu karıştırmaz ki! Sadece basit...”

Phillipa, Robbie’nin de eskiden basit bir hayat yaşadığını hatırlayınca sustu.

Robbie burnunu karıştırdı. “Bu konuda haklı olabilirsin. James’i hiç karıştıırken görmedim...”

“O zaman benim de öğrenmeme gerek yok, değil mi?”

“Sanırım evet. Şimdi tükürmeyi...”

“Hayır. Tükürmeyeceğim.”

Robbie, Phillipa’ya saygıyla baktı. “Çok değil, ama bir kere yapsan iyi olur, yapabildiğinden emin olalım.”

“Eğer gerekirse yapabileceğimden eminim.” Asla. Hiçbir zaman.

“İyi, aklında tutsan iyi olur. Gerekecek.”

“Peki, şimdi benim sırrımı bildiğine göre sen de bana bir sırrını söyle ki ödeşelim, değil mi?” Phillipa, çocuğa doğru eğildi ve fısıldadı, “Eğer okumayı bilmiyorsan, kafanı iki yana sallla.”

Phillipa bekledi. Toz parçacıkları, Phillipa ile önünde duran çocuğun arasında geçen bu gergin dakikalarda dans etti. En sonunda, çocuğun dağınık saçlı kafası soldan sağa doğru yavaşça sallandı.

“Pekâlâ. Senin sırrın, bu odanın dışına çıkmayacak. Peki ya benimki?”

Robbie kafasını kaldırdı ve Phillipa’ya kurnaz bir bakış attı.

“Bir piliç için oldukça akıllısın.”

“Teşekkürler.” Phillipa dirseklerini bir kez daha dizlerine koydu. Elleriyle çenesine dokunarak düşünmeye başladı. “Madem okuyamıyorsun, o zaman kitaplarla başlamanın anlamı yok. Öğleden sonra, sana bir yazı tahtası bulacağım. Sabah, alfabe ile başlarız. O zaman kadar ne yapmak istersin?”

Robbie birden ayağa kalkıp kapıya koştu.

“Orada dur bakalım, Robert! Gidebilirsin demedim.”

Çocuk omuzlarını düşürdü ve oflayarak tekrar Phillipa’nın önüne geldi. “Lanet olsun, neredeyse kaçmıştım,” diye üzüldü.

Phillipa kafasını salladı. Bu konuşma biçimine gülme-yecekti çünkü bu, ancak onu teşvik ederdi. Aklına bir fikir geldi.

“Belki de bu ilk gün, genç bir adamın ders sırasında ihtiyaç duyabileceği bazı yaygın kalıplar üzerinde çalışmalıyız.”

Gözleri kısıldı ve minik çenesi, inatçı bir ifadeye büründü. “Ne gibi mesela?”

“Mesela ‘Günaydın, Bay Walters. Bugün hava güzel olacak gibi görünüyor. Umarım iyi uyumuşsunuzdur,’ ile başlayabiliriz.”

Robbie burnunu çekti ve oldukça temiz görünen bileği ile sildi. “Günaydın Bay Walters... Bugün... Biz... Hava... Sanki hava...” Robbie’nin yüzü pancar gibi kızardı ve onun yaşındaki bir çocuğun bilmemesi gereken birkaç küfür ağzından kaçtı.

Phillipa çocuğun ağzından çıkan kelimelerden çok onun bunları biliyor olmasına şaşırdı. Kısacık hayatında neler yaşamıştı da masumiyetini bu kadar çabuk kaybetmişti?

Şaşkınlığını gizledi ve yalnızca ölçülü bir bakış attı. “Fena değil,” dedi isteksizce. “Kapsamı biraz dar, ama fena değil.”

“*Dar* derken ne demek istedin?”

“Kötü konuşmalar, terbiyesizcedir. Gerçekten başarılı bir küfürbaz, edepsizlikten fazlasını bilmelidir.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Sen küfür etmezsin. Sen bir kadınsın!”

“Evet, ama ben eğitilmiş bir kadıyım. Bu yüzden, hiç belli etmeden çok hızlı küfür edebiliyorum.”

“Öyle mi? Görelim bakalım o zaman.”

Phillipa arkasına yaslandı ve saygın bir Rus şehrinde taşlanmasına sebep olacak bir dizi kelime ağzından dökülüyordu. Heceler Phillipa’nın dilinden yuvarlanırken, Robbie’nin gözleri açıldı ve dudakları çaresiz bir hayranlıkla o harfinin şeklini aldı. Phillipa’nın konuşması bittiğinde, Robbie yutkundu.

“Vay be. Çok *güzeldi*,” dedi ve derin bir nefes aldı, belli ki Phillipa’nın ustalığından oldukça etkilenmişti. Sonra parmağını kulağına soktu ve içinde uzun uzun gezdirdi. “Bana da bunlardan biraz öğretecek misin?”

“İstersen olur. Anlaşma yapmaya ne dersin? Mükemmel telaffuz ettiğin Kraliyet İngilizcesi bir cümleye karşılık, ben de sana Rusça bir küfür öğreteyim, olur mu?”

Robbie bir süre düşündü, ama görünüşe göre bundan yararlanacağını inkâr edemeyecekti. Önce kafasını salladı, sonra avucuna tükürdü ve elini havaya kaldırdı. “Anlaştık.”

Ah, olamaz. Bu kadar çabuk mu? Phillipa titrememek için kendini zor tuttu ve kendi avucuna gelen tükürük damlasına bile göz yumdu. Robbie’nin elini sıkıca salladı. “Anlaştık.” Ürkek gözlerinde beliren saygı ifadesini görmeye değerci bu.

Ellerini her zaman yıkayabilirdi sonuçta.

Bol bol sabunlayarak.

★★★

Öğleden sonra alışveriş gezisi oldukça iyi başladı. Phillipa, yazı tahtası ve çocuk alfabesi bakmak üzere Robbie’yi Portobello Caddesi üzerindeki kitapçıya götürdüğünde Robbie, tavana kadar uzanan raflarda duran sayısız kitaptan biraz korkmuş gibi görünüyordu.

Dükkân sahibinin masasında çok güzel bir yerküre vardı ve uzun uğraşlar sonunda onu elden çıkarmaya ikna oldu. Phillipa, kırtasiye bölümüne giderek buradan da kâğıt, kalem ve mürekkep aldı. İçinde ne yapacağı hakkında bir fikri olmasa bile, en azından bu eşyalar sayesinde ders odası kulanışlı görünürdü.

Elleri dolu bir şekilde evin yolunu tuttuklarında, gölgeleri uzamaya başlamıştı. Robbie yavaşlamaya, daha doğrusu mızımızlanmaya başladı. Günün büyük bölümünü dayanıklı bir ufaklık olarak geçirmişti ama şu anda karnı açtı.

Phillipa da öyleydi, hem elindeki paketlerin ağırlığına hem de midesindeki boşluğa karşı sabırlı olmak için mücadele ediyordu.

Eski hayatı olsaydı, güvenliğini sağlamak, paketlerini, hatta gerekirse Robbie'yi bile taşımak için yanında bir uşak olurdu. Üstelik bunların yanında, karşılaştığı her erkek de ona yardım etmeye çalışırdı.

Fakat şimdi, yalnızca kendi yükünü taşımakla uğraşmıyor, aynı zamanda eteğini çekip karşısına çıkmış ne kadar kadın varsa hepsine kapı açıyordu. Erkeklerin sahip olduğu haklar çok da eğlenceli görünmüyordu.

“Çay istiyorum,” dedi Robbie. Sesi, paslanmış bir men-
teşeden çıkan çirkin ses gibiydi.

“Ben de istiyorum,” diye çıkıştı Phillipa. “O yüzden devam et Robbie, yoksa sen eve gelene hepsini içip bititirim.”

Phillipa, topuklarının su topladığından emin olana kadar, büyük gelen botlarından kayan ayakları ile zar zor da olsa yürüdü. Tekrar bir fayton çağırmak istiyordu ama parasını rahatça harcamaması gerektiğinin farkındaydı. Şu anda sahip olduğu refahın ne kadar süreceği belli olmazdı.

Bulundukları caddeden, sağ tarafta bulunan diğer bir caddeye geçtiler. Diğerleri paydos ederken bu cadde, henüz yeni uyanıyor gibiydi.

Rüzgâr, pişmekte olan yemeklerin kokusunu etrafa dağıtmıştı. Restoranlar, diye içinden geçirdi Phillipa. Kokuların güzelliğinden neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti. Binalarda altın kaplamalı pencereler veya tabelalar görünmüyordu. O zaman burada özel kulüpler olmalıydı ki bu da içlerine girmek yasak olduğu için kokuları daha çekici hale getiriyordu.

Bu kadar fazla gelmişti. Phillipa paketleri daha yükseğe kaldırıp, omzunun üstünden konuşmak için döndü.

“Robbie, kalan yolumuz için belki de fayton...”

Robbie ortalıkta yoktu. Ne önündeydi, ne arkasında, ne de kaldırıma oturmuş dinleniyordu. Phillipa eli kolu dolu olmasına rağmen, telaşla koşmaya başladı. Birkaç bina geride kalan yola geri koştu.

Robbie'den hiçbir iz yoktu. Önüne çıkan herkese sordu ama hiç kimse, elinde kocaman bir yerküre taşıyan küçük çocuğu görmemişti. Phillipa onu kaybettiği dörtyol ağzına geri geldi ve durdu. Onun önünden geçip bir yere gitmediğinden emindi.

Et ve sos kokuları dikkatini dağıttı. Robbie'nin karnı da en az onun kadar açtı. Bu özel kulüplerdeki birinin, üstü başı kirli, on yaşındaki bir çocuğu doyuracağını düşünmüş olabilir miydi?

Phillipa cadde boyunca Robbie'nin adını seslenerek koştu. Çocuğun yerküreyi taşıyan minik, güçlü vücudundan hiçbir iz yoktu.

Panikten eli ayağına dolaşmasına rağmen, “O akıllı bir çocuk,” dedi kendi kendine. Robbie'yi öyle terslememeliydi. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorken bunu yapabileceğini nasıl düşünebilmişti ki? Özel öğretmenlikte başarısız olmuştu ve henüz bir günden az zamandır çalışıyordu.

“O, senden daha uzun süredir Londra'da,” diye fısıldadı kendi kendine. Bakışlarını aşağıda tutarak, tüm sokak aralarına ve araba altlarına baktı, sonra geri döndü ve tekrar cadde boyunca yürüdü.

Hatta fabrikalardan birinin yan sokağında duran boş kasa yığınlarının altını görebilmek için yere bile eğildi. Robbie

hiçbir yerde yoktu. Ayağa kalktı, tam arkasına dönüyordu ki...

Geniş bir erkek vücuduna çarpmasıyla yere yığılması bir oldu.

Kâğıtlar paketten kayıp kirli kaldırım taşlarına doğru yavaş yavaş süzüldü ve yazı tahtası taşa düşüp kırıldı.

Bu kadarı fazlaydı. "İçine tükürdüğümün işi!" Phillipa ayağa kalktı, endişesini üzerinden atıp sinirini gördüğü ilk kişiden çıkarmaya hazırdı.

Önünde, saçları çarpışmanın etkisiyle büyüleyici bir şekilde dağılmış James Cunningham duruyor, yüzünde bir sırıştıyla Phillipa'ya bakıyordu. Yine Phillipa'nın arkasına sessizce sokulmuştu.

Bu alışkanlığı, sinir bozucu olmaya başlıyordu.

"Umarım, Robbie'nin yanında da böyle konuşmuyorsundur, Phillip."

"Ah! Hayır... Hayır, tabii ki konuşmuyorum." Yalan değildi. Robbie'nin yanında sadece Rusça küfür etmişti. "Robbie! Kayboldu! Her yere baktım ama hiçbir iz yok..."

"Robbie iyi. Bir lokma yemek yemek için benim kulübüme geldi. Oradaki aşçı onu çok seviyor. Kurt, hâlâ onu benden tamamen alabilmeyi umuyor ama Robbie elinde birçok seçenek olmasından hoşlanan bir çocuktur."

Bu sözler Phillipa'ya hiçbir anlam ifade etmiyordu. O kadar rahatlamıştı ki Bay Cunningham'ın söylediklerine aklını verememişti. Kalan son kâğıt da süzüle süzüle ayağına düştü. Paketleri almak üzere yere eğilmişti ki bir elin kalçalarına vurduğunu hissetti.

"Ah!" diye bağırarak hızla arkasına döndü ve vuran kişiye baktı.

James gözlerini devirdi. “Kız gibi davranma, Flip. Arkan pisenmiş.”

“Evet. Doğru.” Phillipa’nın poposu acımişti ama yapacak bir şey yoktu. Cunningham’ın ne kadar da büyük elleri vardı! Vücutundaki ürperti, kesinlikle o vuruştan kaynaklanıyordu. Başka ne olabilirdi ki?

James, Phillipa’nın kalan malzemelerini de kucağındaki dağınık yığına koyması için ona yardım etti. Malzemeleri onun yerine taşımayı ise teklif etmedi tabii ki. Phillipa, James’in arkasından yürürken, “Neden teklif etsin ki”, diye kendi kendine söylendi. Eğer biraz ağırlık taşımaktan şikâyet edecek olursa, *kız* gibi davranmakla suçlanacaktı!

Phillipa gotik tarzı bir binanın fark edilmeyen çift kanatlı kapısına kadar James’i takip etti. “Bizim haylazın kaçtığı yer burası işte,” dedi James ve kapıda duran iri yarı genç adama kafa sallayıp kulübe girdi.

Phillipa, fal taşı gibi açılmış meraklı gözlerini belli etmeye çalışarak onu takip etti. Kadınların, burası gibi erkeksi sığınakların kutsal koridorlarına girmesi kesinlikle yasaktı!

Phillipa, mekânın adi bilardo salonlarına benzediğini görünce biraz hayal kırıklığına uğradı. Odanın bir ucunda küçük bir sahne vardı ama perdeleri kapalıydı.

Henüz hiç müşteri yoktu ama birkaç delikanlı, odanın içinde dolaşıp geceye hazırlık yapıyordu. Arka duvardaki sallanır kapı açılıp kapandıkça içeri, acayip ve çürümüş bir şeyin kokusu geliyordu. Phillipa’nın midesi, bunu kesinlikle onayladı.

“Özür dilerim.” Phillipa yüzünü buruşturdu. “Çay saatimizi kaçırdık.”

“Acıkmışsındır,” dedi gülerek James. “Eee hâlâ büyüme çağındasın tabii.”

Phillipa, şaşkın gözlerle James'e baktı. "Büyüme çağı mı?"

James, hafif alaycı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Affedersin, benim hatam. Sen tepeden tırnağa bir adamsın elbette! Şu sakallara bak hele!"

Phillipa eliyle sakalsız yüzüne dokundu. Günün bu saatlerinde, en iyi tıraşlı adamın bile belli belirsiz sakallarının çıkması gerektiği gerçeğini hiç düşünmemişti.

James, onun çocuk olduğunu düşünüyordu, tıraş olmak için yaşı çok küçük, köse bir çocuk...

James, Phillipa'nın sırtına hafifçe vurdu. "Bu kadar alıngan olma. Sen de bir gün Kurt kadar kıllı olacaksın, bak bu-
raya yazıyorum."

Birkaç dakika sonra Kurt ile tanışınca, Phillipa'nın bu sözleri düşünme fırsatı oldu. Hayatında, Kurt kadar kıllı kimseyi görmemişti. Adam iri ve korkutucuydu.

Buna rağmen mutfak, sıcak ve samimiydi, duvardan çeşitli otlar sarkıyor, kocaman tencerelerde hoş kokulu bir şeyler fokurduyordu. Phillipa, annesinin ona muhteşem yemekler yapacak kadar sağlıklı olduğu zamanı hatırladı. Ne güzel günlerdi! Korkunç Kurt ona, tamamen sosa batırılmış et ve pırasa dolu tabağı verince Phillipa birden, dünyada en sevdiği insanın Kurt olduğuna karar verdi.

Phillipa hoş kokulu hazineyle dolu tabağını, Robbie ve neredeyse boş tabağının bulunduğu ağır çalışma masasına götürdü. Yanındaki tabureye otururken Robbie'nin kafasına parmak uçlarıyla dokundu.

"Ödümü kopardın, biliyorsun değil mi?"

Çocuk özür diler gibi omzunu silkti ama cevap vermedi çünkü ağzı komik bir şekilde yemek doluydu. Yutkunmak

için büyük bir çaba sarf etti ve Phillipa'nın yanına eğildi. "Piliçlerin girmesi yasak, gördüğün gibi," diye fısıldadı. "Kurallar böyle."

"Ah, tabii. Sen de kurallara her zaman uyarsın, öyle değil mi?"

Robbie sırtıttı. Phillipa kafasını eğdi. Robbie'nin onu bazen ne kadar eğlendirdiğini görmesine engel olamadı. Ya da ne kadar yorduğunu. "Benden bir kere daha kaçarsan, sana dikiş dikmeyi öğretilim ona göre!"

Robbie'nin gözleri açıldı ama kabadayılıktan ödün vermedi. "Beni korkutma. Dikişi terzi diker. Terzilerin işidir o."

Phillipa hafif gülümsedi. "Nakıştan bahsediyorum, delikanlı. Dikiş nakış. *Danteller*."

Robbie en sonunda korkmuştu. "Bir daha kaçmayacağım, tamam."

"Erkek sözü mü?"

Çocuk kendisiyle dalga geçiliyor olduğundan şüphelendiği için Phillipa'ya yan yan baktı. Zavallı Robbie arada kalmıştı. Hangi dünyaya ait olduğundan hiç emin olamayacaktı. Phillipa kaşını kaldırdı. "Bekliyorum."

"Tamam, o zaman. Erkek sözü," diye mırıldandı çocuk.

Phillipa memnuniyetle başını salladı. "Tüm istediğim bu." Erkek kılığında olduğuna bir kez daha şükrederek yemeğine yumuldu. Erkekler yemek yemekten gerçekten zevk alıyor, böyle basit bir yiyeceğe karşı aşırı nazıkçe yaklaşmıyorlardı.

Phillipa kendi eşyalarını taşımak gibi işler haricinde erkeklerin hayatının gayet iyi olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Bölüm Altı

James bir şeyler atıştırdıktan sonra iki genç adamı yemekleriyle baş başa bırakıp gitti. Kulüpte bu kadar çok vakit harcamak istememişti çünkü bir hanımefendiyle önemli bir randevusu vardı. Ama hâlâ buradaydı...

Halka açık kısmı aştıktan sonra, gizli kapı aralığından geçti ve şifre odasına yürüdü.

“Bana söyleyecek bir şeyin vardır umarım.”

Fisher, üzüntüyle omzunu silkti. “Araştırıyorum James ama her gün Fransa’dan yeni belgeler alıyorum, biliyorsun. Kalan tek şifre kırıcıyla...” Fisher’ın rengi attı. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim...”

James bir elini havaya kaldırdı. “Özür dileme. Lütfen.”

“Bunu yapıyor olduğuma inanamıyorum bile. Upkirk öldüğünde ben hâlâ çıraaktım. Ve Weatherby dönene kadar, tabii eğer iyileşirse...” Fisher tekrar omzunu silkti. “Sen ne alemdesin? Onları almak için postaneye birileri geldi mi?”

James yüzünü buruşturdu. “Daha ileri gidecek bir şey yok elimizde. ‘Bay Amor’*, Genel Dağıtım, Londra’ adresine

*Amor: Eros, Yunan aşk tanrısının bir diğer adı. –ç.n.

gönderilmişler. Ama kopyalarının hepsi hâlâ burada duruyor.”

Fisher burnunu çekti. “Bay Amor.”

James kafasını salladı. Her bir mektubun içindeki önemli bilgileri düşününce, kelime oyunları onlar için eğlencesini çoktan kaybetmişti.

“Teşekkür ederim, Fish.” James’in halletmesi gereken son bir sıkıcı iş vardı, sonra Phillip ve Robbie’yi eve götürecekti. İşin ilginç tarafıysa bugün eve gitmek çok da sıkıcı görünmüyordu.

“Rica ederim, James,” diye bağırdı Fisher, James çıktıktan sonra ve ekledi: “Bana Fish deme yeter.”

James bu defa gülmedi. Leydi Winchell’la görüşmeye giderken içinden gülmek gelmiyordu.

Robbie ve Phillipa muazzam yemeklerini bitirdiğinde Kurt, eskimiş porselen tabaklarını homurtularla aldı.

Phillipa geçirmemek için kendini tuttu ve yara izli deve gülümsedi. Bu adamı bir yerden tanıyor gibiydi sanki. Gerçi böyle bir yüzü görmüş olsa kesinlikle hatırlardı. Kaldı ki bir sürü yerde bir sürü insan görmüştü. Zihnindeki görüntüler bazen bulanıklaşıyordu. Her ne olursa olsun Kurt, olağanüstü bir aşçıydı.

“Harika bir rostoydu. Anneminkine çok benziyordu. Sosa dereotu koyuyor musunuz?”

Kurt, uzun bir süre Phillipa’ya baktı, sonra gözünü kırıştırdı ve kafasını salladı. Phillipa bunu unutmamaya çalıştı, anlaşılan erkekler yemek tarifleri hakkında konuşmuyordu.

Robbie, Phillipa'nın elinden tuttu ve onu mutfak kapısına götürdü. "İladi, sana kulübü göstermek istiyorum."

Mutfağın diğer ucunda duran Kurt hafifçe homurdandı. Robbie dönüp ona baktı ve "Biliyorum, efendim," dedi.

Phillipa, bir Kurt'e, bir Robbie'ye baktı. Bu şifreli bir konuşma şekli miydi? Phillipa sesin, iri adamın midesinden geldiğini sanmıştı.

Robbie kulübü göstermeye ne kadar hevesliyse, Phillipa da o kadar meraklıydı. Erkekler kulübüne girmiş bir kadını sonuçta!

En büyük oda, parıltılı kapı ve pencereleriyle, yeşil çuhalı oyun masalarıyla ön taraftaki kumar odası gibi görünüyordu. L şeklindeki odanın en sonunda, sahne gibi kırmızı kadife perde ile kapatılmış yüksek bir platform vardı. Robbie, Phillipa'nın o tarafla ilgilendiğini gördü.

"Burada gösteriler olur," dedi Robbie. "Yılanlar dans edenler filan."

"Tanrım," diye fısıldadı Phillipa. "Çok garip." Büyük ihtimalle dansçılar da en az yılanlar kadar çıplaktı. "Kendi deneyimlerinden bahsetmiyorsundur umarım."

Gördüğü şeyler -sahne, kumar masaları, aynalı duvarın önünde dizili duran likör şişelerini değerlendirmek için içki odası olarak da kullanılan sigara odası- çok ahlaksız değildi ama kulüp de baştan sona namuslu bir yer gibi durmuyordu.

Phillipa erkek kulüplerini hep, erkeklerin sigara dumanı altında ve samimi bir ortamda gazete okuyup siyaset konuştuğu bir yer olarak hayal ederdi. James'in kulübü biraz daha şey görünüyordu... Ahlaksız.

"James Cunningham'ı yakından izle."

Bay Cunnington her geçen gün yeni bir yüzünü göstermeye devam ediyordu.

Phillipa, bir koridor gördü. “Orada ne var?”

Robbie bilmiyorum anlamında omuzlarını kaldırdı ve sigara odasında bulduğu Şişe mantarıyla oynamaya başladı. “ok bir Şey yok. Müdürün ofisi, depo... Dur, oraya gitme!”

Phillipa çoktan koridora girmiş, yürüyordu. Binaların çoğunun, geniŐliėinden çok derinliği olurdu. Bu bina neredeyse kare gibiydi. Phillipa yavaş yavaş Yalancılar Kulübü’nde saklı bir yanın da olduğu düşüncesine kapılmaya başlamıştı.

Koridorun sonunda sadece iki kapı vardı. Biri, hoş bir Şekilde oyulmuş ve yaėlanmıŐtı. Ofis. Diğeri, ahşap panel duvarlar arasında kaynamıŐ, daha sade bir kapıydı. Depo.

Phillipa deponun kapısına elini attı. Kapı kolayca açıldı. İçeriye kafasını sokar sokmaz bir dizi sprėe, paspas, kova ve fırçayla karşılaştı. Raflarda, katlı kumaşlar, masa örtüleri ve bir dolu ıvır zıvır vardı. Kavanoz ve kutularda er çöp bir sürü Şey vardı, çoğu, mobilyalar ile zeminin temizliği ve bakımı ile ilgiliydi.

Tuhaf bir Şey yoktu. Phillipa odadan çıktı ve sürgünün ses çıkarmamasına dikkat ederek kapıyı kapattı. Sonra arkasına döndü...

Ofisin kapısından kendisini izleyen kır sağlı ve çirkin yelekli yaşlı adamlar karşı karŐıyaydı. Phillipa, açıklama yapmak üzere ağzı yarı açık bir Şekilde donakaldı ama söyleyecek tek bir kelime bile düşünemiyordu.

Adam kollarını bağladı ve sağıyla aynı renk kaşlarını kaldırdı. “Bir adamın –bu çok özel kulübün yesi bile olmayan

bir adamın– süpürge odasına burnunu sokması gerektiğini mi düşündün?”

Robbie ortaya çıktı. “Özel öğretmenim, Bay Jackham. Ona Phillip Walters derler.”

“Adı diyeceksin, Robbie. Adı Philip Walters demeliydin,” diye istemsizce fısıldadı Phillipa. Aklına bir not daha ekledi. Robbie’ye, insanları nasıl tanıtmayı gerektiğini öğretmeliydi.

Önündeki adam, şüphleyle ona bakmaya devam ederken Phillipa’nın aklında, bu önemsiz ayrıntılar dönüp duruyordu. Tam da bir şeyleri karıştırırken yakalanmıştı. Ne yapabiliirdi, süpürge meraklısı olduğunu mu söyleyecekti?

“Yani James Cunningham için çalışıyorsun, öyle mi?” Jackham, Phillipa’nın bakmaya korktuğu gözleri ile onu tepeden tırnağa inceledi. “Sana bakması için bir patron ararken zor zamanlar geçirmiş olmalısın?”

Jackham, Phillipa’nın soluk gözlerinin içini görünceye kadar ona yaklaştı. “James Cunningham tanıdığım en iyi adamdır. Eminim, senin de tanıyabileceğin en iyi adamdır. Kim olduğunu bilmiyorum ama senden hiç hoşlanmadım.”

Jackham bir adım geri gitti ve soğuk soğuk gülümsedi.

“Evet, Robbie, neden yeni özel öğretmenini ait olduğu yere götürmüyorsun? Burada paspas ve benim hesap defterlerimden başka bir şey yok.”

Phillipa, memnuniyetle uzaklaştı, Robbie de peşinden geldi. Phillipa üşüyor ve yediklerini çıkartacakmış gibi midesinin bulandığını hissediyordu. Neden bu kadar telaşlanmıştı ki? Her şeye burnunu soktuğu için onu azarlama hakkına sahip bir adam, ondan hoşlanmadığını söylemişti. Bunda, bu kadar korkulacak bir şey yoktu.

“O adam kimdi?” diye sordu Robbie’ye.

“Jackham burayı işletiyor, çoğunlukla. Eskiden harika bir hırsızdı, en iyi hırsız.”

Şaşırın Phillipa, bunu da bilgi deposuna ekledi. Demek James Cunningham hırsızlarla da arkadaşlık ediyordu. Bu kulüpte takıldıkça daha fazla bilgi edinebilirdi.

Sakinleşen Phillipa, Robbie gitmeye hazır olduğu için mutluydu. Bu kulüpte garip bir şey vardı. Ön kapıdan çıkarken yan tarafa giden dar bir ara yol gördü. Düşünmeden hemen oraya döndü.

Yol, binanın arka tarafına gidiyor ve etrafını dolaşıyordu, gittikçe o kadar daralıyordu ki Phillipa neredeyse, kollarını açıp yüksek taş duvarlara değebilecekti. Oldukça uzun bir yoldu. Kulübün iç kısmını gören birinin tahmin edebileceğinden çok daha uzun.

Tabii o kişi kulübün içinin sadece *yarısını* görmediyse.

Hasret's Sisters Planet

e-kitaphane

Bölüm Yedi

James, Leydi Lavinia Winchell'in hücre olarak kullanılan eski saray odasına yaklaştığında, koridorun diğer tarafındaki Başbakanı gördü. "Lordum!" diye seslendi ve Lord Liverpool'a yetişmek için koştu.

Ufak tefek, zayıf adamın yanında ona eşlik eden iki kişi daha vardı, biri koruması diğeri sekreteriydi. James bu üçlü-yü yakaladığında, Lord Liverpool'un hoşnutsuz bir şekilde kaşını kaldırdığını gördü.

"Tavırlarına dikkat et evlat," dedi Lord hazretleri onu hafifçe azarlayarak. İngiltere'nin en güçlü adamının azarı ne kadar hafif olursa tabii.

James aceleyle koşuşturmayı bıraktı ama aklı, tavırlarına dikkat edemeyecek kadar çok soruyla boğuşuyordu. "Lordum, Leydi Winchell'ı gördünüz mü?"

Liverpool dudaklarını büzdü ve yanındaki adamlara kaşlarıyla bir şey işaret etti. Daha sonra, James'in ona katılmasını işaret ederek bir adım yana gitti. Alçak sesle konuşuyordu. "Madem öğrenmeye bu kadar heveslisin, evet, hanımefendiyle konuştum, oradan geliyorum."

"Bir şey söyledi mi? Yeni bir şey öğrendiniz mi?"

Liverpool James'e belli belirsiz bakarak bekledi. James, adamın bakışlarını yakalayınca başını sallayarak selam verdi. "Affınızı dilerim, lordum. Yalnızca suçunu ispat edebileceğimiz bir delil sunup sunmadığını öğrenmek istiyorum."

Liverpool, kısa ve hızlı bir hareketle kafasını iki yana salladı. "Bunu yapacağını sanmıyorum. İçinde bulunduğu tehlikenin oldukça farkında. Hâlâ beni öldürmeye niyetinin olmadığını ve her şeyi sen onu reddettiğin için yaptığını iddia ediyor."

James'in, bu büyük adama yöneltilen kurşunun girdiği omzu sızladı. Lavinia'nın öldürdüğü adamı hatırlayan kalbi de sızladı. "Gününü göstermeliyiz, lordum! O bir vatan haini, acımasız bir katil!"

"Böyle düşünüyorsun ve ben de buna inanıyorum ama eğer üst tabakadan gelme bu güzel kadın, hâkim ve jürinin önüne çıkarsa gözyaşları ve sevimli itirazlarıNdan etkilenmeyeceklerini mi düşünüyorsun? Hiçbir kanıtımız ve gerçek şahidimiz olmadığı sürece elimizde, kocasını aldatmasından başka bir delil yok ve kocası da bu suçlamaların peşine düşmeyecektir. Lord Winchell, genç ve güzel karısının aşkıyla bir kez daha sarhoş olmuş."

"İnsanlar arasındaki saygınlığından bahsetmiyorum bile," dedi James karamsarca. "Kanıt bulabilirim. Biliyorum. Şifre kırıcımız şu anda bir ipucu bulmak amacıyla Leydi Winchell'in gönderdiği ve aldığı mektupları inceliyor."

Liverpool onu dikkatle dinledi. "Davayı sunman için önünde çok hafta var, Cunningham. Lord Winchell'in, karısını serbest bırakmamız için yalvarışlarını artık göz ardı edemeyeceğim. Parlamentodaki diğer birçok lord da bu durumu kınadıklarını dile getiriyor."

Liverpool'un sekreteri, bir şey hatırlatmak ister gibi bir ses çıkardı. Liverpool ona kafasını salladı ve tekrar James'e döndü. "Somut bir kanıt ya da şahit olmadan onu burada tutmaya devam edemem."

Lavinia'nın ayrıcalıklarla ve ahlaksız işlerle dolu hayatına sağ salım dönecek olması düşüncesi, James'i ürpertiyordu. "Peki ya kız kardeşimin şahitliği? Lavinia, onun gözünün önünde her şeyi itiraf etti!"

"Yalancılar Kulübü'yle olan ilişkisi yüzünden Leydi R-ines, senden daha fazla bu işin içine giremez, Cunningham. Senin kimliğin, Leydi Winchell'ın suçlamaları reddetmesi sayesinde saklanıyor. Vatan hainliğini kabul etmediği sürece seni ifşa edemez. Sen de çok iyi biliyorsun ki Yalancılar Kulübü'nün gizliliğini korumak, bir kadının entrikalarını cezalandırmaktan daha önemlidir."

"*Entrika* mı? Adamlarımız öldü, efendim!"

"Doğru. Kulübü tüm dünyaya duyurmak yerine hayatlarını seve seve feda eden adamlardı, öyle değil mi?" Liverpool, James'e gerek olursa hiç tereddüt etmeden onu da feda edebileceğini gösteren soğuk bir bakış attı. Liverpool'un ustası Nathaniel Stonewell, Lord Reardon, kraliyet hakkındaki bir sırrı gizli tutmak için halkı küçük düşürme suçuyla kurtların arasına atılmıştı, hem de adamın derin ve sonsuz bağlılığına rağmen, belki de tam olarak bu yüzden. Sonuçta Nathaniel Stonewell, monarşi danışmanları ve yönlendiricileri olarak görev yapan lordların gizli ve özel grubu olan Kraliyet Dörtlüsü'nün üyesiydi. Dörtlü bazen, Yalancılar Kulübü silahını yöneten el olarak da çalışıyordu ki bu da Lord Liverpool'un eğer gerekirse James Cunningham gibi en zayıf oyuncusunu feda etmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

James'in böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

James konuşmaya başlayamadan Liverpool devam etti. "Bu nedenle soruşturmayı durdurmak zorundayım." James'in hemen itiraz etmesine karşı bir elini kaldırdı. "Sana on gün veriyorum, Cunningham. Bana kanıt bul. Şahit bul." Liverpool'un bakışında ilk defa bir samimiyet ifadesi vardı. "Biliyorum, sana hayatımı borçluyum, Cunningham. Bu yüzden bu süreyi veriyorum ve sana bir tavsiyem var. İntikam, kısırdır. Geçmişin kötülüklerini ortaya çıkartır. Kişi daima ileri gitmelidir yoksa geçmişe saplanıp kalır."

James, çalışanlarının yanına giden Başbakan'ı izledi. Çaresiz bir heyecan içini kapladı.

On gün. Lavinia'nın kapısına içindeki amaç duygusu yenilenererek döndü.

Lavinia Winchell, James'in şimdiye dek gördüğü en gösterişli hücrede kalıyordu. Tüm eşyalar âşık Lord Winchell tarafından temin edilmişti. Kadının büyük karyolasını olası zararlardan koruyan, sırma işlemeli cibinliği ve pırlıl pırlıl şöminede yanan ateşi bile vardı. Kraliyet emri ile görevlendirilen genç ve zarif oda hizmetçisi, Lavinia'nın her ihtiyacını karşılıyordu ve oda, oraya buraya atılmış kitaplar, nakışlar ve zaman geçirmek için kadınların yaptığı diğer uğraşlarla doluydu.

Görünüşe göre yönetimdeki hiçbir lord, hatta Prens'in kendisi bile bir leydiyi asmayı bırakın, biraz sıkıntıya düşeceği bir ortama bile maruz bırakmakla suçlanmak istemiyordu.

James onları suçlayamazdı, bir zamanlar Lavinia'nın güzelliği için kendi ruhunu satmamış mıydı?

Lavinia, neredeyse hiç değişmemişti. Sarışın mükem-

melliği denince akla Lavinia gelirdi. Zarif ve narin kadının yüzünde, tutsaklığın verdiği bir solgunluk vardı, bu da onun meleksi kırılganlığını artırmıştı.

“James! Canım, bir kez daha beni görmeye geldin!” Birden ayağa kalktı ve sarılacakmış gibi James’e doğru koştu. James kıpırdamadı ve sert bakışlarını, ilk önce çekici gelen ve sonra sahte yaşlar ile ıslanan büyük mavi gözlerden ayırmadı.

“Her şeye rağmen beni affetmedin,” dedi Lavinia omuzlarını düşürerek ama bu duruşuyla dikkati, zarifçe eğilmiş boynuna çekiyordu.

O kadar güzeldi ki, James’in erkeksi içgüdülerini, kopmuş bir arp teli gibi bir kez daha titretmeyi başarmıştı. Leydi Winchell’in mükemmel vücudunun, zehirli bir yılanın karanlanmış ruhunu taşıyor olması çok kötüydü.

“Bu kadar tiyatro yeter, Vinnie.” James soğuk ruhunu ısıtmak için, Lavinia’nın pişman tavırlarını ve tüm terbiyesini göz ardı ederek şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu.

“Yalanlarını, onlara inanacak birine sakla, Vinnie. Mahkemede uydurduğun saçma ihtiras hikâyelerinle ilgilenmiyorum. Kurşunun beni değil Başbakan’ı hedeflediğini ikimiz de biliyoruz. Bunu ancak kız kardeşimin sayesinde öğrendim ve engelledim.”

“*Agatha!*” Çok kısa bir süre için Lavinia, büyük bir nefret ile yüzünü buruşturdu. Sonra elleriyle yüzünü kapattı ve acınası hıçkırık sesleri çıkardı. “Kız kardeşin benden nefret ediyor çünkü seni ondan uzaklaştıracığımdan korkuyor.”

Oldukça meraklı olan hizmetçi en sonunda, odadan çıkmayı uygun gördü. Lavinia’nın burun çekişleri bir anda durdu. Gülerek arkasına yaslandı.

“Sersem kız, sizin Vekilharç dediğiniz şişko aptal prenze haber vermeye gitti. Eğer hırsını bedenimden almak istersen birkaç dakikamız var,” diyen Lavinia gamsızca tırnaklarını inceledi. “Yapacak daha iyi bir şeyim yok.”

James ona dokunmayı aklından bile geçirmiyordu. Lavinia neden onun bunu isteyeceğini düşünmüştü ki? Lavinia, James’i, evliliğine tecavüz etmiş kötü bir adam olarak göstermeye uğraşıyordu. “Kendini mağdurmuş gibi göstermene izin vermeyeceğim Lavinia. Güya kandırılmış zavallı bir kadınsın, değil mi? Kötü kalpli ayartıcıların intikamının hedefindeki kişisin sadece tabii!”

Lavinia’nın yüzünde bir anlığına da olsa öfke belirdi, sonra ise umursamazca omzunu silkti. “Bir kez daha sevişmek isteyeceğini düşünmüştüm sadece, tıpkı eskisi gibi.”

“Biz seviştik, Lavinia. Ateşli, günahkâr ve sert bir sevişmeydi. Beni kaçırana ve bana işkence yapana kadar... Ondan sonra sevişmelerimiz sona erdi, hatırlıyorsun değil mi? Tabii uyuşturulup dövüldüğüm için istesen de sevişemedik zaten.”

Lavinia, sıkılmış gibi uzaklara baktı. “Yapacak başka bir şeyim yoktu.”

James güldü. “Yoktu, tabii. Sen sadece haftada bir kez aşkını göstermek için, bağlandığım o pis kokulu gemiye uğradın, değil mi?”

“Beni hiç orada görmedin,” dedi Lavinia, sesi alaycı ve soğuktu. “Aklında yüzümü gördüğüne dair bir hatıra olmadığını kendine ispatladın.”

Hayal kırıklığı, James’in midesinde öfkenin üzerine oturdu. Uyuşturulduğu için tutsaklığının çoğunu kendinde olmadan geçirmişti. Garip ışıklar ve tuhaf sesler hatırlıyor-

du. Tabii bir de kendi korkunç düşmanlarının yaptığı düzenli ziyaretler...

“Hayır, yüzünü hatırlamıyorum. Yalnızca, bana sürekli söven, isimleri ve bilgileri öğrenmek için beni itip kakan sesini hatırlıyorum. Sadece sesini ve belki soğuk, vahşi ruhunun küçük bir kısmını hatırlayabiliyorum.”

Lavinia dalgacı bir tavırla burnundan soludu. “Çok manevi konuştun, James. Vücudunda ağzımı kullanmam için bana yalvarırken daha gerçekçiydin.”

Döndü ve James’e doğru gelmeye başladı. Yüzündeki düşünme ifadesi gitmiş ve onun yerine şehvet maskesi gelmişti. James, Lavinia’nın cinselliğinin etkisini hissetti, sanki kalkanını delip geçmişti. Midesini sıkıştıran hatıralar aklına geldi.

Lavinia, göğsünü okşamak için elini uzattığında James, onu bileğinden sıkıca yakaladı.

“Yapma,” dedi soğukkanlılıkla. “Gömleğimi kirleteceksin.”

Lavinia, bu hakaretle kendine geldi ve en sonunda, gerçek yüzünü göstermek için tüm maskelerini çıkardı. Mavi gözleri öfkeyle doldu

ve James’in yüzünü tırmalamak için diğer elini kaldırdı.

James, onu kolayca itti. Lavinia tökezledi ve kendini, arkasında duran sandalyede buldu. Yüzünde gerçek bir nefret ifadesi vardı ve güzelliği tamamen yok olmuştu.

Lavinia, kapitone sandalyeyi parmaklarıyla sıktı ve en sonunda James, tırnaklarının altındaki döşemeden gelen patlama sesini duydu.

“Geri geleceksin,” dedi Lavinia. “Benden uzak duramazsın, bunu sen de biliyorsun. Bir kadında olmasını istediğin her şey bende var. *Her şey.*”

James, korumalı kapının çok uzağına gidene kadar titrememeyi başardı.

İşin garip tarafı, Lavinia tamamen haklıydı. James, ondan uzak duramazdı. Ona ihtiyacı vardı ama tam olarak Lavinia'nın düşündüğü şekilde değil.

James'in Kulüp'e ihanet etmesinin arkasında yatan gerçeği elinde tutuyordu. Suçunu ve acısını dindirmesine yardım edebilirdi. James, Lavinia'nın suçunu kanıtlayana ve onun yaptığı gibi onu idam sehпасına gönderene kadar bu raya gelmeye devam edecekti.

Boş koridorda bir an duraklayan James, derin bir nefes aldı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Amacının getirdiği güçle omuzları rahatladı ve Lavinia'ya karşı ördüğü duvarın, yavaş yavaş yıkıldığını hissetti.

Bileğini tuttuğu avucunda, onun kokusunu hâlâ hissedebiliyordu. Bir zamanlar bu yumuşak misk kokusu onu kendinden geçirmişti. Lavinia bunu iyi biliyordu ve parfümü, birçok kadının aklına bile gelmeyecek yerlere sıkıyordu.

James, Lavinia'nın azgın ve hoş kokulu vücuduna doyamamıştı. Uzun saatler boyunca onun yatağında olduktan sonra çoğu kez eve yorgun ve iradesiz bir şekilde geliyordu ve kıyafetlerine sinmiş kokusunu koklayıp bir kez daha kendinden geçmek istiyordu.

Şimdiyse, bu şehvetten geriye kalan hatıralar, midesini bulandırıyor. James, bu tiksintisini içine gömdü. Lavinia'dan ne kadar çok öğreniyor olsa bunun en az üç kadarını kendi erkekliğinin zayıflığına karşı hissediyordu.

Artık eve gitme zamanıydı.

O akşam Phillipa kendini, Robbie'yi yatırırken buldu ama bu yaptığı işin, özel öğretmeninin görevi olmadığını biliyordu. Gerçi o yapmasa kim yapacaktı?

Elbette Bay Cunningham değil.

"Yine dışarı çıkıyor," dedi Robbie, yüzü tamamen ifade-sizdi. Alışılmış yalnızlığın portresi. "Her zaman dışarı çıkıyor."

Phillipa, ne diyeceğini bilemedi. Bu konuda bir fikir sahibi olacak kadar uzun süredir burada olmamasına rağmen, Robbie'nin velisi çocuğuna yeterince ilgili gibi görünüyordu.

Konuyu değiştirme zamanıydı. "Peki, bir süre dışarı çıkamayacaksın, Robert," dedi Phillipa parmağını sallayarak. "Bugün yaptığın gezintiden sonra çıkmak yok."

Çocuğun minik suratı donuklaştı. "Beni dövecek misin?"

Dövmek mi? Çay içmek için Bay Cunningham'ın kulübüne uğradığı için mi? Aman tanrım, bu çocuk nerede büyümüştü böyle?

Yine de böyle bir macerayı her gün yaşayabileceğini düşünmesine izin veremezdi. İki elini beline koyup çocuğa, onaylamayan gözlerle baktı.

"Sen, genç adam, patentli Walters gıdıklama cezasını almak üzeresin." Phillipa ellerini havaya kaldırıp pençe şekline getirdi.

Robbie zıplayıp koşmaya başladı, korkmuş taklidi yaparak kıkır kıkır gülüyordu. Kapıya gelmeden hemen önce Phillipa onu yakaladı. Çok fazla çaba sarf etmesine gerek kalmamış olmalıydı çünkü sokakta kaldığı dönemde bundan daha hızlı olmayı öğrenmişti.

Phillipa, ciyak ciyak bağırarak çocuğu havaya kaldırıp salladı ve şöminenin önündeki halıya bıraktı, parmaklarıyla minik, zayıf bedenini gıdıklamaya başladı.

Robbie çığlık attı, çatlak sesiyle attığı kahkahalar Phillipa'ya, onunla tanışmadan önce çocuğun yaşadığı kısa ve zorlu hayatı hatırlattı. Bu düşünce sayesinde görevine, daha bir coşkuyla bağlandı. Robbie, çocukluğunun büyük bir bölümünü yaşayamamıştı ama Phillipa ona bunu yeniden yaşatacaktı.

Pis pis sırtıran Phillipa, yeniden gıdıklamaya başlamadan önce çocuğun biraz soluklanmasına izin verdi. "Asi Robbie sen misin? Ukala Robbie misin sen? Bana sorarsan daha çok, Halının Üstündeki Kıkırdak Robbie gibi duruyorsun!"

Şimdi sıra, sesi kesmeye gelmişti. Robbie'nin gülüşlerine karışan bağırışları, en üst seviyeye ulaşmıştı. Phillipa, bu sesin gerisinde bir ses daha duydu ama ders odasının kapısı büyük bir gürültüyle açılana kadar bunun, koridorda koşan ayak seslerinin gümbürtüsü olduğunu anlamadı.

"Çocuğa ne yaptığını sanıyorsun?"

Phillipa, arkasına dönmeye fırsat bulamadan ensesinden tutulup kaldırıldı ve Robbie'den uzaklaştırıldı.

Kendini, kravatından tutulmuş bir şekilde Bay Cunnington'ın kollarından sarkarken buldu, boğazı o kadar sıkılmıştı ki yeni bir adam elması çıkmaya çalışıyor gibiydi.

Sonra bakışları, James ve onun şiş gözlerinde netleşti. Büyük ihtimalle konuşamaması iyi bir şeydi çünkü adam, yarı çıplaktı. Boynundaki havlu ve banyodan yeni çıkmış nemli tenine yapışmış külot dışında hiçbir şey yoktu adamın üstünde.

Muhteşem güzelliğini Phillipa'nın gözleri önüne ser-

mişti. Geniş ve kaslı göğsü bu açıdan, kastan bir duvar gibi görünüyordu. Tek kusur, omzundaki, oldukça yeni gibi görünen yıldız şeklindeki yara iziydi. Phillipa'nın bakışları aşağı indi. Pürüzlü göbeğine baktıktan sonra, gözleri adamın külotunun sarkık kısmının arkasındaki koyu renk kıllara doğru gitti.

James'in kaslı bacaklarını saklamakta pek başarılı olamayan külot ancak *onu* çerçeveleyiyor olmalıydı.

Yüce Tanrım. Son iki gündür hissettiği belli belirsiz merak ve cazibe kıpırtıları, görünüşe göre sadece bir uyarıydı. Phillipa, bir anda ağzının kurumasına ve botunun içindeki parmaklarının büzülmesine neden olan güçlü bir arzuyla tokat yemişe döndü.

Onu arzuluyordu. Bunun farkına varmak, çırpınışlarının güçlenmesine neden oldu.

Yalanının ortaya çıkması korkusuyla yalnızken bile adını söyleyemiyorken, kendi vücudunu saklamadan bir an bile yaşayamazken onu arzuluyordu.

Phillipa sahip olduğunu bildiğinden daha fazla güçle, kendini kurtardı ve sendeleyerek James'in ulaşabileceği yerden uzaklaştı.

"Phil yalnızca beni gıdıklıyordu, Jamie," dedi Robbie gülererek. "Tüm genç adamlar gibi."

James güldü. Belli ki hatasını anlamıştı. Özür dilercesine gülümsedi. Phillipa, dehşet verici yeni keşfini gizlemek amacıyla, gülmek için kendini zorladı.

Phillipa, onun erkek olduğunu sanan bir adamı arzulamıştı.

Ne tuhaf bir durum!

Bölüm Sekiz

Bay Cunnington -*James*- gülerek özür diledikten ve dudak uçuklatan vücuduna bir şeyler giymek için gittikten sonra Phillipa'nın sersemleyen Robbie'yi sakinleştirmesi epey zaman aldı.

“Onu gördün mü?” diye tekrar tekrar hayran bir ses tonuyla sordu Robbie. “*Beni* kurtarmak için koşarak geldi! Onu gördün mü?”

“Evet, gördüm,” diye cevap verdi Phillipa, her seferinde gülümseyerek. Aslında daha çok, yontulmuş kalçalarını ve kaslı karnını görmüştü. “Çok etkileyici.”

Gerçekten de etkileyiciydi.

Phillipa hâlâ nefes almakta zorluk çekiyordu. Bay Cunnington'ın çekiciliğinin yanında Robbie'yi savunması da Phillipa'yı büyülemişti. Güçlü bir adamın, kendinden daha güçsüzleri korumayı istemesinden daha çekici bir şey var mıydı ki?

Bu yeteneğe bir de kendi hatasına gülmeyi ekleyin... İşte bu gerçekten büyüleyiciydi.

Bugün öğrendiği şey hakkında James ile görüşmesi gerekiyordu. Robbie'ye, okumayı bilmediğini açıklamayacağını

dair söz vermesine rağmen, Bay Cunnington'ın bu konuda bilgisi olup olduğundan şüpheleniyordu. Sonuçta böyle bir şeyi biliyorsa olsa, Phillipa'ya söyleyebilirdi.

Phillipa, Robbie'nin odasından çıktığında, Denny koridorundaydı. Homurdanarak Phillipa'ya, Bay Cunnington'ı alt kattaki ön salonda bulabileceğini söyledi.

Bay Cunnington'ın Denny hakkındaki uyarısını hatırlayan Phillipa, kahvaltı odasındaki dağınıklıktan dolayı özürlü diledi ve karşılığında Denny, sakın sayılabilecek bir şekilde kafa sallayıp, tekrar homurdamaya geri döndü.

Ön salonun kapısı hafif aralık duruyordu. Phillipa, Bay Cunnington'ın biriyle konuştuğunu duyduğunda neredeyse kapıyı çalmak üzereydi.

"Aynı arabayla giderek biraz fazla açık vermediğimize emin misin?"

Phillipa hareketsiz durdu, yalnızca daha iyi duyabilmek için kafasını çevirdi.

Daha kalın ve ölçülü bir ses Bay Cunnington'a cevap verdi. "Toplumdan tamamen uzaklaşmamıza da gerek yok. O gün gerçekten de gözümün önünde, Lord Liverpool'un hayatını kurtardın. Seninle birlikte olmamı durup düşünecek biri olduğunu sanmıyorum."

Phillipa'nın gözleri açıldı. Lord Liverpool, İngiltere'nin Başbakanı? Ne kadar *etkileyici*. Yani bu, Bay Cunnington'ın iyilerin yanında olduğu anlamına mı geliyordu?

Tekrar onun sesi geldi. "Liverpool'un bana teşekkür etmesini gerektiren hiçbir şey yok. Vekilharç'm da öyle."

Belki de değildi. Phillipa'nın merakı iyice alevlenmişti. Kapıdaki çatlaklara biraz daha yaklaşıırken kendi kendine, telaffuzu zor olan Arapça dilinde oldukça akıcı küfürler etti.

Babasının sesini duyar gibiydi. “İnsanın başına,” derdi babası, “ne gelirse meraktan gelir.”

“Benim, lord hazretlerinin gölgesi olduğumu da herkes biliyor,” diye konuşmaya katıldı daha genç, başka bir ses. James değildi, ama bu seste de tıpkı zaman zaman James’in sesinde olduğu gibi alaycı bir ifade vardı. “Onun arkasından giden güvenilir küçük vâris...”

“Bu ayrıntılı görüntüyü bize anlatma, Collis, rica ediyorum,” diye atıldı bir ses. Bunu söyleyen ‘lord hazretleri’ olmalıydı. “Ve bu gece terbiyeli ol. Gecenin sonunda seni, sarhoş bir kadının gerdanından almak istemiyorum.”

“Bu benim suçum değil,” diye karşı çıktı genç adam, Collis. “Yaralı bir askeri rahatlatmak çok hoşlarına gidiyor.”

“Eğer kıskanç bir saraylı ile bir kez daha kavgaya girersen, canını yakarım. Prens George bunu şu anda komik buluyor, ama senin yerinde olsam onu zorlamazdım.”

“Ah, ama Prinny tutku nedir biliyor. Daha geçen hafta bana bir hikâye anlatıyordu, şey hakkında, Leydi Br...”

Telaşı yüzünden Phillipa’nın eli, kendi kendine havaya kalktı ve kapıyı tıklattı. *Prens* ile yapılan gizli bir konuşmaya kulak misafiri olamazdı! Bu büyük ihtimalle, bazı kanunlara ve diğer şeylere aykırı olurdu.

Bay Cunningham’ın onu içeri davet etmesiyle boğazını temizledi ve odaya adım attı, önünde sıraya dizilmiş olan iyi giyimli erkekleri görünce duraksadı.

Aman tanrım.

Upuzun adamlardı bunlar.

Phillipa o an gerçekten erkek olmadığına şükretti. Yoksa bu adamların karşısında kendindeki eksiklikleri görüp Thames Nehri’ne atlardı...

James'in yanında duran iki adam birbirine çok benziyordu, belli ki akrabaydılar. Kardeş, belki de kuzenlerdi. Üzerlerine tam oturmuş ve gerçekten büyüleyici olan saray kıyafetleri giymişlerdi, bu kıyafetler onları gerçek bir prensle dönüştürüyordu.

Ve James...

Üstü başı dağınık çiftçi gitmiş, onun yerine parlak ve kusursuz kıyafetler içerisinde, tam bir beyefendi gelmişti. Koyu mavi saten pardösüsü, erkeksi mükemmeliyetini göstermek için geniş omuzlarına tam oturmuştu. Pantolonu, kaslı kalçalarını ve bir de tabii diğer bölgelerini sıkıca sarmıştı.

Kıyafetini çiçek deseni ile süsleyen ışıltılı altın işlemlerin onu dişileştirmesi gerekirdi, ama böyle güzel bir erkekte bunlar ancak bir askeri süs gibi durmuş ve ona soyluluk katmıştı.

Kral gibi görünüyordu. Yumuşak bakışlı, savaşçı kral.

Phillipa'nın dizleri birden güçsüzleşti.

James, yalnızca yüzündeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı çünkü ona utana sıkıla gülümsemiş ve saten yeleğini çekmişti.

"Oldukça göz kamaştırıcı, ne dersin?" Elini neredeyse, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçına götürecekti, sonra durdu. "Tüm ihtişamım ve sadeliğim ile Vekilharç'ın önüne çıkmam istendi."

Daha genç olan yabancı sırttı. "Evet, ihtişamlı olan benim," dedi adam. "Ona da sadelik kaldı işte," diye başparmağını diğer adama doğru kaldırarak ekledi.

James gözlerini devirdi ve konuşmaya başladı. "İhtişamlı olduğunu iddia eden beyin adı Collis. Şakacı birisidir ken-

disi.” Odaya girmesi için Phillipa’ya eliyle işaret yaptı. “Gel seni sade olanla, yani lord hazretleriyle tanıştırayım.”

Phillipa odaya o kadar istekli girdi ki ancak James odanın içinde onu yönlendirmek için kolunu kaldırıp omzunu tuttuğunda durabildi.

Dizlerini titreten bir farkındalık, tekrar tokat gibi çarpı. James’in kolu ağır ve sıcaktı. Phillipa bunun ağırlığıyla James’in yanına bastırılıyordu ve bu sıcaklığın geniş, güçlü bedenden kendi bedenine geçtiğini hissediyordu. James, Phillipa’yı daha önce bir kez daha bu şekilde taşımıştı...

James’in kocaman eli, Phillipa’nın omzundan aşağı sallanıyordu ve sıkıca bağlanmış göğsünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Arada keten çamaşırı vardı, yani Phillipa’nın sıkıştırılmış göğüs ucunda hissettiği elin sıcaklığı bir hayal olmalıydı.

Phillipa’nın boğazı kurudu. İçi ürperdi, karnında ve daha aşağılarda hafif titreşimler hissetmeye başladı. Vücudunda, derin ve istemsiz bir kasılma vardı.

Aceleyle bir adım attı, bilinçsiz hareketlerle onu James’in yanından uzaklaştıran telaşı, saygısızlık olarak düşünülebilirdi. Phillipa, önünde duran, hiç tanımadığı ve ne kadar önemli olduğunu bilmediği adama karşı hafifçe başını eğerek selam verdi. Herkesten sakladığı vücudunun heyecandan bu kadar terlemiş olmasına inanamıyordu.

James yürüdü. “Dalton, müsaadenle Bay Phillip Walters’ı tanıtayım. Robbie’nin eğitimi ile ilgileniyor ve çocukla gerçekten iyi başa çıkıyor. Yani, daha pes etmedi.” James, Phillipa’ya döndü. “Flip, bu Dalton Montmorency, Lord Etheridge. Arkadaşımdır.”

Phillipa yeniden başıyla selam verdi, ama Lord Etheridge

tokalaşmak için asil bir şekilde elini kaldırdı. Dert. Phillipa, el sıkma savaşına girmemesini umdu.

Neyse ki lord hazretlerinin eli ağır ama kararındaydı, yüzünde yumuşak hatta keyifli bir ifade vardı. “Demek bir maymunu evcilleştiriyorsun, öyle mi? Bir umut var mı bari?”

Adam, parmak eklemlerinin bulunmadığını fark etmeden önce Phillipa elini çekti. “Evet, Robbie çok çalışıyor. Yalnızca bir günde, bazı harfleri ve adını yazmayı öğrendi.”

Adamın bir kaşı havaya kalkınca Phillipa, ne dediğini merak etti. Bu gümüş gözler onu rahatsız etti, sanki her şeyi görebiliyor gibiydi... Tüm yalanları.

“Anladım,” dedi. “Senden daha fazla mucize bekliyorum, genç Phillip.”

Bu biraz sorun olabilirdi. Phillipa hafifçe gülümseyip başını salladı ve geriye çekildi. “Şey, belli ki siz beyefendilerin bir yere gitmesi gerekiyor. Ben ders odasına gitsem iyi olacak. Yarınki ders, biliyorsunuz... Bay Cunningham’la faturalar konusunda yarın konuşabilirim.”

Neredeyse kapıya gelmişti. İki adım daha ve...

Collis, Phillipa’ya doğru başını eğdi. “James, ara sıra Phillip’in dışarı çıkmasına izin vermelisin. Zavallı adamın yüzü solmuş, baksana ölü gibi bembeyaz.”

James, Phillipa’ya dikkatlice baktı. Phillipa, büyük bir çaba sarf ederek yüzünün rengini düzeltmeyi denedi. “Haklısın, Col. Biraz solgun görünüyor.”

“Bu gece onu da yanında getirememen çok kötü. Sarayda geçen bir akşam onu kendine getirirdi. Kariyeri için yararlı olabilir, bir düşün derim. Yeni insanlarla tanışmak, başka pozisyonlar hakkında bilgi sahibi olmak...”

James'in gözleri açıldı. "Hayır!" Collis'e onu bastıran bir bakış attı. "Phillip benim içim çalışıyor," dedi ve Phillipa'ya geri döndü.

Bir adım daha. Koridorun güvenli ortamı onu çağırıyordu. Orada akıllı lordlar, alaycı arkadaşlar ve patronuna karşı verilen fiziksel tepkiler yoktu.

"Güzel bir kıyafetin var mı, Flip? Birkaç gün sonra yapılacak baloda Trapp kardeşler ve annelerine eşlik etmem için kandırıldım ve yanımda götüreceğim bir erkeğe daha ihtiyacım var. Collis bana yardım etmiyor."

Collis kafasını salladı. "Beni evliliğe götürebilecek ortamlardan uzak duruyorum."

"Hadi ama Flip. Eğer benimle gelersen, sana yeni bir takım elbise alırım. Kızlar ikiz. Ve sevimliler de... Yani sayılır."

Phillipa, gözlerini adamların üzerinde gezdirdi. Neden ona bunu yapıyorlardı?

Balo mu?

İkizler?

Erkek olduğumu sanıyorlar, diye hatırlattı kendine. Genç, fakir bir adam, çaresiz bir şekilde dostla ve güce ihtiyaç duyan bir delikanlı... Faydalı bir evlilikle durumunu iyileştirmeye hevesli olan bir dost.

Sırtı kapıya değdi. "Evet... Çok iyi. Eğer düzgün bir kıyafet alabilirsem..."

James'in içi rahatladı ve gülümsedi. "Harika. Yarın eniştemin uşağını buraya getireceğim ve seni savaşa hazırlayacağım."

Phillipa tekrar başını salladı, zorla gülümsedi ve selam verdi, sonra kendini koridora attı, hayatı pahasına koşuyor gibiydi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Dalton ve Collis'i Etheridge Konağı'na bıraktıktan sonra at arabasının karanlığında oturan James, Denny'nin özenle yaptığı saçlarının arasında elini gezdirdi ve saçını bozdu. Önemi yoktu. Evden başka bir yere gitmeyecekti zaten.

Saat çok geç değildi. Kafasını dağıtma niyetinde olan adam, gün doğana kadar keyfini çıkarmak için istediği kadar arkadaş ve yasak sayılabilecek eğlenceler bulabilirdi. Parktaki kadına verdiği tepkiden anlaşılacağı gibi, biraz rahatlama ya feci şekilde ihtiyacı vardı.

Kollarına birini almayalı uzun zaman olmuştu. Kadın vücudunu ve bedenine değen saçlarının ipeksi dokunuşunu hissetmeyi özlemişti.

Tanrım, o gizemli kadının saçları ne kadar da güzeldi ama! Sokak lambasının ışığında görebildiği kadarıyla uzun ve kıpkırmızıydı. Hem de çok güzel kokuyordu. Parfümsüz ve temiz, duygularını harekete geçiren kendine has kadın kokusu.

James bir kadının sıcaklığına o kadar açtı ki bahçedeki heykellerin birinden bile etkilenebilirdi. Lavinia, bu konuda içgüdülerine güvenemeyeceğinin kanıtıydı.

Hayır, tek yol kefaretti. Acı verici rüyaları bitene kadar ve saraydan, onun yüzünden ölen adamdan özür dileyene kadar çalışmalı, daha çok çalışmalıydı.

James, kendi melodramına burun kıvırdı. Birileriyle yatmaktan bıkmıştı ve şu anda aklı başında değildi. Sarayın ikiyüzlülüğünün en güzel örneği, 'fedakârlığı' için bir ödül

daha almak üzere saraya çağrılması olmuştu. Böyle bir eylem, resmî olarak hiç gerçekleşmemişti.

Yeni madalya, tıpkı kalbinin üstünde nefes almasını zorlaştıran bir tuğla gibi James'in göğsünde ağırlık yapıyordu. James onu, kurdelesinden tutup kaldırdı ve yarı açık arabaya sızan sokak lambasının kesintili çalışan ışığında, yuvarlak altın yüzeyini inceledi.

Yukarıya bakan tarafında George'un yüzünün yandan kabartması vardı, ya da en azından birkaç yıl önceki yüzünün... James sarayda onunla son karşılaştığında gıdısı kesinlikle daha dolgundu.

Madalyanın diğer yüzünü, kalbine doğru takması beklenen tarafı çevirdi. Kendi adını çevreleyen kabartmalı kenger yaprakları ve oyulmuş, büyük kelimeler: "Onur Madalyası."

James, madalyayı elinden bıraktı. Onur. Cesaret. Evet, Başbakan'a yöneltilen bir kurşunun önüne atılmıştı. Ancak Lavinia ile yaşadığı aşk ilişkisinde yaptıklarını telafi etmek için bunu yaptığı düşünülürse o kadar da cesur bir davranış değildi.

Omzunu döndürdü, hasar görmüş kasının ve lifinin çekildiğini hissetti. Akılsızlığının küçük bir bedeliydi bu. Arkadaşlarının adım bağıarak söylerken, kendini onunla oyun oynayan güzel Fransız casusun kollarına bırakacak kadar libidosuna teslim olmanın cezası bundan daha ağır olmalıydı.

Casus ona sürekli, afrodizyak dediği ilaçlardan -James'in kendi isteğiyle ve hatta hevesle aldığı ilaçlardı bunlar- vermişti ve James onun yatağına uzanıp nefes nefese kalınca kadın, ölse bile söylememesi gereken sırları onun ağzından almıştı.

Kadın, James'e âşık olduğu yalanından vazgeçtikten ve

onu yakalayıp İngiliz sahil şeridinden biraz uzaktaki köhne bir tekneye hapsedip işkenceye tabi tuttuktan sonra bile, herhangi bir bilgiyi açığa vurduğunu hatırlamıyordu. James uyuşturulmuş aklıyla bile ona başarıyla karşı koyduğunu sanıyordu. Ama olayın ardından gelen ölümler, bunun doğru olmadığını kanıtlamıştı.

Ancak nasıl kaçtığını hatırlayabiliyordu. Kıyıya doğru attığı uzun ve bitmek bilmez kulaçlar ve Londra'ya, kız kardeşinin evine yaptığı bitmek uzun hâlâ aklındaydı. Tüm yolu yürüyerek ve iyiliksever bir arabacının yardımıyla gitmişti.

Simon Raines'in ona Kulüp'ten kaç kişinin öldüğünü söylediği anı, hafızasından hiçbir şey silememişti. En yakın arkadaşı ve dostu Ren Porter'in, tıpkı son şifre uzmanı Weatherby gibi, Londra'daki özel evdeki yatakta sessiz ve tepkisizce yattığı gerçeğini hiçbir şey unutturamazdı. İkisinin yanında da en iyi hemşireler vardı, ama iyileşme umutları yok denecek kadar azdı.

İsimleri Lavinia'ya ve onun yandaşlarına söylenir söylenmez hepsi saldırıya uğramıştı.

O söylemişti. Kahraman James Cunningham.

Onur Madalyası.

James bunları düşündükçe, midesine ağrı giriyordu.

Bölüm Dokuz

Çok fazla uzak değil, şehrin daha az sosyetik ama yine de oldukça saygın bir yerinde iki adam, karanlık bir odada yatıyordu.

Bundan rahatsız olduğu için şikâyet edecek hiç kimse olmamasına rağmen hemşire Bayan Neely odaya girdiğinde, mum ışığını bir eliyle kapattı. Her şeye dikkat ediyordu. Bu iş, o zamana kadar sahip olduğu en iyi işti. Bunu riske atamazdı.

Bayan Neely eskiden, birkaç hastanede ve özel sağlık evinde çalışmıştı, ama hiçbir yerde Bay Cunningham ve arkadaşlarından gördüğü saygı ve bonkörlükle karşılaşmamıştı. Hemşireler genelde, kölelerden bir parça daha üstün görülürdü ki çoğu da öyleydi zaten. Hemşirelik, ev aletleri ile çalışmayı becerememiş kişilerin yapabileceği tek işti.

Fakat Bayan Neely'nin babası, zenginlerinden olmasa da doktordu ve hastalığı iyileştirme yeteneğini kızına da aktarmıştı. Zavallı iki adama bakmak üzere işe alındığında, onlara ilk bakışında ümidini kaybetmişti.

Duygusal bir durum değildi. Hayır, artık âşık olacak gençlik zamanlarını geride bırakmıştı hemşire. Fakat hiç-

bir hasta, bu iki adamın ihtiyaç duyduğu şekilde ona ihtiyaç duymamıştı. Neely onları besledi, uşanın yardımıyla yıkadı, saçlarını taradı ve tıraş etti, her gün onlara bir şeyler okudu ve onlarla konuştu.

İşlerini bu sırayla yapıyordu ve hiçbirini boşlamıyordu. Aynı zamanda, derin bilinç kaybı konusunda okuyup bilgi edinmeyi de kendine görev edinmişti. Kolları ve bacakları düzenli hareket ettirmenin, atrofiyi engellediğine dair bir söylenti vardı ve Bay Cunningham'ın izniyle hemen böyle bir çalışmaya başlamıştı.

Ödülü, genç adamının, böyle diyordu Hemşire Neely, yüzüne hafif de olsa renk gelmesi olmuştu. Adamın adı Lawrence'dı ama karşılık verme olasılığı daha yüksek olabilir diye ona Ren demesi söylenmişti.

Ren'in başucuna gitti ve yüzüne çok hafif ışık tuttu. Evet, şu anda daha iyi görünüyordu. Yüzünde ve kafasındaki korkunç morluklar ve şişlikler son altı hafta içinde önemli derecede azalmıştı, yaraları da zamanla bir şekilde iyileşecekti. Kıvrıkcık saçlarıyla o kadar genç ve yakışıklıydı ki! Ne kadar da kötü dövülmüştü...

Diğer yatağın yanına gitmek üzere döndü. Zavallı Bay Weatherby. Ona, sevgilisi Frederick'i hatırlatıyordu, huzur içinde yatsın.

Angus Weatherby, dördüncü kattaki yatak odasının penceresinin altında, kaldırımında bulunmuştu. Üzerinde herhangi bir iz yoktu, yalnızca eski kaldırım taşlarında, kafasını çarptığı yer belli oluyordu.

Ona Angus denmesi söylenmişti fakat onun yaşındaki bir adama bu kadar samimi tarzda hitap edemezdi. Bu yüzden ona, Bay Weatherby ya da efendim diyordu. Bazen ada-

mın elini tutup son elli yıldır İngiltere’de yaşadıkları tuhaf ve harika zamanları hatırlatır ve daha fazlasını yaşamak için onunla gelmesini söylerdi.

Fakat adam, Neely’nin gümüş rengi saçlı arkadaşı, ona hiç cevap vermezdi. Bayan Neely umudunu kaybetmeye başlıyordu. Angus’un yüzü çökmüş ve beyazlamıştı, her gün biraz daha zor nefes alıyor ve hayattan uzaklaşıyor gibiydi.

Bay Weatherby’in alnına yasak bir öpücük kondurmak için eğildiğinde Bayan Neely’nin gözleri yaşardı. Lord, yaşlı bir kadının duygusallığını affedebilir diye düşündü.

Derin üzüntüsü yüzünden görüşü bulanıklaşan ve mum ışığını hâlâ dikkatlice kapatan Bayan Neely, ufacık ve önemli olayı kaçırdığı için de affedilebilirdi. Diğer yatağın çarşafının üstünde, açık ve sarkık bir el duruyordu, haftalardır sahibinin iradesiyle oynatılmamış parmaklar.

Fakat Bayan Neely olanların yasını tutarken, iki parmak sanki dikkatini çekmek istercesine birden kıpırdadığında, diğer hastası için umut ışığı yandı.

Bayan Neely, bu çağırışı kaçırmıştı, ama önemli değildi. Bir sonrakini yakalayacaktı.

Phillipa odasında sıkıntıyla bir o yana, bir bu yana yürüyüp duruyordu. İşin doğrusu, uykusuz geçen onca ayın acısını çıkarması gerekirken, yatmak üzere kıyafetlerini çıkartamayacak kadar huzursuzdu.

Bir sorunu vardı.

James Cunnington *neden* fare suratı ve tavırlarıyla şeytani biri veya melekleri andıran mavi gözleri ve beyaz saçları ile merhametli bir ihtiyar değildi ki? Neden bu kadar... Bu kadar...

Birden, şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Çok erkeksi idi. Çok geniş ve sıcak, uygunsuz ve karşı konulamaz bir şekilde çekiciydi. Yapayalnız geçen hayatında, hiçbir erkekten bu şekilde etkilenmemişti. Onun karşısında yapabildiği tek şey adamın varlığını solumaktı.

Phillipa içini çekerek sandalyesinde geriye yaslandı ve bacaklarını ateşe uzattı. Bir erkek olarak vücuduyla bu kadar rahat olmak harikaydı. Normalde, garipsenmeden rahatça yaslanamaz, gerinemez ve tabii ki *kaşınamazdı*. Bir kadın, bunların hiçbirini yapamazdı.

Bir kadın, kendi yüzüne veya vücuduna dokunmamalı, başkalarının yanında kıyafetini düzeltmemeliydi. Bir kadın, sırtını asla yastığa değdirmemeliydi. Tanrım, o zaman niye koltuklarda yastık diye bir şey vardı ki?

Bununla birlikte, kadınların iyi bildiği bazı konular da vardı. Kadın, hayranlık dilini iyi bilirdi ve çekiciliğini en ufak mimikleriyle bile gösterebilirdi. Kadın, kirpiklerini hafif hafif titretebilir, belli belirsiz öne eğilebilir ve ortada gezindikten sonra vücudunu göstermek için cilveli bir şekilde poz verebilirdi.

Fakat Phillipa, Bay Cunnington'a kur yapamazdı. O Phillipa'yı nasıl etkilerse etkilesin, cazibesini gösteremezdi.

Erkek değildi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, artık kadın da değildi. Eğer erkek kılığına girdiği ve bir adamla birlikte yaşadığı –tanrım onu neredeyse çıplak bile görmüştü- ortaya çıkarsa, şıllık ve fahişe damgası yerdi.

Babasının hayatının bedelini ödemek için azdı bile. Haftalar önce, gerçekten fahişe olabilirdi aslında. Bir kadın Cheapside'ın bu bölümündeki caddelerde, karşılaştığı kaba

ve basit adamlardan bir dolu ahlaksız teklif almadan yürüyemezdi. Ona para, likör, uyuşturucu ve hatta koruma bile teklif etmişlerdi.

Fahişe damgası yemekle gerçekten fahişe olmak arasında fark vardı, öyle değil mi? Onurunu ve namusunu korumak için elinden geleni yapmıştı ama yalan söylemişti ve şimdi gerçekten de en utanç verici durumda yaşıyordu.

Olsun, kim ne derse desin, o kim olduğunu biliyordu. Saçlarıyla oynamak üzere elini kafasına götürdü. Tabii ki saç bulamadı ve elini indirdi.

En azından, eskiden ne olduğunu biliyordu.

“*Merde**,” diye mırıldandı kömürlere. “*Merde, merde, merde.*”

Niçin buraya geldiğini unutmamalıydı. Babası, Bay Cunningham’ı birçok yönden tanıyordu. Eğer nereden tanıdığını keşfederse, ne yapacağını da bilirdi.

Görevi, belli ki araştırma yapmaktı ama nereden başlayacaktı?

James’in hoş ama sade evini düşündü. Bay Cunningham vaktinin çoğunu, kitap ve kâğıt yığınları ile dolu çalışma odasında geçiriyordu. Kâğıtlar, belki ona bilmesi gereken şeyleri gösterebilirdi.

Phillipa birden ayağa kalktı ve yatak odasının kapısına yürüdü. Bundan daha uygun bir zaman olamazdı. Patronu geç saatlere kadar dışarıda olacaktı, Denny çoktan odasına çekilmişti, Robbie de uyuyordu.

Phillipa, kafasını tutarak derin bir nefes aldı ve midesindeki titremeleri görmezden gelmeye çalışarak yutkundü.

Karanlık koridora adım attığında, huzursuzluğunun bir

**Merde*: Fransızca öfke bildiren kelime. Lanet olsun. -ç.n.

kısının heyecandan kaynaklandığını anladı. Babasıyla neredeyse toplumdan uzak bir şekilde geçirdiği onca yılın ardından, canı biraz macera istiyor gibiydi.

James gece yarısı eve geldiğinde çalışma odasında görmeyi beklediği en son şey, masasının önüne boylu boyunca uzanmış Phillip'di, elleri saçındaydı ve sanki o gelmeden önce bir şeyler çalışıyormuş gibi alnını kırıştırmıştı.

"Bir şeyler mi okuyorsun, Bay Walters?" dedi James, ses tonunu yumuşak tutmaya çalışarak. Odasına izinsiz girilmekle ilgili bir cevap almak niyetindeydi ama olay, görünüşünden daha masum olabilirdi.

Phillip, karnında duran kitabı düşmekten zar zor kurtararak hemen ayağa kalktı. "Ah! Bay Cunningham." Odayı biraz düzene sokmayı denedi, eli ayağına dolaştı.

James gözlerini, eskiden düzenli bir karmaşıklık içinde olan yerlerde gezdirdi. Şimdi gerçekten karmaşıktı. Her yerde açık kitaplar vardı, kâğıtlar halının üzerine yayılmıştı. James, birini almak için diz çöktü. Geçen ayın kasap faturası?

Soru soran gözlerle Phillip'e baktı.

Phillip, tekrar yere çöktü ve heyecanla kekeledi. "Bir kâğıt parçası arıyordum."

James bekledi. Phillip yutkundu. "Ben... Robbie için bir... Bir okuma kitabı yapabilirim diye düşünmüştüm."

"Bir tane satın alamadın mı?" diye sordu James, alabileceğini çok iyi biliyordu. Stubbs için almıştı.

"Bildiği... Bildiği şeylerden bahseden yoktu."

Phillip dudaklarını ıslattı, o kadar gergin görünüyordu ki

James neredeyse ona acıyacaktı. “Bulduklarım çok... Çok yabancıydı. Robbie’nin daha... Daha bilindik şeylere ihtiyacı olduğunu düşündüm. Padişahlar yerine pazarlar.”

James gözlerini kırptı. “Kaleler yerine kapılar?” Bu harika bir fikirdi. Tam da şehirde yetişmiş Robbie’ye göreydi.

Phillipa hızlıca kafasını salladı, rahatladığı her halinden belliydi. “Ne var ki kapı çizemiyorum veya bir kedi. Kopya çekebileceğim bir şeyler arıyordum...” dedi ve dağınıklığın üzerinde elini salladı.

“Benim hesaplarımın arasında mı?”

“Hayır... Çok özür dilerim, efendim. Üzerinde deneme yapabileceğim bir parça kâğıt arıyordum, ama ben... Ben düz çizgi bile çizemem.”

“Ben çizebilirim,” dedi James, farkında bile olmadan kelimeler ağzından çıkıvermişti. “Sör Thorogood değilim ama belli başlı bazı şeyleri çizebilirim.”

Phillip, ince yüzünde beliren şaşkınlıkla başını kaldırdı. James ilk defa, Phillip’in gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu fark etti. Genç adam büyüyünce tam bir kadın avcısı olacaktı.

Phillip’in önünde henüz çok yol vardı ama James, karnına birkaç lokma girmesinin delikanlıya yaradığını düşündü. İşte Phillip buradaydı, gecenin geç bir saatinde, eğitilmesi zor Robbie’yi eğitmenin yollarını arıyordu. Bu, içten bir fedakârlıktı.

James, Robbie’yle Phillip’i bir araya getirmekle iyi bir iş yaptığına karar verdi. Bu düşünce içini rahatlatıyordu. Ne kadar küçük olsa da bu iyilik, belki günahlarını azaltırdı.

“Eğer istersen sana yardım ederim,” dedi James.

Phillip ayağa kalktı ve kâğıtlarla kitapları gergin bir şe-

kilde toplamaya başladı. “Sizce yirmi altı tane eşya bulabilir miyiz?”

“Londra’da mı? Zor değil. S için Sidik mesela?” dedi James sırtarak. “Eminim Thames Nehri onunla doludur.”

Yumuşak bir şakaydı, sadece biraz kabaydı. Phillip’in korkulu gözlerle ona bakmasını gerektiren bir şey yoktu.

“Of, hadi ama, Flip. Kız gibi olma. Erkek adam ‘sidik’ diyebilir, öyle değil mi?”

“Tabii ki erkek adam ‘sidik’ diyebilir.”

James, arkadaşça bir bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Phillip, her an ağzını sabunla çalkalayacakmış gibi görünüyordu. Phillip bir kitap daha almak üzere eğildiğinde James onu izledi. Ortallığı toplamasına yardım etmek için hemen çömeldi.

Phillipa, James’in kalçası kendi kalçasına çarptığında yerinden sıçradı. James’in eve gelmesinin şokuyla hâlâ titriyordu. Daha geç gelir diye düşünmüştü, görünüşe göre zengin adamın zamanını geçirmek için yapacağı daha iyi bir şey yoktu.

Çok şükür, Robbie’ye kitap hazırlama yalanını bulmuştu... Bunu şimdi düşünmüş olmasına rağmen, Robbie’nin okumak istememesine karşı harika bir çözümdü.

Üstelik Bay Cunningham buna inanmıştı. Suçun verdiği gerginlik ve ürperti, midesini titretti. İyi ya da kötü olduğu belli olmayan bu adam, ona çok güvenmişti...

James başka bir kitabı almak için görüş alanına girdi, sonra elindeki yığını Phillipa’nın kollarına bıraktı. Bırakırken elinin üstü göğsüne değdi ve Phillipa, elindekileri yere düşürdü.

Kitaplar, bir kez daha ikisinin arasına, yere yığıldı. James kahkaha attı ve Phillipa’ya kafasını salladı.

“Kahretsin, Flip. Kaç tane parmağın var senin?”

“Öz... Özür dilerim,” dedi Phillipa ve tekrar toplamak için yere eğildi. James, elini Phillipa’nın omzuna koydu. Ağır ve sıcaktı. Phillipa’nın uygunsuz arzusunu bir kez daha canlandırmaya yetecek kadar sıcaktı.

“Flip, bana bak.”

James’in kalın sesi, yumuşaktı. Phillipa, kitapları sıkıca göğsünde tutarak kafasını kaldırdı ve kahverengi gözlerine baktı.

James, Phillipa’nın omzunu sıktı. “Flip, aslında iddia ettiğin kişi olmadığını biliyorum.”

Phillipa’nın kalbi durdu. Yalanı ortaya çıkmıştı.

James devam etti, bakışları içtendi. “Gerçekten özel öğretmen olmadığını biliyorum. Söylediğin kadar büyük olmadığını ve muhtemelen bir süredir aç olduğunu da biliyorum.”

Bilmiyordu. Phillipa’nın sırrı, şimdilik hâlâ güvendeydi. Sözlerindeki kibarlık, Phillipa’nın rahatlamasını sağladı ve gözlerinin ardındaki yaşların sıcaklığını hissetti. Hemen yere baktı ve elindeki kitapları düzenlemeye başladı.

“Benden korkmana gerek yok, Flip,” diye devam etti James. “Bana yalan söylemiş olman umurumda değil, çünkü sen bana en önemli doğruyu söyledin. Robbie’ye, şu ana kadar deneyenlerden çok daha fazla yardım *edebiliyorsun*. Hayatın boyunca birçok sıkıntı yaşadığını tahmin ediyorum. Yaşadıkların, yeteneklerini hiçbir zaman keşfedememiş bir çocuğu yetiştirmene yardım edecektir.”

Phillipa, James’e bakmak için kafasını kaldırdı. Kimdi bu adam? Çok içten ve çok dürüst görünüyordu ama her nedense kendini tam anlamıyla göstermiyordu. Phillipa her

seferinde, onun hakkında önemli bir şey öğreniyordu. Şakalarıyla veya ucu açık cevaplarıyla dikkatini başka yöne çekiyor, ya da konuyu tamamen değiştiriyordu.

Güvenebileceği biri olabilirdi. Hatta ona yardım bile edebilirdi ama bundan nasıl emin olabilirdi?

Hayır. Onun hakkında daha fazla bilgi edinene kadar bunu riske atamazdı.

James'in kıkırdaması, düşüncelerini dağıttı. "Tanrım, Flip. Yüzündeki ifade ne o öyle? Ne geçiyor aklından?"

"Onu bulduğunuz için Robbie'nin ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum."

"Aslında Robbie bizi buldu."

"Bizi?"

James elini çekti ve ince pardösüsünün düğmelerini açarak ayağa kalktı. "Ben üstümü değiştirmeye giderken bana viski koy, olur mu? Sonra da aklımıza S ile başlayan bir şey gelecek mi ona bakalım."

Phillipa, James'in odadan çıkışını izledi. Yine gitmişti. Ama en iyisi buydu. Kendini onun merhametine ve geniş, sert göğsüne bırakmadan ve tüm sıkıntılarını gömleğine gözyaşı olarak akıtmadan gitmiş olması iyiydi.

Ama tuhaftır ki James odadan çıkar çıkmaz, Phillipa onu özlemişti.

Bölüm On

Tanrım, bu adam hiç gitmez miydi? Phillipa'nın alnı yorgunluktan, bitmek üzere olan okuma kitabının son sayfasına düştü. "Z, Zebra olmalı, James. Elimizdeki tek kelime bu."

"Zaaf da olabilir aslında.

Phillipa dişini sıkı. "Harika! Ne kadar da somut bir şey," dedi. "Robbie," diye seslendi arkalarında oyun oynayan çocuğa. Robbie'ye bugün dersten azat edildiği söylenmişti ama dışarıda yağmurun bastırması, ağaca tırmanmayı da imkânsız hale getirmişti. Phillipa da ona, ağaca tırmanmak yerine halının üstünde oynamasını emretmişti. Robbie halinden memnundu. "Zaaf ne demek, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Robbie. Değerli kurşun asker koleksiyonundan kafasını kaldırmamıştı. Görünüşe göre, Napolyon'u sonsuza kadar yok etmek üzereydi.

Phillipa kafasını kaldırarak James'e zafer kazanmış gözlerle baktı.

James gülümsedi. "Robbie," dedi, "zebra ne demek, biliyor musun?"

"Hayır."

Phillipa'nın başı yeniden önüne düştü. Gece boyunca ve sabahtan beri çalışmışlardı. Yorgunluktan ölüyordu.

Daha kötüsü, karnı da acıkmıştı.

James'le çalışmak zor ve ilham verici, inatçı tartışmalarla doluydu. Onun gücüne karşı Phillipa, sahip olduğunu o güne kadar bilmediği bir güçle direnmek zorunda kalmıştı. Bu kitap, Robbie'yi eğitmek için en önemli araç olacaktı ve James'in yaratıcı hayallerinin hiçbirini bunu bozmayacaktı.

Fakat nasıl olduysa bu çalışma, hayatında yaşadığı en büyük eğlenceye dönmüştü. Alfabedeki her harf için yirmi beş sayfa hazırlamışlardı ve her bir harf, James'in çizdiği faydalı çizimlerle resimlendirilmişti. Kalan tek harf, Z idi.

"Zip, zap, zup," diye mırıldandı Phillipa. Sonra masadaki not defterine doğru esnedi. James'in kahkahaları, oda boyunca yankılandı. Phillipa, uykulu gözlerle ona baktı.

James gülümsedi. "Z'nin X'ten daha zor olacağını kim tahmin edebilirdi?"

"Ah, ama siz çok zekisiniz. X'e, bütün bozuk paraların üzerinde bulunan Rex* demek asla aklıma gelmezdi."

James başıyla, alaycı bir selam verdi. "Teşekkürler dostum. Ama K'ye Kavgı diyen akli da unutmamak lazım. Londra'da her köşe başında görebileceğimiz bir kelime."

Phillipa, çenesini eline dayadı ve sırtıttı. "Evet bence de o kelimeyi güzel buldum."

James'in gözleri ışıldadı. Gülüşü harikaydı, Phillipa, anında azalan yorgunluğuyla derin düşüncelere daldı. Dü-rüst, sıcak ve şakacı. James Cunningham ile çalışmayı, onunla oynamayı sevmişti.

James, masasının arkasındaki yorgun genç adama baktı ve kafasını iki yana salladı. Phillip arada sırada böyle hayallere dahi-yordu. Sonuçta gecenin geç saatlerine kadar uyanık kalmışlardı.

*Rex: Hükümdar

James, Phillip'in gözünün önünde parmaklarını çıtlattı. "Biraz dinlenmen gerekiyor, adamım. Gözlerin kayıyor."

Phillip gözlerini kırptırdı ve hemen ayağa kalktı. "Hayır, şimdi değil. İşimizi bitirelim. Sadece bir harf kaldı."

"Z, Zap," diye mırıldandı arkalarında duran Robbie. "St. Mary-le-Bow'un çan kulesine yıldırım düşmüştü bir gün." Askeri parmak ucuyla devirdi. "Zap, zap diye sesler çıkmıştı!"

James gözlerini kırptı.

"Sanırım Napolyon'un askerleri, ufak bir saldırıyla karşı karşıya."

Phillip tekrar sırttı. Son sayfayı açtı ve hızlıca yazdı. "Zap! Neden olmasın? Bu, bizim kitabımız. Canımız Zap istiyorsa, onu yazarız!"

Phillip'e ve kitaba doğru eğilen James, Phillip'in yazdığı şeyin yanına oldukça hoş zikzaklar çizdi. İkisi de kafasını eğdi ve ortaya çıkan ürüne hayran hayran baktılar.

"Evet, bu *bizim* kitabımız," dedi James gülerek. Phillip'in saçlarını karıştırmak için elini uzattı ama Phillip geri çekilince şaşırdı.

Phillip'in yüzü kızardı ve hafifçe omuzlarını silkti. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Tuhaf. Genç adam böyle şeylere karşı hâlâ çok hassastı. James kendine, genç erkeklerin sahip olduğu gururu hatırlattı. Phillip'e, Robbie'ye davrandığı şekilde davranmayacaktı.

Onun yerine, Collis veya Stubbs'a davrandığı gibi davranmalıydı. İkisine de saygısı eşitti. Phillip'e de saygı duyuyordu. Genç adam akıllı ve çevikti. Görünüşe göre hayatın zorluklarına karşı dimdik durmuştu.

James, dudaklarını büzerek düşündü. Aslında, tam da kulübün ihtiyacı olan delikanlıydı bu. Aile bağları olmayan, düzenli eğitim alabilecek kadar genç, eğitilmiş bir çırak? James'in, diğer üyelerle büyük bir mücadeleye girmesi gerekcekti tabii. Keşke Phillip'i, üzerindeki kızlara özgü hassasiyeti atması için ikna edebilseydi.

Odada büyük bir gürültü yankılandı. Robbie, şaşkın gözlerle baktı. James, kahkahalarla güldü. "Beyler, sanırım eve bir ayı girmiş."

Phillip, utangaç bir kahkaha attı. "Ses benim midemden geldi, kabul ediyorum."

"Yürüyün. İkiniz de doğru mutfağa. Aşçıya, evin dört bir yanında erken akşam yemeği istediğimi söyleyin. Ben tepsimi buraya alacağım. Biraz da *kendi* işlerimi yapma vakti geldi de geçiyor bile." Ortamı yumuşatmak için Phillip'e gülümsedi.

Robbie seve seve yürüdü, Phillip de çalışma odasının kapısındaki çocuğun yanına gitti. Sonra durdu ve masanın arkasında yerini alan James'e baktı. "Teşekkürler, efendim. Bence bu gerçekten Robbie'nin işine yarayacak."

"Rica ederim, Sör Flip," diye ona takıldı James.

Ama Phillip şaka yapmıyordu. Yeşil gözleri son derece ciddiydi. James, gördüğünü düşündüğü coşku karşısında şaşırdı.

"Bu, benim için çok şey ifade ediyor, efendim." Sonra Phillip döndü ve zayıf omuzlarına nasıl olduysa çok güzel oturan muhteşem bir ağırbaşlılık ile oradan ayrıldı.

James kafasını salladı. "Çok tuhaf birisin, Bay Phillip Walters," diye mırıldandı boş odaya. "Gerçekte nasıl birisin acaba?"

James kulübün kapısından içeri girerken, seçeneklerini düşünüyordu. Şu anda üyelere, Rupert Atwater ile çalışan yalnızca iki kişi vardı. Bunlardan biri, eski casus ustası ve şu anda James'in eniştesi olan Simon'dı.

James, eski amirine ve yeni aile üyesine çok düşkün olmasına rağmen, şu anda Simon'a danışmak istemiyordu çünkü Simon ve Dalton yakın arkadaşlardı. James, Dalton'un bu çok da resmi olmayan görevi fark etmesini istemiyordu.

Bir diğer tarafta da Kurt vardı.

Kurt'ün ağzından, Dalton tarafından özel olarak sorgulanmayan hiçbir kelime çıkmazdı. Buna, James'e duyduğu bağlılıktan çok konuşmaya olan genel isteksizliği sebep oluyordu.

Kurt her zamanki gibi, muhteşem bölgesinde hüküm sürerken bulunabilirdi. Demlikler, büyük ocağın üzerinde fokurduyordu ve pişen yemeklerin kokusu havayı sarmıştı. Eğer mutfak, uygar dünyanın en tehlikeli adamları tarafından kullanılmıyor olsaydı, kesinlikle bir ev sevimliliğine sahip olabilirdi.

Devasa suikastçı bir şeyler doğruyordu. James bunu gördüğüne sevindi. Herhangi bir amaçla bıçak kullanan Kurt'ü izlemenin, işini yapan bir heykeltıraşı izlemek gibi olmasının yanı sıra, bu aynı zamanda Kurt'ün elindekileri heyecanla küçük parçalara ayırdıktan sonra, en azından normal haline göre daha cana yakın olması anlamına geliyordu.

James, içeriye saygılı bir sessizlikle girdi ve mutfağın en dibinde duran pürüzlü masaya doğru dikkatlice ilerledi. Kalçasının bir tarafını masaya dayadı ve sabırla, Kurt'ün tüyleri yolunmuş kuşları parçalama işinin bitmesini bekledi.

Çoğu insan, Kurt uçan bıçaklarla hünerini gösterirken ortadan kaybolurdu ama James büyülenmişti. Tabii James'in bile gözlerini kapattığı bir an oldu.

Kemikleri ikiye ayıran çelik sesi yavaşladı, sonra tamamen durdu. James riske girip bir gözünü açtı ve Kurt'ün, tavuğu, tavaya attığını ve bir parça havluyla elini iyice temizlediğini gördü. Sonra Kurt birden, üzerinde kan lekesi olan havluyu James'in bulunduğu tarafa attı.

James'in düşünmek için çok kısa bir süresi vardı. Ya yalayacak ya da kenara kaçacaktı. Yakalamaya karar verdi ve Kurt'ün onaylayıcı homurtularının sahibi oldu. Sonra Kurt, tavukların bulunduğunu tavaya baharat dökmek için arkasını döndü. Onu sorguya çekmek için daha uygun bir zaman olamazdı.

Korkunç havluyu iki parmağıyla tuttuğunu gizlemeye çalışan James, Kurt'ün çalıştığı geniş tezgâha yaklaştı. "Çok lezzetli görünüyor." James akşam yemeği için eve dönmeyi düşünse de Kurt'ün hazırladıkları gerçekten güzel görünüyordu. Alınmasın diye ya da başka bir amaçla söylememiştir.

Kurt cevap vermedi, James de cevap beklemiyordu zaten. Elindeki havluyu, doğrama tezgâhının kanlı bölgesine gizlice geri bıraktı ve rahat bir nefes aldı. "Şey, Kurt, kulübün geçmişiyle ilgili bana biraz yardım edebilir misin acaba?"

Kurt cevap vermedi ama James'e güreşin altından donuk bir bakış attı. James bundan cesaret almaya karar verdi ve devam etti. "Birkaç yıl önce burada, Atwater adında bir kriptolog varmış. Hatırlıyor musun?"

Kurt homurdandı. "Sıka herif. Güzel karısı vardı. Kadın iyi bir aşçıydı."

James, Kurt'ün böyle güzel konuşmasına şaşırdı. Tanrım,

Kurt'ün hayatında da güzel anılar vardı demek! “Evet, adı Isabella olmalı. Sanırım İspanyol?”

Kurt işine ara verdi, hayallere daldı. “Portakallı şeyleri çok güzel yapardı.”

Kurt yalnızca iki şeyle, yemek yapmak ve öldürmekle ilgilendiği için James onun narenciye içeren tariflerden bahsettiğini umdu.

“Peki ya küçük kız, onu da hatırlıyor musun?”

Kurt, baharat dökme işine geri döndü. “Fifi,” dedi.

Mükemmel. “Adı Fifi miydi?” Kurt ile açık konuşmak her zaman en iyisiydi. “Hayvan ismi olarak mı kullanıyorlardı, yoksa başka bir şeyin kısaltması mıydı?”

Kurt bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti. Toprak kaymasını izlemek gibiydi. “Annesi ona Fifi derdi.”

Fifi Atwater. Güzel, buradan başlamalıydı. “Fifi’nin görüntüsü nasıldı?”

Kurt, James’e kibirli bir bakış attı. “Kız gibi,” dedi ve işine bir kez daha ara verdi. “Kırmızı.”

Kırmızı mı? Kırmızı elbise, kırmızı dudaklar, kırmızı...

Bir buz kütlesi James’in midesine oturdu. “Kırmızı saç?”

“Parlak. Yeni bir bozuk para gibi.”

Kırmızı saç sıradışıydı, akılda kalırdı ve saklaması son derece zordu. Yani kızıl saçlı esiri, tesadüfen karşılaştığı birinden çok daha öteydi. James’in Atwater’ın kızına olan düşkünlüğü hakkındaki şüpheleri, en azından kısmen doğruydu. Kız, Londra’daydı.

Ve James eğer yanılmıyorsa, kız onu takip ediyordu.

James, içinden geçirdiği avlanma düşüncesiyle telaşlandı. Kurt’ün omzuna dokundu. “Teşekkürler, Kurt. Çok yardımcı oldun.”

Kurt soğuk bakışlarını, James'in elini koyduğu kocaman omzuna çevirdi. Sonra, tek kelime etmeden James'e baktı.

James, elini hemen geri çekti. "Ah, pardon. Ee, iyi o zaman. Teşekkür ederim," dedi ve sanki serbest bırakılmış bir canavardan kaçır gibi yavaşça geri çekildi. "Gerçekten. Çok hoş bir yemeğe benziyor!"

Vahşi bir homurtu buharlı mutfakta yankılanırken oradan kaçtı. Lanet olsun. Akşam yemeği için kesinlikle eve gitmeliydi.

Phillipa'nın akşam yemeğine giderken giyeceği takım elbiseyi dikmesi için James'in gönderdiği uşak, Phillipa'yı samimi bir şekilde karşıladı ve gülümseyerek, Denny'ye odadan çıkmasını işaret etti.

Tertemiz kıyafetleriyle ufak tefek Bay Button, birden Phillipa'ya döndü. "Sen kimsin, genç bayan ve bu saçmalıklarla ne yapmaya çalışıyorsun?"

Phillipa gözlerini kırıştırdı, korkuyu hissedemeyecek kadar şaşırmıştı.

"Tanrım, bu hiç de uzun sürmedi."

Bay Button gözlerini devirdi. "Lütfen ama. O kadar çok insanın kılığını değiştirdim ki. Bir sürü kadını erkek kılığına, erkeği de kadın kılığına soktum." Phillipa'nın çevresinde dolandı. "Göğüslerin dolgun ama belin ince. Kalçan çok fazla geniş değil ama bacaklarını gizleyen hiçbir şey yok." Etrafında tur atıp tekrar önüne geldi ve Phillipa'nın kafasını kaldırmak için çenesinin altını gıdıkladı. "Gözler büyük, dudaklar dolgun, burun komik bir şekilde ufak... İnanılır gibi değil, Bay Cunningham kör mü?"

Bay Button, kafasını sallayarak geri çekildi. “Birkaç hafta düzgün bir yaşam sürdükten sonra çok hoş olacaksın. Neredeyse açlıktan ölecekmışsin. Yüzün bembeyaz... Gözlerinin altındaki çukurlar, elmacık kemiğin...”

Adamın siniri, birden yok olmuş gibiydi. Kanepeye oturmak için bir adım geri gitti. “Casus değilsin, değil mi, evlat? Yalnızca güvenli bir ev arayan karnı aç bir kızsın sen.”

Phillipa, konuşamayacak kadar şaşkındı. Bay Button’ın, kim olduğunu söyleyip ortalığı ayağa kaldırmasını bekliyordu, kanepede yanındaki yastığa hafifçe vurup kulağını bükmesini beklemiyordu.

İyice sersemleyen Phillipa, dikkatlice yanına oturdu. “Benim hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Kimsin sen?”

“Eğer bilmen gerekiyorsa ben, Sör Simon Raines’in şahsi uşağyım ve yalancıları tespit etmek konusunda *büyük* deneyimim var,” dedi kendi kendine kıkırdarak Bay Button. “Pardon, küçük bir şaka yapayım dedim işte. Neyse sen bana her şeyi anlat.”

Hikâyesini saklamanın bir anlamı yoktu artık, bu yüzden Phillipa, onun merakını giderdi. Tabii ki gerçek soyadını sakladı ve Napolyon’un adamlarının da bu konuyla ilgisi olduğunu anlatmadı. Aslında, hikâyesini gizli tutmaya gerek var mıydı bilmiyordu... Sadece içindeki aşırı detaycı bir his, Bay Cunnington’ın güvenilmez bir yanı olduğunu söylüyordu.

Phillipa, Bay Button’a babasının öldüğünü söyledi. Phillipa içten içe, bunun yalan olmasını dilese de, bu sözleri yüksek sesle söylerkenki üzüntüsü onu oldukça ikna edici yapmıştı. Babasının eski bir arkadaşını bulma umuduyla

Londra'ya geldiğini ama onun da ölmüş olduğunu söyledi. Ona Bayan Farquart'tan ve Bessie'nin sandığından bahsetti, görüşmeye geldiğinde Robbie'nin verdiği tepkiyi anlattı.

"Ah, evet, Rob'umuz zeki ve atiktir," diye kıkırdadı Button, ona bu şekilde hitap etmesi için ısrar ediyordu. "Eğer uzun süre yaşamayı başarırsa, bir gün çok büyük adam olacak."

Sonra Button, Robbie'nin yaramazlık hikâyelerini anlatmaya devam etti. Phillipa onu durdurmadı çünkü şu beş dakikada çocuk hakkında, üç günde öğrendiğinden çok daha fazla şey öğrenmişti.

En sonunda Button'ın söylediği bir şey onu güldürdü ve Button durdu, gözleri neşeye ışıldıyordu.

"Bence seninle sıkı dost olacağız. Şimdi, neden hemen Bay Cunningham'a gidip senin hikâyeni anlatmamam gerektiği konusunda beni ikna et. Anlatsan yardım eder, biliyorsun."

"Hayır. Lütfen... Sana tam olarak her şeyi anlatmadım. İlk olarak öğrenmem gereken bazı şeyler var. Birinin bana zarar vermek istediğini düşünüyorum... Ve James bazen çok gizemli oluyor... Sonra da son derece iyi kalpli olabiliyor..."

"Aha," dedi Button, açıkça kafası karışmış gibi görünüyordu, bilmiş bir tavırla kafasını salladı. "Sen bizim James'imizden hoşlandın demek."

"Hayır!" Phillipa hemen ayağa kalktı. "Demek istediğim, harika bir adam olduğundan eminim ama... Yani, ben..." Daha önce böyle bir şey yapmamıştı! Hem de hiç.

"Phillipa tatlım, ne dediğini anlamıyorum."

"Biliyorum... Tek bir şey istiyorum, Button, lütfen hiçbir şey söyleme!"

Button bir süre gözünü ayırmadan Phillipa'ya baktı. Phillipa'nın hayatı büyük ihtimalle, bu ufak, ciddi adamın elindeydi.

“Burada gizli ve güvende olmaktan başka bir amacın olmadığı konusunda bana yemin edebilir misin?”

Phillipa hemen kafasını salladı. Amacı gerçekten bunlardı... Yani en azından çoğunlukla öyleydi. “İstediklerim sadece bunlar, yemin ederim. Ayrıca Robbie'nin eğitimine de yardım edebilirim, biliyorum bunu yapabilirim. Yalanımı bu şekilde telafi edemem, biliyorum, ama yapabileceğim tek şey bu.”

Button içini çekti. “Bunu yapmamalıyım. Hanımım bunu öğrenirse çok sinirlenir.”

“Hanımım mı?”

“Bayan Raines. Patronum ve Bay Cunnington'ın kız kardeşi.”

Phillipa kafasını salladı. “Ah, evet, Agatha. James söylemişti.”

Button, Phillipa'ya doğru parmağını salladı. “Bu kadar samimi olma, hanımefendi. Hanımım aksini söyleyene kadar o, senin için ‘Bayan Raines’dir,” dedi sinirli gözlerle. “Ama büyük ihtimalle aksini söyleyecektir,” diye homurdandı. “Kendine hiç saygı göstermiyor, Vekilharç Prens ile arkadaşlar ama eğer izin versek koyun tüyü kırkacak.”

Koyun? Gün, gittikçe tuhaflaşıyordu. Phillipa gözlerini ovuşturdu. “Koyun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?”

“Ne gibi? Aptal hayvan, kuş kadar akıllı yok,” dedi ve ayağa kaldı, Phillipa'yı da ayağa kaldırmak için elini uzattı. Küçük bir şeydi ama kısacık bir an bile olsa kadın gibi muamele

görmek büyüleyiciydi. Sonra Button elini cebine attı ve bir mezura çıkardı.

“Korkarım çok kötü şeylere cüret etmek üzereyim,” dedi. “Kollarını uzatıp bacaklarını ayırır mısın, lütfen.” Sonra, Phillipa’nın daha önce hiç ölçülmeyen yerlerini ölçmeye başladı. İkisi de utanıyordu ama Phillipa’nın volkanik kızarıklığının yanında Button’ın hiçbir şeydi.

“Tanrım,” dedi Phillipa nefes nefes, Button ayağa kalktığında. “*Bu*, çok utanç verici.”

Button, boğazını temizledi. “Oldukça. Yine de başkası yerine benim yapmam daha iyi.”

Button, mezasını cebine koydu ve başıyla selam verdi.

“Ben gidiyorum, Bayan Walters. Takımın, yarın akşama kadar hazır olacak.” Gitmek üzere arkasını döndü, sonra haylaz bir gülümsemeyle geri döndü. “Bir şey daha, evlat,” dedi sırtarak. “Genç Bayan Trapp’la dans ederken...”

“Evet?”

“Dansı erkek olarak ettiğini unutma.”

Bölüm On Bir

James faytonun tavanına vurdu. Faytoncu aralarındaki küçük pencereyi açınca, yağmur damlaları içeri girmeye başladı. “Eve gidiyoruz,” diye emretti James.

Atwater’ın neslinden olup hâlâ yaşayan, neredeyse hiç Yalancı kalmamıştı. İşleri gereği Yalancılar genellikle çok uzun yaşamazlardı. Yine de Atwater’ın uzun yıllardır hizmet veren şifre kırıcı ekibi, normalde böyle kişisel tehlikelerle karşılaşmazdı.

Dosyalarda, Atwater’ı tanıyabilecek çok az şifre kırıcının ismi vardı. Ne yazık ki James’in aşına olduğu tüm isimler ölmüştü. Bazıları, son saldırılara kadar çalışıyordu ama şimdi onlar da ölüydü.

Weatherby’nin hayata geri dönmesi imkânsızdı. James’in, hasta iki arkadaşı için tuttuğu hemşire daha geçtiğimiz günlerde, adamın durumunun kötüye gittiğini söylemişti.

Upkirk dışında diğer birçoğu da, birbirlerinden bir hafta arayla dışarıdan kaza gibi görünen ölümlere kurban gitmişti. Kimi düşmüş, kimi tabancasını temizlerken kendini vurmuş, kiminin de kalbi bir anda durmuştu. En bariz şekilde öldürülen Upkirk olmuştu. Adam dövüldükten sonra Thames Nehri’ne atılmıştı.

Upkirk, şu an iyi olsa James'in çok işine yarardı. James, Upkirk'le Atwater'ın eskiden yakın arkadaş olduklarını hatırlıyordu. Eğer Atwater'ın kızının nerede olduğunu bilen biri varsa bu kesinlikle Upkirk olurdu.

Ancak, Atwater kızından ayrılmadan önce Upkirk çoktan ölmüştü.

Fakat Atwater bunu bilemezdi. Savaş koşullarında biriyle iletişim kurmak, en iyi ihtimalle iki hafta sürüyordu. Atwater'in bildiği kadarıyla Upkirk evinde, sağlıklı bir şekilde yaşıyor olmalıydı...

James, tekrar tavanı yumrukladı. "Fikrimi değiştirdim. Cheapside Caddesi'ne gidiyoruz," dedi.

Upkirk'ün evi karanlıktı ve kapısı kilitliydi ama zaten James bu evle ilgilenmiyordu. Upkirk'ün evinin hemen solumdaki evle işe başladı. Faytoncuya arabasını birkaç ev öteye park etmesini emretti ve bu arada üzerinde birtakım değişiklikler yaptı. Biraz suyla saçlarını geriye yatırdı, bembeyaz kravatını, daha az dikkat çeken çizgili kravatla değiştirdi ve titizlikle bağladı. Son olarak da tüm Yalancılar'ın dikkatleri dış görünüşlerinden uzaklaştırmak için kullanmaya bayıldığı, düz camlı gözlüğünü taktı. Bu değişim onu miyop gibi göstermekle birlikte, bir avukatın yanında çalışan titiz ve detaycı bir kâtime dönüştürdü.

"Affedersiniz, genç bir kadını arıyorum, komşunuz Bay Upkirk'ü aramak üzere buraya gelmiş olabilir."

İlk evde şansı yaver gitmedi. Konuştuğu kişiler yardım etmeye isteksiz değillerdi ama belli ki Upkirk'i arayan bir kadın hatırlamıyorlardı.

Diğer taraftaki evin daha fazla yardımını dokundu.

Evin kadını, onunla uzun uzadıya konuştu. "Evet evet, onu çok iyi hatırlıyorum," dedi.

James'in yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Harika."

Kadın, kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. "Galiba iki hafta önce... Hayır, daha fazla. Bir ay. Belki de iki?"

James'in gülümsemesi yüzüne dondu. Hayır, olamaz. Onlardan biri olmasın. Bazı insanlar, detayları hatırlama konusunda hiç iyi değildi. Bu sefer biraz sabırlı olması gerekecekti.

Bir saat ve iki fincan çayın ardından James, kadından işine yarar çok fazla bilgi alamamıştı ama bütün hastalıklarını ve politika hakkındaki çelişkili düşüncelerini öğrenmişti.

"İsmi oldukça uzundu galiba. Evet, çok uzun. Desdemona mı? Wilhelmina? Hayır, Philomena'ydı, eminim. En azından... Öyle hatırlıyorum..."

Philomena, Fifi olarak kısaltılabilirdi. Hatta böyle kötü bir ismi kısaltmayanlar, öldürülmeliydi. Philomena Atwater.

"Başka bir şey hatırlıyor musunuz? Nereye gitmiş olabilir, onu bulmama yardımcı olacak bir şeyler biliyor musunuz?"

Kadın, kahrolası çaydan bir yudum daha aldı. James, yavaş ve derin nefes almaya çalıştı. Çayını yudumlamak için, kâğıt kadar ince porselen fincanını büyük bir resmiyetle kaldırdı. Dik durmaktan boynu ağrımaya başlamıştı.

"Eski püskü kıyafetler giyiyordu. Zayıftı ve rengi sapsarıydı. Hasta demiyorum, ama cebinde beş kuruşu olmadığı belliydi," dedi kadın hoşnutsuzca dudaklarını bükerek.

Ona biraz da olsa para vermediğine eminim, diye düşündü James ve kafasını öne eğdi.

"Zavalı Bay Upkirk'i anlatınca çok üzüldü. Sanki gidecek başka bir yeri yokmuş gibiydi. Gerçekten, hiç iyi bir durumda değildi."

Kadın, henüz kırmızı saçından bahsetmemiştir. Eğer kırmızı saçları yoksa bu gizemli kız nasıl Fifi Atwater olabilir-di?

En sonunda, James sadede geldi.

“Bu genç kadının saçları parlak rengi kızıl, ya da kırmızının herhangi bir tonu muydu?”

Kadın, James’in bu aceleciliğine şaşırdı. “Evet, tabii vardı. Bu önemli ayrıntıyı söylemedim mi?”

James sabırsızlığını bastırdı, sonra da yok etmeye çalıştı. Ne yazık ki bir işe yaramadı. Hâlâ içinde bir yerlerde kıvranıyordu.

“Evet, benim hatam. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Hayır, bir fincan daha koymayın. Gerçekten içemem. Sohbetimiz çok keyifliydi, inanmıyorum, saat kaç olmuş.”

James oradan kurtulmayı başardı ve dışarı çıktı, hava sisli ve yağmurluydu. Londra havası. Bitmek tükenmek bilmeyen yağmur, kaldırımları çamur içinde bırakarak ayakkabıların altını pisletirdi, duvarlara sinen is lekeliyse yağmura karışıp omuzlara düşerdi. Kısacası James, Lancashire’in tertemiz yeşil tepelerini özlemişti.

Ta ki hasat zamanını hatırlayana kadar... Orada, burada, her yerde elmalar...

Arabasına geri dönmeyi istedi ve birden, kendinden ve genel olarak hayattan memnun olduğunu anladı. Gençti, hayattaydı ve dünyanın en güzel şehri olan Londra’daydı. James, o gece kucağında kıvanan kadının Fifi Atwater olduğundan gittikçe daha da emin oluyordu.

Ve onun peşine düşecekti.

★★★

Phillipa, Denny'nin ona gönülsüzce verdiği kaplumbağa kabuğundan yapılma tarak ile saçlarını geriye doğru taradı. Denny, ona hiç yardımcı olmamıştı, görünüşe göre evde 'Phillip'in' varlığını görmezden gelmeye karar vermişti. Sahiplenici uşak, Phillipa ve Bay Cunnington'ın okuma kitabının üzerinde çalıştığı geceden beri iyice katlanılmaz olmuştu. Button'ın gönderdiği takım elbise temizlenmiş ve güzelce ütülenmişti, yine Button'dan ödünç aldığı ayakkabılar ise boyanmış ve parlatılmıştı.

Button, yeleği tam üzerine göre ayarlamak için titizlikle çalışmıştı ve önüne, bağlı göğüslerine denk gelecek şekilde yalancı bir kat eklemişti. Dikkat çekmesi için ceketin omuzları, kurnazca pamukla doldurulmuştu ve pantolon, kalçalarının kıvrımlarını gizlemek için hafif bol bırakılmıştı.

Phillipa aynadaki iyi yetiştirilmiş, uysal genç adam görüntüsüne baktı.

Lanet olsun.

Bir an omuzları düştü. Bu görüntüyü daha ne kadar devam ettirmesi gerekecekti? Bir ay? Bir yıl? Sonsuza kadar? Kendini içinden çıkılmaz bir duruma sokmuştu. Eğer sırrını açıklarsa, adı kötüye çıkardı ve asla düzelmezdi. Hatta eğer sırrını açıklarsa, başına utançtan daha kötü şeyler gelebilirdi.

Hayır, Napolyon tehlikesi geçene kadar bu şekilde devam etmeliydi. Fransızlar'ın Pirene Dağları'ndan geri çekilmesine rağmen Napolyon, bölge üzerinde hâlâ iktidar sahibiydi ve Phillipa hâlâ bir hedefti. Babası Fransız hükümdarı ile birlikte Paris'e götürülmüşken ona nasıl ulaşacaktı? Phillipa, babasının canlı bir tutsak olmadığı düşüncesini aklından kovdu. Yaşıyor olmalıydı. Phillipa babasını ne kadar düşünüyorsa babası da onu, bir o kadar merak ediyor olmalıydı.

Babasının çantasını kontrol etmeliydi. Küçük çalışma masasının en alt çekmecesini açıp yumuşak, küçük çantayı dikkatlice oraya saklamıştı. İçindeki kâğıtlar ve kitap çok az yer kaplıyordu, bu yüzden çekmece az bir gayretle yerine oturuyordu. Phillipa yine de, ne olur ne olmaz diye, eşyalarını o çekmeye koymamıştı.

Çanta güvendeydi ve hiç dokunulmamıştı. Denny, Phillipa'nın yatak odasıyla ilgilenmiyor gibi görünüyordu, yalnızca memnuniyetle Phillipa'nın kabul ettiği ölçüde müdahale ediyordu. Phillipa şans için, kapaktaki sembole eliyle dokundu. Yunan alfabesinden Phi harfi.

Babası sevgi dolu anlarda onu böyle, *Phi* diye çağırırdı. Phillipa'nın gözleri yaşardı. O anda ahşap oymalı kapısı, hızlı ve aceleci bir şekilde tıklatıldı. Phillipa gözlerini sildi, çekmeceyi yumuşakça kapattı ve doğruldu. "Gelebilirsin, Robbie."

Kapı aralandı ve Robbie'nin mavi gözleri göründü. "Hazır mısın?"

"Evet, efendim," dedi Phillipa gülümseyerek. Eteği uçuyormuş ve saçları salınıyormuşçasına kendi etrafında döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Robbie'nin gözleri dehşet içinde büyüdü ve üzgün bir şekilde baktı. Sonra hemen odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Böyle *yapma!*"

Gerçekten üzülmüştü. Phillipa kaşlarını çatı. "Robbie, *ben* neden yakalanmak istemediğimi biliyorum ama *sen* neden benim yakalanmamı istemiyorsun?"

Robbie kafasını çevirdi ve bir parmağıyla halıyı deler gibi hareketler yaptı. "Bilmem."

Phillipa, çocuğun önünde diz çöktü ve bir parmağıyla

çenesine dokunarak kafasını kaldırdı. Ona dokunulduğunda her zaman yaptığı gibi geri çekilmemesine çok şaşırmıştı.

“Rob? Benden az da olsa hoşlandığın için olabilir mi?”

Robbie bir şeyler mırıldandı ve gözlerini devirdi ama mavi gözlerindeki bir anlık ışıltı bütün gerçeği söylüyordu. Phillipa, pantolonunun buruşmasını önemsemeyerek yere oturdu.

“Neyse ki korumam gereken bir erkeklik gururum olmadığımı için rahatça konuşabilirim. Ben de senden çok hoşlandım. Hoşlanmanın ötesinde, eğer bu dünyada bir ailem olsaydı, sen de bu ailenin içinde olurdun, tabii istersen.”

“Eğer James’i kendine bağlasaydın aile olabilirdik.”

Phillipa gözlerini kırptırdı ve hafifçe geri çekildi.

“Bağlamak mı? *Evlenmekten* mi bahsediyorsun?”

“Bunu yapabilirsin. Eğer elbise giyersen, bu mahvolmuş saçlarınla bile çok iyi görüneceğinden eminim.”

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı sessizce Phillipa. *James’le evlenmek?* Robbie o küçük kurnaz beyninde nasıl hayaller kuruyordu?

“Sen gelmeden önce, anne hayallerimden vazgeçmek üzereydim. Ama senin annem olabileceğini düşündüm,” dedi Robbie başını eğerek. Phillipa’ya şüpheli gözlerle bakıyordu. “Siz gittikçe yaşılanıyorsunuz ama benim bir erkek kardeşim bile olabilir.”

Phillipa, şaşkınlığını üzerinden atmak için kendini zorladı. “Robbie, yapamam... Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bay Cunningham ile evlenmeyeceğim. Elbette o da *benimle* evlenmeyecek! Tanrı aşkına, benim erkek olduğumu düşünüyor!”

“Ama seni seviyor. Sen de zaten burada yaşıyorsun. Eğer teklif edersen muhtemelen seninle evlenir.”

Phillipa gözlerini kapadı. Büyüklerin ilişkileri hakkında hiçbir bilgisi olmadığı açık olan bir çocuğa bunu nasıl anlatacaktı? “Robbie, bir kadın bir erkekle evlenmek istediği zaman ona evlenme teklif etmez. Erkeğin teklifini beklemelidir. Ama Bay Cunningham’ın bana evlenme teklif etmesini istemiyorum.”

Robbie şaşırdı. “Sen erkekleri sevmeyen kadınlardan mısın? Bu yüzden mi pantolon giyiyorsun?”

Tanrım, onun bile tam olarak bilmediği konuları Robbie nasıl bu kadar iyi biliyordu? Phillipa bu kadınları ve bazı toplumlarda açıkça yaşadıklarını biliyordu elbette.

Phillipa kafasını iki yana salladı. Robbie ayağa kalkmış etrafında dönüyordu. “O kadınlardan değilim tabii ki, Robbie. Bir gün evlenebilirim, henüz çok yaşlı değilim aslında. Ama Bay Cunningham çok...” *Gizemli. Nefis. Ulaşılmaz.* “Çok önemli biri, benim gibi biriyle ilgilenmeyecek kadar önemli,” dedi kestirip atarak. “Ben de onunla ilgilenmiyorum.”

Yalancı.

Robbie ikna olmuşa benzemiyordu ama omzunu silkti. “Madem öyle diyorsun,” dedi ve gitmek için arkasını döndü. Sonra geri döndü. “Bayan Trapp’la dans ederken...”

“Biliyorum, biliyorum. Erkek gibi dans edeceğim, dansı ben yönlendireceğim.”

Robbie sırtarak odadan çıktı. Phillipa bir anlığına, Robbie’nin ince yüz hatlarının arkasında, günün birinde ortaya çıkacak olan yakışıklı adamı gördü. Bay Robert Cunningham, uçsuz bucaksın Appleby arazisinin efendisi...

Bu, insanı oldukça şaşırtıyordu. Phillipa, Robbie’nin bir gün tırmanma tutkusundan tamamen vazgeçeceğinden bile şüpheliydi.

“Bu ufaklık büyük ihtimalle, sırtında çantalarla dağlara tırmanan zengin gezginlerden biri olur,” diye mırıldandı kendi kendine. Bu düşünce onu güldürdü ama Robbie’nin varsayımları aklına gelince gülümsemesi yok oldu. Aslında, Robbie’nin fikrinden çok bu fikre hemen atlayan kalbi onu rahatsız etmişti.

Bay Cunnington ile evlenmeye hiç niyeti yoktu, elbette. Ona âşık da değildi ve âşık olmadan evlenmeyeceğine yemin etmişti. Anne ve babasının birbirlerine olan tutkusu, ona gerçek aşk evliliğinin nasıl olacağını göstermişti ve kendisi de bundan daha kötü bir evliliğe razı olmayacaktı. James Cunnington’a karşı böyle hassas duyguları yoktu.

Fakat James, tam anlamıyla bir erkekti. Geniş vücudu, Phillipa’nın kadınlık duygularını harekete geçiriyordu. Geniş ve güçlü vücudundan yayılan sıcaklık çemberinin içindeyken, sanki yalnızca onu hissediyor, duruyor ve görüyordu, başka hiç kimse yoktu.

Büyü. Tam olarak buydu. Phillipa, James’in yanındayken kendini büyülenmiş gibi hissediyordu. Böyle bir şey Phillipa’nın bütün sorunlarını açıklardı ancak tek bir sorun vardı.

Phillipa, büyüye inanmıyordu.

James, odasında kravatını çekiştiriyordu. Denny onun ellerini kenara attı ve kravatı düzeltti.

“Yana doğru kaymış bir kravatla gerçekten harika görünürdünüz!” diye mırıldandı Denny. “Bir daha onu ütülmememe de izin vermeyin sakın. Külötunuzla dışarı çıkarsınız. Ben neyim ki efendim, yalnızca burada duruyorum!”

James güldü. “Button’la çok fazla zaman geçirdin, Den-

ny. Eğer birinci sınıf bir uşak olmak istiyorsan sanırım yanlış evdesin.”

Yatak odasının kapısı tıklatıldı. Gelen Phillip’ti, yeni kıyafetlerinin içinde çok şık görünüyordu. “Flip! Denny’yi hemen başımdan al. İlgisinden bunalmak üzereyim!”

Bu şaka, Denny’nin ilgisini en sonunda başka yöne çekse de Phillip, James’in şakasına gülmedi.

“Bay Walters!” Denny, isteksizce kafasını sallayarak genç öğretmenin etrafında bir tur attı. “Görüyorum ki elini saçının arasında gezdirmek gibi kötü bir huyun yok. Gömleğini de çok güzel ütölemişsin.”

Denny, Phillip’i omuzlarından tuttu ve James’in önüne getirdi. “İşte, efendim. Gerçek beyefendi böyle olur.”

Phillip, Denny’nin yönlendirici ellerinden biraz uzaklaştı. “Kıyafetlerdendir. Button’ın ellerinden çıkan herkes... Ee, erkeksi görünür.”

“Off.” Denny, James’in kravatıyla bir kez daha uğraştı. “Button, Button, Button. Tek uşağın o olduğunu mu sanıyorsu...”

James “Denny!” diyerek onun sözünü kesti. “Bu gece Robbie’ye göz kulak olabilir misin? Agatha onu alacaktı ama son zamanlarda kendini biraz kötü hissediyormuş.”

“Hanımım? Aman tanrım!” Denny, gerçekten endişeli görünüyordu. “Ah, olamaz hanımım!” Denny, her zamanki kötümser havasıyla içini çekti. “Kesin grip olmuştur. Doktora gitmişler mi? Bir işe yaramayaca...”

Denny, acı içinde koridora doğru yol aldı.

Phillip, onu izlemek için kafasını çevirdi, sonra geri döndü. “Kız kardeşiniz bu kadar hastaysa belki de bu akşam dışarı çıkmamalıyız.”

James sırtıttı. “İyi denemeydi. Neyse ki senin sosyal takvimine göre kız kardeşim oldukça sağlıklı. Ya da en azından, yaklaşık sekiz ay içinde öyle olmasını umuyorum.”

Phillip’in gözleri açıldı. “Yoksa?”

James, aynada kendine bakmak için döndü ve kafasını salladı. “Sarah Cook öyle söylüyor, uşak Pearson da öyle olduğunu düşünüyor. Button da onayladı.”

“Aman tanrım. Ne kadar... Hanımım’ın çocuğu.”

Phillip’in gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, adeta... Kıskaçlık mıydı bu? “Ne oluyor, Flip? Sen de evlenip mutlu olmak mı istiyorsun?”

Phillipa gerçekten yerinden sıçradı. “Ne?”

“Eğer yuva kurmak istiyorsan şanslısın, Trapp kızlarına kaval-yelik edeceğiz. Hayatımdaki izleri takip etmeye onlar kararlı iki genç kız hiç görmedim.”

Phillip geri çekildi. James, Phillip’in yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce sırtıttı.

“Bir şeye burnumu sokmak istemem.”

James kahkaha attı.

“O zaman atların arkasından yürüme dostum.”

Bir elini dostça, Phillip’in omzuna koydu. Phillip, bu dokunuşuyla gerildi. Ah, evet! James şu aksi, gençlik gurununu unutmuştu.

“Faytona binelim mi o zaman? Birazdan genç bayanları almalıyız. Onlar hazır olmayacaklar, elbette. En az kırk beş dakika ön salonda bekleyip, Bay Trapp’la rahatsız kanepede oturarak sohbet edeceğimizi tahmin ediyorum.”

Phillipa şaşırdı ama hiçbir şey söylemedi. Tuhaf, birlikte okuma kitabını tamamladıkları geceden beri çok fazla konuşmamışlardı. Genç adamı korkutmuş muydu? James düşündükçe bundan emin olmaya başladı.

Arabada, Phillip'in güvenini yeniden kazanmaya karar verdi. "Bak, Flip... Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyeceğini umuyorum. Sana kızacağımı düşünmeni istemem."

Phillip, gergin bir şekilde kollarını çekiştirdi. "Hayır. Bir şeye ihtiyacım yok."

"Dinle, Phillip... Bana güveniyor musun?"

Phillip döndü. James, loş ışıktaki yalnızca yeşil bir parıltı görebildi. "Sanırım güveniyorum. Neden?"

"Çünkü senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Nedir?"

"Senden biraz daha... Nasıl söylesem? Daha erkeksi olmanı istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Erkeksi olmadığımı mı düşünüyorsunuz?"

Phillip'in sesi korku doluydu. James yüzünü buruşturdu. "Tam olarak onu söylemiyorum. Demek istediğim, eğer bunu istersen sana yardım edebilirim. Sana bazı şeyleri öğretebilirim."

Arabanın diğer tarafından gelen ses çok alçaktı. Kahretsin, Phillip'in kalbini kırmıştı. "Bu senin suçun değil, Flip, biliyorum."

"Hayır, öyle değil."

"Yani, hayatında örnek alabileceğin bir erkek olmamış olabilir."

Sessizlik oldu. James, hassas bir konuya değindiğini bildiği için bekledi.

"Doğru. İçtenlikle söyleyebilirim ki hiçbir erkeği örnek almadım."

James rahatlayarak gülümsedi. "İyi, o zaman. Yarın başlayabiliriz."

Tekrar sessizlik. “Neye?”

“Neye mi? Seni biraz daha sertleştirmeye. Gerçek bir adam olacaksın, bekle ve gör.”

“Çok... Çok kibarsınız.” Phillip’in sesi tuhaf bir şekilde kısıktı.

“Eğer istersen, bugün de başlayabiliriz. Mesela baloda büyük ihtimalle bir sigara odası, kumar odası ve ılık limonata dışındaki gerçek içkilerin bulunduğu bir oda olacak.”

“Kulağa eğlenceli geliyor, öyledir herhalde. Erkeksi.”

“Kesinlikle öyle. Yetişkin adamlarla daha fazla zaman geçirmelisin, Flip. Bu yüzden ben de orada olacağım.”

“Size nasıl teşekkür edebilirim?”

“Takma kafana,” dedi James içtenlikle. “Yardım etmekten memnunum.”

Bölüm On İki

Arabanın diğer tarafındaki karanlıkta Phillipa, korku içinde kıpırdamadan oturuyordu. Gerçek bir adam mı olacaktı? Nasıl? Üzerinde aşırı derecede ter mi olacaktı?

Çirkin sesler çıkarmasını ve hatta... *Tükürmesini* mi isteyeceklerdi?

İğrenç şeylerdi bunlar!

Fayton, pahalı bir meydandaki sevimli evin önünde durana kadar Phillipa'nın aklına, birçok korkunç olasılık geldi. Phillipa aklını bu düşüncelerden uzaklaştırmak için meydanın ortasındaki bahçe hakkında tam bir yorum yapacaktı ki bunun, Bay Cunningham'ın erkeksi dönüşüm için daha fazla çabalamasına neden olacağını fark etti.

Peki, o zaman. Çiçekler hakkında da konuşamayacaktı. Erkekler ne hakkında konuşurdu? Politika? Kendisi de içinde olmasına rağmen savaş hakkında çok az şey biliyordu.

Fransız askerlerinin içler acısı temizlik alışkanlıkları hakkındaki düşünceleri erkeklerin çok fazla ilgisini çekmezdi, zaten geçmişi hakkında merak uyandırmak istemiyordu.

Eve girerlerken bu konuyu düşündü.

Trapp'ların ön salonu oldukça konforluydu ve böyle ol-

ması işlerine yaradı. Tam da James'in tahmin ettiği gibi Bayan Trapp'lar kavalyelerini karşılamak için aşağı indiklerinde, neredeyse bir saat geçmişti.

Bitty ve Kitty, biraz genç olmalarına rağmen iyi kızlara benziyorlardı. Phillipa ikizleri görür görmez, onlardan en fazla iki yaş büyük olduğunu fark etti. Ne zaman bu kadar olgunlaşmıştı?

Şöminenin yanındaki o küçük hücrede, diye düşündü Phillipa. Orada kaldığı saatler boyunca yere çömelmiş ve asla gelmeyen yardımı beklemişti.

“Düşüncelere dalmış gibisiniz, Bay Walters. Hep böyle sessiz ve ciddi misinizdir?” diye sordu ikizlerden biri.

Phillipa kendine, selam vermeyi hatırlattı. “Affedersiniz, Bayan Trapp.” Kız, Bayan Trapp olarak tanıtılmıştı, demek ki az farkla büyük olan kardeş buydu. Diğer kız Bayan Kitty Trapp, Phillipa'ya keskin gözlerle baktı.

“Bitty ile konuştuğunu nasıl anladınız?”

James bir o kardeşe bir diğer kardeşe baktı.

“Doğru. Nasıl anladın? Ben aralarındaki farkı söyleyebilirim ama bir süredir onları tanıyorum. Buna rağmen bazen benim bile kafam karışıyor.”

Phillipa gözlerini kırptırdı. “Neden ki? Bence birbirlerine çok az benziyorlar.”

Bayan Kitty Trapp şakayla karışık, yelpazeyle kendi koluna vurdu. “Hiç mi benzerlik yok? Hadi lütfen kabul edin. Yalnızca şanslı bir tahminde bulundunuz, değil mi?”

Phillipa, yanlış bir şey yaptığından şüphelendi. Karıştırmış gibi mi davranmalıydı? Neden? “Benzerliği görüyorum tabii ki ama aranızda birçok farklılık var. Bayan Kitty Trapp, Bayan Trapp'ten biraz daha uzun. Bayan Trapp'in saçları

daha açık renk ve Bayan Kitty Trapp'in gözleri daha koyu mavi."

Kızlar, gözlem yeteneğinden dolayı Phillipa'ya iltifatlar yağdırırken Bay Cunningham bakakaldı. Belli ki farklı görünme fikrinden oldukça hoşlanmışlardı. O zaman neden aynı elbiseleri giyip saçlarını aynı şekilde toplamışlardı?

"Bizi gerçekten etkilediniz, Bay Walters," dedi Bitty. Phillipa'nın kendisine, annesi yokken Bitty demesi için ısrar etti ve kolunu samimi bir şekilde Phillipa'nın koluna doladı.

Kitty de kolunu Phillipa'nın beline doladı, belli ki kardeşçe bir rekabetle yapıyordu bunu. "Sizi hiç bırakmayacağız," dedi Kitty. "Uzun süredir tanıdığımız erkekler arasında bile bizi ayırt edebilen çok az kişi var."

"Gerçekten, Phillip," diye ekledi James. "Gözlem gücün oldukça etkileyiciymiş. Güvenimi boşa çıkarmadığını görmek çok sevindirici. Benim eğitimim için diğer yeteneklerini de ortaya çıkarmaya devam et."

James'in tam olarak ne demek istediğini anlamamasına rağmen, bu övgüler karşısında Phillip'e sıcak basmıştı. Neden bu kadar şüpheli bir şekilde bakıyordu? Phillipa'nın bu konuyu düşünmek için fazla zamanı olmadı çünkü kızlar, dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışarak onu adeta arabaya sürüklediler.

Phillipa işte şimdi kur yapıyor gibi görünüyordu.

Balo, James'in katıldığı diğer balolardan farksızdı. Bunda da onu diken üstünde tutan bir baskı ve sıkıntı vardı. Desteklerini almak için salondaki tüm itibarlı beyefendilerin yakasına yapışmıştı ama eline çok fazla bir şey geçmedi.

Liverpool haklıydı. Kimse, bu davada Leydi Winchell'i suçlamak istemiyordu.

James, Collis Tremayne'nin birkaç saat sonra balo salonuna girdiğini görünce şaşırmadı. Collis prensip olarak, sosyal ortamlara karşı çıkardı ama James, Collis'in kendi düşüncelerinden uzaklaşmak için böyle buluşmalara katıldığından şüpheleniyordu. Majesteleri vazifesinde asker olarak çalıştığı dönemin ardından neredeyse kullanılmaz duruma gelen sol koluyla Etheridge unvanının vârisi, kendini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Amcası onu geçenlerde Yalancılar Kulübü'nde eğitime sokmuştu ama James, Collis'in hâlâ bu eğitim hakkında da kararsız olduğunu düşünüyordu. Tek kollu bir adam saraya nasıl etkili bir şekilde hizmet edebilirdi?

James onunla aynı duyguyu paylaşarak, iyileşmekte olan omzunu ovaladı. Collis gibi kalıcı bir sakatlığı olsaydı ne yapardı?

Bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Kurşun yarası nihayet iyileşiyordu ve cinsel açlığını da kafasından neredeyse atmıştı. Çok yakında görevine dönmüş olacaktı.

Collis, birkaç dakika süren tanışma ve selamlaşmanın ardından James'e yaklaştı ve duvara yaslanmış olan James'in bulunduğu tarafa doğru kolunu kaldırdı.

"Hey, Cunninghamton."

James nezaketle başını salladı. "Tremayne."

Collis balo salonuna baktı. "Phillip nerede? Yoksa yan çizip seni Trapp ikizleri ile yalnız mı bıraktı?"

James, tatsız limonatadan bir yudum aldı. "Hayır. Geldi."

Collis sırtıttı. "Saklanıyor, değil mi? Onu ayıplamayayım diye söyleyemiyorsun. Bu kadar açgözlü ve hevesli genç

bayanı bir arada gördün mü hiç? Sanırım evlilik ihtiyacını karşılansınlar diye Amerika'dan erkek getirmek zorunda kalacağız.”

James hafif gülümsedi. “Bu akşam bize çok fazla askıntı olacaklarını sanmıyorum.”

Collis tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

James kafasını, renk renk ipek ve dantellerden yapılmış elbiselerin olduğu balo salonunun diğer tarafına çevirdi. “Hepsi orada.”

Collis grubu inceledi. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Bu da ne demek oluyor? Kalabalığın içinde en az yirmi kız var. Ne iş çeviriyorlar orada?”

James yüzünü buruşturdu. “Çevirdikleri iş... Phillip.”

Collis, inanmamışçasına bir kahkaha attı. “Senin küçük sıksa özel öğretmenin, balonun gözdesi mi oldu mu? Hayatta inanmam.”

James omzunu silkti. “Gel, o zaman. Sana kanıtlayacağım. Büyük ihtimalle yardım bekliyordur zaten.”

Phillip'in yanından ayrılmayan kadın çemberine yaklaştılar. İyice yakınına gidene kadar Phillip'i tanımak pek mümkün değildi çünkü hayran kalabalığından sadece birazcık daha uzundu.

Collis ve James yanına yaklaştığında, Phillip'in oldukça sakın bir şekilde konuştuğunu duydular, pek yardıma ihtiyacı var gibi görünmüyordu.

“Evet, Bayan Tate, kesinlikle katılıyorum. Yüksek bel, çok yakında yok olacak. Tutumlu bir kadın, elbise siparişi verirken bel kısmında fazladan kumaş bırakmayı düşünebilir, modanın gerekliliklerine göre de daha sonra indirir.”

Bu önerinin ardından, ona katılanların hayranlıklarını

belirten fısıltılar duyuldu, Phillip bir kez daha ağzını açtığında herkes sustu. “Bence satın aldığınız birkaç güzel şapkaya güvenebilirsiniz. İnsan saç şeklini her zaman değiştirebilir, öyle değil mi?”

Kitty Trapp, kalabalığın arasından hızla çıkarak, kolunu küstahça Phillip’in koluna geçirdi. Bitty de hemen onu taklit etti.

Collis, James’in kulağına bir şey söylemek için eğildi. “Diğerlerine rest çekiyor gibiler. Aman tanrım, ikizler! Herkese yetecek kadar erkek olmaması çok utanç verici.”

James kafasını salladı. “Onu her yere götüreceğim. Hiç bu kadar rahat olmamıştım.” Kendi işleriyle uğraşmak çok daha iyiydi.

Collis onu dürttü. “Dur bir dakika! Bu benim fikrimdi! Ben de onu sosyal ortamlara girerken yanımda götürmeliyim.”

James dudaklarını büzdü. “Doğru. Salı günleri onu alabilirsin. Salı günü pek dışarı çıkmıyorum!”

“Harika,” dedi Collis, sonra farkına vardı. “Bir dakika! Salı günü kimse dışarı çıkmaz!”

James pis pis sırttı ve Collis’in omzuna hafifçe vurdu. “Çok haklısın. Neyse ki çok ısrar etmedin. Phillip, salı günlerinde Robbie ile vakit geçirmeli.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Collis gülerek. “Neyse şu andan itibaren ben de siz nereye giderseniz, oraya gelirim.”

James omzunu silkti.

“Bana uyar.”

Bir an kalabalığı düşündü. Balo salonunda kalmasına gerek var mıydı?

“Benimle gel, Col. Bakalım kumar salonunda konuşmam gereken biri var mı?”

“O ne olacak?” dedi Collis kafasını Phillip’e çevirerek.

James omzunu silkti. “Onu başka zaman kumar odasına götürürüm. Bu akşam, Londra’nın yağmacı kızlarından kurtulmanın tadını çıkarmakla meşgulüm.”

Collis sırtıttı.

“Ben de seninleyim.”

Phillipa tam zamanında James’e baktı ve kalabalığın arasında kaybolan sırtını gördü. Onu mu arıyordu? Daha sonra ona karşı hoşgörülü olacağını umdu. Trapp kardeşler, onu bir dakika bile rahat bırakmamışlardı.

Fakat o da eğlendiğini inkâr edemezdi. Bir erkeğin moda hakkında öne sürdüğü fikir, başka bir kadının öne sürdüğü fikirden çok daha fazla ciddiye alınıyordu. Bu akşam, en az yirmi kızın giysi dolabından, patlıcan rengini çıkarmıştı.

‘Vücut toparlayıcıların’ da artık kullanılmadığını söyleyebilmeyi isterdi ama bir beyefendinin, genç bayanların yanında iç çamaşırlarındaki yeni moda çılgınlığını açıklamayacağını düşündü. Yazık, sıkı korse yüzünden başı dönen bir sürü kız görmüştü bu akşam. O şeyler gerçekten tehlikeliydi... Sağlıksız ve komikti.

Bu nedenle büyük ihtimalle bir erkek tarafından icat edilmişti.

Bu kadar yeterdi. Trapp ikizlerinin hırslı çekiştirmeleri yüzünden lades kemiği gibi ortadan ikiye ayrılacaktı ve balo salonu rahatsız edici bir şekilde havasızlaşmaya başlamıştı.

Kızlar gitmesine izin verene kadar birkaç dakika boyunca mazeret sunup tekrar geleceğine dair söz verdi. Phillipa çevresine baktı ama James ve Collis ortada yktu. Aslında içeride çok az erkek kalmıştı. Çok tuhaftı. Birkaç saat önce daha fazla erkek olduğundan emindi. Erkeklerin balo salonunu terk etmek için gizli bir işaretleri mi vardı yoksa?

Yine de böylesi daha iyiydi. İlk ‘Erkek Olmanın Yolları ve Kuralları’ dersinden önce ne kadar fazla zamanı olursa o kadar iyiydi. Şimdilik, soluklanana kadar limonatasını içecek ve palmye saksısının arkasına gizlenecekti.

Gizlendiği yerde oldukça rahat olan Phillipa, burada bir süre kaldı. En sonunda fark edilmeden, diğer kızların giydiği dantel ve organzeden yapılmış kıyafetlere bakabilecekti. Şimdiye kadar hiç bu kadar güzel şeylere sahip olmamıştı. Babası onu hiçbir şeyden mahrum etmemişti, elbette. Açıkçası Phillipa böyle kıyafetlere hiç ihtiyaç duymamıştı.

Her neyse, mahvolmuş saçlarıyla ne kadar korkunç görünürdü kim bilir! Üstelik güzel yemekler yediği dört günün ardından kendini daha iyi hissetmesine rağmen hâlâ dal gibi incecikti. İçini çekerek, kendinden bıkmadan önce biraz daha kıskançlığın tadını çıkardı.

Saat ilerliyordu. Balo salonunu görebiliyordu ama James hâlâ ortalarda yoktu. Ne yapması gerekiyordu?

Aklına, James’in onu bırakıp gitmiş olabileceği geldi. Ne de olsa o, Phillipa’nın kavalyesi değildi. Erkekler, kendi planları için her zaman birbirlerini bırakıp gidebilirdi. Bir erkek olarak o da canı istediği zaman gidebilirdi.

İşte bu cazip bir fikirdi. Kısaca özür dileyip, bir arkadaş, uşak veya eşlik eden kimse olmadan gitmek hoş olabilirdi. Merakla içini çekti. Özgür adam olmak nasıl bir şeydi?

Neredeyse tek başına buradan kaçmaya karar vermek üzereydi ki gizli bölgesi, iki adam tarafından ele geçirildi. Adamlar, palmyenin altına eğilirken etrafı yokladılar. Phillipa, kimseye görünmeden büyük saksının diğer tarafına geçti. Bu akşam daha fazla erkeğe gerek yoktu, teşekkürler. Phillipa yeleğini çekti. Tam balodan ayrılmak üzere hareket edecekti ki sohbetten gelen fısıltıları duydu.

“...onu balkona götürdüğümde elliye kadar say ve Bayan Wint’i alıp getir.”

“Neden o yaşlı geveze? Dedikodularıyla bir filin bile başını şişirir!”

“Tam olarak amacım da o. Sırf aileye saygısından dolayı sessiz kalacak birisi olmaması lazım. Eğer benimle hemen evlenmezse onu rezil edecek birinin işime karışması gerekiyor.”

“Bilmiyorum, Tuttle. *Onunla* evlenmek istediğine emin misin? Ya büyüyünce annesine benzerse?”

“Kime benzediği umurumda mı? Mirası, peşimdeki alacaklıları uzun bir süre benden uzaklaştıracak, babasının saygınlığı da hiçbir zaman bitmeyecek.” Kıs kıs gülüşme sesleri geldi. “Bir kadında olmasını istediğim her şey var onda.”

“Ama Tuttle, çok kıdemli arkadaşları yok mu?”

“Daha iyi ya, hızlı ve gizli bir şekilde evlenmemizi isteyenler. Sadece sana söyleneni yap Merrick ve düşünmeyi de bırak. Böyle bir yeteneğin yok.”

Genç adamlar, balo salonuna girmek için yaprakların altından ilerlediler ve kalabalığın arasında hemen kayboldular.

Bu iki adamın planladıkları şeyi fark edince, Phillipa’nın içini bir öfke kapladı. Genç bir kadını, zor duruma düşürüp evlenmeye zorlayacak, sonra bu evlilik sayesinde kendi borçlarını ödeyecekti! Phillipa, adamları kendi başına dövebilmeyi isterdi ama neticede erkek değildi. Yalnızca onları durdurmayı deneyebilirdi. Ama nasıl?

Phillipa, ne kadar tuhaf duracağını düşünmeden balo salonuna dalmak için saksının arkasından hızla çıktı.

Lanet olsun. James neredeydi? Tuttle çok güçlü bir adamdı. Phillipa, onu tek başına durduramazdı.

Balo salonunun diğ er ucunda, Phillipa'nın gözüne sarı-
şın biri takıldı. Kitty.

Phillipa, dans edenlerden kaçarak Kitty'nin tarafına ulaşı-
tı. "Kitty! Tuttle adında bir adam tanıyor musun?" dedi.

"John Tuttle'dan mı bahsediyorsun? Eğ er John'u arıyor-
san, Bitty'nin yanına bakmalısın. Az önce, biraz dolanmak
için gittiler," dedi Kitty belirsiz bir şekilde sağ tarafını g s-
tererek.

Ah, hayır. Bitty olamaz.

Phillipa, Kitty'nin elini tuttu ve şaşkın gözlerle ona ba-
kan kızı da çekerek Tuttle'la Bitty'nin peşinden koştı. Çift,
balo salonunda değildi. Phillipa, aniden yönünü değiştirdi.

Balkon.

Bölüm Ön Üç

Phillipa, oturma odasına giden kısa koridor boyunca Kitty'yi peşinden sürükledi. Evin kıkırdak kızı, ona daha önceden balkonu ve bitişiğindeki odaları gezdirmişti. Küçük oda, karanlıktı.

Kitty boğazını temizledi. "Phillip? Kız kardeşim burada değil..."

Phillipa, Kitty'yi tutmaya devam etti ve onu balkon kapılarına götürdü. İri adamın kollarında çırpınan Bitty'yi görmek için kapıyı açtı. Sert bir şekilde yırtılan kumaş sesi geldi.

"John, lütfen! Canımı acıtıyorsun! Lütfen, dur!" Bitty'nin sesi gerçekten korku doluydu.

Phillipa, diğer kapının mandalının tıkırdadığını duydu. Ah, olamaz! Bu, şahitle birlikte gelen Merrick'ti!

"Uzun süredir tanıdığımız erkekler arasında bile bizi ayırt edebilen çok az kişi var."

Phillipa birden, kendi tarafındaki kapıyı ardına kadar açtı, Kitty'yi taş balkonda rastgele bir yere fırlattı ve Bitty'yi afallamış John'un kollarından alıp karanlık oturma odasına soktu. Hıçkırıklara boğulmuş kıza, "Şişti!" dedi ve odanın kapısını kapattı.

İlginç tabloya bakmak üzere geri döndü. John, balo salonundan gelen dikdörtgen biçimindeki altın sarısı ışığın içinde durmuş, ağzı açık bir şekilde, biraz önce zarar verdiği kızın sakın ve bakımlı ikizine bakıyordu. Açık kapının girişinde, aptal Merrick ile kınayan gözlerle bakan şişman yaşlı bir kadın duruyordu.

Kadın, burnunu çekti. “John Tuttle, o kızla burada tek başına ne yapıyorsun?”

Eyvah. Phillipa bir adım öne geldi ve kadını başıyla selamladı.

“Yalnız değiller ki!”

John, şaşkınlıkla sıçradı ve birden ortaya çıkan Phillipa’ya baktı. Phillipa ona aldırmadı.

“Ah, siz, mükemmel Bayan Wint olmalısınız. Hakkınızda o kadar çok şey duydum ki buradaki arkadaşlarımdan beni sizinle tanıştırmalarını istedim. Merrick, size duyduğum derin hayranlıktan bahsetmedi mi?”

Bayan Wint yumuşadı.

“Siz de Bay Walters olmalısınız! Bu akşam, hakkınızda harika şeyler duydum. Ben de sizinle tanışmak için can atıyordum. Fakat neden bu soğuk terastayız?”

“Bayan Trapp bu akşamın telaşıyla zayıf düştü ve biraz hava alması iyi olur diye düşündüm. John da bize yardım ediyordu.” Phillipa biraz daha yaklaştı ve Bayan Wint’e dertli bir şekilde güldü. “Bu genç bayanların ne kadar sersem olabileceğini biliyorsunuz. Şimdi ne yazık ki onlara, evlerine kadar eşlik etmeliyim. Sizinle birlikte olma zevkini kaçırdığım için çok üzgünüm.” Selam vermek için tekrar öne eğildi ve kalkarken, yaşlı kadının gözlerindeki gururlu ışıltıyı gördü.

Bayan Wint gülümsedi, asık yüzünde şimdi kendinden geçmiş bir ifade vardı.

Phillipa en sonunda, kadını balo salonuna geri göndermeyi başardı ve odada dördü kaldıklarında kapıyı kapattı. Merrick şaşkına dönmüştü ama John Tuttle, gizemli bir şekilde öfkeliydi. Phillipa'nın üzerine yürüdü.

“Her şeyi mahvettin, seni küçük aptal!”

Phillipa hiçbir şeyden korkmayacak kadar çok sinirliydi. “Domuz herif! Zoraki evliliğin, Bitty için ne anlama geleceğini biliyor musun? Kendi bencil kazancın için onun geleceğini elinden alarak zavallı kızın hayatını mahvedecektin, hiç bunu düşündün mü?”

“O aptal velet evlenmek istiyor, bunu herkes biliyor. Sana bundan?”

Phillipa kafasını salladı. “Sana açıklama yapmama gerek yok, değil mi? Çocuksu arzularından başka düşündüğün hiçbir şey yok.” Phillipa, nefretle kafasını salladı. “Defolup gidin. İkinizle de işim bitti.”

Kitty bir adım öne çıktı. “Benim daha bitmedi.”

Merrick korkuyla geri çekildi, Phillipa onu hiç suçlamadı. Kitty öfkeden bembeyaz olmuştu, gözleri parlıyor, tüm vücudu titriyordu.

“Kiminle uğraştığını bilmiyorsun, John Tuttle. Trapp ailesi, kendilerine yapılan hiçbir kötülüğü karşılıksız bırakmazlar.”

“Ne yapabilirsin ki?” diye homurdandı Tuttle. “Kendini ve kardeşini rezil etmeden bunu anlatabileceğin hiçbir erkek yok.”

Kitty hafif gülümsedi, vahşi bir şekilde dişlerini göstermesiyle Phillipa, gözlerini kırpıştırdı. “Bir erkeğe anla-

tacağını kim söyledi? Londra'da yalnızca erkeklerin güçlü olduğunu mu düşünüyorsun? Sevgili halam Leydi Etheridge'i hiç duymadın mı? Peki ya Vekilharç Prens'in sırdaşı, Leydi Raines'i tanıyor musun?"

Tuttle'ın cesareti gittikçe sönüyordu. Hatta terlemeye bile başlamıştı. Phillipa, kız kardeşini korumak için adamı azarlayan Kitty'yi izlemek üzere kenara çekildi.

"Gözümüz üzerinde, John Tuttle," dedi Kitty. "Her baloda, her müzikalde, parktaki her gezintide... Seni izleyeceğiz ve bundan asla vazgeçmeyeceğiz."

"Diyorum ki," diye mırıldandı Phillipa. "Tuttle, hiç Bahama Adaları'nı gezmeyi düşündün mü? Hava öyle sıcakmış ki buharlaşabiliyormuşsun."

Merrick, arkadaşının koluna dokundu.

"John, gel. Onları daha fazla sinirlendirmek istemezsin."
"Kimleri?"

"Onları. Kadınları." Merrick'in sesi kısıldı. Phillipa, adamın görüldüğü kadar güçlü olmadığını anladı.

Tuttle yutkundu. Anlaşılan, neyle karşı karşıya olduğunu anlamaya başlamıştı. Kitty kafasını salladı. "Tüm kadınlar, John. Kadınlar, kızlar, halalar... *kız kardeşler*. Bir daha sakın kız kardeşlerle uğraşma, Bay Tuttle. Bizim öfkemizle başa çıkacak gücün yok."

"Seni bulacağım, Kitty Trapp. Görürsün, eğer..."

"Of kapa çeneni, Tuttle," dedi Phillipa, gözlerini devirerek. "Hâlâ imkânın varken kaç. Elimden geldiğince onu koruyacağım," diye ekledi sakince.

Merrick, Tuttle'ı balo salonuna geri sokmayı başardı. Kapı, iki adamın ardından kapanır kapanmaz Phillipa'yla Kitty, Bitty'ye yardım etmek için diğer odaya döndüler.

Bitty, kadife divanın bir köşesinde kıvrılmış, karanlıkta için için ağılıyordu. Şöminede bir ya da iki tane kömür kalmıştı, Phillipa'nın raftaki mumlardan birini yakması için yeterdi. Odayı ısıtmak için kalan kömürleri karıştırdı çünkü Bitty, gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Doğrusu, kız acınacak haldeydi. Kitty, ikiz kardeşine sarılmak için hemen diz çöktü, kızı yavaşça salladı ve saçlarını okşadı.

"Bitty, buradayız. Her şey yolunda, canım. Her şey yolunda."

Phillipa, Kitty'nin kız kardeşinin ihtiyacı olan teselli-yi vermesine olanak sağlamak için kenara çekildi. İçindeki kadın da onu teselli etmek istedi, ama bir erkekten gelen tesellinin aynı etkiyi vermeyeceğini biliyordu.

Kitty, tek başına harika bir iş çıkarıyordu. Phillipa, kızların rekabetçi didişmelerini sevgisizlikle karıştırarak yanılmıştı. Aralarında, içten ve güçlü bir bağ olduğu açıktı.

Trapp kardeşlerden birine kötü davranan adamın başı dertte demekti.

James, ikna etmenin her yolunu parasıyla beraber harcıyıp yorulduktan sonra kumar odasından ayrıldı. Diğer herkes, gecenin tadını çıkarmıştı. Görünüşe göre kadınlar, yeni oyun arkadaşları Phillip ile saatlerce oyalanmıştı.

Hayal kırıklığına rağmen, diğer adamların spor konularında heyecanlı bir tartışmaya girdiğini görünce aklına harika bir fikir geldi. Londra'da, tam da James'in Phillip'e uygulamak istediği alıştırma yönelik bir yer vardı. Boksörlük. Jackson'ın spor salonunda, erkeksi, eldivensiz boks sanatı icra ediliyordu.

Phillip, bunu sevecekti. Üstelik bu, tam olarak James'in kendisinin de ihtiyaç duyduğu şeydi. Kızıl saçlı kadının bu kadar çok aklına takılmış olması, aslında genel sıkıntısının bir göstergesiydi. Biraz ter ve şiddet, ona muhakkak iyi gelecekti.

Sigara odasından çıkarken, Phillip'in yaşlarındaki iki genç adamı durdurdu. "Hey, siz. Phillip Walters'ı gördünüz mü? Kahverengi saçlı, zayıf adam?"

Adamlardan birinin yüzü, morun garip bir tonuna, diğerininki ise beyazın daha garip bir tonuna döndü. Aceleyle, görmediklerini mırıldandılar ve büyük bir hızla oradan uzaklaştılar.

İşte bu tuhaftı. James, midesinde başlayan kıpırtıların verdiği huzursuzlukla onların gidişini izledi. Tuhaflık, deneyimlerine göre hiç iyi bir şey değildi. Büyük bir peruk takmış olan yaşlı kadın yanına yanaştı. Kadın, o kadar içten gülümsedi ki James, kadının etkilendiği şeyi görmek için neredeyse arkasına bakacaktı.

Şansı yoktu. Kesinlikle ona bakıyordu. James gülümsedi ve kadın tam yanına geldiğinde başıyla selam verdi.

Kadın gülümsedi ve mücevherlerle donatılmış elini kaldırdı. "Umarım cesaretimi başışlarsınız, Bay Cunnington, ama genç Bay Walters'ın akşam boyunca üzerimizde bıraktığı olumlu etkiyi size söylemem gerekiyordu."

James, kadının elinin üzerinden yeniden selam vermeyi başardı. "Kibar sözleriniz için teşekkür ederim, Bayan..."

"Wint, efendim. Bayan Adolphus Wint."

Wint mi? 'Wint rüzgârına yakalanmayın' lafında adı geçen Wint mi? Tüm Londra sosyetesini tek başına elinde tutan ve herkesin diline düşmeye çekindiği korkunç kadın.

Aman tanrım! Phillip, bu şişman dedikoducuyu bile büyülemeyi başarmış mıydı? Adamın yeteneklerinin sonu yoktu.

Açıkçası James, Phillip'in gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeye başlıyordu. James'in deneyimlerine göre, bu kadar sıradışı olan bir adamın, aynı derecede karanlık bir yanı da olurdu.

“Övgülerinizi üzerime alamam, Bayan Wint, ancak şunu söyleyebilirim ki Phillip'i sizin gibi anlayışlı insanların bulunduğu bir topluluğun huzuruna getirmekten çok memnunum.”

James, kadının yüzündeki memnuniyeti görmek için kafasını kaldırdı. Harika. Şimdi gitme vaktiydi.

Neyse ki sohbetin sonunu kadın getirdi. “Genç Bay Walters'in şu anda yardımınıza ihtiyacı olabilir, Bay Cunningham. Kavalyesi olduğu genç bayan, akşamın telaşıyla zayıf düşmüş gibi görünüyor.”

“Öyle mi?” Kitty Trapp, zayıf mı düşmüştü? James, Kitty'nin pençesi ve dişleri olmayan bir şey karşısında zayıf düşmüş olacağını hayal edemedi. Yine de tuhaftı. “Bana Bay Walters'ı en son gördüğünüz tarafı gösterebilir misiniz?”

Kadın, yelpazesini balo salonunun diğer tarafındaki balkon kapılarına doğru salladı. James, hemen uzaklaştı.

Balkonda hiç kimse yoktu. Phillip, Kitty'yi bahçeye indirmiş olabilir miydi? Huzursuzluk duygusunu yeniden içinde hissetti.

Bir kızı bahçeye indirmenin tek bir nedeni vardı ve Phillip'in kadınlara sıradışı bir şekilde çekici geldiği kanıtlanmıştı. Bu çekiciliğini kötü yönde kullanacak kadar onursuz olabilir miydi?

James birden, Phillip hakkında çok az şey bildiğini fark

etti. Adam, oldukça zararsız görünüyordu, hatta bir süt çocuğu gibiydi. Ancak bir de bilinmeyen taraf vardı...

James tırabzanlardan eğilip bahçeye doğru seslenmek için döndü.

“Phillip?” James’in sesi gecenin karanlığında ilerliyordu. “Phillip, orada mısın?”

Arkasından küçük bir tıkırtı geldi. Tam dönecekti ki omzuna değen bir el hissetti. James, rakibinin elini omzundan çekerek arkasını döndü, yumruğunu havaya kaldırdı...

Phillip, kendini korumak için ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. “Tanrım, James! Bu şekilde davranarak ne yaptığını sanıyorsun?”

James, rahatlamanın getirdiği bir kahkaha patlamasıyla nefesini bıraktı. “Sen neden burada gizli gizli dolaşıyorsun? Kitty nerede?”

Phillip bir süre James’e baktı. “Bitty’nin nerede olduğunu sorman gerekmiyor mu?”

Kahretsin. İşiyse o kadar çok ilgilenmişti ki Bitty’yi tamamen unutmuştu.

“Evet, Bitty nerede?”

Phillip kollarını bağladı ve James’e baktı. Oldukça sinirli görünüyordu. James, genç adamın arkasındaki daha önce fark etmediği açık kapıya baktı. Kitty Trapp da, en azından Kitty olduğundan kesinlikle emindi, kollarını bağlamış, aynı nefretle ona bakıyordu.

“Neredeydin?” dedi, sesi son derece sertti. Evet, Kitty kesinlikle sinirliydi. James, onu hiç bu kadar sinirli görmediğini düşündü.

Neler olmuştu burada? Hem Phillip hem de Kitty sinirliyse, demek ki...

“Tanrım. Bana Bitty’nin iyi olduğunu söyleyin.”

Kitty, bir adım geri giderek kapıdan çekildi. James, loş oturma odasına kadar onu takip etti. Rafta, bir mum yanıyordu. Onun ışığı sayesinde James, sanki iyice küçülmeye çalışıyormuş gibi divanın üzerine kıvrılmış, gözü yaşlı Bitty’i görebildi.

Kızın önünde diz çöktü. Bitty burnunu çekti fakat ona bakmadı. Darmadağınık saçları, yüzünün etrafından sarkıyordu ve elbisesinin üst kısmı, neredeyse yarıya kadar yırtılmıştı. James, loş mum ışığında bile donuk kollarındaki, sert bir şekilde tutulduğunu gösteren morlukları görebiliyordu.

Öfkelendi. Ayağa kalktı ve kaba bir şekilde Phillip’e döndü.

“Ona ne yaptın?”

Phillip bir adım geri çekildi ve James’in şaşkınlığına korkmuş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben mi?”

Kitty Trapp, aralarına girdi. “James Cunnington, Agatha senin ağzının payını verdiğinde, hiç doğmamış olmayı dileyeceksin!”

“Ne?” James hiçbir şey anlamamıştı. “Ben ne yaptım? Phillip...”

“Phillip, Bitty’yi o aşağılık adamın elinden kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda onun itibarını da korudu. Annemin bile haberi olmayacak bu sayede. Buna karşılık sen, ortalıkta yoktun. Bu akşam Bitty’nin kavalyesiydın. Tüm bunlara nasıl izin verdin?”

James, kızın suçlamalarıyla irkilmmişti. Bitty’nin hıçkırıkları, bu yüzleşmenin ardından daha da arttı. James, mendi-
lini uzatmak için ona döndü. Çok ufak ve geç kalınmış bir yardımdı.

“Sen... O..?”

Bitty kafasını iki yana salladı. “Hayır. Phillip tam zamanında geldi. Ama ben çok korktum.”

“Kimdi o adam?”

Kitty ağzını açtı ama Phillip onu durdurdu. Genç adam, James’e döndü. “Kim olduğunu bilseydin ona ne yapardın?”

James, içinde dolaşan öfkeyi hissetti. “Suçunu herkese duyururdum. Yakalardım. Halkın gözü önünde döverdim.”

“Böylece kendini daha iyi hissederdin, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Senin adına iyi tabii. Peki Bitty? İtibarı zedelenince o da kendini iyi hissedecek mi?”

James ağzını açtı ama durdu. Phillip tamamen haklıydı. Böyle olaylarda her zaman en çok kadınların lekelenmesi haksızlıktı. “Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?”

Phillip’in çenesi yavaşça hareket etti. “Onu, pestilini çıkarana kadar dövmeyi çok isterdim.” İncecik ellerine baktı. “Yapamam.”

“Tanrım, olamaz! Herif bu kadar hayvansa hiçbir şansın olmazdı!”

Phillip’in dudakları büzüldü. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim,” dedi fakat gerçekten güvenmiş gibi görünmüyordu.

James, Bitty’nin elini tuttu ve düşündü. Sonra ona döndü. “Bitty, sen benim arkadaşısın ve bu akşam benim sorumluluğumdasın. Ne yapmamı istiyorsun?”

Bitty, mendille hafifçe burnuna dokundu.

“Şey, pestilini çıkarma kısmı kulağa hoş geldi...”

“Bunu ayarlayabiliriz.”

Bitty, gözlerini kısarak baktı. “Hayır. Eğer sana adamın

kim olduğunu söylersek, şövalyelik veya başka can sıkıcı bir şey yapacaksın ve her şey daha kötüye gidecek.”

James içini çekti. “Sanırım doğru.”

Kitty geldi ve kız kardeşinin yanına oturdu.

“Peki, o zaman ilk planımızla devam edeceğiz.”

James kaşlarını çatı. Kulağa, pek umut verici gelmiyordu. “Neymiş o?”

Phillip sırtı. “Endişelenmene gerek yok, James. Sadece... Kitty’yi sinirlendirme.”

James, bilmemesinin daha iyi olduğuna karar verdi. “Yalnızca dikkatli olacağına söz ver, Kitty. Aynı şeyin senin başına gelmesini istemem.”

Bitty kafasını salladı. “Kitty’ye bir şey olmaz. Issız bir balkona gidecek kadar büyülenmez kimseden. Hatta yanında bıçak taşıyor!”

James şaşırıldı ve sevimli, tombul Kitty Trapp’a bakmak için döndü. Kitty, kirpiklerini cilveli bir şekilde kırpıştırarak gülümsedi. Anlaşılamayacak kadar hızlı bir hareketle, ince gümüş bıçağını çıkardı.

Dehşete düşen James, eşsiz Kurt’ün repertuarında da olan bu klasik hareketi tanıdı.

“Bunu nasıl öğrendin?”

Kitty, gamzesini göstererek gülümsedi ve bıçak, ortaya çıktığı hızla kayboldu. “Clara teyzeciğimden. Doğum günümüzde ikimize de birer tane verdi ama Bitty, bunun kadınlarla yakışır bir şey olmadığını söyledi.” Gülümsemesi kayboldu. “Of, Bitty, öyle demek...”

Bitty kafasını kaldırdı.

“Hayır, haklısın. Biz, her zaman hanımefendi olmaya çalışmalıyız fakat anladım ki karşımızdaki erkeğin beyefendi olduğuna her zaman güven olmuyor.”

“Elbette güven olmuyor,” diye ona katıldı Phillipa. “Şimdi kızları eve götürmeliyiz, James. Bayan Trapp hâlâ balo salonunda. Büyük ihtimalle, hepimizin nereye kaybolduğunu öğrenmek için çıldırıyor. Birkaç dakika oyala onu. Ben paltolarımızı bulacağım. Kitty, sen kız kardeşinin üstünü, annenizin yanından geçebilecek kadar düzelt. İkinizi arabaya götüreceğim ve anneniz gelmeden Bitty’nin üstünü örteceğiz. Bitty çok soğuk aldı. Kitty, sen onu yatağına götürmek ve birkaç gün başında beklemek için gönüllü olacaksın.”

Kitty başıyla onayladı, bu emirler karşısında Bitty bile kendine geldi. Phillip, James’e döndü. “Bana on dakika ver, sonra Bayan Trapp’ı getir.”

James başıyla onayladı ve Phillip’le birlikte odadan çıktı. Genç adam uzaklaşırken James, tek eliyle devirebileceği bir heriften emir aldığını fark etti. Kafasını salladı ve kısa bir kahkaha attı. Hiç kimse, Phillip’in yönetme kabiliyetinin olmadığını söyleyemezdi!

James, azalan kalabalığın arasında Bayan Trapp’ı bulmak için ilerlerken, Kitty’nin hikâyesini aklından bir kere daha tekrar etti. Phillip, çok az tanıdığı bir kızın kötü kaderini engellemek için yabancısı olduğu bir ortamda hızlıca ve kararlılıkla harekete geçmişti. Üstelik zeki, çevik ve onurluydu. James, Phillip’in karakteristik özelliklerini sıraladığı bu listeyi uzatmak zorunda kalacaktı.

James’in görebildiği kadarıyla Phillip, doğuştan Yabancı’ydı.

Haberi olsun ya da olmasın, yarın eğitimi başlayacaktı.

Bölüm On Dört

Sürprizler için sabahın çok erken bir saatiydi.

“Burası neresi?”

Phillipa, esnemeleriyle mücadele ederek etrafına baktı. Dün gece geç saatlere kadar Kitty ve Bitty ile birlikte dışarıdaydılar, bu yüzden, geç saatlere kadar yatmak istiyordu. Kahvaltı da hoş olabilirdi aslında ama Phillipa normalde gayet güzel olan bu odadaki her yere sinmiş ter kokusunu hisseder hissetmez bu fikri tekrar düşündü.

“Bunu çok seveceksin, Flip.”

Phillipa bundan o kadar emin değildi. James sırtı. “Robbie nerede olduğumuzu öğrenince başımızın etini yiyecek. Bay Jackson’ın spor salonuna bir türlü doyamıyor.”

Phillipa, sağına soluna bakarak kafasını çevirdi. O anda bir sürü adam, yandaki odadan çıktı ve asıl spor salonuna girdi. James, onlardan birine selam vermek için elini kaldırdı. “Selam, Bertie. Bugün karşında kim var?”

Adamlardan biri bunun üzerine döndü ve yaklaştı. James’in yanında duran Phillipa’nın nefesi kesildi. James şaşkınlıkla ona baktı ama Phillipa, telaşlanarak kafasını çevirdi.

Bertie, James’in yanına geldiğinde elini kaldırdı ve sıkıca tokalaştılar.

“Son zamanlarda görünmüyordun, Cunnington. Omuzun nasıl?”

“Çok iyi durumdayım, Bert. Bugün, uzun bir aradan sonra ringdeki ilk günüm olacak.”

Phillipa panik içindeydi. Bertie neredeyse çıplaktı, tıpkı şimdi yan odadan çıkan diğerleri gibi. Herkes sadece dizlerinin üstüne kadar gelen kısa şortlar giymişti. Şortlar, banyosunu yarıda kestiği akşam James’in vücudunu örten şort kadar az örtüyordu vücutlarını.

Bertie, Phillipa’nın elini sıkacakken, hissettiği duygu panikten histeriye dönüştü. Deli gibi kıkırdamasını bastırdıktan sonra gözünü sol kulağından ayırmadan, adamın elini sıkabildiği kadar sert sıktı. James omzuna vurduğunda neredeyse ciyaklayacaktı.

“Değişelim mi?”

“Evet, lütfen,” diye yanıtladı Phillipa.

Bir an sonraysa James’in üzerlerini değiştirmekten bahsettiğini anladı. Soyunma odasına giden kapıda durdu ve etrafına bir göz attı.

Erkekler. Kısa erkekler, uzun erkekler, sıska erkekler, şişman erkekler. Renksiz, parlak tenli erkekler ve güneşte bronzlaşmış tenli erkekler. Şortlu ve maalesef şortsuz erkekler. Adamlardan biri zarif bir eğilmeyle şortunu çıkarıp Phillipa’yı hayrete düşüren kılıklı kalça manzarası sunduğunda kulakları, girdiği şokla yanmaya başladı.

Iyyy.

Phillipa gözlerini kapadı ama artık çok geçti. Bu kalça, sonsuza dek hafızasında kalacaktı. Kafasını tekrar kapıya çevirdikten sonra duvara yaslandı.

Cehennem, yalan söyleyen kadınların sonsuza kadar

şamdana bakarak yaşayacağı, çıplak ve pis kokulu erkeklerle dolu bir yer olmalıydı.

“Eğer sizin için sorun değilse ben burada bekleyeceğim,” dedi Phillipa.

“Tanrım, Flip,” dedi James gülererek. “Gömlek ve pantolonla boks yapamazsın.”

Phillipa neyle boks yapılması gerektiğini bilmemesine rağmen telaşla kafasını salladı.

“Böyle iyiyim. Sorun yok.”

James, derin bir nefes aldı. Phillipa, onun nefesini yanığında hissetti ve midesi düğümlendi. Onu yine hayal kırıklığına uğratiyordu, bunun farkındaydı. Ama nasıl açıklama yapabilirdi ki?

“Pekâlâ, Flip. Ama en azından ringe çıkacağına söz verecek misin?”

Hiçbir güç beni oraya çıkartamaz! “Elbette. Kesinlikle ringe çıkacağım.”

“Harika. Bir dakikaya geleceğim.”

Arkasından geçtiğini hissetti ancak Phillipa olduğu yerde kaldı, çaresizce aklındaki o son görüntüyü silmeye çalışıyordu.

İşe yaramadı. Kılıklı kalça sonsuza kadar orada kalacaktı. Kahretsin, eğer birinin poposunu aklında tutması gerekiyorsa, bu neden James’inki olamıyordu?

Diğer adamlardan uzaklaştı ve spor salonunun yüksek mimarisini büyük bir dikkatle inceledi. Yankı yapan salonun içine belirli aralıklarla yerleştirilmiş hoş iyonik kolonlarla desteklenen görkemli kemerler, tepede birleşiyordu.

“Hazır mısın, Flip?”

Biraz çıplaklık karşısında heyecanlandığını sakın gösterme.

Phillipa derin bir nefes aldı ve James'e döndü.

Neredeyse küçük dilini yutuyordu. James'in kas ve sinirlerle şekillendirilmiş çıplak gövdesi, Phillipa'nın gözlerinin önünde parılıyordu. James'in omzundaki yara, güçlü göğsünü güzelleştiren bir madalya gibiydi. James şimdi bir elinin parmaklarını bez bir bantla sarıyordu. Phillipa, James'in bandı sarıp döndürürken gerilen kol kaslarını ağzı açık bir şekilde izlediğini fark etti.

Yüce tanrım. Ne kadar muhteşem olduğunu nasıl unuta bilmişti? James'in bu ihtişamı, Phillipa'nın dizlerini titretip kadınsı bölgelerini erimiş bir muma nasıl çevirebiliyordu?

İkinci bandı James'in diğer koluna sarmak için bir görevli geldi. Sağlamlığını ayarlar gibi iki yumruğunu birbirine çarptıktan sonra James, Phillipa'ya meydan okurcasına gülümsedi.

"Şimdi, dikkatle izle. Eğer çok çalışırsan, bir gün benim kadar iyi olabilirsin."

James platforma döndü ve iplere tırmandı. Onun daveti üzerine bir adam daha çıktı, ama Phillipa'nın gözleri sadece James'in üzerindeydi. Yüksekteki pencerelerden süzülen gün ışığı vücuduna düşüyor, her yanını aydınlatıp nefes kesici bir şekilde kaslarının gölgesini çıkartıyordu. En azından, James onun nefesini kesiyordu.

Diğer adam James'e vurdu. Sert bir şekilde.

Phillipa, karşı çıkarcasına ve şaşkınlıkla çığlık attı, sesi kesinlikle kadınsı çıkmıştı. Neyse ki bu yumruk, onları izleyen diğer adamların da teşvik edici bir şekilde bağırmasına neden olmuştu. Phillipa'nın çığlığı diğer bağırışlar arasında fark edilmemişti.

Phillipa dudaklarını ısırıp ve bu korkunç erkeksi rekabe-

ti izlerken bir daha ses çıkarmamaya karar verdi. James'in üzerine yumruklar yağıyordu fakat Phillipa kabul etmeliydi ki James de oldukça iyi karşı çıkıyordu.

James, bu anlamsız oyunda ciddi bir hasar almıyor gibi görünüyordu, bu yüzden Phillipa, cazibesinin çekimini yeniden hissedebilecek dereceye kadar yavaş yavaş rahatladı.

Çekim mi? Bu, kahrolası bir doğal afetti. Zaman geçtikçe, James'in vücudunu bronz bir heykele dönüştüren terlemesini izledi. Fakat o, aynı zamanda sıvı bir metaldi çünkü engibeli vücudu, esneyip sıkılaştan gergin kaslarıyla doluydu.

Öylesine narin, öylesine güçlüydü ki!

Phillipa, James'e dokunmak istiyordu. Ellerini, şişkin kol kaslarından geniş omuzlarına kadar gezdirmek, sonra da parmaklarını dudaklarına getirip ısıldayan cildinin tuzunu tatmak istiyordu. James'in saçları ıslaktı, dağınık bir şekilde alnına ve boynuna yapışmıştı. Büyük, altın bir canavar gibiydi. Rakibinin üzerine saldırdı ve onu bertaraf etti, kahverengi gözlerindeki bakış sertti. Avına odaklanmıştı...

Phillipa onun avı olmak istiyordu. Gözlerindeki bu yoğunluğun ona yönelmesi için yanıp tutuşuyordu. *Beni iste. Beni kovala.*

Beni yakala.

Ne halde olduğunun farkında olmadan dudaklarını yaladı ve gözlerini ardına kadar açıp, bacaklarını birbirine bastırarak James'i izledi.

★★★

James, idman arkadaşının bir sonraki yumruğundan, hoş bir şekilde eğilerek kaçtı. İyi iş, dedi kendi kendine. Phil-

lip'in bunu görüp görmediğini anlamak için bir an ringin dışına bakma fırsatı oldu. Phillip, erkeksi sanatlarla ilgilenecek kadar çok şey görmüştü...

Phillip yalnızca izlemiyordu, adeta *kendinden geçmişti*. Harika. James sırttı ve rakibinin çenesine güzel bir aparkat vurdu. Sonra içten içe kendine güldü. Phillip'i etkilemek yerine onu geliştirmekle ilgilenmesi gerekiyordu.

Yine de Phillip'in bu yoğun dikkatini görmek güzeldi. Görünüşe bakılırsa James, onun ilgisini kitaplardan ve yemekten farklı bir şeye çekmeyi başarmıştı. Ne de olsa herkesin biraz eğlenceye ihtiyacı vardı, öyle değil mi?

Sıra Phillip'e gelmişti. James, bantlı ellerini havaya kaldırarak 'mola' işareti yaptı ve hızlı ayak hareketleriyle uzaklaştı. Phillip'e güzel bir ders veremeyecek kadar çok yorulmak istemiyordu.

Bir paket daha bant getirmesi için görevlilerden birini çağırdı. Adam yaklaşırken Phillip kafasını eğdi, sonra geri çekildi ve ellerini kaldırdı.

"Hayır..."

"Flip, sözünden dönüyor musun?" dedi James, iplere yaslanarak. "Deneyeceğine söz vermiştin, daha bir saat bile olmadı."

James, Phillip'in yüzündeki paniği görünce gülüverdi.

"Ben hayatımda kimseye vurmadım," diye karşı çıktı Phillip.

James sakince kafasını salladı. "O eskidendi."

Görevli, Phillip'in pardösüsünü çıkarmakla meşguldü. Adam, yeleğinin düğmelerine ulaştığında genç öğretmen geri çekildi. "Bu kadarı yeterli, teşekkür ederim."

İzleyen adamlardan biri homurdandı. "Bu küçük herif şapkasını da takmak istiyor mu?"

James, adama sessiz olmasını işaret etti ve iplerden atlayarak Phillip'in yanına geldi. Eğilerek, "Hadi ama, Flip. Bu adamların karşısında bir ödleğ gibi görünmek istemezsin, değil mi?" diye fısıldadı.

Phillip yutkundu. "Ne düşündükleri umurumda değil... Ama sana söz verdim." Kemikli çenesi kapandı. "Sadece deneyeceğime söz verebilirim, James."

James, bu ürkek adamın dağınık saçlarını karıştırmak için elini uzattı. Sonra aklına, Phillip'in aksi gururu geldi ve elini omzuna koymakla yetindi. Phillip biraz şaşırdı ama tereddütlü bir şekilde güldü. Oldukça isteksiz bir şekilde, bantlanması için ellerini kaldırdı.

Birkaç dakika sonra, James karşısında duruyordu. Phillip resmî bir şekilde ayağa kalktı, ayakları birleşikti ve ellerini sanki süt sağıyormuş gibi öne uzatmıştı.

Salondan ısılık sesleri geldi. James onlara kafasını salladı ve Phillip'in etrafında bir tur attı. Diz çöktü ve Phillip'in kaskatı dizlerini birbirinden ayırmak için bir eliyle bacaklarına dokundu.

"Böyle. Dengede durmak için ayaklarını ayır. Sol ayağını bir adım öne uzat." Phillip kımıldamadı. "Phillip?"

Phillipa, kalçalarının arasında duran James'in elinin verdiği heyecanla şaşırp adeta donakalmıştı. James'in ısrarcı dürtmeleriyle nefes almayı başardı ve bir ayağını öne uzattı.

"Sol ayağın, delikanlı," diye bağırdı adamlardan biri.

Phillipa, yüzünün kırmızidan tamamen mora döndüğünü hissederek hızlıca ayağını değiştirdi. Sonra, James'in doğrulduğunu ve arkasına yaklaştığını hissetti. Ellerini tutmak için kollarını vücuduna doladı.

Şaşkınlık ve onu tir tir titreten arzuyla zayıf düşerek, bi-

leklerini döndürmesine ve sağ elini geri çekerken sol elini öne uzatmasına izin verdi. James onun sol elini yumruk yaptırdı.

“Gard,” dedi sakince. Nefesi, Phillipa’nın kulağını ısıtıyor ve boynuna sıcak titreşimler gönderiyordu.

Diğer yumruğu, omzuna kadar çekti. Sonra, sağ elini tutarak öne uzattı. Tamamen uzanana kadar göğsünü sırtına bastırarak Phillipa’nın vücudunu öne eğmeye zorladı.

“Sağ direkt.”

James’in vücudu, az önceki dövüşünden dolayı sıcak ve ıslaktı. Phillipa onun sıcaklığını, kendi üzerindeki kalın yelek ve gömleğin üzerinden bile hissedebiliyordu. Kokusunu duyabiliyordu... Biraz egzersiz yaptıktan sonra duş almış erkek kokusuydu bu. Heyecanlandırıcı ve erkeksi bu koku, Phillipa’nın onun emri altına girmeyi arzulayan diğer duyularını harekete geçiriyordu.

Phillipa’nın kollarını geri çekerek başlangıç pozisyonuna getirdi ve havaya vurmak için sol elini daire şeklinde savurdu.

“Sol kroşe.”

Eğilirlerken, kalçasına James’in kasığı değdi ve Phillipa kendini yavaşça onun ellerine bırakma arzusuyla savaşımaya başladı... Sıcak elleriyle, sıkıştırılmış göğüslerini sararken ona yaslanma ve kafasını James’in geniş omzuna koyma arzusu...

“Flip? Bayılacak gibisin.”

Phillipa irkildi, titreyerek istemsiz hareketlerini kontrol altına aldı ve “Hücum,” diye mırıldandı.

James arkasında durmuş, havaya kaldırdığı yumruklarının üzerinden ona bakıyordu.

“Hazır mısın? Yoksa biraz oturmak ister misin?”

Phillipa hemen kabul etti. “Burada bıraksak iyi olur aslında.”

James kafasını iki yana salladı. “Aklından bile geçirme. Biraz önce oldukça ilgili görünüyordun. Dövüşmek için sabırsızlanıyor gibiydin.”

Phillipa, suçlu olmasına rağmen şaşkın kahkahasını bastıramadı. “Haklısın,” diye onayladı sallanarak. Sonra nefes aldı ve ona gösterdiği şekilde elini havaya kaldırdı.

“*Gardını al,*” diye cesaretli bir şekilde James’e meydan okudu.

Ancak James’in sırtımasıyla ortaya çıkan göz kenarlarındaki kırışıklıklardan ve gamzesinden o kadar dikkati dağıldı ki...

James, Phillipa’nın omzuna bir yumruk attı.

“Ah!”

“*Gardını al.*”

Phillipa boş gözlerle baktı. “Siper al,” diye açıkladı James. “Sol elinle durdur beni.”

Yumuşak yumruklarıyla vurmaya denedi, ama yalnızca gözyaşlarını azimle kuru kalan gözlerinin arkasında saklamayı başardı. Canı *acıyordu* ve bu lanet olası şeyden sıkılmaya başlıyordu!

James, Phillip’e dönerek ayak parmaklarının üzerinde dengede durdu. Zayıf savunmasını kolayca geçerek Flip’e tekrar tekrar vurdu.

“Vur bana, Flip.”

Phillip yalnızca, James’in dans eden yumruklarından kaçmak için eğildi. İzleyen adamlar, cesaretlendirmek için bağırmaya başladı. James bunu duyduğuna sevindi, çünkü Phillip’in cesarete ihtiyacı vardı

Gerginliğini azaltmayı denemek için James, Phillip'e takıldı. "Hadi, Flip. Yumruk at. Eğer bana bir kez vurursan, ringden çıkmama izin vereceğim."

Phillip yalnızca omuzlarını gerdi ve kafasını, havaya kaldırdığı yumruklarının arkasına saklamaya devam etti. İzleyicilerin bitmeyen bağırışlarıyla birlikte dönerek daire çizdiler, James'in hareketleri rahat, Phillip'inkiler acemiceydi.

"Hadi, Phillip. Hiç birine vurmamak istemedin mi? İşte şimdi bunu ceza almadan yapabilirsin, özgürce. Serbest bırak kendini, dostum."

Phillip, ölü gibi hareketsiz duruyordu, James bir an onun yüzünü gördü. Adam, utançtan kıpkırmızı olmuş ve dudaklarını sıkıca kapatmıştı.

James durdu ve ellerini indirdi. "Ah, Flip, özür diler..."

Phillip, James'in sözünü, çenesine mükemmel bir sol kroşe atarak kesti. James, dilini ısırıldığını hissetti ve sersemledi. Yumruğun acısından çok şaşırılmıştı. Yumruk, teknik olarak harikaydı ama çok kuvvetli değildi. Yine de biraz abartıdan sıkıntı olmazdı. Phillip'in güçten daha çok ihtiyaç duyduğu şey, kendine güvendi.

Bu yüzden James, sadece sersemlemiş olsa da kendini bırakıp vücudunun brandanın üzerine düşmesine izin verdi. Bir süre öyle kalıp, şişmiş diliyle yaralı ağzını kontrol etti.

Phillip'in hızlıca nefesini içine çektiğini duyan James neredeyse bu kız gibi sese tepki olarak başını sallayacaktı. Sonra, nakavt olmuş gibi görünmesi gerektiğini hatırlayınca, hareketsizce yatıp beklemeye devam etti.

Ona, gerçekten de erkekçe sesler çıkartmayı öğretmeliydi.

Phillip'in yanında diz çöktüğünü hissetti. "James? İyi

misin? Canını acıttım mı? Ah, James çok üzgünüm. Birine vurmak istediğim anı düşünmemi söyledin, ben de dün akşamki o domuzu düşünüyordum ve... James, lütfen kendine gel!"

Ne? Zafer çığıllıkları yok muydu? Bir konuşma? Yenilmiş rakibi için centilmence bir övgü? James, yanında diz çöken Phillip'i görmek için bir gözünü araladı, yüzü kızarmıştı ve oldukça endişeli görünüyordu.

"Fwip?" Kahretsin, dili şişmişti. "*Ağvıyor* musun?"

Phillip, hızlıca kafasını iki yana salladı ve bir eliyle gözünü silerek bu itirazının anlamsızlığını iyice belli etti. James, daha önceden gürültülü ve neşeli olan salonun şaşkınlıktan sessizliğe büründüğünü fark etti. Lanet olsun.

Ayağa kalktı ve Phillip'in üstte duran kolunu sıkıca kavradı. "Kendini toparla be adam," dedi dişlerini sıkarak. "Yoksa burada bir daha başını dik tutamazsın!"

"Ne? Ne yaptım şimdi ben?"

James içini çekti. Phillip'i suçlamanın bir anlamı yoktu. Boksörlüğün, derslere başlamak için iyi bir yer olmadığını anlamış olması gerekiyordu. İşin doğrusu yazık olmuştu. Çünkü Phillip'in gerçekten boksa yeteneği var gibi görünüyordu.

Phillip burnunu çekti. James buna katlanamıyordu. Zıplayarak ayağa kalktı ve Phillip'i iplerin arasından çekip soyunma odasına sürükledi. Odaya girer girmez banka onu oturtturdu ve kendisi de karşısına geçti.

James içini çekti. "Phillip, ne yapacağım seninle ben?"

"Bir şey yapmak zorunda mısın? Neden olduğum gibi yaşamaya devam edemiyorum?"

"Hiçbir tutkun yok mu senin? Belki de öğretmen ol-

maktan daha fazlasını istiyorsundur, hiç düşünmedin mi? Hiç macera aramıyor musun?” dedi ve kırılgan bir şekilde kafasını çevirdi. “Belki de maceracı biri değilsindir.”

Phillipa birden sinirlendi. İspanya’dan kaçması ve neredeyse açlıktan ölecek duruma gelmesinin yanı sıra, bir de bu komik, rahatsız kıyafetleri giymek, kızlarla dans etmek, kendi eşyalarını taşımak ve lanet olası kapıları açmak zorunda kalmıştı.

Bu garip zorlukların üstesinden geldiği için son derece gururluydu. James, karşısına geçip güçlüklerle başa çıkma yeteneğini nasıl küçümseyebilirdi?

Kafasını kaldırıp, kendisine bakmakta olan James’e baktı. Zorlukla, sinirini yatıştırdı. “James, macera ve tehlike arasındaki fark, kişinin onu yaşama isteğidir.”

James elini kaldırdı. “Özür dilerim, Phillip. Sadece düşündüm ki...” Duraksayıp kafasını salladı. “Boşver. Belki bir gün bu konuda konuşuruz.” Ayağa kalktı. “Tebrik ederim, bu arada. Sol kroşen gerçekten harika.”

Phillipa doğruldu ve gülümsedi. “Kahretsin, öyle gerçekten.”

James’in kahverengi gözleri gururla parladı. Soyunma odası birden ısınmaya başlamıştı. Duyduğu hayranlıkla içine dolan mutluluktan nefesi kesilen Phillipa, başka yöne bakmak için kendini zorladı. Fakat bu, görüş açısına giren daha kıllı bölgelerle huzurunun kaçması anlamına geliyordu.

Neyse ki James’in kucağına atlayıp kendini rezil etmeden önce, kapı aralığından gelen gürültü adamın dikkatini dağıttı. İri yarı bir adam küfür ederek soyunma odasına girdi.

“Şerefsize bak sen! Sanki istediği zaman gelip gidebilirmiş gibi şimdi buralara gelmiş!”

“Kim?”

İri adam nefretle cevapladı. “Lord Treason!”

Phillipa, yanında duran James’in kaskatı kesildiğini hissetti. Sinirli adamla konuşacakmış gibi ayağa kalktı, sonra yanından hızlıca geçip odadan çıktı. Phillipa, hızla onu takip etti. Burası, yalnız kalmak istediği bir yer değildi!

Ana salonda bir grup erkek toplanmış, antrenörlerin yardımını olmadan elini bantlayan sarışın adama bakarak sessizce bir şeyler konuşuyordu. Adam uzun boylu, hoş yapılıydı ve hiç kılı yoktu. Ayrıca, sanat eserini çağrıştıran klasik yüz hatlarıyla, şimdiye kadar gördüğü en çekici erkekti. Phillipa, James’in kulağına fısıldamak için yaklaştı. “Bu kim?”

James’in çenesini sıktığını gördü. “Nathaniel Stonewell, Lord Reardon.”

“O adam niye Lord Treason dedi?”

James kısa bir kahkaha attı. “Gazete okumaz mısın sen?”

“Ah... O Lord Treason mu? Çiçek Şövalyeleri’nin yaşayan son üyesi?”

James, sert bir bakış attı.

“Lale’nin Şövalyeleri, *Fleur de Lis*. Napolyon’un ajanları.”

Çok etkileyiciydi. “Yani ajan mı?” Lord Reardon, herhangi birinin aklını başından alarak sırlarını öğrenebilir gibi duruyordu, özellikle de kadınların. Ya da nefes alan herkesin.

James soğuk şekilde cevap verdi. “Öyle diyorlar.”

Odadakiler gittikçe öfkelenirken bu cevap karşısında şaşırان Phillipa, James’e baktı ve onun, sarışın adama onaylayıcı bir şekilde kafasını salladığını gördü. Gözlerini kırptırdı. James, Lord Treason’la arkadaş mıydı? Kesinlikle hayır!

*Treason: İng. Vātana ihanet. -ç.n.

Fakat bu küçük selamlaşma kesinlikle inkâr edilemezdi. Bunun üzerine Lord Reardon'un bakışlarında beliren hafif ışıık da barizdi. Başka kimse bunu fark etmemişti elbette, ama Phillipa son günlerde James'in yüz hatlarını çözümlemek için çok zaman harcamıştı. Tüm ifadelerini tanıyordu ve şu anda yüzünde olan ifadede, sevgi belirtisi vardı.

Kötülüğüyle tanınan bir vatan hainine karşı duyulan sevgi...

Bölüm On Beş

James, Bayan Neely'nin hemen arkasından revire girdi. Bu karanlık odada, adeta utanç kokusu vardı.

"İşte burada, efendim." Bayan Neely, gözlerini silmek için elbisesinin kolundan bir parça dantel çekti. "Ne yazık ki Bay Weatherby aramızdan ayrılıyor."

James, kendi suçluluk duygusunun kaynağına yaklaşmaya ve onunla yüzyüze gelmeye çalıştı. Weatherby, çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Cildi solmuştu ve öyle belirsizce nefes alıyordu ki göğsü neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Asık suratlı olan yaşlı Weatherby, çok iyi bir Yalancı'ydı, en zor şifreleri bile tespit edip çözebilen olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

James, Yalancılar Kulübü'ne ilk girdiğinde Weatherby, muhtemelen babasının başarısından dolayı, onu çırak olarak almak istemişti. Genç James'in, matematiğe karşı Jeremy Cunningham'dan daha az yeteneği ve hatta ilgisi olduğunu öğrenmek büyük ihtimalle canını yakmış olmalıydı.

Fakat Weatherby bir arkadaş, hatta dosttu ve şu anda ölüm döşeğindeydi. James, yatağın kenarına oturmak için dikkatlice eğildi. Weatherby'nin kuru ve incecik ellerinden birini alarak gözlerini kapadı.

Uğrunuza canımı feda ederim.

Bu şekilde ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadan oturdu. Fakat en sonunda Bayan Neely, bir eliyle omzuna dokundu. “Öldü, efendim.”

Ölmüştü, elbette. Ren dışında hepsi hepsi birer birer ölmüşlerdi.

James, Angus’un ellerini yavaşça, hareketsiz duran göğsüne koydu.

“Rahat uyu, eski dost. Buraya kadarmış,” diye fısıldadı. Sonra ayağa kalktı ve zorla odanın diğer tarafına attı kendini.

Ren Porter, dosttan da öteydi. James için kardeş gibiydi. James, Kulüp’ün sahip olduğu en iyi gizli operasyoncu Ren ile birlikte birçok göreve gitmişti. Sorumluluk sahibi olmamaktan ve işlerinin verdiği özgürlükten zevk aldıkları için okuldan kaçan çocuklara benziyorlardı. Macera ve yürek hoplatan heyecanlarla dolu bir hayat yaşama özgürlüğü veren değerli bir işten başka ne isteyebilir ki insan?

“Macera ve tehlike arasındaki fark, kişinin onu yaşama isteğidir.”

Phillip son derece haklıydı. Ren Porter ve James Cunningham, bunu yaşamaya oldukça istekliydiler.

En azından Ren, hâlâ hayattaydı. James umut etmeyi denedi ama en sonunda, yatakta yatan bu adama daha fazla bakamayıp arkasını döndü.

“Lavinia cezasını çekecek,” diye fısıldadı, arkası arkadaşına dönük bir şekilde ayakta dururken. “Cezalandırılacak ve bunu yapan da ben olacağım.”

Phillipa, Denny’ye, çekinerek sıcak bir duş almak istedi-

ğini söyledi, karşılığında ılık bir duş aldı ve bol miktarda ‘öf püf’ duydu. Yine de ağrıyan vücudunu ılık suya bırakmak ve kısa bir süreliğine de olsa gardını indirmek büyük bir lütuftu.

Yatak odasının kapısı kilitliydi, ayrıca ek olarak, kapı mandalının altına sandalye konulmuştu. Bir saatliğine kadın olacaktı, bu zevkini kimse bölemezdi!

“Evet baba,” diye mırıldandı küvetin yüzeyindeki küçük su dalgalarına. “İlginç bir gün geçirdim.”

Kafasını arkaya yasladı ve biraz daha suyun içine kaydı. Dizleri suyun dışına çıktı ve havayla temas edince hemen üşüdü.

Bu küçük ahşap küveti mutfağın arkasındaki depodan getirmesi için Denny’ye yardım etmişti. Patronun giyinme odasında güzel bir küvet vardı. Ancak, ne kadar ayrıcalıklı olursa olsun, o küvetin hiçbir özel öğretmen tarafından kullanılamayacağı açıkça söylenmişti.

Phillipa, bunu hatırlayıp kıkırdadı. Eğer ayrıcalıklı olmak, patrona sert bir yumruk geçirmek anlamına geliyorsa o zaman Phillipa gerçekten de ayrıcalıklıydı. Vücudunu yıkarken, James’in bütün vuruşlarını hâlâ hissetmesine rağmen kolayca moraran cildinde hiçbir iz kalmamıştı. Ringte öyle görünmemesine rağmen James gerçekten de dikkatli davranmıştı.

Phillipa suya biraz daha daldı, saçlarını ıslatırken suyun basıncını ve sıcaklığını kulaklarında hissetti. Erkek olmanın bir avantajı daha vardı. Kısa ve bakımı kolay saçlar. Buna rağmen, kendi saçlarına, hatta kendi cinsiyetine, sahip olmak için tüm bu kolaylıklardan vazgeçerdi.

“İpeksi,” diye mırıldandı, nefes almak için su yüzeyine

çıktığında. “Gümüş taraklar. Lavantalı banyo kokusu.” Buruşmuş parmaklarına baktı. Yeni yaşamından en çok muzdarip olan yeri, elleriydi. “Losyon!”

Özlem dolu hayalleri, kapısının aceleci bir şekilde çalınmasıyla bölündü. “Patron seni istiyor, derhal!” Denny’nin sesinde sinsice bir neşe vardı. Evin patronundan gelen çağrıyla hiçbir öğretmenin reddetmeyeceğini biliyordu.

Phillipa boğazını temizledi ve sesini erkekleştirdi. “Patrona söyle, birazdan oradayım.”

Denny her zamanki gibi homurdandı.

“En kısa zamanda gelsen iyi edersin. Bu akşam keyfi pek yerinde değil.”

“Şimdi senin keyfini bir kaçıracağım,” diye mırıldandı Phillipa.

Yine de ayağa kalktı ve bir parça havluyla saçlarını kurularken suyun vücudundan akıp gitmesine izin verdi. Hızlıca diğer yerlerini de kuruladı ve sabaha kadar giyme niyetinde olmadığı kıyafetlerine doğru yürüdü. Hızlı olmak için külot giymekten vazgeçerek bir ayağının üzerinde zıpladı ve ıslak bacaklarından birini pantolona soktu. Kısa bir süre sonra üst kata dönüp yatmaya hazırlansa ne olurdu?

Hızlıca gömleğini giydi, sonra eski, kaba kumaşlı yeleğini geçirdi üzerine... Button’ın bugün gönderdiği tam üzerine göre dikilmiş olanlardan çok daha kabaydı bunlar. Button kıyafetlerin yanında bir de not göndermişti:

Giysilerin için gereken bazı malzemeleri Bay Cunnington’a fatura etme cesaretinde bulundum. Eğer biri sorarsa, Hanımım’ın öyle emrettiğini söyle, durumunu bilseydi de öyle emrederdi zaten!

Yine de Bettie'nin kocasından kalma eksi yecek, bir süreliğine işe yarardı. Phillipa birkaç dilde küfür ederek kravatını bağlamaya çalıştı. Botlarını, çorapsız giydi. Pardösüyü boşverdi, şimdilik gömlek yeterli olurdu.

En sonunda, her türlü düzeltme çabasına karşı direnip giyinene kadar kuruyan saçları ve darmadağın kıyafetleriyle, uzun koridor boyunca hızla yürüdü ve merdivenleri koşarak indi.

"Tam zamanında," dedi nefes nefese, çalışma odasının kapısının önünde dururken. Kapıya vurdu. Derinden gelen bir mırıltı, tek kelimeyle cevap verdi. "Gir."

Derin bir nefes alarak odaya adım attı. İlk anda aklına, önemli bir şeyler olabileceği düşüncesi geldi. Birden kızgınlığı geçti ve telaşlı bir şekilde karanlık odada ilerledi.

Şöminedeki ateş parlıyordu... Odadaki tek ışık buydu. Bay Cunnington neredeydi? Sonra, adamın şöminenin önüne çekilmiş sandalyesinden uzanan çizmeli ayaklarını gördü.

"Beni görmek istemişsiniz, efendim."

Sandalyeden, kısık sesli bir homurdanma duyuldu.

"Sör Flip? Hayır, istemedim. Bu da nereden çıktı?"

Denny. Duş almayı ne kadar çok istediğini biliyordu. Phillipa dişlerini sıktı. Adamın küçük derebeyliğine karşı sunduğu tehdit için küçük bir hesaplaşma bu! "Denny'yi karşıma alıp konuşmam gerekecek," diye mırıldandı.

"Bu ne demek, Flip?" James kelimeleri biraz yuvarlayarak konuşuyordu sanki.

Phillipa, bir elinde tuttuğu kadehle sandalyesine gömülen James'e bakmak için ilerledi. İlk olarak, yanı başındaki neredeyse boş olan içki sürahisini fark etti. Tanrım, Bay Cunnington sarhoş muydu?

“Denny yanılmış olmalı, efendim.”

“İyi o zaman. Gidebilirsin.”

Phillipa kafasını salladı ve tam arkasını döneceksen, “Canınız bir şeye mi sikkın efendim?” diye sordu.

James, şömineye dönmek için kafasını geri çevirip, sandalyeye yasladı. “Yalnızca gururum kan revan içinde yerde yatıyor, o kadar. Başka ters giden bir şey yok.”

Her zaman sahip olduğu canlılık ve sıcaklık yoktu şeklinde. Phillipa, James’in derin üzüntü ve acısını tıpkı buz kütesinden yayılan soğuk gibi hissedebiliyordu.

Parktaki ilk karşılaşmalarından beri, Phillipa, James’in vücuduna karşı duyduğu arzunun farkındaydı. Ancak ilk defa o an, James’ten gerçekten hoşlandığını anlıyordu. James Cunningham, eğlenceli, bonkör ve besbelli zeki biriydi.

Aynı zamanda, güçlü kişiliğinin ardında yaralı bir hassasiyet gizliyordu sanki. James’in büyük kahverengi gözlerinde nadiren de olsa bir an için kötü bir gölge görüyordu Phillipa, sonra bu kısa parıltı, cesur ve hoş mizacı sayesinde hemen kayboluyordu.

Bir derdi olduğu belliydi. Phillipa, James’in anne ve babasının öldüğünü ve şu anda şehirdeki hiçbir kadınla ilişkisi olmadığını biliyordu. Görünüşe göre kız kardeşini çok seviyordu ve kulübünün üyeleriyle de sağlam bir dostluğu vardı.

Yalnız değildi o zaman. Ya da en azından üzüntüsünün başlıca nedeni bu değildi.

Hayır, bu sıcak ve babacan görünüşünün ardında yatan başka bir şey vardı. Onu sürekli huzursuz eden, günlerini ve birçok gecesini çalan, Robbie’ye karşı gardını indirmesine izin vermeyen bir şey.

Phillipa cesaret edecek olsa, onun Napolyon'un adamlarından kaçtığı gibi James'in de bir şeyden kaçıp kaçmadığını düşünürdü. James'in güvende olmama korkusuyla uzun süre hareketsiz kalmaya cesaret edemediğini hissediyordu.

"Pekâlâ, En iyisi sizi... Sizi yalnız bırakayım, efendim. İyi geceler."

"İyi geceler, Flip," dedi James üzüntüyle.

Adamın sesindeki yalnızlık, Phillipa'nın hareket etmesini engelledi. Bir şey yapmalıydı. Adamın bir şeye ihtiyacı vardı... Ama ne olabilirdi ki bu?

"Eğer izin vererseniz, efendim..."

"Ne var, Flip?"

"Gururunuzun kan revan içinde olduğunu söylerken ne demek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Biri öldü."

"Ah." Phillipa, James'e doğru bir adım daha attı. "İnsanlar ölür, biliyorum."

James, göz kapagını araladı. "Derin bir söz mü oluyor bu şimdi?"

Phillipa omuz silkti. "Hayır. Sadece gerçek bu."

James kafasının yeniden sandalyeye düşmesine izin verdi. "İnsanlar ölür diyorsun. Peki, insanlar senin kollarında mı ölür, Phillip?"

Phillipa, şömineden gelen ışık çemberinin içine girdi. "Olabilir. Kişinin seçimlerinin hayatına nasıl etki ettiğini asla bilemeyiz."

James kahkaha attı. "Tam bir filozofmuşsun. Durgun suya düşen taş düşüncesinden bahsediyorsun." Bardağını, abartılı bir dikkatle yanındaki sehpa koydu. "Eğer sen bir taşsan, ben bir kurşunum. Yaşlı Weatherby'nin ölümüne doğrudan etki eden bir kurşun."

Phillipa, James'in karşısındaki tabureye oturdu ve bir süre sessizce ona baktı. "Tetiği siz mi çektiniz?" diye sordu usulca.

"Gerçek anlamda mı, mecazi anlamda mı?"

"Yalnızca bir anlam vardır."

İçini çekti. "Hayır. Tetiği bizzat ben çekmedim."

"O zaman yas tutmalısınız elbette. Ancak kendinizi suçlu hissetmeye hakkınız var mı? Yoksa şu anda yalnızca kendinizi mi rahatlatıyorsunuz?" Bu sözler, Phillipa'nın çok uzun zaman önce babasına söylemesi gereken sözlerdi.

James ayağa kalktı. "Kendini rahatlatma mı? Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Phillipa, başıyla patronunun içkisini işaret etti. "Başka biri için mi içiyorsunuz? Yoksa kendiniz için mi? Deneyimlerime göre alkol, başkalarından çok onu içen kişilerin acısını dindirir. Burada oturmuş karanlıkta içki içiyorsunuz ve merak ediyorum... Kimin için? Ölen kişi için mi? Yoksa kendiniz için mi?"

James, öfkesi çatık kaşlarının arasında toplanmış bir şekilde bir süre bakakaldı. Phillipa'nın içinde, huzursuzluk çanları çalmaya başladı. Bu kadar açık sözlü olmak için gerçekten harika bir fırsat yakalamıştı. Başka bir adamın daha, yersiz suçluluk duygusuna saplanmasına katlanamazdı. Eğer bu cesur sözleri biri babasına söylemiş olsaydı, Phillipa muhtemelen bugün bulunduğu yerde olmazdı.

Şimdi tek başına olmazdı.

Yalnızlık Phillipa'nın da canını acıtıyordu şimdi. Yolculuğunu, yolculuk esnasındaki ümitsizliğini, Londra'ya gelince yaşadığı hayal kırıklığı ve çaresizliği anlatmayı o kadar çok isterdi ki!

James, açlığın ne demek olduğunu bildiğini söylemişti. Phillipa ona inanıyordu. Eğer geçmişini anlatsa, James onu dinlerdi. Dinler ve ona acırdı, hatta belki de yardım ederdi.

Veya belki... Belki de tam tersi olurdu. İşte bu ‘tam tersi’nin olma ihtimali, Phillipa’nın konuşmasına sonsuza kadar izin vermeyecekti.

James isteksiz bir kahkaha attı. Sonra, sanki kötü düşüncelerini kovmak ister gibi hızlıca kafasını salladı.

“Baştan sona kadar haklısın, Phillip. Dramatik bir şekilde kendimi cezalandırmanın keyfini çıkarıyordum. Yapmam gereken o kadar çok şey varken, ne kadar aptalım.”

Phillipa, onu izleyerek dikkatlice başını salladı. James, içindeki kördüğümünden kurtulmuş gibi görünüyordu ve şimdi düşünceli bir şekilde şöminedeki ateşe bakıyordu. Phillipa, onu yalnız bırakmak için ayağa kalktı.

“*Otur.*”

Bölüm On Altı

Genç Bay Walters, sanki James'in emri içinde bir isteksizlik uyandırmış gibi donakalmıştı. Ne de olsa James patrondu ve gecenin bu saatinde kendi karanlığı ile savaştırmaktan yorgun düşmüştü. Yalnızca biraz kafasını dağıtmak istemişti.

Phillip oturdu.

"Eğer isterseniz, başka bir şey hakkında konuşabiliriz," dedi cesaretle.

"Senin hakkında konuşalım o zaman, genç dostum."

"Benim hakkımda konuşacak çok şey yok," dedi Phillip.

James, genç öğretmeni, loş ışıktaki ve kendi bulanık görüşüyle zar zor görebiliyordu. "Saçlarına ilginç bir şey yapmışsın. Yeni bir moda var da haberim mi yok?"

Phillip, saçının kalkmış yerlerini düzeltmeye çalıştı, sonra vazgeçti, omzunu silkerek, "Yıkaniyordum," dedi.

"Yine mi? Aman tanrım, Flip, kız gibi sürekli yıkaniyorsun. Beni ilgilendirmez, tabii. Sabun, harika bir şeydir. Umarım Robbie'yi de bir gün tanıştırsın."

"Kadınlar, kuvvetle yakından ilişkisi olan erkekleri daha çok tercih ediyorlar."

“Anladım. Bu konuda engin deneyimlerin var senin tabii.” James kıkırdadı ve başını sağa sola döndürdü. Konyak en sonunda etkisini mi gösteriyordu yoksa Phillip’in varlığını James’in karanlık ruh halini aydınlatıyordu emin değildi, ama ne olursa olsun halinden memnundu. James’in ele geçirildiği günden beri yaşadığı büyük korkular, onu hem şaşırtmış hem de telaşlandırmıştı. Birkaç kanlı savaşın ardından kötü ruh haline ve öfkeye kapılan insanlar olduğunu duymuştu ama bu korkunç hislerden nasıl kurtulduklarını bilmiyordu.

İnsanın daima, bu konuda örnek olan arkadaşları vardı, elbette. Simon’ın Agatha’sı vardı. Dalton’un da Clara’sı... “Hiç âşık oldun mu, Phillip?”

Phillip, bakışlarını şömineye çevirdi. “Bilmiyorum, efendim.”

James kafasını salladı. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Kız kardeşime göre bu, kesinlikle âşık *olmadığımız* anlamına geliyor. O şu anda, bir zamanlar en yakın arkadaşım olan adama âşık.”

“Sör Raines mi? Artık arkadaş değil misiniz?”

“Arkadaşız... Ama o, anlayamadığım bir şekilde artık kız kardeşime ait. Lord Etheridge de kısa bir süre önce evlendi ve karısı için deliriyor...”

“Siz de sıranın ne zaman size geleceğini merak ediyorsunuz.”

James, Phillip’e bakmak için döndü. “Hayır. Eskiden öyleydi belki ama artık değil. Şimdi başka bir amacım var, kendi kadınıma sahip olmamı gerektirmeyen bir amaç.” Eliyle üst katı işaret etti. “Robbie bu yüzden benimle. Postayla gönderilmiş bir vâris denilebilir.”

“Onu vârisiniz olsun diye mi evlat edindiniz? Oğlunuz olması için değil mi?”

James omuz silkti. “Arada bir fark göremedim.”

Phillip başını eğip, ellerine baktı. “Peki ya hiç aramaya-
cağınız o kadın? Diğer amacınızın peşine düşmeden önce
aklınızda biri var mıydı?”

“Evet. Onu bulmuştum. Güzel, başarılı, eğlenceli ve akıl-
lıydı. Zarif vücudu, güzel gözleri vardı. Tabii ki beni deliler
gibi seviyordu. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipti.”

“Öyle demek.” Phillip bir süre sustu. “Peki, ne oldu ona?
Başka biriyle mi evlendi?”

“Hiç bilmiyorum. Gerçekte hiç karşılaşmadık, senin an-
layacağın.”

Bunun üzerine Phillip, kendini tutamayıp küçük bir
kahkaha attı ve James sırtıttı. “Hadi bakalım, Flip. Bana ha-
yalindeki eşi anlat.”

Phillip boğazını temizledi. “Yani... Peki. Bilirsiniz işte,
hoş biri.”

“Yalnızca nefes alması yetmez sanırım, Flip. Vücudu na-
sıl olsun? Şişman mı, zayıf mı yoksa balık etli mi? Hayalin-
deki tip nasıl?”

“Ee... Olağanüstü bir tip galiba. Peki ya sizinki? Nasıl
bir kadın hayal ediyorsunuz? Yoksa artık kadınlar hakkında
hayal kurmuyor musunuz?”

James, kambur duruşunu düzeltti, gücenmişti. “Tabii ki
kadınlar hakkında hayal kuruyorum! Benim ne olduğumu
düşünüyorsun, süt çocuğu mu?”

“Hayır... Tabii ki hayır. Kesinlikle hayır,” dedi Phillip,
üstüne basa basa. James tekrar rahatladı.

“Kahretsin ki kadınlar hakkında hayal kuruyorum! Dü-

şünebileceğin en güzel hayali kadına sahibim!” dedi sertçe. James, çok mu sarhoşum acaba, diye düşündü.

“Kimin hayalini kuruyorsunuz?”

Zavallı Phillip. Ne kadar genç, ne kadar meraklıydı. James, bu kafa karıştırıcı yılları çok iyi hatırlıyordu. Kişinin sevişmekten başka bir şey düşünemediği ama bu konuda da hiçbir şey yapamadığı o yaşlarda erkeklik tam bir dertti. Büyük ihtimalle onu bu konuda kıskırtmamalıydı ki o yaşta bir delikanlının zaten tahrik olması için de çok bir yardıma da ihtiyacı yoktu. Eğer James’in on altı yaşında olduğu kadar azgın bir durumdaysa, Phillip’in ruh hali için bir umut yoktu zaten.

Neyse ki James kendi arzularını kontrol altına almıştı. Kızıl saçlı avını günlerdir hiç düşünmemişti. Yani, en azından bir gündür. Güçlenen iradesinin bu kadar geç devreye girmesi çok kötüydü.

“Siz nelerden hoşlanıyorsun peki?”

James, bardağını alnında yuvarladı ama kristal, ateşin yakınında durduğu için ısınmıştı ve onu serinletmedi. “Hoşlanmak mı?”

“Şu hayali kadınla ilgili yani.”

James bir bardak daha konyak doldurdu ve Phillip’e verdi. “İşte. Bana yetişmen için biraz daha içmen gerek.”

Phillip, dikkatlice bardağı aldı. Kokladı ve burnunu kıvrıdı.

“Vernik ve gül gibi kokuyor.”

James kahkaha attı.

“Öyledir. Tadı meyveye benziyor ama.”

Phillip cesaretlenmiş görünüyordu, büyük bir yudum aldı ve hepsini yeleğine püskürttü. Yeni doldurduğu bar-

dağına doğru içten içe gülen James'e bakarak, "Ah!" dedi. "Neden beni uyarmadınız?"

"Hadi ama Flip. Erkeğin ilk içişine gülmek adettendir. Ayrıca şu anda uyuşmuş bir dilin var, tadını çıkar."

"Bunun yanı sıra, görüşüm bulanıklaştığı için intikam almam da olası değil," diye mırıldandı Phillip ve içkiden küçük bir yudum daha içti. Kaşları, komik bir şekilde yukarı kalktı. "Şimdi daha iyi!" Bardağı tekrar kafasına dikti. "Çok daha iyi!"

"Hey, yavaş ol, evlat. Sabah uyandığında başın çatlayacak." James tekrar arkasına yaslandı ve kadehini kaldırdı. "İçki içme dersine hoş geldin, Sör Flip."

Phillip gülümsedi ve o da kadehini kaldırdı.

"Burada olmaktan memnuniyet duyuyorum, efendim."

James, bu gülümsemedeki rahatlık ve haylazlığa şaşırmıştı. Flip'in yüzünde bu farklı ifadeyi daha önce kesinlikle görmemişti. Zavallı öğretmen her zaman, sanki sürekli kendini ele vermekten korkarmışçasına, sıkı sıkıya bağlanmış gibi görünüyordu.

"Nerede kalmıştık?" Phillip, ayaklarını şömineye uzatıp sırtını tabureye yaslayarak oturduğu yerden aşağıya kaydı.

James, bu akışkan hareketi eğlenerek izledi. Flip, kesinlikle tüy sıklet kategorisindeydi. "Akşam yemeğini yedin mi, Flip?"

"Hayır," dedi Phillipa, ağzında geveleyerek. "Neden sordunuz?"

"Yani, öylesine." Artık çok geçti.

"Unutturma da komodininin üzerine bol miktarda baş ağrısı ilacı koydurtayım."

Phillip döndü ve kafasını eliyle desteklemek için dirseği-

ni tabureye koydu. Görünüşe göre bu, duruştan çok mimari bir destektir. Haliya boylu boyunca uzanmaya hazır görünüyordu.

Genç adam, James'e acıyarak kafasını salladı. "Çok barizsiniz."

"Ne?"

"Bir şeyleri saklamak istediğiniz zaman hep konuyu değiştiriyorsunuz."

"Saçma. Öyle bir şey yapmıyorum." Tamam, belki de yapıyordu. Genç Phillip'i, erkekliğin tehlikelerine karşı uyarmalıydı ama bilmesini gerçekten istemediği bazı şeyler de vardı. Doğrusu, ona her baktığında hakkında kötü şeyler düşünmeyen birinin olduğunu hissetmek güzeldi. Onu, yalnızca olduğu gibi gören biri.

"Gardını almalısın, Flip. Kadınlar, güzel varlıklardır ama dikkatli olmalısın. Onlara güvenme. Kadının gücü, tenindedir. Erkeğin akıyla istediği gibi oynayabilir. Her istediğini yaptırabilir. Bir kadın sana güldüğünde veya dokunduğunda onun kölesi olursun. Öğrenmek istediği her şeyi anlattırır."

Sözlerini, Phillip'in önünü işaret ederek vurgulamak için öne eğildi. "Erkeğin pantolonunun içindeki şey kabardığında, beynine kan gitmez. Mantıklı düşünebilmesi için elinde hiçbir şey bırakmaz," dedi ve halinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı.

"Ama hâlâ soruma cevap vermediniz, değil mi?"

James homurdandı. "İnatçı herif seni. Pekâlâ o zaman. Ben egzotik şeyleri tercih ederim ve kendime ait bir harem dansözünü fikrini hep sevmişimdir. Ağzından tek kelime çıkmayan, sadece vücuduyla konuşan bir kadın. Gözlerinde cilveli bir bakış ve üzerinde yalnızca örtü olan ateşli bir var-

lık...” James’in sesi kısılarak mırıltıya dönüştü. “Ama onu asla aramayacağım. Çünkü böyle bir hayal... Gerçek olduğunda... Erkek, en zayıf noktasına gelir.” Alkolün etkisiyle içi geçiyordu.

Fakat Phillipa iyice ayılmıştı. Arabistan hakkında bildikleri az olmasına rağmen muhtemelen James’ten daha fazlaydı çünkü babasının, elleriyle tedavi ettiği bilinen bir şamanı bulmaya çalıştığı bir yıl boyunca orada kalmıştı.

Annesinin yaşamının sonlarına doğru modern tıptan ümitlerini kestikleri ve hatta şarlatanlara bile gittikleri bir dönem olmuştu. Geriye kalan tek çareleri bazı ruhani tedavilerdi. Phillipa o zamanlar, aşağı yukarı on beş yaşındaydı. Vücudu canlanmaya ve değişmeye başlamıştı. Düşünce yapısı artık bir çocuğunkiyle aynı değildi. Gelişmekte olan bedeni, hem utanç, hem de çekicilik kaynağıydı ama annesi, yaşamak için kalan son şansına o kadar dalmıştı ki Phillipa’nın huzursuzluğu ve merakı ile ilgilenmiyordu.

Phillipa bir akşam, annesi ve babası derin uykudayken bunaltıcı çadırdan tedirgin ve korkulu bir şekilde çıkmıştı. Tek başına dolaşmaması gerekiyordu ama Bedevi kampı tenha gibi görünüyordu ve dışarıdaki hava, karmaşık düşüncelerine iyi gelecek gibiydi.

Etrafta kimseyi göremediği birkaç dakikanın ardından misafir çadırlarından uzaklaşıp çöle doğru gitmenin güvenli olduğunu düşünmüştü. Çadırlarını gözden kaybetmemeye dikkat etmişti tabii ki. Issız gecenin çağrısına kulaklarını tıkayamayacaktı. Gökteki yıldızların yoğunluğu ve belirginliği onu hayrete düşürmüştü. Yolculukları boyunca gemilerde gördüklerinden çok daha fazlaydı sayıları. Sanki bir sürahi dolusu elmas, gökyüzüne dökülmüş gibiydi.

Phillipa'nın endişeleri, yalnızlığı ve asla azalmayan kederi, bu iltişamın karşısında kaybolmuştu. Hangisi bu yıldızlardan daha önemli olabilirdi? Belki bazıları böyle görkemli bir görüntü karşısında kendini önemsiz görebilirdi ama Phillipa, bu sonsuz parlaklık ile karşılaştırıldığında kendi varlığının yalnızca gelip geçici bir şey olduğunu fark etmiş, kendisini daha özgür hissetmişti.

Sonra müzik sesi duymuştu.

Görece önemsizliği ile kendini hâlâ özgür hisseden Phillipa, ateşin başına toplanmış erkekleri gizlice gözetlemek için kum tepesi boyunca kaygısızca yürümüşü. Alevlerden duman çıkıyordu ve kum tepesindeki gözetleme noktasında duran Phillipa'nın burnuna, yanmakta olan bitkilerin keskin kokusu geliyordu.

Bir adam, dizlerinin arasındaki darbukayla oturmuştu. Parmakları takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. Patırtılar, Phillipa'nın kendini darbukanın gergin yüzeyindeki parmak uçlarından çıkan patırtlara bırakana kadar kalbinin düzensiz atmasına neden olmuştu. Tamamen ritme teslim olmuştu.

Bu sese, onu bastırmak için tehdit ederken bile kışkırtan inanılmaz bir kaval sesi eklendi. Bu garip müzik duyuları istila edip dikkati üzerine çektikçe gerilim artıyordu. Sonra, Phillipa hafif hafif çalan zilleri duymuştu. Sanki minik periler ellerindeki ufacık zilleri şingirdatıyor gibiydi.

Ritim kaval, darbuka sesine karışmış, daha önce Phillipa'nın duymadığı bir hal almıştı.

Kan, hızla damarlarına yayılıyor, kalbi, müziğin ritmine göre çaresizce tempo tutuyordu.

Sonra dansöz ortaya çıkmıştı.

Phillipa bir süre karşısındaki varlığın sihirli bir canlı olduğunu sanmıştı çünkü sanki büyüyle çağrılmış gibi, bir duman ve ritim bulutunun arkasından ortaya çıkmıştı.

Dizlerinin arkasına kadar inen siyah, dalgalı saçlarıyla hoş bir vücudu vardı. Vahşi güzelliği içinde neredeyse çıplaktı, üzerinde zincirlenmiş paralar ve peçe vardı.

Phillipa, hiçbir şeyin bu egzotik varlığın duruşundan daha heyecan verici olamayacağını düşünmüştü o an...

Ta ki dansöz dans etmeye başlayana kadar. Ateşten gelen ışıqla ortaya çıkan esmer kol ve bacaklarının yumuşak kıvrımları... Dansözün insanı afallatan çıplak gövdesinin dalgalanması... Örtünün altından bir görünüp bir kaybolan çıplak ayakları ve kalçası... Tüm bunlar, Phillipa'yı şaşırtaarak aklını başından almıştı.

Phillipa'nın çevresindeki kadınlar nasıl kaliteli ve pahalı elbiseler giyiyorsa bu kadın da kendi vücudunu elbise olarak kullanıyordu. Kibirle kirlenmeyecek bir kendine güveni vardı.

Bu, kadınlık hakkında ona anlatılan veya kendi başına öğrendiği şeylere o kadar karşıtı ki, Phillipa dehşete düşmüş ve büyülenmiş, gözlerini dansözden ayıramamıştı. Karşısındaki kadın, Phillipa'nın yıldızların altında hissettiği kadar özgür görünüyordu. Cesur ve güçlüydü ama kesinlikle kayıp değildi.

Yeni bir farkındalık, on beş yaşındaki Phillipa'nın içine çökmeye başlamıştı. Artık o da bir kadındı. Kolları, bacakları, gövdesi ve göğüsleri vardı. Belki de o zamana kadar öğrendiği her şey yanlış! Belki de vücudunu saklanması, örtmesi veya ondan utanması gerekmiyordu.

Belki o da dansöz gibi özgür, cesur ve güçlü olabilirdi.

Phillipa bir gün olabileceği kadının hayaline dalarak, yıldızların aydınlatığı düz, beyaz kumaşın üzerindeki ufak bir desen gibi kumun üzerinde saatlerce yatmıştı.

Ertesi gün Atwater'lar, Bedevi kampından ayrılmışlardı. Phillipa ailesinin bir şekilde kendi gece yarısı gezintisini mi öğrendiğini yoksa sadece gizemli çölden medet ummayı mı bıraktığını öğrenememişti.

Her halükarda bu kampa gelişleri Isabella Atwater'ın şifaya kavuşması için yaptıkları son çaba olmuştu. Zavallı kadın onu İspanya'ya, doğduğu ve ailesinden kalanların bulunduğu şehre geri götürmesi için kocasına yalvarmıştı. Bu yüzden Phillipa'nın babası, eşinin bu isteğine boyun eğmiş ve onu yanında tutmak için kendi ümitsizliğini bastırmıştı.

James'in çalışma odasında, şöminenin önüne uzanan Phillipa, yavaş yavaş şimdiki zamana geri döndü. Duyguları körelmiş ve dengesizleşmişti. Bay Cunningham onu zil zurna sarhoş etmişti. Oradan oraya savrulma hissi ilginç olsa da, midesindeki bulantılardan ve bayılacakmışçasına ağrıyan başından pek hoşlanmamıştı.

Genç kızlığında yaşadığı o etkileyici an, şimdi acıklı bir şekilde komik geliyordu. İşte buradaydı, özgür ve şehvetli harem dansözünün tam tersi bir durumda olmasını bırakın, artık tam olarak kadın bile değildi!

Gırtlğından gelen kahkahasını duydu, uzaktan gelen bir ses gibiydi. James, sandalyede daldığı uykusunda bir hareketlendi. Saçları dağılmış ve alnına düşmüştü, yüzü ise kaybolana kadar fark etmediği daimi bir gerginlikten kurtulup rahatlamıştı.

Büyük ve sağlam vücudu, tamamen bilinçsizce uzanmıştı. Phillipa ona ilk defa böyle rahatça bakabildiğini fark etti.

Başı biraz dönmeye başlayınca, Phillipa dizlerinin üzerine kalktı ve sabit durabilmek için dirseklerini James'in sandal-yesinin koluna dayadı.

İçinde bir merak uyandı ve şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer bu merakını tatmin etmeye karar verdi. Dünyanın birçok yerinde ve hayatının birçok aşamasında bir sürü erkek görmüştü ama onu James Cunnington kadar büyüleyen birini hiç görmemişti.

James'in yüzüne bakmak için iyice eğildi. O kadar yakındı ki nefesindeki konyak, tenindeki sandal ağacı kokusunu hissedebiliyordu. Bir an gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Konyak, sandal ağacı ve *James*.

Gözlerini açarak adamın yüz hatlarını inceledi. Şömi-neden gelen ışık, James'in elmacık kemiklerinin ve çenesinin sert hatlarını vurgulamış, kalın alt dudağının altındaki çukura gölge düşürmüştü. Kirli sakalı, uykudayken bile ona tehlikeli bir hava katarak yanaklarını karartmıştı. Phillipa'nın parmak uçları, bu erkeksi pürüzlülüğü hissetmek için can atıyordu. Sonra, büyük bir sakinlikle, elinin ona doğru uzandığını fark etti.

"Evet, bu sefer kendimi tutmayacağım," diye fısıldadı kendi kendine.

Bölüm On Yedi

James'in çenesindeki iğne gibi batan sakallar, Phillipa'nın meraklı parmak uçlarına farklı bir his veriyordu. Erkekler ne tuhaf yaratıklardı! Akşama kadar tekrar çıkacakları halde her gün, çenelerindeki sakalları kesiyorlardı. Phillipa'nın bundan bir şikâyeti yoktu elbette. O da erkekte sinekkaydı tıraşı tercih ediyordu.

Ayrıca James Cunningham'ın heykel gibi yontulmuş ağzını saklamak, kadınlara karşı bir suç olurdu. Adamın çekici dudaklarının iki kenarında, kendi gölgeleriymiş gibi hareketsiz duran gamzeleri vardı.

Phillipa'nın parmakları, bu dudakların hatlarını keşfetmek için kendiliğinden hareket etti. Keşif sırasında James aniden hafifçe kıpırdadı ve Phillipa donakaldı. James, derin bir nefes aldı ve dudakları hafifçe aralandı.

Bu, adeta bir davetti, değil mi? Phillipa, öne eğildiğini hissetti ve bunun harika bir fikir olduğuna karar vererek vücudunu da eğdi.

Tüy gibi hafif bir öpücük kondurduğu dudakları sert ve kuruydu. Geri çekildi, bekledi... Ne için beklediğini bilmiyordu. Kurbağaya dönüşmesini mi bekliyordu? James hareketsiz kaldı, şimdiye kadarki en derin uykusundaydı.

Phillipa'nın vücudu yeniden öne eğildi. Bir öpücük daha? Phillipa buna dünden hazırды.

Bu sefer, birbirlerine tamamen uyum sağlayana ve her şey nefes almak kadar doğal gelene kadar kafasını yavaşça eğdi ve dudaklarını James'in dudaklarında tuttu. Adamın dudakları hâlâ biraz kuruydu. Phillipa kendi dudaklarını hızlıca ıslatmak için dilini çıkardı. Dili, biraz yanlışlıkla, biraz da kaçınılmaz bir şekilde James'in dudaklarına da değdi.

Tadı, şaşırtıcı ve ilgi çekiciydi. Evet, bu, botunun içinde aniden büzülen ayak parmaklarına kadar hissettiği ilgiydi.

Phillipa birkaç santim geri çekildi ve güçlkle yutkundu. Hayatında ilk defa birini öpmüştü. Şüphesiz ki çok, çok kötü bir insandı. Kesinlikle suçluıdu.

Sert bir kas avucunu doldurduğunda Phillipa kafasını eğdi ve bir elinin, sandalyenin kolundan kayıp James'in kasiğına indiğini fark etti.

Kumaşa sarılı demiri tutmak gibiydi bu. Demek bu yüzden James, Phillip'in yumuşak olduğunu düşünüyordu! Phillipa büyülenmiş bir şekilde, parmaklarıyla hafifçe yokladı ama elinin altında herhangi bir esneklik yoktu.

Ağız tamamen kurumuştu. James, iri ve kaslııdı. Phillipa'dan çok farklııdı. Aradaki fark son derece heyecan vericiıdı. Doğrudan onun kucağına atlayabilir ve bir kelebek kadar yumuşak bir şekilde üstüne oturabilirmiş gibi hissetti.

Fakat üzerine oturma arzusu ortadan kayboldu. Eğer onun üzerine oturursa, vücudunu doğru dürüst inceleyemezdi. Phillipa bu büyüleyici erkek yaratık hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Çok daha fazla...

Allak bullak olan kafası, bu keşif gezisinde yanlış olan

bir şey görmüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok mantıklı geliyordu. Üstelik böyle bir fırsatın bir daha gelip gelmeyeceğini kim bilebilirdi? Sarhoş aklıyla kararını verdi. Phillipa parmaklarını James'in diğer kasığına koydu. Nefis. Diğer kadar sert ve yapılıydı.

Bu, gerçekten de harika bir plandı.

Yavaşça botlu ayaklarının arasına geçti. Dizlerinin arasındaki gizli boşluğa diz çökmek için eğildi ve bu noktadan onu inceledi. Güzel rüyaların devam etmesini istediğimiz gibi bu adam da uzadıkça uzuyordu.

Bulunduğu noktadan, göğsünün ve omuzlarının ne kadar geniş olduğunu daha da iyi görebiliyordu. Sandalyeyi doldurmuştu ve sanki sandalye bu iri, hoş adamın tamamını taşıyamıyormuş gibi bir kolu aşağıya sarkmıştı.

Ellerini yavaşça James'in kasıklarından yukarıya kaydırdı. O kadar yakındı ki açık kahverengi pantolonunun altındaki kasların kıvrımlarını görebiliyor ve sertliğini hissedebiliyordu. James'in teninin sertliğini kavramak için açtığı parmaklarıyla ellerini daha yukarıya çıkardı, sonra daha da yukarı...

Elinin altında bir şey kııldadı. Phillipa hemen geri çekildi ve James'in yüzüne baktı. Hayır, konyağın etkisiyle hâlâ uyuyordu. Hareket eden şey neydi o zaman?

Elini yavaşça o noktaya bastırdı. Yeniden elinin altında bir şey kııldadı. Bir şey büyüyor... Sertleşiyordu?

Ah! Bunun ne olduğunu biliyordu. İngilterede'ki evlerde bulunan heykeller incir yaprağıyla örtülmüş olsa da Yunanistan ve Roma'daki evleri gururla süsleyenler öyle değildi. Hatta oldukça detaylıydı.

O.

James'in erkeklik kısmı, Phillipa'nın elinin altında büyü-

dü. Onu yanlışlıkla uyandırmıştı. Parmaklarıyla, kıyafetinin altından yukarıya doğru baskı yapan şeklin ana hatlarını inceledi. Evet, heykellerdekine gerçekten de benziyordu ama mermer olanların bu kadar belirgin olduğunu hatırlamıyordu.

Hatta hâlâ büyüyordu. Dokunduğu elinin altında, daha da şiştiğini hissedebiliyordu. Phillipa bir tehlike sezinleyene kadar büyüdü. Bir şey oluyordu...

Birden titredi ve elinin altında kalp gibi atmaya başladı. Tanrım, yoksa yanlış bir şey yapıp zarar mı vermişti ona?

Bu düşünce, sarhoşluğun verdiği özgürlüğün büyüştüğü bir anda daboştu. Phillipa elini geri çekti ve James'in dizlerinin arasından hızla çıktı. Tanrım, düpedüz delirmişti! Ya patronu uyansaydı? Ya vücudunu iştahlı iştahlı izlerken Phillipa'yı yakalasaydı?

Konyağın etkisiyle hâlâ zihni ve midesi bulanık Phillipa telaşlandı. Çalışma odasından koşarak çıktı, kendisiyle şeytana uyduğu o utanç anı arasında bulunan yatak odası kapısını kapatıncaya kadar hiç durmadan yürüyerek üst kata çıktı.

Çok şükür ki James, bu olay boyunca uyanmamıştı!

James, çok güzel bir rüya görüyordu.

Bir dansöz, egzotik bir müzik eşliğinde kıvrımlarını sergilediği vücuduyla çevresinde dönüyordu. Yüzü örtülüydü ama gözleri ve bedeniyle konuşuyordu.

Gel.

Kadın ellerini James'in üzerine koydu ve meraklı parmaklarıyla ereksiyonunu ortaya çıkarmak için sıcak avuçlarını kasıklarına

doğru kaydırdı. Onu istiyordu, James bunu hissedebiliyordu. Kadının açlığı James'in vücuduna işlemiş ve kendi acı verici ihtiyacına karışmıştı.

Böyle bir arzuyla dokunulmayalı, sıcacık eller onu okşamayalı, o kadar uzun zaman olmuştu ki!

Şimdiye kadar ona bu kadar büyük sevgiyle dokunan olmamıştı.

Dansöz birden, dans ederek ondan uzaklaştı. James onu yakalamaya çalıştı ama kolları kurşun, ayakları çamurdu. Tüm gayretiyle onun peşinden gitmeye çalıştı. Kadın çok hızlıydı ve şehvetli kahkahalar atıyordu. James ise çok yavaştı ve ihtiyaçları ona acı veriyordu. Fakat aç bir yırtıcı hayvan gibi onu yere sermek için peşinden koştu ve ona yaklaştı. Kadın, tekrar dalga geçmek için döndü ve James onu yakaladı. Kendi ağırlığındaki kadını, parktaki yumuşak çimenerlere taşıdı. En ufak bir sarsıntı olmadan yere oturdular.

Altında kıvranan kadın birden çınlıplak kaldı... James de öyle. Vücudu arzuyla ısınmış ve kayganlaşmıştı. James'e sarıldı, kollarını boynuna, uzun bacaklarını da kalçasına dolamıştı. Onu tuttuğunda bağırdı. James istekli ve hızlı bir şekilde hareket ediyordu, sonra ağır ve yavaş. Vücudunu ona verdi, kadın da ona sıcaklığını sundu. Doğadaki hayvanlar, bulutlardaki dünyevi ruhlar gibi birleşmişlerdi.

Dans ederek bir kez daha uzaklaşmak için altından kaybolup ellerinden kaydığında James, doruğa ulaşmak üzereydi.

Tam da tek başına doruğa ulaştığı sırada kadın, arkasından süürüklenen uzun alev kırmızısı saçlarıyla koşarak uzaklaşmıştı.

James şaşkınlıkla gözlerini açtı. Çalışma odasında, sandalyesine yığılmış bir haldeydi. Tek başına.

Kömürler kül olmuştu. Sürahi boştu. Phillip buradaydı ama herhalde uzun zaman önce yatmaya gitmişti. Gecenin geri kalanını sandalyede geçirmenin bir anlamı yoktu. James ayağa kalktı ve kafasını eğerek şaşkın şaşkın kendine baktı.

Aman tanrım, bunu yıllardır, azgın bir delikanlı olduğu günlerden beri hiç yapmamıştı. Ne kadar utanç vericiydi.

Bekârlık, düşündüğünden daha zor olmaya başlamıştı.

★★★

Ertesi sabah Phillipa, önceki akşam korkunç bir şey yaptığı hissi ve baş ağrısıyla uyandı.

Sonra hatırladı. “Of, hayır.” Yaptığından saklanmaya çalışarak örtüyü kafasına çekti ama nafileydi.

“Kahrolası konyak,” diye mırıldandı, yüzü o kadar kızarmıştı ki kulaklarının yandığını hissedebiliyordu. Neden, of, *neden* böyle bir şey yapmıştı? Bir adama bu kadar samimiyetle dokunmak yeterince kötüydü. Bu yetmezmiş gibi, bir de lanet olası bir yankesici gibi onu gizli gizli okşamıştı!

Bu olayda teselli edici tek şey, James’in yaptıklarından tamamen habersiz olmasıydı. Bu kimsenin bilmediği bilgiyle kendi başına yaşabilirdi... En azından kızarıklığı, odadan çıkabilecek derecede azalırca... Eğer bu meretle ilk karşılaşmasında nasıl çarpıldığını biri öğrenseydi, bu utançla yaşayamazdı.

Of, kendine gel, dedi içinden bir ses, sabırsızca. Patronunu mu okşadın? Ne olmuş yani? Büyüleyici bir şey değil miydi?

Bu soruları düşünürken, örtü yüzünden aşağı kaydı. Tanrım, evet, son derece büyüleyiciydi. James’in vücudunu hâlâ ellerinde hissedebiliyordu... Avuçlarına işleyen sıcaklığım hâlâ hissedebiliyordu.

Konyağın tadı, hâlâ dudaklarındaydı.

Yüzü yeniden kızardı ama bu sefer utançtan değildi.

Lanet olsun, şimdi başı dertteydi.

Giyinene kadar James’in güçlü vücudunu düşünmemeyi

başardı. Kalan kıyafetleri bugün Button'dan gelmişti. Artık çok şık bir giysi dolabı vardı. Birçok evsiz özel öğretmenin övündüğü dolaplardan çok daha güzeldi.

Kravatını neredeyse hiç düşünmeden bağladı ve yeleğini, düğmelerini iliklemede en ufak bir yanlış yapmadan giydi.

Çekinerek mutfağa girdiğinde, James'in çoktan evden çıkmış olduğunu gördü. Yalnızca Robbie vardı ve mutlu bir şekilde ağzına domuz pastırmasıyla yumurta tıktırıyordu.

Meydan okuyan bakışlarıyla Phillipa'ya baktı. "Bugün o kitabı okuyacağım."

Phillipa gülümsedi. "Eğer okursan, öğleden sonra istediğini yapabilirsin." Onun da düşünmek için biraz zamanı olurdu. Ama bu, utanmaz olduğu gerçeğini değiştirmezdi...

"Asker oyunu!" diye sevinçle bağırdı Robbie. Bu heyecanıyla birlikte yumurta, çatalından kayarak masaya fırladı ve keten masa örtüsünde yağ lekesi bıraktı.

Suçlu gözlerle Phillipa'ya baktı. "Denny çok kızacak."

Phillipa kafasını salladı, gerçi kendisi de kısa bir zaman önce ortalığı batırmayı başardığı için ona kızamıyordu.

Tabağını kaldırdı. "Denny gelmeden yer değiştirelim, çabuk."

Onun yerine geçmeye çalışırken Robbie'nin mavi gözlerinden minnet fışkırıyordu. Phillipa, sonsuza kadar Denny'nin sevgisinden mahrum kalacağı düşüncesiyle içini çekerek Robbie'nin kalktığı sandalyeye oturdu.

Daha sonra çalışma odasında Robbie, ev yapımı okuma kitabındaki her harfi doğru okuyarak bunun karşılığını verdi. "Z, Zap!" diye bağırdı en sonunda ve kitabı kapattı. "Asker zamanı!" Arkasından yavaş yavaş yürüyen Phillipa ile birlikte çalışma odasına doğru koştu.

Phillipa, Robbie'nin harfleri öğrenme hızına şaşırmıştı. Çocuk, düşündüklerinden çok daha zeki görünüyordu.

Olay yerine dönme konusunda karmaşık duyguları vardı ama güneşin aydınlattığı sıcak çalışma odasıyla dün gecenin loş ve şehvetli ortamı arasında çok fazla benzerlik yoktu. Robbie, askerleri kutusundan yere boşalttı ve hemen, Napolyon'u bir kez daha bozguna uğratmaya başladı. Görünüşe göre insanın saray için yapacaklarının bir sonu yoktu.

Phillipa, rafta duran bir sürü harika kitaptan biriyle bilgi dağarcığını geliştirerek zamanını yapıcı bir şekilde geçirmeyi denedi ama aklını, en acı verici yerlerde dolaşırken buldu. Mesela... Bütün erkeklerin vücudu James'inki kadar güçlü müydü? Ayrıca *şeyi*, kabarak hayret verici bir boyuta ulaşmamış mıydı? Acaba dün gece *şeyine* ne olmuştu?

Kızarmaya başlayan yüzünü gizlemek için kitabı yavaşça kaldırdı. Neredeyse bir saat boyunca öyle kaldı.

Yeterince uzun bir süre bu ayıp düşüncelerine teslim olduktan ve yanaklarındaki kızarıklığı bastırmayı başardıktan sonra Phillipa, tek kelimesini dahi okumadığı en heyecanlı kitabı yerine koymak için ayağa kalktı.

Robbie'nin halıdaki asker oyununun etrafında yürümeyi denedi. Küçük kurşun askerler her yere dağılmıştı. Görünüşe göre, uzun ve kanlı bir savaştı. Basmak istediği noktayı birkaç santimle kaçırdı. Robbie'nin nefesi, kitaplarla kaplı duvarlarda yankılandı.

"Piyademi mahvettin!"

Phillipa avucunda, büzüşmüş adamı tutarak Robbie'ye baktı.

"Çok üzgünüm. Onarılabilir mi?"

Robbie, küçük adamın şeklini düzeltmeye çalıştı ama asker, dört ayaklı kaldı.

“Emekliyormuş gibi görünüyor. Askerler yürür, emeklemez.”

“Belli olmaz.” Phillipa, babasının günlüğünde yazan maceraları düşünerek gülümsedi. “Casuslar, görünmemek için emekleyebilir.”

“Casus! İşte ihtiyacım olan şey!” Robbie, adamını düşman kampının köşesine, Denny’nin ince kumaş peçetelelerinden yapılmış çadırın arkasına saklamak için eğildi. Sonra, aklına birden bir şey gelmiş gibi Phillipa’ya baktı. “Casusluğu nereden biliyorsun? Sen kızsın.”

“Biraz daha yüksek sesle söyle, lütfen, Robert. Aşçının duyduğunu sanmıyorum.” Phillipa daha sessiz konuşabilmek için öğrencisinin yanına eğildi. “Ne oldu, kadınlar casusluk hakkında senin gibi küçük çocuklardan daha fazla şey bilemez mi?”

“Hah! Casuslar hakkında her şeyi biliyorum ki ben.”

Phillipa tek kaşını kaldırdı. “Sen mi?”

Robbie ilgisizce omzunu silkti. Ne kadar tuhaf, sözlerinde bir gram bile erkeklik gösterişi yoktu. Sanki önemsiz bir şey gibi söylemişti. “*Gökyüzü mavidir. Çimen yeşildir. Casuslar hakkında her şeyi biliyorum ben.*”

Phillipa’nın aklının bir köşesinde bir şey canlandı. James... Bu ev... Kulübü... Arkadaşları... Babasının her zamanki uyarısı. “*James Cunningham’ı yakından izle.*”

Bir sürü bilmece. Belki de çözümü Robbie’deydi.

Phillipa omuzlarının kasılmasına neden olan ani bir gerilime rağmen dirseğini dizine, çenesini de eline dayayarak ilgilenmiyormuş ve sıkılmış gibi davranmaya çalıştı.

“Bundan şüpheliyim. Daha ancak sekiz dokuz yaşlarındasın. Bir casusun sana bir şeyler öğretmesi mümkün değil.”

Savaş oyunu, büyük top patlamasının ortasında unutuldu. Robbie, küçük yüzündeki aşağılayıcı ifadeyle doğruldu.

“Neden? Wellington’ın ordusundaki adamlar kadar iyiyim. James öyle dedi.”

Phillipa, süvari askerle oynadı. “Bu minik atları nasıl bu kadar gerçekçi yapıyorlar? Ah, üzülme, Robbie. Bir gün sen de gerçek casus olacak yaşa geleceksin. Daha çok var, elbette.”

Phillipa’nın ona inanmaması Robbie’yi kırmıştı. Yüzünden anlaşılabilirdi bu. Bir anda suçluluk duygusu Phillipa’nın karnını sardı. Amacına ulaşmak için masum bir çocuğu kullanacak kadar nasıl alçalabilmişti böyle?

Daha da kötüsü, bunu iyi yapıyordu.

Askeri yere bıraktı ve Robbie’ye gülümsedi. “Hadi konuyu değiştirelim. Kurt gibi acıktım. Bence mutfağı keşfe çıkıp görek casusluğu yapabiliriz, ne dersin?”

Fakat Robbie, inatçı küçük savaşçı, bunların hiçbirini duymadı. “Casusluğu biliyorum. Sana bunu kanıtlayacağım!”

Odada sağa sola bakınmak için ayağa kalktı. Phillipa, çocuğun sıcak ve dağınık çalışma odası içerisinde gezinen bakışlarını takip etti. Kitapların ve mobilyaların arasında, her yerde James vardı, belki de Robbie bu yüzden burada olmayı çok seviyordu.

“Hah!” diye sıçradı Robbie. James’in masasına dikkatlice kurduğu savaş sahnesi boyunca güçlükle ilerledi ve orada duran bir yığın yazı kâğıdından en üsttekini aldı. Döndü ve onu zafer kazanmışçasına Phillipa’ya salladı.

“Buraya yazılan en son şeyi sana göstereceğim.”

Phillipa, Robbie’den daha dikkatli bir şekilde ayağa kalk-

tı. Birkaç oyuncak askeri daha ezmek istemiyordu. “Rob, hiç gerek yok. Gel de şu çöreklerle bakalım.”

Fakat Robbie’yi, yemek bile amacından vazgeçiremeyecekti. İçinde, sabahtan kalma sönük ateşin parladığı şömineye döndü. Gün içerisinde hava çok soğuk değildi, bu yüzden Phillipa kömürleri söndürmüştü.

Robbie, şöminenin hemen önünde diz çöktü.

“Ne yapıyorsun? Yanacaksın!”

Robbie, yalnızca kibirli bir bakış attı ve ateşin olduğu tarafa ulaşmak için eğildi. Phillipa da onun yanına diz çökmek için endişeli bir şekilde geldi.

“Neyin peşindesin? Çek elini oradan...”

Robbie oldukça hızlı bir şekilde ellerini geri çekti, parmakları isle kaplanmıştı. “Bak,” dedi. Kâğıdı şömine tabanına koydu, sonra siyahlaşmış parmak uçlarıyla sayfanın üzerine hafifçe dokundu.

Satırlar, pis kâğıdın üzerinde koyu renk kabartılar oluşarak sihirli bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. Phillipa, son derece ilgili bir şekilde daha yakından baktı. “Bunlar el yazısı! Ne kadar şahane bir numara! Nereden öğrendin bunu?”

“Simon gösterdi...”

Robbie sustuğunda Phillipa, kararlı bir şekilde kapanan ağzını görmek için ona baktı. Simon, demek? James’in kız kardeşi Agatha ile evli olan Simon olabilir miydi bu?

Robbie bir kez daha işine eğildi ve kısa bir süre sonra kâğıt tamamen kirlendi. Üzerinde çok fazla bir şey yoktu, yalnızca sayfanın en tepesinde bir paragraf vardı.

Robbie kâğıdı ona verdi. “Oku.”

Phillipa kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi ama nasıl okursa okusun hiçbir anlam çıkaramadı.

“Anlamsız bir şey bu,” dedi hayal kırıklığıyla.

Robbie kıs kıs güldü. “Ters yazılmış. Bu, kâğıdın arkası. Aynadan okumalısın”.

“Gerçekten mi?” Phillipa kâğıdı dikkatli bir şekilde, küçük sehpanın üzerinde asılı olan aynaya götürdü. Havaya kaldırdı ve gözlerini kısarak aynadaki yansımasına baktı. Aklına gelen ilk şey, bunun kesinlikle James’in el yazısı olduğuydu. Çünkü yazılar, birlikte hazırladıkları okuma kitabı ile aynıydı.

İkinci düşüncesi ise, bu kâğıdın onu ilgilendirmediydi. Eskiden olsa onu okumadan hemen geri bırakırdı.

Şimdiyse başka çaresi yoktu. Son derece dikkatli bir şekilde okumaya başladı.

“... ve Atwater’ın şifreli raporlarımızdaki önemli bilgileri sistemli bir şekilde düşmana ulaştırdığı gerçeği devam etmektedir. Saf dışı bırakmaktan başka bir çözüm yolu olduğunu sanmıyorum.”

Robbie’nin sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

“Ne yazıyor?”

Phillipa’nın uyuşmuş parmakları, isli kâğıdın elinden kayıp havada süzülerek yere düşmesine neden oldu. Aynadaki yansımasına baktı. Tek bir kelime aklına çivi gibi saplanmıştı.

“Saf dışı bırakmak.”

James Cunnington bir casustu.

Babasının ölmesini isteyen bir casus.

James o akşam eve geldiğinde, Robbie’yi çalışma odasındaki halının üzerine uzanmış uyurken buldu. Bu endişe

verici bir şey değildi çünkü Phillipa Walters gelmeden önce ufaklık, günlerini genelde böyle bitirirdi.

Fakat bu artık değişmişti öyle değil mi? Genç öğretmen, banyosunu ve yatma saatini günlük olarak düzenlediğini garantileyerek Robbie'nin bakımını her yönden üstlenmişti. Ve Robbie de bu düzene, balığın suya atladığı gibi atlamıştı. Zavallı küçük fare, onunla ilgilenecek birinin özlemini uzun zamandan beri çekiyordu zaten.

Bu, James'i Robbie'yi yetiştirmedeki anlaşılması güç yetersizliğini düşünmeye itti. Bunun çok kolay olacağını düşünmüştü. Bir sokak çocuğunu evlat edinmek. Onu doyurmak, giydirmek, eğitmek, yaşaması için ona bir ev vermek yeterli olur diye düşünmüştü.

Kendisi büyürken sahip olduklarından daha azı değil.

Daha fazlası da değil, dedi içinden kısıp bir ses.

Fazla olan ne vardı ki? Robbie'ye bağırması, onu dövmemişti, hatta ona hiç dokunmamıştı. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Phillip, daha fazlasını yapıyordu.

Pekâlâ, Phillip bunun için iyi bir maaş alıyordu, öyle değil mi? Yine de James, şapkasıyla eldivenlerini çıkardı ve yüzükoyun yatmış Robbie'nin yanına diz çöktü. Çocuğun elleri kirliydi ve yüzünde is lekesi vardı.

Koridordaki saat, on ikinci kez vurdu. Çok geç olmuştu. Phillip neredeydi?

James, Robbie'nin omzunu sallamak için uzandı. "Uyan, Rob." Cevap gelmedi. Çocuk o kadar derin bir uykudaydı ki yaşadığını gösteren tek belirti, düzenli nefes alışlarıydı.

James onu bir kez daha hafifçe salladı. Hâlâ karşılık gelmiyordu. Elinin altındaki küçük kemikler bir kuşunki kadar

ince ve narindi. Çocuğun biraz kilo almaya ihtiyacı vardı. Çocukların ne yemesi gerekiyordu? James'in, çocukluğundan hatırladığı tek şey, elmalardı.

Ve süt. Masada duran büyük, köpüklü süt bardakları, dolapta soğuk tutulan sürahiden gizlice alınan bir yudum...

İşte, bu kadar basitti. Şehrin çevresinde kurulmuş bir sürü mandıra vardı ve süt taşıyan vagonlar düzenli olarak geliyordu. Büyük ihtimalle aşçısı, kaymak ve yağı bunlardan birinden alıyordu. Yakın zamanda yüklü bir siparişi olacaktı o zaman.

Beslenme konusu çözülmüş olabilirdi ama ortada hâlâ bir gerçek vardı ki ne Robbie yatağındaydı ne de Phillip ve Denny ortalıklarda görünüyordu.

“Başka çare yok öyleyse.” James pardösüsünü çıkardı ve sandalyenin üzerine koydu. Kollarını nazikçe Robbie'ye dolamak için eğildi ve onu kaldırdı.

Ne kadar hafifti. Uyanırken, bu lanet olası odanın tamamını ele geçirecek gibi görünen Robbie'nin gerçekte ne kadar ufak ve zayıf olduğunu fark etmek şaşırtıcıydı.

Bunun yanı sıra esnekti. Neredeyse James'in kollarından kayıyordu. James oflayıp puflayarak, yükünü göğsüne ve omzuna yaslamak için hafifçe kaldırdı, sonra yukarı çıktı.

Robbie'nin odası serin ve karanlıktı ama bu gece daha fazla kömür getirilmesini gerektirecek kadar serin değildi. James, yatak örtüsü ve çarşafı aşağı çekmek için Robbie'yi bir eliyle dengede tuttu. Bu pis, küçük vârisini, Denny'nin ne diyeceğini düşünmeden temiz çarşafın üzerine koydu. Robbie'yi bir köpek gibi yerde uyurken bıraktığı için Denny de cezasını çekecekti.

Phillip ve Denny'ye bayağı sinirlenmişti. Bununla bir-

likte, ortada gerçek bir zarar yoktu. Özellikle Phillip'in gelişinden sonraki günlerde James, Robbie'nin hayatının düzene sokulmasına alişmıştı yalnızca.

rtleri Robbie'nin kulaklarına kadar çekti ve yeniden, kuş tüyü dşeğin altına beceriksizce soktu. James vrisine ve soluk yastık çarşafı üzerindeki dağınık, siyah saçlarına bakmak için doğruldu. ocuk, yetişkin yatağının içinde kk görünüyordu. James, delikanlı için ocuk yatağı sipariş etmeyi düşünememişti. Ona, evdeki dşeli odalardan birini vermişti. şimdiyse o zamandan beri odaya hiç gelmediğini fark ediyordu.

Büyük cibinlik, odada kısmen gösterişli duruyordu ama içeride zaten çok mobilya yoktu. Hatta aydınlık koridordan gelen iřęin altında yatak odası bomboş görünüyordu.

Çocukken onun odası nasıldı? Hatırlayabildiği kadarıyla, son derece düzensizdi. Sopa ve toplarından, açıklanamayacak bir şekilde değerli olduklarını düşündüğü kuş yuvalarından topladığı parçalara kadar odası, köy çocukluğunun döküntüleriyle doluydu.

Bu odada ise çocuklukla ilgili hiçbir şey yoktu. Raftaki değerli kitaplar muhtemelen yıllarca, belki de hiç okunmayacaktı. Parıltılı alışma masasında az kullanılmış kocaman bir sa fırçası vardı. İçinde kalan kişi geçici gibi görünse de oda, duygusuz ve soğuktu. Robbie, sanki hoş karşılanan bir misafir değilmiş ve yakında yeniden gözden kaybolacakmış gibi duruyordu.

James uyuyan çocuğa tekrar baktığında, yastığın altından görünen bir şey fark etti. Dikkatlice almak için uzandı. Bu, Phillip'le birlikte hazırladıkları okuma kitabıydı ve bir parça kumaşa sevgiyle sarılmıştı.

Denny bu mendili arayacak, diye düşündü James umursamazca. Sonra küçük kitaba bir göz attı. Biri, muhtemelen Phillip, sayfaları delgeç ile delmiş ve bir parça garip, kadınsı kurdele ile onları birbirine bağlamıştı.

Kitap, dikkat edilmesine rağmen şimdiden çok kullanılmışa benziyordu. Kırıksıklığından anlaşıldığı üzere özellikle bir sayfa diğerlerinden daha çok seviliyor gibi görünüyordu.

Z, ZAP.

James, Phillip'in o günkü hayal kırıklığını hatırlayıp gülmüşedi. Kitabı tekrar dikkatlice kumaşa sardı ve yastığın altına soktu. Belki odada, küçük de olsa Robbie'nin, hatta hepsinin bıraktığı bir iz de oluşmuştu.

James, kapıyı yavaşça kapayıp odadan çıktı. Oysaki yanında top patlasa uyanmayacak Robbie'yi hiç rahatsız etmeden evin bütün kapılarını çarpabilirdi.

Bu düşünceyle sırttan James, kayıp öğretmenini bulmaya gitti.

Bölüm On Sekiz

Phillip'in odası Robbie'ninkinden çok uzak değildi, James'in kendi odasından da birkaç kapı ötedeydi. Phillip'i, Robbie'nin yakınında olması daha mantıklıyken Denny'yle birlikte hizmetliler bölümünde tutmaya gerek görmemişti.

James kapıyı tıklattı ama cevap alamadı. Odaya girdi ve odanın, şöminedeki son kömürlerin alevleri dışında karanlık olduğunu gördü. Oda, adeta boğucu bir şekilde sıcaktı.

"Phillip?" Cevap yoktu. Odadan çıkmak üzere döndü. Phillip başka nerede olabilirdi? Sonra, şöminenin yanındaki oturma alanından kısık bir ses geldi.

"Buradayım efendim."

James, bütün yatak odalarında bulunan büyük sandalyedenlerden birine kıvrılan Phillip'i görmek için şömineye yaklaştı. Dağınık saçları ve yüzündeki inanılmaz solgunluk dışında görülecek çok fazla şey yoktu. Phillip, üşümüş gibi kıvrılmıştı ki bu aşırı sıcak odada üşümek imkânsızdı.

"Aman tanrım dostum. Çok kötü görünüyorsun."

"Evet, efendim."

"İyi misin? Doktoru çağırayım mı?"

"Hayır, efendim." Phillip'in sesi çatallaşmıştı. "Sadece birkaç kötü haber aldım."

“Postadan mı?”

“Mektup... Evet.”

James, bu hissin nasıl olduğunu iyi biliyordu. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır, efendim. Bir şey öğrendim... Fakat eğer sizin için sakıncası yoksa söylememeyi tercih ederim.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Phillip, ona bakmak için ilk defa döndü. James, onun kıpkırmızı gözlerini ve kızarmış cildini görünce şaşırdı. Bir sandalye daha çekti ve Phillip’in gözlerini görebildiği bir yere oturdu.

“Efendim... James...” Phillip birden kafasını salladı. “Hayır, yapılabilecek bir şey yok. Hiçbir şey yapabilecek güçte değilim.”

James, bir süre ona baktı. Phillip’i incitmek istemiyordu. Ona karşı hissettiği yakınlık oldukça şaşırtıcıydı. Fakat bu Flip’ti, her zaman verebileceği şefkatli bir sağduyusu olan ve diğer yaşlılarından çok daha zeki olan genç arkadaşıyla. Şakalarıyla James’in en kötü ruh halini bile düzelten, güler-yüzlü tavırları ile eve ılımlı bir hava getiren Flip’ti... Aslında arkadaş, Phillip’in onun için ifade ettiğini açıklayacak kadar güçlü bir kelime olmayabilirdi.

Philip, James’in ailesinden biri olmuştu.

Fakat tabii ki gerçekte öyle değildi. Phillip Walters, sadece kıymetli bir çalışan, evdeki değerli bir kişiydi. James bu evin patronu olma sorumluluğuyla, onun rahatını sağlamak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Hepsini bu kadar.

“Eğer yardım etmemi istemiyorsan, en azından birkaç tavsiye vermeme izin ver. Sen çok zeki, çevik ve yetenekli bir adamsın. Birçok şeyi yapabilecek güçtesin. Ne yapılması gerekiyorsa, bu gücü içinde bulabilirsin.”

Kısık bir kahkaha sesi geldi. James, şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Seni eğlendiren şey nedir?”

“Yok, efendim, eğlenmedim. Kafam çok karışık. Desteğiniz için çok teşekkürler ama sanırım şu anda biraz yalnız kalmak istiyorum.” Phillip nefes aldı ve koluyla gözlerini sildi. “Sizin için bir sakıncası yoksa tabii.”

James, daha fazla baskı yapmak istemeyerek kafasını salladı. Phillip bazen çok tuhaf ve huysuz olabiliyordu. Yine de James memnuniyetle, Phillip’in şimdi daha dik durduğunu ve gözlerinin kuru olduğunu fark etti. Belki de bir şekilde yardım etmeyi başarmıştı.

James, Phillipa’yı karanlıkta oturur bir şekilde bırakarak odadan çıkmak için döndüğünde, farkında olmayarak kızın kalbinde yanmakta olan öfkeyi daha da alevlendirdi.

Kapı kapanır kapanmaz Phillipa, içindeki şiddetli öfke-den yerinde duramayarak ayağa fırladı. James, babasını öldürme planı yaparken, Phillipa’nın gözlerine bu kadar içten ilgiyle nasıl bakabiliyordu? Bildiği tek şey ölümken, bir canavar nasıl bu kadar sevecen olabiliyordu?

Phillipa, gecenin bu saatinde ağlamasına duyduğu öfke yüzünden gözlerini sildi ve kendini tutarak yürümeye başladı. Tanrım, bu kadar yeterdi! Öfkesini saklayacaktı, saklayacak ve bu kötü adamın planını engellemek için kullanacaktı.

Yüzünü ovuşturdu. Kız gibi hareketler olmayacaktı artık. Babasının ve kendi hayatı için savaşıyordu. Bu düşünceyle birden durdu.

Kendi hayatı. Tanrım, bu acımasız adam gerçek kimliğini öğrense ona ne yapardı? Şüphesiz ki onun da *saf dışı bırakılması* emrederdi.

“*Saf dışı bırakılmak!*” Bu, James’in ne kadar duygusuz ve ruhsuz olduğunu gösteren korkunç bir cümleydi. “Seni durduracağım, James Cunningham.”

Ama nasıl? Tüm akşam, bu evden ve içinde bulunduğu tehlikeden kaçmak ve babasına bir yardım yolu bulmak için burada kalmak arasında kalmış bir şekilde orada oturdu.

Bir daha kaçmayacağına karar verdi. Karşısındaki tehlike ne olursa olsun, babasını kurtarma şansı varken bir daha asla saklanmayacaktı.

Saçma ve imkânsız bir dolu düşünceyi kafasından atarak geçirdiği akşam, hâlâ ne yapması gerektiği konusunda bir sonuca varamadığında gece yarısına dönmüştü. Panik duygularını yatıştırmaya çalışarak oturdu. Babasına nasıl yardım edebilirdi? Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Ama James biliyordu.

Bu çok açıktı. Ne de olsa insan, nerede olduğunu bilmiyorsa o kişiyi öldüremezdi. James muhtemelen olayın bir parçasıydı. Her nasılsa babası İngilizlere İspanya’dan yardım ediyordu, James ve acımasız ekibi de bunu öğrenmişti. Askerler, babasını almaya gelmişti ve Phillipa’nın sakin yaşamını yerle bir etmişlerdi.

James, onun yaşamını mahvetmişti.

Phillipa içinde şiddetli duygular tekrar harekete geçecekken onları bastırdı. James’in tüm bunları yapmış olması yeterince kötüydü ama her iki taraf da korkunç şeyler yapıyordu. Sonuçta bu bir savaştı.

Fakat ondan *hoşlanmıştı*. Ona hayran kalmıştı. Hatta, bu noktada kendini biraz kötü hissetse bile, onu istemişti. Bu düşünce karşısında ve onu etkileyen yakınlığını hatırlayınca midesi bulandı.

Sinirli sinirli yere baktı ve düşünmeye çalıştı. Bir kadın, bir grup casusa karşı ne yapabilirdi?

“Birçok şeyi yapabilecek güçtesin.”

James’in sözlerine bir kez daha acı bir kahkaha attı. Chepside’da ahır gibi bir evde açlıktan ölebilecek güçteydi. Hayatta kalışını, mahkûmiyete benzer bir şaklabanlığa borçlu olacak kadar yetenekliydi işte. Anlaşılan, yağmurdan kaçıp, doluya yakalanmaktan başka hiçbir şey başaramamıştı.

“Kadının gücü, tenindedir. Erkeğin aklıyla istediği gibi oynayabilir.” Phillipa’nın aklında yankılanan James’in sesi oldukça gerçektir. Hatta Phillipa, bu çirkin sözlerin doğruluğunu artıran alaycı ve acımasız fısıltıyı bile duyabiliyordu.

Phillipa’nın elleri yüzüne gitti, sonra bağlı olduğu için düzleşmiş göğüslerine. Saklı olsa bile teni buradaydı. James Cunningham’ı baştan çıkararak bilgi... Bilgi alabilir miydi?

Kalbinin kindar ve asi tarafı, bu fikre hemen atladı. *Evet.* Seni istemesini sağla. Onu kandır. Seni baştan çıkarmanın cezasını çektir.

Yine de bir tarafı, muhtemelen bir zamanlar olduğu saygın kız, bu düşünceden korkuyordu. Ne hale gelmişti de böyle bir şeyi düşünebiliyordu? Karakteri değişiyor, neredeyse tanınmaz bir hale geliyordu. Her zaman çok sakin ve çok uysal biri olmuştu!

Ailen için ne kadar da iyi, dedi içindeki yeni isyankâr alaycılıkla. Onların büyük tutkuları ve sonsuz aşkları vardı. Bir de yanlarında sen duruyordun. *Mükemmel bir evlattın, her ortama uyum sağlayabiliyor, hasta bakıyor, hizmet ediyor ve onlarla ilgileniyordun.*

Peki, bunda yanlış olan neydi? Annesinin bakılmaya ihtiyacı vardı. Babasının hizmet edilmeye ihtiyacı vardı. Eğer

bekâr bir kız olarak bu sıfatlara sahip olmasaydı başka neye olacaktı? Aile ilk sıradaydı. Bunu çok iyi öğrenmişti.

Peki ya sen? Sen ne zaman ilk sıradaydın? Herhangi biri sana bir kere bile olsa nasıl olduğunu hiç sordu mu? Neye ihtiyacın vardı?

Bir seçim, diye geldi cevap kendiliğinden. Bir seçime ihtiyacı vardı.

Kafasındaki tüm sesleri kovdu. Bir seçeneğe sahip olmak için ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktu. Muhtemelen ne olursa olsun kendini Rupert ve Isabella'yla ilgilenmeye adanmış olurdu. Belki de babası ona döndükten ve James Cunningham yalnızca acı bir hatıra olarak kaldıktan sonra bir gün, hayatının geri kalan kısmı için bir seçim yapabilirdi.

Belki.

Şimdilik, Rupert Atwater'ın nerede olduğu konusunda James Cunningham'ın bildiklerini keşfetmek için bir yol düşünmesi gerekiyordu.

Kendisi ya da babası *öldürülmeden* önce yapmalıydı bunu elbette.

Sonra birden hatırladı... Bir daha çalışma odasında görmediği dosya... James'in o dosyadan okuduklarını yazdığı defter...

Nereye giderse gitsin yanında taşıdığı o defter.

Eğer Phillipa casus olsaydı, hiçbir şeyi çalışma odasında bırakmazdı. Eğer casus olsaydı ve bazı bilgileri elinin altında bulundurmak isteseydi, cebinde görünmeyecek kadar küçük bir şeye not alırdı.

Deri kaplı küçük defter gibi bir şey.

Saat gece yarısını vurduğunda, Phillipa içindeki heyecan

ve ümitsizlik duyguları birbiriyle savaşıırken, James'in odasının kapısında duruyordu. Bu fikir, odasındayken çok daha iyiymiş gibi gelmişti oysa.

O defteri, James'in ceketinin iç cebinden başka hiçbir yerde görmemişti. James'teydi. Ama adam ceketini değiştiriyordu, öyle değil mi? Bir adam ceketini nerede değiştirirdi?

Odasında.

Phillipa, elini yavaşça kapı sürgüsüne koydu. İçinden bir ses sürekli tekrarlıyordu: *Açık ol, açık ol*. Diğer bir ses ise dua ediyordu: *Kilitli ol, kilitli ol*. Gece yarısı gizlice bir adamın yatak odasına girmek, kesinlikle genç bir kadının 'yapılmayacaklar' listesindeydi. Kendini alıştırma yeteneği, Phillipa'yı neredeyse koşarak odasına geri gönderiyordu.

Sonuçta belki de notu yanlış okumuştı. Belki de o taraf tersiydi. Yanlış yorumlamış olabilirdi...

Elinin altındaki kapı açıldı. İçindeki paniğe kapılmış kısık ses sustu. Odanın içindeydi.

Elinde henüz yakmadığı bir mum vardı. James'in yatak odasındaki şöminenin kömürlerinden çıkan kıvılcımla yakmayı planlıyordu ama buna gerek olmadığını gördü. Pencere ardına kadar açıktı, böylece gecenin serin ve nemli havasının odaya girmesine ve dolunayın parlaklığının James'in yataktaki çıplak vücuduna vurmasına izin veriyordu.

Phillipa bir süreliğine gözlerini kapadı, sonra yeniden açtı.

Ah, merde.

Önünde sere serpe uzanan çıplak bir ilah vardı. Yataktaki James'in bir kolu ve bacağı sanki sevgilisine sarılıyor-muş gibi yatak çarşafına sarınmıştı. Çıplak sırtı, çıplak kol ve

bacakları, ah evet, çıplak kalçaları... Göz kamaştırıcı, kaslı, nefis, kılsız çıplak kalçaları...

Phillipa o yatak çarşafının yerinde olmak için neler yapmazdı ki?

Bu iğrenç canavarın babanı nereye hapsettiğini öğrenmek için buradasın.

Belki de iğrenç değildi bu. En azından şu anda kesinlikle iğrenç görünmüyordu. Tamamen harika görünüyordu.

Lord Treason ile arkadaşlık ediyor.

Doğru, Lord Reardon'un da harika olduğuna dair bir iddia yoktu zaten. Ama James yine de farklı olabilirdi. Farklıydı. Gülüyor, şakalaşıyor, Robbie'yi koruyordu...

Yalan söylüyor. Plan yapıyor. Saf dışı bırakmak gibi şeyler öneriyor.

Phillipa, James'in iyi olmasını istiyordu. Öylesi çok daha güzel olmaz mıydı?

O zaman defteri bul. Öyle ya da böyle ispat et bunu.

Defteri bul.

Odanın diğer taraflarına odaklanmak için gözlerini kutsal bir şekilde yontulmuş bu kalçalardan ayırdı. James'in kıyafetleri, çekmecelerde ütülü duran diğer eşyaları ile birlikte büyük ve güzel giysi dolabında asılıydı. Onları, korkudan titreyen elleri ve odanın gölgeli karanlığında ağrıyan gözleriyle elinden geldiğince aradı.

Aydın iyi aydınlattığı tek yer, yataktı. Eğer insan işaretlere inanma eğilimindeyse, bunun bir işaret olduğunu düşünebilirdi. Gölgelelerin arasında değil, onun yerine bu yatak çarşafına dolanması gerektiğini söyleyen bir işaret.

Keşke James iyi biri olsaydı.

En sonunda, Phillipa mağlubiyeti kabul etmek zorunda

kaldı. Karanlıkta el yordamıyla bulabildiği tüm cepleri aramıştı. Odadaki serinliğe rağmen yüzünün yandığını hissederek ellerini, külotların arasında bile gezdirmişti.

Küçük not defteri her neredeyse, burada değildi, tabii eğer James'in yastığının altında değilse. Phillipa dudağını ısırırdı. Bunu göze almak için deli olmalıydı.

Yatağa doğru bir adım attı. James o kadar derin uykudaydı ki, geç saatlerde yatmış olmalıydı. Geç yat, erken kalk. Adamın çok az uykuya ihtiyacı var gibiydi. Phillipa bir adım daha attı. Çoraplı ayaklarının altındaki döşeme tahtası çatırdadı.

James birden kıpırdadı. Sonra gerindi. Sonra çarşaf yığınının arkasında bırakarak döndü.

Ah, merde!

Phillipa hemen gözlerini kapadı ve odadan kaçmak için arkasını döndü. Kapı eşiğinde durdu. Defteri bulmamıştı. Bu odada bir yerlerdeydi, bunu biliyordu. Fakat öğretmenin yatak odasına gizlice girdiğini öğrenirse tehlikeli bir şekilde öfkelenecek çıplak adam da buradaydı.

Geri çekil. Yeniden toplan. Başka bir gün geri dön.

Bu kelimeler nereden geliyordu? Of, evet, babasının defteri. Phillipa birden, görevinin soğuk kesinliğini hissetti. Babasının hayatı tehlikedeysen, James'e duyduğu anlamsız ilgi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Phillipa, sürgüyü dikkatlice yerine geçirerek James'in odasından çıktı. Geri çekilip yeniden toplanacaktı.

Sonra, casusun en gizli sırlarını ortaya çıkarmak için geri dönecekti.

Ertesi sabah James, arazi işleriyle uğraştığı yorucu bir sabahın ardından araştırmasına dönmek için sabırsızlanarak öğle yemeği için bir şeyler atıştırıyordu. Hasatla ilgili tüm talimatlar hızlı posta ile Lancashire'a gönderilmişti. James, evden çıkmaya artık hazırды.

Bugünkü görevi, Upkirk'ün yaşadığı bölgedeki ucuz pansiyonlardan bazılarının sahibi olan kadın ve erkekleri sorgulamaktı. Bayan Philomena Atwater'ın şehirden çok uzağa yerleşmeyeceğine dair hisleri doğruysa eğer, o zaman casusluk yapan kırmızı saçlı kadını akşama kadar bulması gerekiyordu.

Sonuçta işe başlamak için sabırsızlanıyordu. Atwater'ın kızı, kod anahtarları demektir, kod anahtarları ise en sonunda Lavinia'nın mektuplarının şifresini çözmek demektir. Biraz şans varsa, birkaç gün içerisinde Liverpool'un istediği delile ulaşacaktı.

Kapı açıldı ve Robbie içeri girdi. Yüzünde garip bir ifade vardı.

James şaşırdı. "Nasıl yani, dersler bu kadar erken mi bitti? Phillip nerede?"

Robbie, bilmiyorum anlamında omuz silkti. "Odasındadır herhalde. Erken bıraktı beni. Biraz morali bozukmuş."

James, çatalını bıraktı ve dirseklerini masaya dayayarak doğruldu. "Morali bozuk, ha? Peki, üzülme. Dün postadan bazı kötü haberler aldığını söylemişti. Eminim akşam yemeğine kadar düzelir ve kendine gelir."

Robbie tekrar omuz silkti. Evet, genç erkeklerin yorum-suz kaldıklarında yaptığı evrensel hareketti bu. James, eskiden kendi omuzlarının nasıl yıprandığını hatırlıyordu.

"Ne yazık ki ben gidiyorum."

Robbie, birden minderin üzerine yığılarak James'in karşısındaki sandalyeye oturdu, belli ki morali çok bozuktı. James, sabırsızlığına karşı direndi. Yapılacak çok şey vardı. "Yalnızca birkaç dakika daha buralarda olacağım."

Robbie birden doğruldu ve ayağa kalktı. "Bekle!" Koridordaki halıyı yerinden oynatarak tüm gücüyle koştu.

James, Robbie'nin girişiminin ona getireceği azıcık huzurdan faydalanmaya karar verdi ve çatalını tekrar eline aldı. Yalnızca birkaç ısırik, sonra kapıdan çıkacak ve işine bakacaktı. Kafasını kaldırıp önünde duran nefes nefese kalmış Robbie'yi ve elindeki ev yapımı okuma kitabını görmeden önce yalnızca birkaç lokma yiyebildi.

"Sana okuyacağım!"

James'in kafası karıştı. "Okuyacak mısın? Phillip'le sadece beş gündür çalışıyorsunuz."

"E işte akıllı bir herifim ben. Bayan... Pardon Bay Walters öyle diyor."

James, Robbie'yi bir kez daha başından savmak için ağzını açtı ama kendini, bu mavi gözlerdeki umutlu bakışı görünce vazgeçti. Kaçınılmaz sona boyun eğerek omuz silkti.

Çalışma odasında iki sandalyeyi yan yana koydular ve Robbie hemen okuma kitabını okumaya başladı.

"K, Kuş."

James, Robbie'ye şüpheli gözlerle baktı. "Kuş yazdığını nereden biliyorsun? Sadece resme mi bakıyorsun?"

Resimde, kuyumcunun penceresinden sarkan yoluk ve asılmış bir kuş vardı. Robbie kafasını salladı. "Hayır, gerçekten. Çok güzel bir resim tabii ki."

"Teşekkür ederim," dedi James duygusuzca.

"Burayı görüyor musun? K-U-Ş. Harfleri biliyorum."

Sayfaya bakıp bir süre düşündü. “K, Kuyumcu da olabilir gibi geliyor.”

James şaşırdı. Böyle şeylerden pek anlamazdı ama Robbie’nin öğrenme hızı gerçekten harikaydı. Phillip’in okuma kitabı konusundaki içgüdüleri son derece doğru çıkmıştı.

Robbie, büyük sandalyesinde kımıldadı, belli ki rahat değildi. James etrafa bakındı. “Şu tabureye oturmak ister misin? Ayakların yere değer.”

Robbie omuz silkti. James kafasını çevirdi. *Tanrım bana sabır ver.* Derin bir nefes aldı. “Rob, daha rahat oturabileceğin bir yer var mı?”

Robbie, James’e bakmadan kafasını salladı. “Phillip, onunla aynı sandalyede oturmama izin veriyor.”

“Demek öyle.” James gözlerini kırıştırdı. “Biraz ciddi-yetsiz olmuş ama...”

Belli ki Robbie, James’in bunu tasvip ettiğini düşünüyordu. Kaşla göz arasında zayıf dizleri ve dirsekleriyle, büyük sandalyede oturan James’in yanına sıkışmıştı. Kitabı dizlerinin üstüne koydu ve sayfayı çevirdi.

“C, Camda duran Cıvcıv.”

James, Robbie’nin okumasını dinleyerek oturuyordu. Çocuğun minik bedeni, çok sıcaktı. Bir çocuğa bu kadar yakın olmak, James’in hayatı boyunca çok az fırsat bulduğu ve dürüst olmak gerekirse çok az istediği bir şeydi.

James oturduğu yerde kımıldadı. Robbie bunun üzerine ona biraz daha sokuldu. James, aklını tam olarak vermeden onu dinlerken kendini, hiç babasıyla birlikte bir sandalyede oturup oturmadığını hatırlamaya çalışırken buldu. Peki ya annesiyle? Bir şeyler okurken ona sarılan annesinin kolunu belli belirsiz bir şekilde hatırlıyordu. Belki de sarılmak annenin göreviydi.

Fakat Robbie'nin James'ten başka kimsesi yoktu. Gerçek annesi yoktu, hatta gerçek babası bile yoktu. Sadece bir ev dolusu adam, bir de küçük delikanlı yaşıyordu burada.

Robbie'yi evlat edinerek, bir eş ve çocuklarla hayatını karmaşıkleştirme zorunluluğundan kurtulacağını düşünmüştü. O zamanlar bu düşünce, çok açık ve basit görünmüştü. Vârise mi ihtiyacın var? O zaman iyi bir çocuk bul.

Belki de Robbie eğitimdeki açığını biraz daha kapadığında okula gönderilebilirdi. Birçok erkek çocuk, evini bırakıp yatılı okula gidiyordu, bu adeta bir gelenek olmuştu. O zaman işler normale dönebilirdi. Buralar da böylece kahrolası huzura kavuşurdu elbette.

James de eğer Phillip o zamana kadar işten çıkmazsa onun için yeni bir pozisyon bulmak zorunda kalırdı. Doğrusu bu fikir James'in hoşuna gitmişti. Genç adam, James'in arkadaşı olmuştu, hem de hiç kaybetmek istemeyeceği bir arkadaş.

Muhtemelen birkaç yaş ve birkaç santim büyümek, Phillip'i bu çekingenliğinden kurtaracaktı. James kendini tebrik etti. Tamamen kusursuz bir plandı.

Robbie son sayfaya geldi. "Z, Zap. Zap."

"Pekâlâ. Hadi git artık." James, Robbie'yi büyük sandalyeye gömülmüş bir şekilde bırakarak ayağa kalkmaya çalıştı. Saate baktı. Pansiyon turuna başlamadan önce kulûbe gitmek için hâlâ vakti vardı. Yeleğini düzeltirken göz ucuyla Robbie'ye baktı.

Robbie'nin koyu mavi gözleri, bir beklenti içerisindeydi. James gözlerini kırıştırdı. Neyi bekliyordu bu çocuk? "Hadi git, delikanlı. Phillip'e bak. Biraz istirahatın ardından kendini daha iyi hissediyordur."

Robbie, beklentili gözlerini James'ten ayırmadan sandalyeden kaydı ve yere indi. James'in aklı karışmıştı. Kitabı okumasını dinlemişti, başka ne yapacaktı ki?

Çocuğun gözlerindeki beklenti kaybolmaya başladı, onun yerine, her zamanki gibi hüsrana geldi. James, onu içine çeken yetersizlik duygusuyla sinirlendi. "Tanrım, evlat, bana bir ipucu ver! Ne dememi bekliyorsun?"

Robbie kafasını çevirdi ve omzunu silkti. James, sabırsız ellini yüzüne götürdü. "Pekâlâ. Sen okuduktan sonra Phillip ne yapıyor?"

"'Aferin' diyor, bazen de, 'Ne akıllı çocuksun,' diyor."

James sinirden gülerken nefesini bıraktı. "Bu kadar mı?" Robbie'ye doğru el salladı. "İyi. Aferin, Robbie. Aferin evlat."

Robbie yüzünü yavaşça ekşitti ve daha kötü bir ifadeye büründü. "Yalan söyleme!" Okuma kitabını yere fırlattı. "Aptal kitap! İstemiyorum onu. Artık okumak istemiyorum!"

James, çenesinin aşağı düştüğünü hissetti. "Robbie, ne..."

Robbie odadan kaçmak için döndü. Sıksa omzunun üstünden James'e sert bir bakış atmak için kapıda durdu. "İçinden gelmeden söylüyorsan, bu yalandır!" Hızla odada çıktı, geçmesi için bir adım geri çekilen Phillip'e çarpıyordu neredeyse.

Sonra öğretmen, bir omzunu açık duran kapıya dayadı ve James'e kafasını salladı. "Daha iyisini yapabilirdin."

"Nasıl? Daha ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Phillip bıkkınlıkla içini çekti ve içeri girip kendini sandalyelerden birine attı.

“Sorun ne yaptığın değil, ne yapmadığın, seni bencil budala!”

Phillip’in dobra ve kırıncı tavrına şaşırان James, genç adama bir kez daha baktı. Gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı ve yüzü hastalıklı gibi sararmıştı.

“Tanrım! Flip, ölü gibi görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim, eminim öyledir. Hiç olmazsa bu odadaki bazı insanların aksine koca bir eşek değilim.”

“Eşek mi? Bana bak, Phillip...”

Phillip, onunla yüzleşmek için öne atıldı. “Bana bak, James! Elini ilgisizce sallayarak küçük bir çocuğun kalbini kırarken seni izledim. Nasıl baba olunacağı konusunda en ufak bir fikrin olmadığını biliyorum ama bu sana acımasız olma hakkını vermiyor!”

“Ne acımasızlığımı gördün? Onu dövmedim. Hatta azarlamadım bile. Tek yaptığım, alfabeyi okumasını dinlemek ve seni bulmasını söylemektir. Sen hangi cehennemdeydin bu arada?”

“Konuyu *değiştirme*, James! Robbie’yi azıcık da olsa övmek aklına gelmediği için acımasızdın. Son birkaç gündür ne kadar çok çalışıyor, biliyor musun? Okumayı bilmeden geçen yıllarını kısa bir sürede telafi etti. Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?”

“Çünkü zeki. Biliyorum.”

“O bunu bilmiyor ve eğer *senden* duymazsa, bilmemeye devam edecek, seni koca salak! Kim olduğumuzu, çevremizdeki insanlardan gelen övgü ve eleştirilerden öğreniriz. Ama senden değil. Sen muhtemelen, kendi çocuğuna güzel kelimeler söyleyeceğine bir köpeği sevmeyi tercih edersin!”

Phillip’in yüzü kızardı, yeşil gözleri gurur ve sinirden

parlıyordu. “Tanrım, James! Çocuk sadece senden birkaç iyi söz duymak ve ilgi görmek için yanıp tutuşuyor, tıpkı senin kendi babandan beklediğin gibi!”

“Ben hiçbir zaman öyle bir şey beklemedim.”

Kelimeler, James fark etmeden ağzından çıkıvermişti.

Phillip, bağırıslarını kesti. “Ne dedin?”

James bir adım geri gitti ve kafasını salladı.

“Ne dediğimi bilmiyorum. Ne kadar saçma.”

Phillip, şaşkınlıkla James’in yüzüne bakarak yaklaştı.

“Neden bahsettiğimi gerçekten bilmiyorsun, değil mi?”

James gözlerini kırıştırdı. “Pekâlâ, ne zaman bir hünerini sergilese Robbie’nin başını okşayıp ‘aferin’ dememi söylüyorsun,” dedi keskin bir şekilde. “Bisküvi yedirmem de gerekiyor mu?”

Phillip bir süre hiçbir şey yapmadan ona baktı, sonra sanki düşüncelerini uzaklaştırmak istercesine kafasını salladı. Eliyle, okuma seansından kalma sandalyelerden birini işaret etti.

“James, lütfen otur.”

James, kendi sandalyesine oturmak için davet edilmesi hakkında iğneleyici bir yorumda bulunmadan oturdu. Yine de bir adam, daha fazla saldırıyı kabul edemezdi.

“Phillip, bu tavrın...”

“Göstereceğim tavırlar daha bitmedi. Daha sonra beni kesinlikle cezalandırabilirsin ama şu anda dinlemen gerekiyor.” Phillip diğer sandalyeye oturdu ve dikkatle öne eğildi. “Sen artık bir babasın, James. Üstlendiğin sorumluluğun ne olduğunu anlaman gerekiyor. Robbie, bir tas yemek verip, biraz da eğitip iyi sonuçlar almayı bekleyeceğin bir köpek değil. Eğer Robbie’nin ihtiyacı olan şeyleri, şimdiye kadar sahip olamadıklarını, ona hemen vermezsen, çok geç ola-

cak. Zavallı çocuğun içi o kadar öfke ve hüsrarla dolacak ki sonunun ne kadar kötü olacağını tahmin bile edemiyorum.”

James konuşmak için ağzını açtı ama Phillip bir eliyle koluna dokundu. Bu şaşırtıcı bir şeydi çünkü Phillip, daha önce ona hiç kendi isteğiyle dokunmamıştı... Hatta bundan korkmuştu. Fakat bu, doğal ve bilinçsiz bir hareket gibi görünüyordu. James şaşkınlıktan, Phillip’in sözlerine nasıl karşı çıkacağını unuttu.

“Lütfen, sadece dinle,” diye devam etti Phillip. “Robbie için hâlâ umut var. Çocuklar hakkında çok az şey biliyorum ama babamın sevgisinin ve onayının benim için ne anlama geldiğini biliyorum. O, benim gökyüzümdeki güneşti. Karakterim ve düşüncelerim yükselip onunla aynı yere geldi. O benim kahramanımdı, James. Tıpkı senin Robbie’nin kahramanı olduğu gibi.” Phillip nefes aldı ve devam etti. “Senin hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkında mısın? Bildiklerini de senin kız kardeşinden öğrenmiş. Onunla hiç sohbet ettin mi? Sen bir çocuğun sorumluluğunu üstlendin, anlıyor musun? Sadece evin bir diğer üyesi değil, sadece bir vâris değil. *Çocuk.*”

Phillip’in sesi odada yankılandı. James, Phillip’in söylediklerini olabildiğince düşünmemeyi tercih etse de, Phillip’in Robbie’yle nasıl baş edebildiğini görmüştü. Phillip, iletişim kurma konusunda başarılıydı.

James anlamak istiyordu, bunu gerçekten istiyordu. Fakat baba olduğu düşüncesini daha yeni yeni algılamaya başlarken, açık kapıya sert bir şekilde vuruldu ve Denny, önemli bir şey söyleyecekmiş gibi odaya girdi.

“Kulübünüze kadar size eşlik etmek üzere Bay Tremayne geldi, efendim.”

Bölüm On Dokuz

Phillipa, güç bela nefes alarak James'in ona cevap vermesini bekledi. Fakat bu kesinti, tüm oyunu kaybetmesine neden oldu. James, Denny'ye kafasını salladı ve ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim, Denny. Söyle ona, hemen geliyorum." James, Phillipa'ya bakmadan çalışma odasından çıktı.

Şapka takma ve ceket giyme telaşı içinde, varmak istediği noktaya gelemeyen Phillipa, omuzlarını düşürdü. Neredeyse ağlayacak gibiydi. Bir süreliğine, James'in iyi bir yanı olabileceğini sanmıştı. Robbie'nin duygularına karşı nasıl soğuk bir ilgisizlikle davrandığını gördüğündeyse James'in gerçekten kötü biri olduğunu düşünmüştü.

Sonra, Phillipa onu kendi babasıyla karşılaştırdığı anda gözlerinde beliren yalnız adam, hem ona hem de başkalarına karşı gösterdiği nezaketi hatırlatmıştı.

James'in içinde iyilik vardı. Kim bilir, eğer savaş, savaşın içindeki politik oyunlar ve güç oyunları olmasaydı, belki de vatana ihanet etmeyecekti. Belki de Lancashire kırsal böl-

gesinde koyun ve elmalarını yetiştirerek onun için çizilen yolda yaşamaya devam edecekti.

Bu yüzden James'in onu gerçekten dinliyormuş gibi göründüğü o birkaç dakika boyunca, Phillipa derdini anlatabilmeyi istemişti. Güvenebileceği biri olmasını, babasına duyduğu sevgisini ve onu güvenli bir şekilde eve getirmesi gerektiğini söylemek istemişti. Hâlâ James'in arkadaşı olarak kalabilmeyi ve düşmanı olmak zorunda kalmamayı istemişti.

Denny, Phillipa'ya kibirli bir şekilde burun kıvrırmak ve şeytanca bir bakış atmak için tekrar çalışma odasının kapısına geldi. Belli ki James'le tartışmasının bir kısmını duymuştu ve Phillipa'nın patrona saygısızlık etme cüretini doğru bulmamıştı.

"Bu odayı kapatıyorum. Bay Cunningham bu akşam çalışma odasına geri dönmeyecek ve kapıyı kilitlememi istedi."

Phillipa'nın hissettiği kayıp duygusu, bir kez daha ortaya çıkarak onu sinirlendirdi. James onu dışarı atıyordu, Robbie'yi dışarı atıyordu. Yine kaçıyordu.

Ayağa kalktı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Denny'ye baktı. "İstemiştir tabii." Bu, etrafında düşmanları olan birinin isteyeceği bir şeydi. Denny'nin yanından yürüyerek geçti ve üst kata çıktı. Robbie muhtemelen hâlâ dargın ve öfkeliydi. Ders odası ciddi bir hasar görmeden Phillipa acele etmeliydi.

Barış bayrağını çekmeyi denemişti. Reddedilmişti. Bunun tek bir anlamı vardı.

Savaşacaktı.

James, her zamanki üniformasını giymediği için tuhaf görünen Etheridge'in şoförüne dostça bir nezaketle kafasını sallayarak yolunun üstünde duran arabaya atladı.

Tanınabilir bir üniforma yoktu, sıradan arabanın kapılarında amblem yoktu, hava açık olmasına rağmen gölgelikler sıkıca çekilmişti...

"Bu iğrenç, hiçbir özelliği olmayan araba, amcanın Sör Thorogood olduğu günlerden kalma mı?" James, Collis'in karşısına oturdu ve sırtıttı. "Hiç değilse koyu mor kadife minderler olur diye düşünüyordum."

Collis yüzünü buruşturdu. "Kendisi, kulüple ilgili seyahatlerde yeterince dikkatli olmadığımı karar verdi."

James kafasını salladı. "Dalton bu dersi yaşayarak öğrenmek zorunda kaldı. Sör Thorogood'u canlandırırken kaç kere saldırıya uğradığını hatırlıyor musun? Eminim ki sadece sizin o değersiz sırrınızı korumaya çalışıyordu."

"Hah. Beni, görkemli arabalar kullanan kadınlarla görmekten nefret ediyor. Bu siyah vernik ve parlak pirinç sarısı şeylerle kadınları tavlatabildiğini mi sanıyorsun?"

James şaşırdı ve yüksek sesle kahkaha attı. "Lord Etheridge'in pek de öyle yalnız kaldığını düşünmüyorum. En azından Clara ile evlenmeden önce."

"Bilsen şaşırırsın. Adam rahip gibiydi. Eskiden, gizemli bir şövalyelik tarikatına üye olduğunu sanardım. Bilirsin, şu 'aziz enerjimi kutsal görevime saklıyorum' gruplarından biri."

James gülümsedi ama kafasını çevirdi. Bu konuda yorum yapmamak en iyisiydi. Görünüşe göre Collis, Dalton Montmorency'nin *eskiden* bir çeşit gizli lord tarikatına üye olduğunu hâlâ bilmiyordu. Kraliyet Dörtlüsü, Başbakan ve

sarayı gizlice bilgilendiren özenle seçilmiş üyeleriyle elit ve özel kulüptü. Bu dört zeki ve disiplinli adam, İngiltere'ye o kadar saygılı ve bağlıydılar ki hiçbir güç ve vaat inançlarını sarsamamıştı. İsimlerinden bile vazgeçmişler ve kendi gizli çemberleri içinde rütbelendirilmişlerdi. Tilki, Şahin, Aslan ve tabii ki Kobra. Kobralık makamına, şu anda Başbakan olan Lord Liverpool ve Yalancılar Kulübü'nün lideri olarak daha aktif rol almak için istifa etmeden önce kısa bir süre Dalton Montmorency oturmuştu.

Gerçekten de gizli bir şövalyelik topluluğuydu bu yani.

Konuyu değiştirme zamanıydı. "Ee anlat, eğitimin nasıl gidiyor?"

Şimdi kafasını çevirme sırası Collis'teydi. "Yavaş. Yalnızca bir kolun sağlam olması, bütün işlerin iki kat daha uzun sürmesine neden oluyor."

"Herhangi bir gelişme var mı?" James bu soruyu uzun bir süre sormamıştı çünkü Collis'in buna cevap vermekten nefret ettiğini biliyordu. Cevap hep aynıydı.

"Konuşmaya geçecek hiçbir şey yok. Kurt'e göre kaslar biraz daha güçlendi ama elimdeki kılıç kabzasını hâlâ hissedemiyorum. Kendimi savunmak için çok az kullanabiliyorum." Collis'in yüzü üzüntülüydü. "Çoğu zaman kılıcı elimden düşürüyorum," diye ekledi bezgince.

"Kulüp eğitiminin hepsi savunmaya yönelik değil ki."

Collis omuz silkti. "Diğer konularda yeterince iyiyim ama hizmetçiler ve fare yakalayıcılarla birlikte sınava girince ne yapacağımı bilemiyorum."

"Seni züppe."

"Bak sen şu elmacıya! Okuma yazma bilmeyen hizmetçi seni geçseydi, sen de çok iyi bir züppe olurdun!"

İşte sorunun nedeni belli olmuştu. Bayan Etheridge bir zamanlar, Rose adındaki küçük, zarif hizmetçiyle arkadaştı. Dalton, Clara'yı aradığında ve Rose'u bulduğunda onu, tehlikeli lordun hizmetçiliği görevinden almıştı. Böylece Rose, Yalancılar Kulübü'nün işe aldığı ilk kadın olmuştu.

“Senden daha başarılı oldu, değil mi?”

“Lanet olsun! Bu sefer çalışmıştım da!”

James kafasını salladı. “Eminim. Ama Rose’un bunu telafi etmesi için ömür boyu eğitimi var. Oldukça azimli.”

“Azimli falan değil, takıntılı.”

“Olayı büyütmeye gerek yok. Hem ne olmuş yani? Bir casusun takıntılı olması iyidir.”

Collis anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı, sonra konuyu değiştirdi. “Evden çıktığında fırtına bulutu gibiydin. Ne oldu?”

James huzursuzca kımıldadı. “Phillip, Robbie’yle yeterince ilgilenmediğimi düşünüyor. Ona oğlum gibi davranmıyordum.” James şapkasıyla oynadı. “Buna oldukça sinirlenmişti.”

Collis bilgece bir tavırla kafasını salladı. “Bunu daha önce de gördüm.” Omzunun üstünden, James’in evinin bulunduğu tarafa doğru başparmağını kaldırdı. “Bu herifin birileriyle yatmaya ihtiyacı var.”

“Bak, Collis, bu konudaki hislerimi biliyorsun...”

“Evet evet! Bu konudaki hislerini bütün dünya biliyor. Evine bir bak! Etheridge’in evi bile bu kadar manastıra benzemiyor. Evinde yalnızca Denny ve kılı açsın var. Şimdi bir de Robbie ve Phillip. Kendi manastırını kurmayı mı planlıyorsun?”

James omuz silkti. Bir hizmetçi olsa bile, herhangi bir

kadının yakınında olmama kararını bozmaya cesaret edememiş olması, kendisine hakim olamamaktan ne kadar çok korktuğunu belli etse de, Collis haklıydı. “Şu sıralar elimden geldiğince kadınları düşünmemek istiyorum. Hiçbirini. Şık eteklerini, kokularını veya çalışırken nasıl mırıldandıklarını... Amaçlarıma odaklanmanın en iyisi olduğumu düşündüm.”

“Pekâlâ, sen rahip yaka gömlek giymiş olabilirsin ama bahse girerim Phillip giymemiştir. Onu, birkaç gün sonraki Bayan Blythe’in balosuna götüreyim mi? Kimseye bağlanmak zorunda kalmadan eğlenenin tadına varır. Bir dolu şüpheli kadın da olacak. İçlerinden biri elbet Phillip’i adam eder.” Aylak aylak kravatıyla oynadı. “Kendime çok az zaman ayırabildim. Saraydaki birbirinden sıkılan çiftler hayatımı berbat ediyor. Hep kışkırtıyorlar ama hiç ilişki yok.” Sırıttı. “Tamam, birkaç tanesi ilişkiye giriyor.”

James, Collis’in bu kaba küstahlığına burun kıvrırdı. “Ne kadar kibarsın, Col.” Yine de erkekliğini biraz tatmin etmek, Phillip’in egosunu ve kendine güvenini yerine getirebilirdi. Collis’in dediği gibi, onu adam edebilirdi. Ve eğer bu, Phillip’i son zamanlarda içinde bulunduğu garip ruh halinden kurtaracaksa, çok daha iyiydi.

“Harika o zaman. Onu götüreceğiz.”

Collis gözlerini kırpıştırdı. “Götüreceğiz derken? Sen de mi geliyorsun, Rahip James?”

James, daha fazla dalga geçmesini engellemek için elini kaldırdı.

“Ona göz kulak olmak için geliyorum. Sana kalsa, gecenin sonunda Hyde Park’taki bir ağaçta çıplak bir şekilde şarkı söyler.”

Collis ona parmağını salladı. “Hiç kimse o kişinin ben olduğunu kanıtlamadı.”

James, arkadaşının sahte öfkesine bir kahkaha attı ve kol-tuğa iyice yayıldı, günlerdir olduğundan daha rahat bir haldeydi. Evet, gece dışarı çıkmak, tam da Phillip’in ihtiyacı olan şeydi. O zaman, sanki James bir şeyi yanlış yapmış gibi bakmayı bırakır, her şey tekrar yoluna girerdi.

Bu gerçekten de çok güzel olacaktı.

Patronu geç saatlere kadar dışarıda kalacağı, öğrencisi de ders çalışacak halde olmadığı için Phillipa, bugünü tatil ilan etti ve parkta yürüyüş yapmayı teklif etti.

“Beni dinlemedi bile,” diye mırıldandı Robbie bunun üzerine.

“Pekâlâ, o dışarı çıktı ve benim canım dondurma istiyor. Benimle gelmek istemeyebilirsin, bu senin hakkın. Çok yazık. Yaz bitince dondurmacı bulmak zor. Kim bilir bir daha ne zaman dondurma yiyeceksin... En çok hangisini seviyordun?”

Robbie bilmiş gözlerle baktı. “Kırmızıyı sevdiğimi biliyorsun.”

“Tabii. Kim bilir bir daha ne zaman frambuazlı dondurma yiyeceksin.”

Robbie içini çekti ve sanki bir yeri acımış gibi ayağa kalktı. “Lanet olası işgüzar,” diye mırıldandı. “Bir erkeği ne zaman yalnız bırakacağını bilmiyor musun?”

“Daha onu çözemedim,” diye neşeyle cevapladı Phillipa. “Alışamadım sanırım.”

Robbie sinirle içini çekti, bu yetişkin hareketi bu kadar

küçük birinde komik görünüyordu. “Git, neden gitmiyorsun? Bırak beni.”

Phillipa, çocuğun siyah saçlarına bakarken dudağını ısırdı. Bir bakıma onu zaten bırakmıştı. Siniri ve çaresizliği içinde o kadar kaybolmuştu ki Robbie’yi James’in duygusuzluğuna terk etmiş ve kendinden uzaklaştırmıştı. Diz çöküp çenesini yukarı kaldırdı ve çocuğun hüzünlü mavi gözlerine baktı.

“Hayır,” dedi Phillipa şiddetle. James’le ne sorunu olursa olsun Robbie’yi bir daha bırakmayacaktı. Asla. “Anca beraber kanca beraber. Bu da benim sana sözüm olsun.”

Robbie, Phillipa’nın bu sertliğine şaşırdı ve kafasını salladı. “Vay be. Canın dondurma istediğinde gözün hiçbir şey görmüyormuş.”

Phillipa, dans odasından çıkarken neşeliydi. “Asla bir kadınla onun zevkleri arasına girme, Robbie. Bütün erkekler bunu aklında tutmalı.”

★★★

Cheapside’in Upkirk’ün evine yakın bölgesine geldiklerinde James, Collis’e kırmızı bir yelek fırlattı.

Genç adam gözlerini kırıştırdı. “Bunun için mi polisleri topladın? Bunları, altından daha iyi koruduklarını duy-dum.”

James kendininkini giydi, sonra da bu gibi durumlar için sakladıkları kalın ceketini üzerine geçirdi. “Bu iyi bir kılıf. İnsanlar kırmızı yelege görünce kafalarını çeviriyor. Böylece daha ilginç şeyler buluyorum. Kimse bir polise meydan okumaya cesaret etmez.”

Collis de kendi yelegini ve James’in yanında getirmesini söylediği ceketini giydi.

“Küçükken hep polis olmak isterdim.”

“Öyle mi?” dedi James şaşkınlıkla. “Ben hep casus olmak isterdim.”

Collis ve James’in şansı, araştırdıkları dördüncü pansiyonda yaver gitti. Yağmur yağacakmış gibi duran gri gökyüzünün altındaki yıkık dökük binaya girdiler. Bu havada içerisi bile daha sıcak ve samimi görünürdü herhalde.

Pansiyon oldukça rutubetliydi. James, en güneşli günlerde bile buranın aynı olduğunu olacağını düşünüyordu, çünkü eski binanın dört bir yanı yüksek duvarlarla kapatılmıştı. Yıllardır biriken is lekeleri ve kuş pislikleri dikkate alınmazsa solmuş, biçimsiz otlar, gösterişsiz taş binanın dışındaki tek süsü.

İçeriye çürük odun ve haşlanmış lahana gibi bunaltıcı kokular sarmıştı. Düşmanca yüzü olan sıska pansiyon sahibesi Bayan Farquart, kırmızı saçlı genç kadının burada kalmış olduğunu doğruladı.

“İki ay burada kaldı. Önceleri kirasını düzgün veriyordu, sonra geciktirmeye başladı. İş aradığını söylüyordu ama bulabildiğini sanmıyorum. Neden sordunuz, sizden ne çaldı?”

Kadının ses tonu, James’in heyecanını delip geçti. James’le Collis bakıştı.

“Hırsızlık yaptığını gördünüz mü hiç?”

Kadın burnunu çekti. “Bunu söylemeliyim! Genç bir dul kadının savaş tazminatını aldı, zavallı çocuğun sandığından kırk pound çaldı!”

“O dul kadın ile konuşabilir miyiz?”

Bayan Farquart kafasını salladı. “İntihar etti. Aklını kaçırdı, gerçekten kaçırdı. Kocasını kaybetti, bütün varlığını kaybetti, aklını kaçırdı. O hain kırmızı saçlı cadı da başından

beri soyuyormuş garibanı. Bessie, parasını onun yerine saklamama izin vermeliydi.” Kadın gözlerini bir o yana bir bu yana döndürdü. Kırk pound şöyle dursun, James bu kadın ezik büyük bir bozuk para vermeye bile güvenemezdi.

“Kadın artık burada değil yani öyle mi?”

“Onu kovdum! O kirli parayla kirasını ödemeye geldi. İşte o zaman, çaldığını anladım!”

“İsmi neydi?”

Bayan Farquart birden duraksadı. Yüzünde daha da üçkâğıtçı bir ifadeye büründü. “Onu çok istiyorsun, değil mi?” Dört parmağım diğer elinin avucuna sürttü. Collis, bu bariz işarete gözlerini devirdi. James, usulca Collis’in ayağına bastı ve kadına gülümsedi.

“Verdiğimiz rahatsızlığın karşılığını elbette vereceğim.”

“İsmi Watts’tı.” Çaresizce hatırlamaya çalışırken yüzündeki korkulu şaşkınlıkla duraksadı. “Penelope mi?”

“Bana mı soruyorsunuz?”

“Watts, evet. Penelope Watts. Diğer herife de bunu söyledim.”

James donakaldı. “Diğer herif de kim?”

Kadın omzunu silkti. “Bu sabah tekrar buraya gelen herif.”

“İsmi aldınız mı?”

“Söylemedi.”

“Adamı tarif edebilir misiniz?”

Kadın, bu ısrarlı ses tonu karşısında şaşırıldı. “Herif işte. Topallıyordu.”

Faydasız. James, kendi tedirginliğiyle mücadele etti. “Yani kırmızı saçlı, isminden emin olmadığınız, Penelope Watts’ın burada kalan hemcinsinden kırk pound çaldığını

ve sonra sana tüm parayı ödediğini söylüyorsunuz. Bunun üzerine mi onu kovdunuz?”

Bayan Farquart gözlerini kaçırdı ve kafasını salladı.

“Evet. Hepsi bu kadar. Beş gün önce.”

“Sonra nereye gitmiş olabilir, bir fikriniz var mı?”

‘Karşılığını alma’ şansının uçup gittiğini açıkça gören kadın kesin bir şekilde omzunu silkti. “Bir iş bulduğunu söyledi.”

“Çalışan bir hırsız mı?” diye sordu Collis. “Ne kadar tuhaf!”

James, Collis’in ayağına daha sert bir şekilde bastı ve pansiyon sahibesine kafasını salladı. “Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim, madam.”

Arkasını döndü ve onu takip eden Collis’le birlikte uzun adımlarla yürüdü. Nemli havada Thames Nehri ve is kokusu olmalıydı ama James derin bir nefes aldı, bu küf kokulu evden sonra ciğerlerinin temizlenmeye ihtiyacı vardı.

Collis ellerini ovuşturdu. “Öff. Lahanaya aylarca dokunamayacağım! Yine de yararlı şeyler öğrendik. Watts’a çok yaklaştık.” James sert bir ifadeyle ona dönünce yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Ona dair hiçbir iz yok. Elinde kırk pound var. Eğer ilgisini çekiyorsa tüm Amerika’yı gezebilecek kadar parası var. Beş parası olmayan kırmızı saçlı bir kadını bulabilirdik. Parası olan bir kadını bulmak ise çok daha zor...” James ikisini bekleyen faytona atladı. “Araştırmamız, imkânlarımızın ötesine geçti.”

Collis de onun ardından atladı. “Emin misin? Eğer babası onu buraya gönderdiyse Londra’da kalmaz mıydı?”

James, bu fikri düşünüyormuş gibi kafasını kaldırdı.

“Evet. Ama kendimizi Londra ile sınırlandırsak bile onun izini sürmek uzun ve zahmetli bir iş olacak.” İçini çekti ve minderlere yaslandı. “Beş gün. Sadece beş günle kaçırdık onu.”

Bölüm Yirmi

Araba parkın yanından geçerken Collis birden doğruldu. “Baksana, Phillip orada.”

James, yarı açık gölgeğin altından bakmak için eğildi ve kaptaki dondurmasını hızla yiyip bitiren Robbie’yle beraber yürüyen Phillip’i gördü. Phillip, Robbie’ye baktı ve kahkaha attı, mendilini çıkarmak için durdu ve çocuğun en çok ihtiyacı olan şeyi yapıp yüzünü sildi.

Collis öne eğildi. “James, bence Phillip’i derhal Bayan Blythe’a götürmeliyiz.”

“Ne demek istiyorsun?” James, Phillip ve Robbie’yi izlemeye devam etti. Çocuk, öğretmeninin yanında James’in yanında olduğundan kesinlikle daha mutlu ve rahat görünüyordu.

“Öğretmenden çok dadı gibi davranıyor. Senin öğretmenin hiç çeneni sildi mi?”

Collis, şoförün durmasını söylemek üzere camdan sarktığı için James’in buna cevap verme fırsatı olmadı. Uşak aşağı atlayana kadar Collis kapıyı açtı ve yolun ortasına yürüdü.

“Phillip! Rob!”

Collis’in feryadı, güvercin sürüsünü dağıtarak ve insanla-

rın sinirli bir şekilde bakmasına neden olarak park boyunca yankılandı. James, bir elini yüzüne götürerek güneşten korudu ve püsküllü koltuğa gömüldü. Faytonun görünmezliği buraya kadardı.

İlk olarak Robbie geldi ve yapış yapış elleriyle arabaya tırmandı. Heyecanlı gözlerini James'e çevirdi. "Bizi aramaya mı geldiniz? Nereye gidiyoruz?" O eski öfkesini hatırlamıyor gibiydi. James en azından bunun için kendini iyi hissetti çünkü Phillip sessizce arabaya bindiğinde, James'e attığı bakışla bir şişe şampanya soğuyabilirdi.

Collis sırtıttı. "Bugünlük bu kadar iş yeter, James. Rob'u Clara'ya götürmek istiyorum. Kahvaltıda onu soruyordu, günlerdir görüşmediğinizden şikâyetçi." James'e pis pis sırtıttı. "Sen de Phillip'le ilgili planlarımızı ona anlatabilirsin."

James, Collis'e sert bir bakış attı ama kabul etti. Robbie, Clara'yı, James'in kız kardeşi Agatha kadar çok seviyordu. İki kadın da Mavi Gözlü Eşkırı'nın -Collis ona bu ismi takmıştı- elindeki hamur gibiydi. James de Clara'ya düşküncü, bu yüzden Robbie'ye anaç bir arkadaşlık imkânı sağlamamak için hiçbir neden yoktu, özellikle de Collis'in, şu manastır şakalarından sonra.

Ne yazık ki bu, Collis ve Robbie arabadan aşağı atladıkları sonra James ve Phillip'in rahatsız edici bir sessizlik içerisinde baş başa kalmasına neden oldu.

Arabanın kapısını kapadıklarında Phillipa, Robbie'nin sesini duydu. "Dalton Amcanla evlendiye ona Clara Hala demen gerekmiyordu mu?"

Collis'in kahkahasını duydu. "Aman ha, sakın! Benden daha genç ve iki kat daha güzelse öyle denmez! Eğer hala demeye çalışsaydım bana kesinlikle tokat atardı..."

Araba hareket edince, parke taşındaki tekerleklerin tıktırması dışarıda olup biten her şeyi bastırdı. Arabanın içi şimdi daha dar ve samimi gibiydi.

Phillipa rahatsız bir şekilde kıpırdadı. James'le öğlen aralarında geçen sorunları tamamen çözümsüz bir şekilde bırakmışlardı. Hiçbir şey söylenmemiş gibi mi davranacaktı?

İşin doğrusu, James'in onu kovması gerekiyordu. Phillipa, sadece uyduruk bir hizmetliydi. Fakat eğer özür dilemesi gerekiyorsa, her ne kadar burada kalması gerekse de özrünün boğazına takılıp onu boğmayacağından emin değildi.

En sonunda, sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Benim hakkımdaki planlarınız derken Bay Tremayne ne demek istedi?"

James şapkasıyla oynayarak öne eğildi. "Bak Phillip, yanlış anlama ama..."

Panik, bıçak gibi Phillipa'nın içine saplandı. "Özür dilerim," deyiverdi, kendi de şaşırmıştı. "Çok ileri gittim. Bir daha yapmayacağım."

James gözlerini kırptırdı. "Harika o zaman. Teşekkür ederim." James elindeki şapkasına baktı ve kenarından tutup döndürdü. "Sanırım içinin niye sıkıldığını biliyorum... Ya da en azından sana iyi gelecek bir şeyler biliyorum."

Phillipa hiç kıpırdamadan oturuyordu. James bilmiyordu, Phillipa bundan emindi. Ama ne hakkında konuşuyordu bu adam?

James hızla kafasını salladı. "Şimdi anlatacağım, anlatacayım mı?"

Phillipa kafasını eğdi, çok şaşırmıştı. "Lütfen anlatın."

"Erkekler belli bir yaşa geldiğinde, bazı ihtiyaçları doğar... Yani, akli kolayca çelinebilir ve... Yerinde duramaz. Anladın, değil mi?"

Phillipa kafasını salladı, kafası çok karışmıştı.

“Evet. Özellikle bir beyefendi olarak bu adamın bir leydiye doğrudan gitmesi de uygun olmaz, değil mi?”

Phillipa, olası iki cevabı düşünerek yavaşça kafasını iki yana salladı.

“Şimdi tamamen farklı bir şeye ihtiyaç doğar... Neyse. Collis’le ben seni şüpheli kadınların olduğu bir baloya götürüyoruz. Eğer senin için de uygunsa.”

Aklı karmaşıklık ve şaşkınlıktan hiçbir şey düşünemez hale gelmiş olmasına rağmen Phillipa kendini, otomatik bir şekilde kafa sallarken buldu.

James oldukça rahatlamış görünüyordu. “İyi. Birbirimizi anladığımız için mutluyum.” Minderlere yaslandı, görünüşe göre kendinden oldukça memnundu. “Yarın akşam gidiyoruz.”

Phillipa, James’in ne saçmalıklar peşinde olduğunu sormak için ağzını açmıştı ki birden durdu. *Şüpheli kadın mı?* Fahişe ve metres gibi mi yani? Nefes aldı ve tam açıklama yapmasını istemek için parmağını kaldırmıştı ki birden cevabı buldu.

İhtiyaçlar mı? James, Phillip’in bir *fahişeye* ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu?

“James?”

James, meraklı gözlerle ona baktı ama Phillipa ne diyeceğini bilmiyordu. Phillip’in bunu istemediğini mi söyleyecekti? Genç adamlar böyle mi yapardı? Her nedense bundan şüpheliydi.

“Evet, Flip?”

“Belki de bana söy...” Phillipa ellerini dizine koydu ve kafasını eğip parmaklarına baktı, çok utanmıştı. “Şüpheli

kadınların balosuna katılmak tam olarak ne anlama geliyor?" Tanrım, aklında canlanan şey, tamamen çıplak birinin oynadığı halk dansına benziyordu.

"Merak ediyorsan, kostüm giymene gerek yok. Kadınların çoğu tuhaf kıyafetler giyiyor, tanınmak istemeyen kişiler de maske takabiliyor. Eğer istersen, eminim Button senin için bir şeyler bulabilir." James şapkasını koltuğa koydu ve kollarını kaldırıp gerindi. "Bayan Blythe, Londra'daki en ünlü evlerden birini işletiyor. Merdiven altı işlerden uzak duruyor. Onun kadınları sağlıklı ve istekli çünkü diğer birçok kadından daha fazla para alıyorlar."

Phillipa kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun... Yani adamlar onlara para mı veriyor?"

"Hayır, doğrudan değil. Bayan Blythe'in sistemi çok zekice. Baloya girmek için bir ücret ödüyorsun ki ben bunu seve seve senin adına ödeyeceğim. Sonra, içerideki her şeyden, yiyecek, içecek, armağanlar, istediğin gibi yararlanabiliyorsun." James, yüreklendirici bir şekilde gülümsedi. "Korkmana gerek yok, Flip. Çok samimi ve rahat bir yer. İnsanların fantezilerini gerçekleştirebildikleri bir yer denilebilir."

Fanteziler. Phillipa, James'in ona birkaç gece önce anlattığı fantezisini hatırladı. Harika hayali... Harem dansöz. Sonra, birden aklına Bedevi dansöz geldi. Dansözün şehveti... Gücü...

"Kadının gücü, tenindedir. Erkeği, oyuncağı edene kadar etrafında döndürebilir."

Phillipa hareketsizce oturuyordu, sonra içine kin dolu bir heyecan doldu. Bunca zaman babasına nasıl yardım edeceğini, James'in planlarını nasıl öğreneceğini düşünmüştü. Ama artık çözümü biliyordu.

James, uyanık olduğu her an o küçük defteri yanında taşıyordu ama uyurken saklıyordu. Bir adam ne zaman hem uyanık hem de çıplak olurdu?

James, silahı kendi elleriyle Phillipa'ya vermişti. Şimdi ihtiyacı olan tek şey, kostümdü.

Button, Phillipa'nın etkileyici bir uşak tarafından yerleştirildiği Sör Raines'in evinin salonuna girdi. Küçük uşak bir süre, eli havada öylece durdu.

"Phillipa! Canım, çok şık görünüyorsun! Kendi annen bile seni tanıyamazdı." Parmağıyla havada daire çizdi. "Bir dön bakayım."

Phillipa, itaatkâr bir şekilde döndü. Tekrar ona döndüğünde, Button'ın gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltı vardı.

"Şunu söylemeliyim ki şu ana kadar yaptığım en iyi iş olabilirsin, canım. Ne kadar güzel! Göz yanıltıcı mükemmel kesim, boyunu daha uzun gösteren özel kumaşlar, ah ve beni deli eden şu yeleğinin önü!" Ellerini Phillipa'nın beline koydu ve hızlıca kafasını salladı. "Evet, ben kesinlikle bir dahiyim."

İçindeki gerginliğe rağmen Phillipa, biraz gülümsemeden edemedi. Sonra tekrar ciddileşti. "Button, yardımına ihtiyacım var, bir kostüm istiyorum. James ve Bay Tremayne, şüpheli kadınlar balosunun destekçisi oldular."

"Ah, Zarif Çılgınlık! Ne kadar hoş!" Button gülümsedi ve ellerini ovuşturdu. "Şimdi seni hangi kılığa sokacağız? Gözüm gibi baktığım bir top kırmızı ipek var, harika bir İspanyol matador pelerini olabilir..."

“Hayır, Button,” dedi Button’un ellerini tutarak. “*Kadın kostümü.*”

Button’ın gözleri büyüdü. “Ama neden? Seni adam etmek için o kadar uğraştık.”

Tanrım, herkes onu adam etmeye çalışıyordu. Bu durum artık, Phillipa’nın kadınlığına duyduğu güvene zarar vermeye başlıyordu. Phillipa kafasını iki yana salladı.

“Sadece bir gece için kadın olmam gerekiyor.”

Button’ın muzip yüzünde bir şüphe belirdi. Phillipa kafasını çevirdi. Bu küçük, kibar adama yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka çare yoktu. Tekrar yüzünü döndü ve utangaç genç kız duruşu yapmak için elinden geleni yaptı. Pantolon ve çizmelerle bunu yapmak kolay olmadı.

“Sadece... Pekâlâ, James’ten hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?” Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. *Babanı hatırla.* Derin bir nefes alarak Button’a döndü. “James’le kadın olarak buluşmak istiyorum... Sadece bir defa... Öğrenmem gerekiyor... Şey...” *Hadi! Yalan söyle!* “Onu seviyorum,” dedi aceleyle. “Onun da beni sevmesi mümkün mü, bunu öğrenmem gerekiyor.”

Nefes nefese yaptığı konuşma, onu daha ikna edici hale getirmişe benziyordu çünkü Button’ın gözlerindeki şüphe gitmiş, onun yerine halinden memnun bir ışıltı gelmişti. “Canım benim, senin adına çok sevindim! Sana âşık olur olmaz onun adına da sevineceğim! O da seni sevecek.” Göz kırptı. “Bu konularda hiç yanılmam.” Bir anda Button’ın yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti sonra. “Yalnız, eğer bu özel baloda ona yaklaşırsan senin şey olduğunu düşünecek...”

“Kötü kadın mı? Evet.”

Bu sözlerinin ardından gelen kızarıklığını saklamaya gerek yoktu. Büyük ihtimalle, şimdiye kadar sahip olduğu saygınlığın tüm izlerini yok ediyordu.

“Evet, ödenecek bir bedel var ama benim niyetim için buna değer.”

Hiç olmazsa bu tamamen gerçkti.

“Pekâlâ. Eğer eminsen öyle olsun.”

Phillipa kafasını salladı. Button neşeyle ellerini şaklattı. “Güzel. Şimdi seni ne yapacağız? Yunan Tanrıçası mı? Mısır kraliçesi mi?”

“Hayır,” dedi Phillipa kesin bir sesle. “James’in harem dansözü olacağım.”

Ertesi akşam Bayan Blythe’in ‘evinin’ salonu, gökkuşağı gibi rengârenk ipekli kumaşlarla süslenmişti. Kumaş, kolon ve kornişlerden sarkıtılmıştı, böylece büyük kalabalığın arasında sahte mahremiyet odaları ortaya çıkmıştı. Beyaz Hindistan güvercinleri, yukarı balkondan aşağı balkona özgürce uçuşuyordu ama James, uyuşturucu maddelerle dolu pipolardan çıkıp birleşen duman, gecenin sonunda kuşlardan birinin yere düşmesine sebep olacak mı olmayacak mı, diye düşünmeden edemiyordu.

James, çoktan yere düşmüş birkaç misafirin olduğunu yere baktı, bazıları yere uzanmış kıkırdıyor, bazılarıysa duruvara dayanmış duruyor veya bir köşede uyuyordu. Mümkün olan her yere bol miktarda uyuşturucu, yiyecek ve şarap dökülmüştü. Bu yetmezmiş gibi bir de uzun süre öylece ayakta duran misafirlerin yanına en sonunda maskeli ve yarı çıplak genç kadınlar, veya genç erkekler, yaklaşıyor ve bir şeye ihtiyacı varsa yardım edebileceğini söylüyordu.

Fakat tüm bunların üstünde bu günah evinde hüküm süren şey, seksti. Parayla seks, takas yoluyla seks, ücretsiz seks... James daha genç ve vahşi günlerinde olsaydı, bu çılgınlığın her dakikasına bayılırdı.

Phillip'in iyi vakit geçiriyor olmasını umdu.

İçinde saatli bir bomba gibi büyüyen panik hissi yüzünden boğulacak gibi hissediyordu. Liverpool'un verdiği on günün altısı geçmişti ve James ne kırmızı saçlı kadını, ne kod anahtarını ne de Lavinia'nın aleyhine herhangi bir delil bulabilmişti.

Burada olmamalıydı. Olması gereken yer...

Deneyecek başka bir şey ve düşünebileceği hiçbir şey kalmamıştı, günlerdir kafa patlatıyordu.

Bir tepsi dolusu lokumla ona doğru gelen hizmetçi kızı gören James, ondan kaçmak için ipek şeridin arkasına sıvıştı. En azından bu seferki erkek değildi. Belli ki biri onun yalnızlığına dikkat etmiş ve henüz doğru cinsiyetle karşılaşmadığına karar vermişti. Genç adamın peşinden ayrılması yarım saat sürmüştü.

Kız elinde tepsiyle geçti ve James bir adım atarak saklandığı yerden çıktı. Bu sonuncuydu. Belki de Phillip'i alıp eve gitme...

Bir turkuaz ipek şeridi gözünün önünde dalgalandı. Kafasını çevirdiğinde, bir an için gözüne incecik örtüler ve altın filigran ilişti. Gözlerini kırıştırdı ve kafasını salladı. Minik zillerin sesini mi duymuştu? Duman onu da etkiliyor olmalıydı. Hani eğer bilmese, rüyasında gördüğü dansözün gözünün önünde canlandığını düşünecekti.

Sonra, Viking boynuzu takmış büyük burunlu canavar yana çekildi ve James onu tekrar gördü. Balo salonunun

ortasındaki avizenin tam altında duruyordu. Şeffaf kostümünün ardından gelen ışıkla iyice belirginleşiyordu. İnce vücudunu merak uyandırıcı bir şekilde saran ve etkileyici göbeğini gösteren altın kemerinden sarkan ipek örtüler dışında üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu.

Bir an için kafasını James'e çevirdi ve James, yüzünün alt tarafı gibi saçlarının da bir örtüyle kapatıldığını gördü. Fakat uzun, beyaz kollarıyla, bacakları çıplaktı.

James ve kadının arasındaki kalabalık, med cezir gibi kabarıyordu. James ortadaki avizenin altına ulaşana kadar insanları sertçe iterek ve sürekli özür dileyerek yürüdü.

Kadın yoktu.

Onu tekrar bulana kadar salonun içinde koşmak istedi ama kendini durdurdu. Büyük ihtimalle bir adamın değerli metresiydi... Yabancı birinin izinsiz girmesini hoş karşılamayacak bir adamın özel bölgesi.

Ayrıca metres, James'in istediği son şeydi. Kadın yoksa dikkat dağınıklığı da olmazdı...

Sonra dansöz tekrar ortaya çıktı. İşte tekrar oradaydı, James'e bakıyordu ve aralarında yirmi adım bile yoktu. Doğrudan James'e bakıyordu, gözleri siyahtı ve örtüsünün ardından bile büyüleyiciydi. James'in ağzı kupkuru oldu.

Kadın, ona doğru zarif bir adım attı, sonra bir adım daha. Kalçalarının her sallanışıyla, düşük bel kemerinden sarkan örtüler ayrılıyordu ve bir an için büyüleyici baldırı, dizleri ve kalçası görünüyordu.

Kadın yaklaştıkça James, siyah gözlerine egzotik bir biçimde sürme sürüldüğünü, kalın siyah kirpiklerini ve solgun yanaklarındaki is lekelerini gördü. Daha da yakına geldikçe kadın kafasını utangaç bir şekilde aşağı eğdi ve en sonunda James'e bir kol boyu mesafede durdu.

Sonra meydan okurcasına kafasını kaldırdı ve büyüleyici bakışlarının etkisiyle James'in nefesi kesildi. Gözleri, üzerine giydiği mavi-yeşil ipekle aynı renk gibi görünüyordu ama bu mümkün değildi, değil mi?

Bakışları, dudaklarından başlayıp okşayarak dizlerine inen ve tekrar yukarı çıkan bir el gibi James'in üzerinde dolaşıyordu. Kadın o simsiyah kaşlarını, muzip bir onaylama ifadesiyle yukarı kaldırdı.

Sonuç şaşırtıcıydı, artan arzusunun gücü James'i sersemletmişti. Vücudu karıncalandı ve pantolonu sıkmaya başladı.

James gözünü dikmiş açık açık onu izlerken, kadın neredeyse gözden kayboluyordu. Sanki ipek ve baharat kokusundan oluşan bir buluta dönüşüp ondan uzaklaşmıştı. James, zilleri bir kez daha duydu.

Kahretsin, onunla konuşması gerekiyordu, elini tutması, ismini öğrenmesi gerekiyordu.

Kadın, kedi gibi giderken birden durdu ve kafasını çevirdi. Omuzlarının üstünden uzun uzun James'e baktı, sonra karartılmış gözlerinden birini yavaşça ve davetkâr bir şekilde kırptı. *Takip et*, diye emrediyordu bu bakış.

James, takip etti.

Bölüm Yirmi Bir

Gizemli kadın James'i kalabalığın arasından geçirdi ve teras kapılarından dışarı çıkardı. Bahçeye açılan çift kanatlı kapıların hepsi, balo salonundaki dumanlı, boğucu havayı tazelemek için açık bırakılmıştı. Fakat şaşırtıcı bir şekilde, kapıların dışında birkaç kişi vardı.

James, Blythe'ın bu hedonistik etkinliğinde saklanmaya gerek olmadığını sanmıştı. Gizlice veya başka türlü buradan kaçma konusunda bir kural yoktu. James ve hayalindeki büyüleyici kadın, neredeyse bahçeye gelmişlerdi.

Kadın, taş teras ve bahçeye inen yol boyunca neşeyle dans etti. James, onu kaybetmemek için hızlı adımlarla ilerlemek zorundaydı. Kadın gezinirken bazı geceler açan çiçeğe dokunmak için uzun, narin kolunu uzattı. Beyaz elleri sanki geceyi okşuyor gibiydi.

Bunun karşılığında, hafif hafif esen akşam rüzgârı da örtüleri vücudundan havalandırarak kadını okşuyordu. James, birçok avlunun yürüyüş yolunu saran uzun sarmaşık dalları arasındaki patika boyunca kadının egzotik kokusunu takip ettikçe kaybolmakta vücudunu bir anlık da olsa gördü.

Sonra kadın, gümüş renkli büyük kapının ardında kay-

boldu. James onu takip etti ve mehtaplı alanda buldu. Belli ki burası, Blythe'in 'zevk' bahçesinin tam ortasıydı.

Şehvetli heykeller, alanın etrafındaki çardakları ve kuytu bölgeleri süslüyordu ama James, onlara sadece şöyle bir bakış atmakla yetindi. Zar zor odaklanan beyninin şu anda kaldırabileceği tek şey, önünde dans eden egzotik sanat eseri idi.

Balonun gürültülü ve ahlaksız eğlencelerinden uzakta James, kadının ahenkle çalan zilleri ile birlikte bir şeyler mırıldandığını fark etti. Kadın bahçenin ortasında duran fiskiye'nin etrafında dans etti ve enfes, esnek hareketlerle James'in tarafına geri geldi.

Mırıldandığı melodi tuhaf ve kendi kadar egzotikti fakat kıvrak hareketleriyle harika bir şekilde uyumluydu. Dans etmek için James'in önüne geldiğinde bu hareketler daha da abartılı hale geldi. James bir adım öne gitti. Kadın, omuzlarının üzerinden azarlayıcı bir bakış atarak geri çekildi. James ona elini uzattı.

"Dur, lütfen. Ben..."

Kadın, fiskiye'nin öteki tarafına geçerek James'ten kaçtı. James, kadının kısık sesle mırıldandığı rahatsız edici melodiyi duyabiliyordu ama artık onu göremiyordu.

James yenilmiş bir halde kafasını salladı ve çaresizce güldü. "Tamam. Sen kazandın. Kıpırdamayacağım."

Kadın, saklandığı yerden hemen çıktı ve döne döne tekrar James'in önüne geldi. Bir an için gördüğü yumuşak, beyaz kalça yüzünden nefesi kesilen James, kıpırdamadan durmak konusunda sıkıntı yaşamıyordu. Kadın örtünün altına gerçekten de hiçbir şey giymemişti. Tanrım, böyle bir güzelliğin karşısında James'in yapabildiği tek şey yutkunmaktı.

Şu zilleri neresinde taşıyordu?

Kadınsa çöl çadırlarını ve güneşin aydınlattığı kumları hatırlatan o melodiyi mırıldanmaya devam ederek önünde dans etti. Bir kadında daha önce görmediği figürler sergiliyordu, gergin göbeği büyüleyici hareketlerle kıvrılıyordu. Bu hareketler James'e, ateşli bir cinsel ilişkiyi ve esrarlı, kadınsı bir gizemi hatırlatıyordu.

Melodi James'in vücuduna sızıyor gibiydi, sonra hızlı kalp atışları mükemmel bir tempo tutturdu. James, daha önce hiç böyle sertleştiğini hatırlamıyordu, acı dolu bir arzu içindeydi. Ona dokunmak, onu tatmak, ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Sonra kadın, ilk örtüyü çıkardı.

Phillipa, göğsünün ve omuzlarının etrafındaki ilk örtüyü açarken nefesini tuttu. Örtüyü havaya fırlattı ve altında dönmeye başladı, bir yandan da James'in sessizlik içinde yere doğru süzülen ipek kumaşa bakışını izliyordu.

Bakışları çimlerin üzerindeki örtüye takılan James'in yüz ifadesi çok komikti. Phillipa bu kadar çok korkuyor olmasaydı, kahkaha atabilirdi. Evet, James'in dikkatini kesinlikle çekmişti!

Phillipa kalçalarını hafifçe titretmeye başladığında üzerindeki ziller ahenkli bir ses çıkardı. James'in bakışları tekrar ona döndü. Gözleri, ay ışığında siyah görünüyordu. Kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çenesini sıkırmıştı.

James'in arzusu ikisinin arasında, havada asılı duruyordu. Phillipa, James'in şahin bakışlarına karşılık olarak kendi arzusunun da arttığını hissetti. Bu arzusuna karşı koydu. Bu geceki amacı bu *değildi*.

Fakat yine de James'in üstünde çok fazla kıyafet vardı.

Phillipa, temposunu iyice artırarak tekrar şarkı söylemeye başladı. James'in karşılık vermesine fırsat vermeyen Phillipa döne döne, onu öpebilecek kadar yakına geldi ama sonra, kravatını hızlıca çekti ve dans ederek tekrar uzaklaştı.

James atıktı, Phillipa kravatı ona vermek zorunda kaldı. Elleri, karmaşık düğümü çözmek için hemen kravatına gitti. Phillipa uzakta dans ederken James, onun çıkardığı örtünün yanına serilsin diye bembeyaz kumaş parçasını fırlattı.

James sonra arzulu bir meydan okumayla Phillipa'ya baktı. Phillipa sallana sallana yaklaştı ve elini uzattı. Sonra birden tereddüt etti. James şimdiye kadar ona hiç dokunmamıştı, arzulu gözlerle ona bakmaktan öteye gitmemişti. Phillipa, bu ilk dokunuşa izin vermeyi pek istemiyordu. Bunu bilmesine rağmen, hâlâ bir yanıyla James'in ellerini vücudunda hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

James de elini yavaşça ona doğru kaldırdı, sanki o da bu ilk fiziksel ana ayrı bir önem veriyor gibiydi.

Phillipa, ince parmaklarını James'in güçlü parmaklarına geçirdi. James'in eli sıcak, sert, pürüzlüydü ve yer yer nasır tutmuştu ama sanki ani bir hareketiyle onu ürkütüp kaçırmaktan korkar gibi Phillipa'nın elini yavaş yavaş tutmasına izin veriyordu. Ancak Phillipa kendi tedirginliğini düşününce onu en çok etkileyen şey, James'in elinin kendi avucunda hafifçe titriyor oluşuydu.

O da Phillipa gibi fazlasıyla heyecanlıydı. Phillipa, şu anda onun elini tutuyordu. James'in arzularının tek sebebi oydu ve onun tek yaptığı şey, bu sessiz, egzotik anlarda onun için dans etmektir.

James'in elini yavaşça boğazına götürdü ve parmaklarının

hâlâ örtülü olan göğüslerinin arasından geçip dans etmek-
ten terlemiş karnına, oradan da göbeğinin hemen üstündeki
altın kemerine yavaşça ve şehvetle kaymasına izin verdi.

Phillipa, başındaki örtünün hareketlenmesine neden
olan James'in haşın nefesini yüzünde hissediyordu. James
örtüyü düzeltmek için elini yarıya kadar kaldırmıştı ki Phil-
lipa'nın geriye doğru yaptığı ufacık bir hareketle durdu.
Phillipa bakışlarını James'e çevirdi. Onları ayıran örtüyü
rağmen James'in yüzü sert ve kararlıydı. O kadar yakınlardı
ki yalnızca bir adımla ağızları birbirine...

Amacını hatırla.

Phillipa kafasını eğmeden, James'in istekli parmakları-
nı, kemerinden sarkan örtülerden birine yavaşça sardı. Ona
doğru eğildi. James'in dudakları beklentiyle aralandı. Phil-
lipa, James'in örtüdeki elini kapattı sonra da adamın sıkıca
tutan parmakları arasında uçuşan örtüyü arkasında bırakıp
bir kez daha dans ederek uzaklaştı.

James'in üzerindeki diğer bir kıyafeti çıkarması bu sefer
bir dakikadan daha az sürdü. Pardösüsü, kravatının yanına
gitmek için karanlık boyunca havada süzülüp yere düştü.
Phillipa, onu ödüllendirmek için hızlı bir dönüş yaptı ve
ipek kumaşların, vücudunu ortaya çıkarmak için kaydığını
hissetti.

Ay ışığı altında gömleksiz ve yalın ayak kalana kadar Ja-
mes'le bu soyunma oyununu oynadı. Kendisi de neredeyse
çıplak sayılırdı. Üzerini kapatan yalnızca iki örtü kalmıştı,
biri önünden biri arkasından sarkıyordu. Göğüslerini Ja-
mes'in arzulu gözlerinden saklayan tek şey, tek bir omzunu
saran ve neredeyse şeffaf olan mavi-yeşil bir parçaydı.

Ve şimdi sıra Phillipa'ya gelmişti.

Bölüm Yirmi İki

Nefesi kesilen ve hareketsiz kalan Phillipa ve James, aralarında en fazla bir adım mesafeyle ay ışığının altında duruyorlardı. Phillipa, James'in vücudunun sıcaklığını neredeyse kendi teninde hissedebiliyordu. James o kadar yapılı, o kadar yakışıklı, o kadar sertti ki... Phillipa'nın bakışları, adamın geniş göğsüne, engabeli karnına ve kabarık pantolonuna değerek vücudunda gezindi.

Bu sefer pantolonundaki o şeye ne yapacağını biliyordu. Button, elinden geldiğince dikkatli olarak ona anlatmıştı. Phillipa, James'le sevişme niyetinde olmadığını, onu yalnızca şehvetten kendinden geçirmek istediğini söylemeye cesaret edememişti.

Şu ana kadar bu, iyi bir fikir gibi gelmişti.

James o kadar erkeksi ve arzuluydu ki ona bakan Phillipa şu anda kendini daha kadınsı ve arzulu hissediyordu. Asıl amacı, James'in vücudundaki kasların arasında kaybolmaya başlamıştı. James harika bir erkekti ve Phillipa onu arzuluyordu.

James sıcak elleriyle onu belinden tutup yere yatırmak için uzandığında Phillipa, James'in gerçekten de ne kadar aç olduğunu anladı.

James, Phillipa'nın vücudunu altına aldı, dizini onun dizlerinin arasına bastırdı. James'in kollarının arasında kalan Phillipa, onun dudaklarını boynunda, omzunda, göğüslerinde hissediyordu...

James, Phillipa'nın göğüslerini kapatmak için bedenine sardığı örtüyü arzulu, sert elleriyle çekti. Vücutuyla Phillipa'yı tamamen sahiplenmişti. Ağzı... James, sanki bir yemekmiş gibi Phillipa'nın vücudunda dudaklarını, dilini ve dişlerini gezdiriyordu.

James'in ağzı, göğüs ucuna geldi.

Tanrım.

Ateşli, ıslak, acı verici.

Phillipa, James'in arzusu ve kendi arzusu ile aklını kaçırmamak için mücadele etti. James düşünme yeteneğini kaybettiği anda onu araştırmalıydı, bunu unutmaması gerekiyordu...

James'in elleri, ipek örtünün üzerinden Phillipa'nın merkez noktasını arayarak kalçalarının arasından kaydı. Parmakları, ıslaklığını bulduğunda Phillipa hiçbir şey düşünmez oldu. James, ipeği Phillipa'nın ıslaklığına bastırdı ve yumuşak fakat sürekli dokunuşlarla onu harekete geçirdi.

Phillipa, kollarını James'in kaslı omuzlarına dolayarak ve tırnaklarını kaslarına geçirerek düşüncesizce ona sarıldı. Kafası arkaya düştü. Hiçbir şey umurunda değildi. Aklında yalnızca bu mantıksız ve muhteşem zevk vardı.

Lütfen, durmasına izin verme. Her şeyi yaparım...

Phillipa'nın içine, kendi düşünceleri yüzünden duyduğu soğuk bir utanç hissi doldu. Babasının katili ile çimlerde yuvarlanarak ne yaptığını sanıyordu? Elleriyle omuzlarını itmeye çalışarak James'in altında çırpındı. Onu geriye itti...

Ama James'in parmakları ipek örtüyü de aşarak iyice derinine girdi.

Yumuşak, dayanması zor bir *mutluluk*.

Phillipa ellerini, James'in omuzlarında hareketsiz tuttu sonra tekrar sıkı. James'i kendine çekti ve James ona tekrar saldırırken tırnaklarını adamın tenine batırdı.

Nefes alamıyordu...

Düşünemiyordu...

Bunu yapamazdı...

Darmadağınık olan arzularından kalan son parçaları bir araya getirerek, James'i çimenlerin üzerine itti. James'in şaşkın sesi, Phillipa'nın kaçmak için verdiği büyük çabanın içinde kayboldu.

"Ne... Bekle, geri dön!"

James'in kısık sesle yaptığı bu şaşkın haykırış, Phillipa göğüsleri açık ve cesareti kırılmış bir şekilde oradan kaçarken onu takip etti. Phillipa meşe ağacının altındaki karanlığa daldı. James'i ve onun günahkâr, nefes kesici cazibesini ardında bırakarak koştu.

James balo salonuna geri dönerken uzun yoldan gelmişti çünkü ereksiyonu bir türlü geçmemişti, Collis'i üstü başı dağılmış, keyifli ve yorgun bir şekilde, açık kapıların yanında onu beklerken buldu.

"Çimlere yattın, değil mi?" Collis, James'in saçlarını işaret etmek için uyukulu bir şekilde bardağını salladı. "Hâlâ birkaç tanesi kafanda."

James, öfkeyle kızardı. O zaman bir acı hissetmemesine rağmen, çimlerde yuvarlanmaktan omzu çok fena ağrıyor-

du. “Şekerleme kadar rahatlatıcı bir şey yok, maalesef. Kadını gördün mü, turkuaz örtüler içindeki harem dansözünü?”

Collis üzümlere kafasını iki yana salladı. “En son bir saat önce onunla birlikte gittiğini gördüm. Eminim harika bir fahişedir.”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı James kararsızlıkla. “Phillip nerede?”

“Biraz önce uşağım geldi... Phillip’in arabaya gidip sızdığını söyledi.” Collis ayakları üzerinde sallandı. “Bu mükemmel bir fikir. Galiba ben de ona katılacağım.”

James, Collis’e ilk defa yumuşak gözlerle baktı. Arkadaşı, yorulmakta haklıydı. Yanına geçip ona destek oldu ve koridorda yürümeye başladılar.

“Hizmetçi üniforması giymiş çekici bir kızla tanıştım.” Collis işaret ve başparmağını kaldırıp birkaç santim araladı. “Küçük bir dantel parçası ve gabardin, hepsi bu kadar.” Alnını ovuşturdu. “Ne yazık ki aklımda olan kişi değildi.”

“Demek öyle Collis, hizmetçi sevdan olduğunu bilmiyordum! Yoksa aklındaki kişi Rose mu?”

Duyduğu nefretten Collis’in beti benzi attı. “Sözünü geri al! O çekilmez bir kız, biliyorsun.” Yalpalayarak James’e doğru yürüdü. “Sözünü derhal geri al...”

Şampanya etrafa saçıldı, Collis de önlerindeki çalılara doğru gitti. James sabırla bekledi çünkü onun da hayatında birçok kere yeşillikleri sulamışlığı olmuştu.

Collis döndüğünde solgundu ama duruşu daha derli topluydu, James’in yaptığı tek şey, sabırla bekleyen arabaya doğru gitmek oldu. Etheridge’in uşağı, tamamen ifadesiz bir yüzle onlara kapıyı açtı. İyi adamdı. İfadesizlik, uşakların işine yarayan bir özellikti.

Collis'i itip kakarak bindirdikten sonra James de arabaya atladı ve bir koltuğa uzanmış olan Flip'i gördü, Collis de diğer koltuğa uzanmış ve horlamaya başlamıştı bile. James kafasını salladı ve dışarıya çıktı.

"Hawkins, bu gece seninle birlikte uyanık kalacağım gibi görünüyor." James, yorgun bir şekilde üstteki koltuğa tırmandı. Hiç olmazsa serin hava, ağrıyan kasığına belki iyi gelirdi. Dansözün bıraktığı etkinin geçmesi için büyük ihtimalle buz gerekecekti.

Kadınlar.

Ne yazık ki elini, tıktırdığı ipek örtüyle oynamak üzere cebine attığında, düşüncelerindeki zehir etkisini kaybetti.

Arabanın içinde uyanık olan Phillipa, taş gibi hareketsiz yatıyor ve Bay Tremayne'nin horultusunu dinliyordu.

Phillipa bahçedeki çardakta Phillip'in kıyafetlerini giydikten sonra arabaya giderken, sarhoş numarası yapıp uyumayı düşünmüştü. Arabacıların çoğu kendilerini kontrol altında tutuyor gibi görünseler de arabalar, bağırان, horlayan ve kusan genç erkeklerle doluydu.

Collis'in de sarhoş olması onun durumunu iyice kolaylaştırmıştı. Bu demek oluyordu ki ne kadar büyük bir eşek olduğunu düşünmesi için eve gidene kadar vakti vardı.

Sersem, şıpsevdi bir *aptaldı*. James'in onu nasıl etkilediğinin farkındaydı ama böyle bir çatışmada galip gelebileceğine inanmakta ısrar ediyordu.

Ondan çok hoşlandın.

Phillipa doğruldu ve şapkasını gözlerine indirdi. Duygularıyla çatışan tutarsız iç sesini dinlemek istemiyordu. Sorununun ne olduğunu çok iyi biliyordu...

Babası için ne planlarsa planlasın, James'e karşı hâlâ zaafı vardı.

Nihayet Ashton Meydanı'na geldiler. Uşağın onu omzunda taşımamasını istemeyen Phillipa, araba Cunningham'ın evinin önünde durduğunda 'uyanmaya' karar verdi. James birkaç teşvik edici kelimeyle Collis'i uğurlarken Phillipa, onun yanında dikiliyordu. Belli ki James, sessizliğini yanlış anlayıp onu sarhoş sanmıştı çünkü oldukça sıcakkanlı bir şekilde eve kadar ona rehberlik etti.

"Denny'ye bizi beklememesini söyledim. Benim odama gel. Sarhoş adamlara iyi gelen gizli ilacımı orada saklıyorum."

"Hayır, ben..."

"İtiraz kabul etmiyorum, Phillip. Yarın ne halde olacağını bilmiyorsun. Yukarı çık bakalım." James gülümsüyordu fakat Phillipa, itiraza tahammül edemeyeceğini görebiliyordu. Phillipa'yı merdivenlerden çıkardı ve yatak odasına götürdü.

Phillipa'nın suçluluk duygusuyla dolu gözleri büyük yatağı gördü, karaktersizliğini gösteren bir sembol gibiydi. *Vatan haini*, diye alay ediyordu yatak onunla, *hâlâ onu arzuluyorsun*.

Evet, istiyordu. Bu yüzden büyük, lüks odanın ortasında hiç kımıldamadan duruyordu; James'le birlikte girmek istediği yatağa bakmayacaktı.

Haliya, Phillipa'nın ayağının hemen yanına buruşuk bir kravat düştü. Phillipa'nın gözleri açıldı fakat James kol düğmelerini kristal çanağa attığında çıkan şingirtide bile kafasını biraz olsun kaldırıp ona bakmadı.

"Kahretsin. Bir tanesi kaybolmuş," diye mırıldandı James. Büyük ihtimalle kendi kendine söyleniyordu ama Phillipa onu duymuştu. Düğmeyi, ondan kaçarken üzerin-

de kalan son örtüye takılı halde bulduğunu söylemeli miydi?

Muhtemelen hayır.

James çizmelerini çıkardı ve yatağın ucuna fırlattı. Phillipa onlara baktı. Sanki birbirlerini kucaklıyor gibi üst üste binmişlerdi. Gözlerini kapadı. Her yerde sevgililer görüyordu.

“Al bakalım,” diyen James, bardağı Phillipa’nın burnunun dibine soktu. Phillipa istemsiz bir şekilde bardağı aldı. Pek de cazip görünmeyen sıvı, bardağın içinde, kendiliğinden dönüyordu. Sanki biri, bir avuç dolusu bahçe pisliğini, yapraklar, böcekler ve diğer şeyleri almış ve bir bardak havuz suyuna dökmüş gibi görünüyordu.

Ayrıca görüldüğünden çok daha kötü kokuyordu. Phillipa, James’e bakarak bardağı aldı ve uzakta tutarak “Hayır,” dedi.

“Hadi, Flip. İçinde baharat var. Zararlı bir şey yok. Bayan Bell’e yaptırdım, arazimdeki kâhya kadın. Beni ayağa kaldırdı. Beni asla zehirlemez.”

James arkasını dönerek sanki Phillipa orada değilmiş gibi gömleğini çıkardı ve kıyafet yığınının üstüne fırlattı. Sonra bir sağa bir sola eğilerek gerindi. Phillipa, tırnaklarının James’in omuzlarında bıraktığı kırmızı izleri görünce yutkundu.

Ve vücudu... Mum ışığında, ay ışığında olduğundan çok daha güzeldi. Çünkü cildi, hayvani bir sağlık ve ateşle parlıyordu. James’in teninde kıpırdayan gölgelerden büyülenen Phillipa, birdenbire düşünmeden ilaçtan büyük bir yudum aldı.

Ve kocaman yatağının tertemiz örtüsüne fıskırtarak hepsini geri tükürdü.

Yanan dilini içeri çekmeye ve yanan gözlerinin arkasından görmeye çalışırken James'in sinirle bir şeyler söylediğini duydu.

"Kahretsin. Denny küplere binecek."

Robbie'nin o çocuksu korkusuna ne kadar da benziyordu bu tavır! Bu kadarı fazlaydı. Phillipa gayriihtiyarî gülmeye başladı. Yorgundu, ne yapacağını bilmiyordu, büyük ihtimalle içindeki şehvet daha sönmemişti. Konuşamayacak duruma gelene kadar güldü ve tuvalet masasının yanına doğru sendeleyip sandalyeye yığıldı. Kafasını, masanın üstüne koyduğu kollarının üstüne doğru eğerek, yorulana dek güldü.

Phillipa sonunda düzgün bir nefes alabildiğinde, odanın oldukça sessiz olduğunu fark etti. Kafasını kaldırıp önündeki aynaya baktığında James'in, kollarını çıplak göğsünde birleştirmiş bir şekilde karyola direklerinden birine yaslandığını gördü.

"Kedi gibi gültüyorsun."

"Kediler gülmez ki."

"Sen de şu ana kadar hiç gülmemiştin. Pek güldüğün söylenemez yani."

Phillipa, hazır alabiliyorken derin bir nefes aldı. "Yatak için özür dilerim. Hiç komik değildi. Her yeri mahvettim."

James omuz silkti. Bunu yaparken göğsü hoş bir şekil aldı. Phillipa, bakışlarını ondan güçlkle alarak gözlerini kırıştırdı. Eğer James bakışlarını yakalasa, onun deli olduğunu düşünürdü.

"Bedelini ödeyeceğim," diyerek, neyle ödeyeceğini bil-mese de ısrar etti Phillipa. Bu güzel kadife kumaş bile, üç aylık maaşından kalan paradan kesinlikle daha pahalı olma-

lıydı. Phillipa pislenmiş yatak örtüsünü görmemek için kafasını eğdi ve aniden ortaya çıkan bir merakla tuvalet masasındaki eşyaları inceledi.

Masada altın bir tarak, düğme kancası ve kenarları kıvrık bir kâğıt parçası vardı, ünlü sanatçı Sör Thorogood'un yaptığı politik bir karikatür gibi görünüyordu. Karikatürü düz çevirmek için ona bir parmağıyla dokundu. Onu destekleyen kurdele ve altın yığınının ayrılarak yana doğru kaydı...

Madalyalar.

En üst düzeydeki kahramanlara verilen iki büyük madalya. Birinin üzerinde Vekilharç Prens'in yüzü parılıyordu. Phillipa gözlerini kırıştırdı. James bir kahraman mıydı?

Parmağını, altın madalyalardan birinin kenarında parmağını gezdirdi. Madalya yerinden bile oynamadı. Phillipa şaşkın gözlerle James'e döndü. "Bu gerçek altın olmalı."

James omuz silkti. "Muhtemelen öyledir. Lanet olası şey bayağı ağır." Ağırlığını hâlâ hissediyormuş gibi göğsünü ovuşturdu.

Phillipa kafasını eğdi ve tuvalet masasının dağınıklığının arasında bir hazine gibi parlayan madalyalara baktı. Eğer James bir İngiliz kahramanıysa, neden babasına karşı kurulan komplonun parçasıydı?

Bir şey vardı... Phillipa'nın anlamadığı bir şey. Bu düşünce aklına yayılmıştı, bilinci onu takip ediyor ancak tutamıyordu. James'e döndü.

"Bunların ne olduğunu açıklayacak mısınız?"

James kafasını çevirdi. Bir eliyle, sanki ağrıyan bir yerini tutuyormuş gibi hâlâ kalbine bastırıyordu. "Kısa bir süre önce Başbakan'ı öldürme planı vardı."

Phillipa hatırladı. Şehre gelmeden birkaç gün önce ger-

çekleşmişti ve herkes olayın detaylarını konuşuyordu. “Bir kadın ateş etti. Bir hanımefendi.”

James’in gözleri karardı. “Evet. Birileri ona öyle yapmasını söylemiş olabilir.” Ellerini beline indirdi ve halıya baktı. Ne yazık ki bu hareketiyle yalnızca, Phillipa’nın dikkati mükemmel göğsünden mükemmel karnına kaydı. Ve aşağıya inen siyah kıllara...

“Lord Liverpool’u kenara çekecek kadar yakındaydım ve...” Omzunun yanından çenesini altına doğru gelen yara izini gösterdi.

“*Vuruldun mu?*” Phillipa’nın ağzı açık kaldı. “O *sen* miydin?”

James, Phillipa’ya uyarıcı bir bakış attı. “Abartma, Flip. O kadar büyük bir şey yapmadım. Prens madalya vermeyi seviyor, hepsi bu ve...”

“Sen ulusal bir kahramansın.”

Phillipa, gülümsemesini gizlemek için masaya döndü. Gülümsemekten daha fazlasını yapmak istiyordu. James yanlış tarafta değildi. Düşünebileceğinden çok daha cesur ve onurlu biriydi. Yerinden zıplayıp onun kollarına koşmak ve birlikte o büyük yatağa yuvarlanmak istiyordu...

“... *Rupert Atwater saf dışı bırakılmalı.*”

Ah, hayır. Eğer James vefakâr bir İngiliz ise, o zaman babasının vatan haini olduğunu düşünüyor olmalıydı.

“*Atwater, şifreli raporlarımızdaki önemli bilgileri sistemli bir şekilde düşmana ulaştırmıştır.*”

Hayır. Babası öyle bir şey *yapmazdı!* Hayatta hiçbir güç onu Napolyon için çalıştıramazdı!

Eğer Phillipa’nın tehlikede olduğunu düşünmüyorsa tabii.

Phillipa bunu biliyordu çünkü babasını tanıyordu. Ailesinin güvenliğini sağlamak için neler yapabileceğini biliyordu. Başarısız seyahatler, tehlikeli ilaçlar ve annesini iyileştirebileceğini söyleyen sahte doktorlarla onları mahvettiğinde bunu görmemiş miydi?

Napolyon bir yolunu bulup, Phillipa'yı buldukları konusunda babasını ikna etmiş olmalıydı. Eğer Rupert Atwater, kızının Deli Hükümdar'ın elinde olduğunu düşünüyorsa, onun hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Hatta çok sevdiği İngiltere'sine ihanet bile ederdi.

Phillipa'nın arkasında duran James boğazını temizledi. Phillipa irkildi ve James'in aynadaki meraklı gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı.

"Kulaklarından duman çıkıyor gibi, Flip. Kibar bir şekilde hovardalık yaptığımız bir gecenin ardından ikimizin de uyuması gereken, güneş doğmadan önceki bu son saatlerde odamda bu kadar derin ne düşünüyorsun?"

James'in bu uzun soluklu konuşmasının ardından Phillipa'nın dudaklarından isteksiz bir kahkaha çıktı. "Önemli bir şey değil, peki ya sen, James?" Fark ettiği şeyi ona anlatabilmeyi ve her şeyin değişmesini dileyerek ayağa kalktı.

Hayır. Şu anda kendini ifşa edemezdi. Şimdi, babasını kurtarmak için ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. James'e döndü ve yatak örtüsünü işaret etti.

"Bedelini ödememe izin verecek misin?"

"Hayır," diyerek sırtıttı. "Denny'nin sinirini senden çıkarmasını izlemeyi tercih ederim."

Phillipa yüzünü ekşitti. "Teşekkür ederim. Çok naziksin."

Phillipa, sanki çok önemli bir fırsatı arkasında bırakıyor-

muş gibi hissederek kapıya doğru yürüdü. Tam elini kapının sürgüsüne atmıştı ki James seslendi. “Bu gece iyi vakit geçirdin mi, Flip? Hayalini kurduğun birini bulabildin mi?”

Phillipa arkasına dönmeden kafasını salladı. “Doğrusunu söylemem gerekirse, buldum.” Odadan çıktı ve kapıyı kapadı. Hayalini kurduğu birini bulmuştu.

Ve kaybetmişti. Her şey bir gece içinde olup bitmişti.

Bölüm Yirmi Üç

Phillipa o gece uyumayı denemedi bile. Onun yerine odasında, şöminenin yanındaki küçük koltuğuna kıvrıldı ve James'in imkânsızlığını düşündü.

James, doğru taraftaydı.

Onunla arkadaş olmak, güçlü ve zayıf yönlerini görmek, onun sırdaşı olmak ne büyük bir onurdu. Hangi kadın, bu kadar iyi ve prensipli bir adamın güvenine sahip olmuştu?

James güzel ve iyi olan her şeye sahipti. Cömert ve güçlüydü, zeki ve kibardı, heyecan verici bir şekilde çekiciydi ve buna rağmen hiç kibirli değildi... Yani bütünüyle mükemmeldi...

"Abayı yaktım," diye şaşkınlıkla kendi kendine fısıldadı Phillipa. "Kibar çiftçi ve İngiliz vatansever James Cunnington'a âşık oldum. Babamı öldürmek isteyen adama âşığım."

Phillipa dirseklerini dizine koydu. Gözleri, halının desenlerini izliyordu ama aklı bambaşka bir yerdeydi. "Ah, *merde*."

James'ten kimliğini her zamankinden daha çok saklaması gerektiğinin farkındaydı. James dürüst bir adamdı. Ona yalan söyleyen bir kadını sevebilir miydi? James büyük ihti-

malle, 'Hayatım tehlikedeydi bu yüzden erkek kılığına gir-dim,' gibi bir yalandan hoşlanmazdı. Hayır, bugün harem dansözü saçmalığıyla yeni derinliklere dalmıştı. James'in gözünde, bir fahişeden çok az farkı olurdu ve James'in ko-numundaki adamlar fahişelerle evlenmezdi.

Kesin olan tek şey, James'in, babasını arıyor olmasıydı ve onu bulmasını önleyebilecek tek kişi, Phillipa'ydı. Şu anda, Bay Upkirk'ün evine geliyorken olmayı planladığı yerde, İngilizce istihbarat örgütünün evindeydi.

Kendisinin ve muhtemelen babasının itibarını mümkün olan her şekilde sarsmayı başardığı yerdeydi.

Phillipa gerçekten kendi iyiliği için fazlasıyla zekiydi. O kadar karmaşık bir ağ örmüştü ki yalnızca kendi yakalan-mıştı.

Fakat şimdi bulunduğu yerde nasıl kalabilirdi? Eğer Ja-mes'le kalmaya devam ederse, ya kırık kalbinin ya da ken-dini ifşa etmenin acısını çekecekti. Tam ona güvenmişken Robbie'yi terk etmeyi düşünemiyordu bile. O çocuk, kı-sacık hayatında çok fazla ihanet görmüştü. Bir kayıp daha yaşarsa, güvenme hissinin sonsuza kadar yok olmasından korkuyordu.

Kömürler grileşti, beyazlaştı, sonra soğudu. Phillipa hâlâ, asla gelmeyecek olan cevapları bekleyerek sönmüş ateşten arda kalanları izliyordu.

Ertesi sabah James, aklındaki sorular yüzünden işine güç-bela odaklanabiliyordu. Kimdi o kadın? Onu nasıl bulabi-lirdi?

Telafi etmesi gereken o kadar çok şey varken nasıl onu ta-

kip etmek isteyecek kadar bencil olabilmisti? Yapilacak daha önemli şeyler varken bu kadar bencil olduğu için kendine kızan James, dansözü küçümsemeye çalıştı. Yalnızca bir fahişeydi büyük ihtimalle. Kendine yeni bir sahip arayan bir hayat kadını...

Ondan etkilendiğini ve onu arzuladığını ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, cebindeki turkuaz örtüyü saklamaktan kendini alamıyordu.

Kahvaltı bile etmeden, evden kaçıp kulübe vardığında, Stubbs onu bekliyordu. “Hepsini öğrendim,” dedi hevesle. Elinde Robbie’nin okuma kitabını salıyordu.

Robbie, hemen geri vereceğine dair Stubbs’tan söz aldıktan sonra kitabı ona vermişti ve James, Flip’in harikalar kitabının, Robbie’de gösterdiği etkiyi Stubbs’da da göstereceğinden çok ümitliydi.

“Kriptografide yapmam gereken bir iş var ama kitaba da bu akşam bir bakalım.” Zorla gülümsemeye çalışarak arkadaş Stubbs’a dokundu.

“Olur, efendim. Kapıda beklerken biraz daha öğrenirim.” Yıpranmış kitabı ceketine sıkıştıran Stubbs, mutlu bir şekilde çalışmaya gitti.

James, diğer sorunlarının da bu kadar kolay çözülmesini diledi. “Belki de onları Flip’in çözmesine izin vermelisin,” diye mırıldandı kendi kendine.

Kendi ruh hali kötü olsa da James, Flip’i Blythe’in balosuna götürdüğü için mutluydu. Flip’in canını sıkan şey her ne ise, şu anda ortadan kalkmış gibi görünüyordu. James, Flip’in evine getirdiği neşeli havayı özlemişti. Daha mace-racı olması için eninde sonunda ona yardımcı olabilmeyi umuyordu.

Kulüp için çok değerli biri olacaktı.

Mutlu bir şekilde kitabı okuyan Stubbs'ı hatırlayan James, gülümseyerek bu düşüncesini düzeltti. Phillip kulüp için çoktan değerli biri olmuştu zaten.

Phillipa'nın, kafa karışıklığını anlatabildiği yalnızca bir kişi vardı.

Button, Phillipa'ya bir bardak daha çay koydu ve kuru bir mendil verdi. "Ona neden anlatamadığını hâlâ anlamıyorum."

"Şu anda kendimi ifşa edemem. Henüz çok erken... Belki de çok geç... Tam olarak emin değilim. Kim olduğumu veya ne yaptığımı asla öğrenememeli. Anlamıyor musun? Onu kandırırken ona âşık olduğuma asla inanmaz ve eğer benden nefret ederse... Kesinlikle mahvolurum, anlıyor musun?"

Button kafasını salladı. "Çok üzücü. Büyük Bard'ın yazdığı oyunlardan birine benziyor. Düşman aileler arasında çaresiz bir aşk..." Button içini çekti. "Yani bizi terk mi ediyorsun? Birdenbire, açıklama yapmaksızın gidecek misin?"

"Eğer şu anda gidersem, James yalnızca bir öğretmen kaybeder."

"Ve bir arkadaş, unutma. Seni dostu olarak görüyor."

"Ve bir dost," diye onayladı sessizce Phillipa. "Ben de onun sevgisini tatmak için elimdeki son şansı kaybederim."

Button'ın sessizliği birden değişti, destekleyiciyken plan yapıyormuş gibi bir hal aldı. Phillipa ona döndü. "Ne oldu? Ne düşünüyorsun?"

"Belki de... Belki de bunun için son bir şansın daha olabilir."

“Ne demek istiyorsun?”

Button, gayet kararlı bir tavırla gülümseyerek, hemen Phillipa’nın gözyaşlarını kuruladı.

“Onun için bir kez daha dans et.”

Bölüm Yirmi Dört

James, Phillip'in bilgi dolu kitabını kullanarak Stubbs'la birlikte kulübün herkese açık odasında bir masada oturuyor ve çırağının şimdiye kadar gösterdiği en büyük başarıya şahit oluyordu.

"Bunu da biliyorum işte!" Stubbs, yazılı bir kelimeye karşı olan hevesini ilk defa fiilen gösteriyordu. "Hadi bakalım... K, tek başınayken Kül, tek değilse Kalabalık... Ama burada tek... I, Işık, Z, Zil... K... I... Z..." Stubbs, şaşkın ve donuk bakışlarla arkasına yaslandı ve James'e baktı. Bir parmağıyla yavaşça kelimeyi gösterdi. "Burada 'kız' yazıyor."

James kelimeyi okumak için kafasını eğdi. "Doğru," dedi ağırbaşlı bir şekilde.

Stubbs tekrar kelimelere baktı. "Hayret bir şey. Bir dakika önce yalnızca kâğıttaki bir çizgiyken, bir dakika sonra sana bir şey söylüyor."

James, Stubbs'ın şaşkınlığına gülmedi. Bu kadar içten gururlanmış biri nasıl gülebilirdi? Hayatında ilk defa, okuma yazma bilmeyen birinin sınırlı ve çorak dünyasını görmüştü. Stubbs, büyük macera hikâyelerinde hiç sürüklenmemişti, ya da aradığı bir bilgiyi keşfettiği veya elde ettiği için hiç mutlu olmamıştı.

Sabırsızlık ve duyarsızlıkla geçirdiği her anda pişman olan James öne eğildi. “Stubbs, hepsinin sana söyleyecek bir şeyi var. Dünyadaki her kelimenin, her sayfanın, her kitabın sana söyleyecek bir şeyi var. Bilmen gereken tek şey bu,” dedi ve hafifçe kitaba dokundu. “Asla bilgisiz, eğlencesiz ya da arkadaşsız kalmayacaksın.”

Stubbs, sahiplenici bir tavırla kitaba dokundu. “*Vay be,*” dedi ve nefes aldı. İstekli bir ifadeyle James’e baktı. “Bir tane daha okumak istiyorum.”

James bu sefer hafifçe gülümsedi. “Harika, benim hevesli öğrencim...”

Odanın kapısı aniden açıldı ve bekçilerden biri olan Rigg, kendini odanın ortasına attı. “İnsanların önünde dans eden kızı görmemiz gerekiyor!”

James, Rigg’e öfkeli bir bakış attı.

“Üyelerin, ön odalara girip çıkmaması gerektiğini biliyorsun.”

“Merak etme, James. Beni kimse görmedi. Sıradaki örtünün hangisi olacağından başka bir şey düşünen hiç kimse yok etrafta!”

Örtü.

James şaşkınlık içinde bir an bekledi. İpeğin dokunuşu, ay ışığı, James için soyunurken mırıldandığı yumuşak ve esrarengiz melodi...

Sandalyesinden kalktı ve hızla Rigg’in yanından geçti. Hemen arkasında kendisini takip eden Stubbs’ın bile farkında değildi. Görünen o ki eğitim mucizesi bile, soyunan bir kadından üstün değildi.

Phillipa, James'in odanın arka tarafından girdiğini görmeden önce üç tane örtüyü çıkarmıştı. Phillipa buna içten içe şükretti. Bu açgözlü yabancıların önünde daha ne kadar soyunabileceğini bilmiyordu. Hiçbir şey olmasa da bir daha asla aç kalmayacağını bilmesi güzeldi çünkü ipeğin her dalgalanmasıyla birlikte bozuk paralar sahnede etrafını sarıyordu.

Neyse hiç olmazsa Button'ın, Phillipa'ya eşlik etmesi için bulduğu genç kavalcı bu akşamdan oldukça kârlı çıkacaktı. Phillipa'nın buraya gelme amacı para değildi. Bu dans sadece ve sadece James içindi.

James, kumar masalarının arasından dolanarak yakınlaştı. Oyunlar, Phillipa'nın önündeki perdenin açılmasıyla birden durmuştu. Bu olay o kadar ani gerçekleşmişti ki bir adam, çenesi kravatına doğru düşmüş olmasına rağmen elindeki zarları hâlâ havada tutuyordu. Dışarı sarkmış dili gördüğünde Phillipa'nın midesi bulanmıştı.

James. Unutmamalıydı, James için dans ediyordu. Onu izleyen diğer insanlar, sandalye ve masalar gibi ahşap birer nesneden öte değildi.

James'in kapkara gözlerinde beliren parıltıyla diğerlerinin ışıklarına kulak asmadan, ipek örtülerini dalgalansınlar diye havaya kaldırarak onun için döndü.

Bakışlarını, James'in bakışlarına kilitledi. Ona yaklaştığında diğer insanlar gözden kayboldu. *Gel. Bana gel,* dedi vücuduyla Phillipa. *Gel, bir kez daha sev beni.*

James, gözlerini ondan ayırmadan yalnızca vücudunu döndürerek, alçaktaki sahneyi çevreleyen kalabalığın arasından geçip geldi.

Phillipa bir örtüyü daha gevşetti. Bu, kendini çevrele-

rindeki bu yabancı ve aç gözlerin önünde geri dönülemez bir şekilde sergilemeden önce çıkartabileceği son örtüydü. Phillipa hareketlerini hızlandırırken, nazik bir hareketle kavalcısına müziğin temposunu artırmasını işaret etti.

James'in onu ve ıslak bedeninin ateşli okşayışlarını hatırlamasının verdiği güçle Phillipa, dalgalanarak James'in önüne, uzansa dokunabileceği kadar yakınına geldi.

James'in eli, sanki kendi bile farkında değilmiş gibi yavaş ve tereddütlü bir şekilde hareket etti. Parmakları açıldı ve tuttu...

Phillipa, James'in elinde sallanan o son örtüyü ardında bıraktı ve dönerek uzaklaştı. Arkasını dönüp sahnede hızla ilerledi ve Phillipa'yla seyircilerin arasındaki perdeyi birden çekip kapatan Button'ın yanından geçti.

Perdeler, hızlı dalgalanmalarla henüz yeni kapanmıştı ki James kendini, sahneye atlayıp gizemli dansözünü takip etmek için perdeyi aralarken buldu.

Bunun, o geceki dansöz olduğuna inanamıyordu. Dahası dansözün, onun için buraya gelmiş olmasını aklı almıyordu. Tam onu düşünmekten aklını kaybetmek üzereyken nasıl bir tesadüf olmuştu da yolları böyle kesişmişti?

James arkasından kadife kumaşı hızla çekerek kapattı ve sahnenin ortasına ilerledi. Dansöz gitmişti elbette. Fakat buradan çıkmak için yalnızca bir yol vardı ve James onu çok iyi biliyordu. Kulise giden merdivenlerin açıklığında duran Button'ın yanından hızla geçti ve kadının ani çıkışından dolayı hâlâ sallanmakta olan kapıdan geçerek onu takip etti.

Oradaydı, yalnızca şamdanda tüten bir mumla aydınla-

tilan koridorun dar kısmında duruyordu. Sırtı, koridorun sonundaki küçük cama dönük bir şekilde James'e bakarken sarı ışık yüzünü belli belirsiz aydınlatıyordu. Dışarıdaki karanlık havanın aksine mavi örtüleri yanardöner bir şekilde parılıyordu ve cildi, titrek ışığın altında altın sarısıydı.

Sanki James'in aralarındaki mesafeyi aşıp gelmesini beklemekten başka bir amacı yokmuşçasına kıpırdamadan duruyordu kadın. James, cinsel saplantılarının gürültüsünü aşıp sesini duyurmaya çalışan aklındaki belli belirsiz alarmlarla durdu. Kimdi bu kadın? Neden başka bir yerde değil de buradaydı? Örtülerin içerisinde dalgalanarak kendini sergileyen, şüpheli kadınlar sınıfından, kiralık bir dansözdü işte. Başka biri için de dans etmiş miydi? Nedense James bunun düşüncesine bile katlanamıyordu.

"O gece yalnızca benim için dans ettiğini sanmıştım," diye fısıldadı James.

Phillipa'nın çenesi yavaşça ve sessizce açıldı, kapandı.
Evet.

"Ve bu gece?"

Evet.

"Ve şu anda?"

Phillipa'nın göz kenarları hafif kırıktı. Bu tek gülümseme belirtisi, James'in yüreğini ferahlattı. Onun için buradaydı, başka kimse için değil. Onun dans etmesini gören diğer kişilerin hiçbir önemi yoktu. O, *James'in* hayalimdi.

Phillipa mırıldanmaya başladı. Egzotik melodi, ılık ve hoş kokulu bir çöl esintisi gibi koridordan geçip James'e geldi. Phillipa'nın kalçaları, yükselip alçalan notalarla mükemmel bir uyum içinde yavaşça sallanmaya başladı.

James, zilleri duydu.

Phillipa, sanki hareketlerinden donakalmış gibi dimdik ve sert bir şekilde kalakalan James'e doğru dans etti. James ne kıpırdayabiliyor ne de tek kelime söyleyebiliyordu. Rüyasından uyanma korkusuyla hareket etmeye çekiniyormuş gibi yalnızca bekledi.

James o kadar nazik ama aynı zamanda o kadar güçlüydü ki! Bedenen ne kadar güçlüyse, ruhen o kadar yaralıydı. Phillipa, onu sevgisiyle iyileştirmek istiyordu.

Bu sefer başaracaktı.

Phillipa, tek yanan şamdanın yanından geçip yüzünü kapatan örtünün kenarına dokundu. James'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Phillipa, James bariz bir şekilde onu arzuluyorken yüzünü gösterebilmeyi isterdi.

Örtüyü çıkartırken şamdana döndü ve zarif bir hareketle mumu söndürmek için cam boruyu kaldırdı. Koridor, kapkaranlık oldu. Geriye yalnızca, mırıldandığı melodinin hareketli notaları ve James'in, karanlıkta gitgide daha da şiddetlenen nefesi kalmıştı.

James'in yakınlığını o kadar güçlü hissediyordu ki vücutlarının değmesine yalnızca birkaç santim kala durabildi. Phillipa, James'in çenesine hafifçe dokunmak ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekmek için iki elini kaldırdı. James, onun bu hareketine itaat etmeye istekli ve görünüşe göre bundan memnun bir şekilde eğildi. Phillipa onu bu şekilde tuttu, dudakları birbirine o kadar yakındı ki James'in nefesini yanaklarında hissedebiliyordu.

İlk gerçek öpüşmeleri olacaktı bu.

Phillipa, dudakları tereddütle birbirine değerken en sonunda mırıldandığı melodiyi keserek ayaklarının ucunda yükseldi.

James, yumuşak dudakların kendi dudaklarına değme-
siyle titredi. Ellerini yana sarkıtmış sıkıyordu. Ona tekrar
dokunmak istiyordu. Ona tekrar dokunmalıydı. Parmak-
larıyla yumuşak yanaklarını okşamak için ellerini kaldırdı.
Kadın güzel miydi? Güzel olmasını umursuyor muydu?
James kadının nemli ve kıvrımlı vücudu için o kadar yanıp
tutuşuyordu ki güzelliği hemen hemen hiç umurunda de-
ęildi.

James ani bir hareketle, kollarıyla narin vücudunu sardı
ve onu kendine çekti.

şu anda önemli olan tek şey, kadını buraya getiren ki-
şinin kendisi olmasıydı. Arayıp bulduğu ve öptüğü adam
kendisiydi. Hayali, canlı ve arzulu bir halde kollarındaydı.

James pşn o kadar şiddetlendirdi ki, sonunda karşı-
sındaki kadına sahip olabileceği düşüncesiyle kendini kay-
betmek üzere olduğunu hissetti. Phillipa'nın dudakları, her
basın, her okşayış ve her pş için James'in dudaklarına
karşılık veriyordu. James, dilini nazikçe Phillipa'nın dudak-
larının arasından kaydırđıęında Phillipa, onu kendi diliyle
sıcak bir şekilde karşıladı.

Phillipa'nın istekli dilinin kendi diline değmesiyle, Ja-
mes'in arzuları artarak kontrolden ıktı. Dudakları, Phil-
lipa'nın dudaklarından ayrılıp ateşli bir şekilde boynunu
ve çıplak omuzlarını öptü. Elleri, arzulu bir şekilde, Phil-
lipa'nın üstünde kalan örtüleri yırttı, altın kemerindeki ve
boynundaki örtüler de açıldı. Phillipa hiç itiraz etmedi, yal-
nızca James'in bir elini alıp çıplak göğsünün üzerine koya-
rak keşfini daha da ilerletmesi için onu teşvik etti.

James, her bir duyusuyla ipeksi tenini keşfetmek için y-
zn Phillipa'nın nemli boynuna dayadı. Karanlık, onları

dünyadan koruyan bir duvar, hayali bir kadife baloncuk gibi etraflarını sarmıştı.

Phillipa'nın üstünde, altın gerdanlık ve zilli kemeri dışında hiçbir şey yoktu. İnce bir zincir halindeki zilleri, kemerinin arka kısmında birleşip ve çıplak poposunun ayrımlarında gezinmek için kalçalarını saran kemerinin ön tarafından sarkıyordu.

Görünmez ve karşı konulamaz bir şekilde birbirlerini baştan çıkarmışlardı. Sevişmelilerdi, birbirlerine karışmırlardı ve... Zevke ulaşmırlardı.

Vahşi süsleri dışında Phillipa, tamamen giyinik olan James'in kollarında çırılçıplak kalmıştı. Bu karşıtlık Phillipa'yı daha da çok heyecanlandırdı. James'in harem karısı, cariyesi, arzularının kaynağıydı.

Vücudunda gezinen ateşli elleri James'in şehvetini kanıtlıyordu çünkü sabırsız bir şekilde hoyratça hareket ediyordu ama Phillipa, onun normalde hiç de hoyrat olmadığını farkındaydı. James o kadar şefkatli, bariz bir şekilde Phillipa'nın emrine amade, Phillipa'ya karşı koymakta o kadar güçsüzdü ki Phillipa, kısa bir an geri çekilmek için James'in keşif hareketlerini durdurmak zorunda kaldı.

Phillipa ona sevgisini anlatmak için can atmasına rağmen hiçbir şey söyleyemedi. Yalnızca, arzusunu dokunarak anlatmaya çalışabildi.

James'in kravatının düğümünü çekiştirdi. James şaşkınlıktan nefes nefese kalmıştı.

"Burada mı? Koridorda?"

Kadın parmaklarını James'in dudaklarına bastırdı ve elinden tuttu. Parmaklarını duvarda gezdirip, bu akşam kostümünü değiştirdiği ve o dans ederken Button'ın büyük

ihtimalle içinde çok uğraştığı küçük depoya giden düz, dar kapıyı buldu.

Kapıyı açtı ve odanın koridordan daha da karanlık olduğunu gördü. Güzel, tam olarak düşündüğü gibiydi. Ne yazık ki Button'ın yaptıklarını görmek için mumu yakamıyordu. James'i çıplak göremeyecek olsa da kendi kimliğinin açığa çıkmasını riske atamazdı.

Ve onu daha fazla öpmek istiyordu. Saatlerce...

Bölüm Yirmi Beş

Phillipa, James'i odaya soktuğunda, çıplak ayakları yumuşak bir yığınla karşılaştı. Button'ın söz verdiği minder neredeyse bütün zemini kaplayıyor olmalıydı. Phillipa döndü ve ellerini James'in yeleğine koyup parmaklarını yakasının altında döndürdü.

Ve çekti. James, şaşkınlıktan bağırarak onunla birlikte mindere düştü. Doğrudan Phillipa'nın üstüne düşmeyip yanına, kuştüyü yatak gibi hissedilen yığına düşmek için James, nazik bir hareketle vücudunu kamburlaştırdı. Phillipa, girintili çıkıntılı minderin içine gömüldü. Cildi, altındaki kadife ve ipeğin günahkâr konforuna karşı gelirken vücudu, bu lüksün içine yayıldı.

"Nereye gittin hayalim?" diye fısıldadı James sağ tarafından. Sonra şefkatli eli, Phillipa'nın çıplak göğüs kafesine ulaştı. "Sen yaramaz bir kadınsın değil mi?" James'in o derin, sıcak sesi, Phillipa'yı sadece ona ait bir biçimde kışkırtıyor, tahrik ediyordu.

Phillipa, James'in tamamen giyinik olan vücudunu kendi çıplak vücuduna çekmek için ona uzanarak cevap verdi. "*Sar beni,*" diye fısıldadı Arapça, konuşmayacağına dair ken-

di kendine verdiği büyük sözünden dönerek. “*Gücünle sar beni ve senin olayım.*”

“Konusabiliyorsun!” dedi James, bacaklarının arasına uzanmak için döndü ve ağırlığını Phillipa’nın üzerinden almak için dirseklerine dayandı. Phillipa, ağzının kenarına James’in yumuşak ve açgözlü bir öpücük kondurduğunu hissetti. “Adını söyle bana,” diye yalvardı James ve Phillipa’nın boynundaki altın süsle oynamak için parmaklarıyla boynunu okşamaya başladı.

“Amilah,” diye fısıldayarak cevap verdi. *Hayal.*

“Amilah.” Nefesi, Phillipa’nın dudaklarını okşuyordu. *Benim.*

Phillipa, James’in hissedeceğini bilerek kafasıyla onayladı. Onundu, geri dönüş yoktu artık. Yapmak üzere oldukları şey, onu James’e şu anda olduğundan daha fazla bağlamayacaktı çünkü James ne hissederse hissetsin Phillipa onu son-suza kadar kalbine gömecekti.

Phillipa, yüzünü okşamak için ellerini uzattı ve James’in ona gösterdiği şekilde onu bir kez daha öptü. Ağzı o kadar sıcak ve erkeksi, dillerinin dokunuşu o kadar samimi ve zalimdi ki Phillipa bu ağzı, bütün gece öpebilirdi.

Ama bir şey vardı. Geri kalan yerlerini de öpmek istiyordu.

James’i sırtüstü itti. James, karşı koymadan yumuşacık derinliklere dalarken güldü. Phillipa, James’in üstüne çıktı. Vücuduna değen James’in yeleğinin soğuk düğmelerinden bile zevk alıyordu şimdi. Eğer vakti olsaydı, tamamen giyinik yerde yatan James’in üzerine çıplak bir şekilde kıvrılmak oldukça eğlenceli olabilirdi ama bu akşam yapmak istediği çok fazla şey vardı.

“Zilleri hâlâ duyuyorum,” diye mırıldandı James. “Fakat kışın yaprakları dökülen bir karaağaç kadar çıplak olduğundan eminim. Hâlâ üzerindeler mi?”

Phillipa, James’in dudaklarındaki bastırılmış kahkahayı durduramadan, usulca onu öptü. “*Kıpırdama,*” diye Arapça fısıldadı. “*Zillerimi çok yakında bulacaksın.*” James’in kravatını çözmeye başladı. Daha fazla güce ihtiyacı olduğunu anlayan Phillipa, James’in üzerine oturmak için doğruldu.

“Of, Amilah,” diye inledi James, kasıklarını Phillipa’nın bacaklarının arasına bastırarak. “Bana ne yaptığını biliyor musun?”

Phillipa, onun kravatını çekerek çıkardı ve yeleğin düğmelerini açtı. Sırada gömleğin düğmeleri vardı. En sonunda James’i oturur pozisyona getirmek için çekmeye çalıştı. James, Phillipa’nın yardımı olmadan kıyafetlerini hızla çekip çıkardı. Belli ki devam etmek için sabırsızlanıyordu. Phillipa, çizmelerini ve pantolonunu çıkarmasına yardım ederek James’i de kendi kadar çıplak hale getirdi. Hatta James daha çıplaktı çünkü üzerinde altın takılar yoktu.

Phillipa, James’i tamamen görebilmeyi o kadar çok isterdi ki.

“Seni görebilmeyi o kadar çok isterdim ki,” diye fısıldadı James. “Fakat cebim mumlarla dolu olsaydı bile buna izin vermeyeceksin, biliyorum.”

Phillipa, ellerini James’in vücudunda gezdirerek ona doğru eğildi. James, onun dokunuşuyla titredi. “*Seni görüyorum,*” diye fısıldadı Phillipa. “*Güçlü ve erkeksi hatlarının her birini görüyorum. Sen benimsin, benim nazik, savaşçı kralımsın. Benim mehtabım, kumsalımsın, bu gece senin üzerinde o kadar güzel bir yolculuğa çıkacağım ki vücudunun hiçbir köşesini asla unutamayacağım.*”

James, Phillipa'nın ona fısıldadığı kelimelere hem şaşırılmış hem de sevinmiş bir şekilde mindere uzandı. O, James'in bütün hayallerini süsleyen kişiydi ama James'e sevgiyle dokunuyor gibiydi. Dokunuşu nasıl bu kadar acı verici olabiliyordu? James, yalnızlığı ve şehveti yüzünden arzuyu aşkla karıştırıyor ve rüya görüyor olmalıydı.

Neyse. Karanlığın ortasındaki bu ana teslim olacaktı çünkü onun için yanıp tutuşuyordu. Yalnızca bir gece bile olsa sevmek istiyordu.

Ve belki de bu sefer onu ortadan kaybolmaması için de ikna edebilirdi.

Phillipa'nın okşayan elleri James'in ereksiyonunu buldu ve birden durdu. Sonra yavaşça, narinleşen dokunuşlarla ve ciddi bir ilgiyle onu inceledi.

Phillipa, bulduğu şeye karşı hazırlıklı değildi. Yunanistan'daki heykellerden ve Hindistan'daki sarmal süslerde gördüklerine benzemiyordu. Bu sert erkeklik organı, *kayda değer bir şekilde büyüktü*. Hatta neredeyse dehşete düşürecek kadar.

Fakat o kadar büyüleyiciydi ki. Parmaklarını ona sardığında ve içgüdüsel olarak aşağı yukarı kaydırduğunda teninin ipeksi hissi Phillipa'yı büyüledi. James'in sıcak elleri Phillipa'nın ellerini tuttu.

"Amilah, sanırım eğer devam edersen ikimizi de hayal kırıklığına uğrattırın."

Phillipa ellerini, isteksizce çekti. James, onları karanlıkta tekrar buldu ve oraya koydu. "Lütfen. Dokunmanı istiyorum... Sadece o hareketi yapma."

Phillipa dikkatini bir an bu büyüleyici erkeksi farklılığa çevirdi sonra isteksizce onu bıraktı. James'in tanınacak daha bir sürü yeri vardı.

Avuçlarını yavaşça, şöminenin yanında dokunduğu geceden beri birçok hayalini süsleyen kaslı kasıklarına çekti. Sonra da banyodan yeni çıktığında gördüğü günden beri dokunmak istediği, girinti ve çıkıntılarla dolu güçlü, geniş omuzlarına...

Ve oradan da hafif dokunuşunun altındaki çekici tümsek ve çukurlarla dolu geniş ve sert karnına dokundu.

“Amilah, sana dokunmalıyım. *Hemen.*”

Phillipa karanlıkta gülümsedi. James yeri geldiğinde lafını sakınmıyordu.

James’in geniş ve sert elleri, Phillipa’nın çıplak belini sardı ve Phillipa, kendini yeniden sırtüstü uzanmış buldu. Kollarını James’in boynuna doladı ve ikisini de nefes nefese bırakan içten ve soluksuz bir öpücük için onu kendine çekti.

“Çok ateşlisin, Amilah. Ama bilmem gereken bir şey var, özlemini duyduğun tek kişi ben miyim? Lütfen bunu söyle bana.”

James, Phillipa’nın boynundan, omzunun başladığı yere doğru onu öperken Phillipa da parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. James’in ağzının ısıyla Phillipa’nın içi titredi. “*Sadece seninim,*” diye fısıldadı, tüm kalbini ona açmaya can atarak. “*Sadece senin için dans ediyorum, sadece senin hayalini kuruyorum.*”

James’in ateşli ağzı, Phillipa’nın göğüslerine doğru indi. Açıkta üşümüş göğüs uçlarından birini sıcak dudaklarının arasında alınca Phillipa irkildi. Dişleri, hassas cildinin üzerinde nazikçe gezerken Phillipa, James’in sıcaklığıyla tatlı bir şekilde ürperdi.

James, Phillipa’nın diğer göğsünü, sert ve nazik avucuyla kaplamıştı ve iki göğüs ucuyla da aynı anda oynuyordu,

birini küçük ısırıklarla emiyor, diğeri yumuşakça çekerek okşuyordu. James, ağzını diğeri göğsüne götürünce Phillipa, tüylerini ürperten bir zevkle kafasını geriye attı. Kasıkları gerginleşmeye ve kendi iradesiyle birleşmeye çalışıyordu ama yapabildiği tek şey, James kendini onun açık bacaklarının arasına yerleştirdiğinde onları James'in çıplak kalçalarına dolamak oldu.

Üzerindeki James iri ve genişti. James hâlâ onun göbeğini öperken Phillipa'nın elleri, yavaşça onun sırtına bastırıyor, dalgalı saçlarının arasında geziniyor, göğüs ve omuzlarını inceliyordu.

James, Phillipa'nın, Bedevi gelinlerinin geleneksel olarak yaptıkları gibi göbeğine bal ile yapıştırdığı değerli taşı buldu ve ağzıyla aldı. "Bunu nasıl sakladığını merak ediyorum." James onu eline bırakırken Phillipa, parmaklarını vücudunun alt kısımlarında hissetti. "Mal bulanındır," diye fısıldadı ve onu Phillipa'nın göremediği bir yere sakladı. Sonra, yalayarak balın yapışkanlığından geriye bir iz kalmamasını sağladı.

James Cunnington kesinlikle titiz bir adamdı.

James, Phillipa'nın tenini sıcak ve ıslak bırakarak bir o leğen kemiğini bir diğeri öpüyordu ama Phillipa'nın teni, tüm vücudunu ürperterek anında soğuyordu.

Sonra, James bir zamanlar üzerinden oldukça uslu eşarplar sarkan ama şu anda üzerinde yalnızca sevgi dolu anılar olan altın kemere dokunmak için durdu.

"Böyle davranırken bu kemeri neden hâlâ çıkarmadığını bilmiyorum," diye mırıldandı. "Çözmem gereken hoş bir gizem daha. Nihayet."

Phillipa, içinde yükselen, James'le yaşayabileceği bir ge-

leceğe dair umutlarının verdiği acı verici pişmanlığı hissetti. Bu pişmanlık, James'in her dokunuşunu daha da etkileyici kılarak Phillipa'nın artmakta olan arzusuna karıştı.

James, Phillipa'nın bacaklarını öperek yukarı çıktı, sonra durup onları avuç içleriyle iki yana ayırdı. "Her yerini tatmak istiyorum," diye mırıldandı. "Korkarım beni durduramayacaksın."

Phillipa'nın onu durdurmaya niyeti yoktu. James neden daha fazla öpücüğe itiraz edeceğini düşünüyordu ki...

O anda James'in ağzı zilleri buldu.

James'in dili, Phillipa'nın içini araştırmak için ince altın zincirin üzerinden aşağıya kaydığında, Phillipa mest olmuş bir şüpheyle kasıldı. James bunu yapamazdı... *Yapmayacaktı...*

Zevk. Hayal edebileceğinden daha fazla zevk... Phillipa'nın vücudundaki ürpertiler titremeye döndü. James'in dili hızlı ve aralıksız bir şekilde ateşle yanan ıslaklığının içinde, üstünde ve etrafında gezindikçe, bu acı verici mutluluk ve titremeleri çaresizce artmaya devam etti.

Phillipa, arayış içindeki elleriyle kumaşı düşüncesizce yoğurarak, yumuşak hapishanesinin şişkin kısımlarına tutundu. Elmas işlemeli bir gökyüzünde uçuyordu...

Phillipa parçalanıyor, parçaları boşluğa dağılıyordu. Phillipa yoktu, burada sadece ışık, zevk ve akan, büyüyen bir parlaklık vardı. Bu parlaklık Phillipa'nın merkez noktasından doğuyor, el ve ayak parmaklarına yayılıyordu.

James, şefkatli öpücüklerinin altında Amilah'ın irkildiğini ve titrediğini hissediyordu ve hazır olduğunu biliyordu. Amilah kendini ona bıraktığında James, onu tatmaya devam etti ve kasımları yavaşlayana kadar durmadı.

Şimdi. Nihayet.

James, yukarı çıkmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı ve çıkarken Phillipa'nın her yerine öpücükler kon-
durdurdu sonra da kasıklarının arasına yerleşti ve penisini ya-
vaşça Amilah'ın sıcak ıslaklığına bastırıldı.

“Hazır mısın?”

Bunun üzerine Amilah, boynunun etrafından sarmak
için ellerini James'in kollarına koydu. Nefes kesici ve egzo-
tik bir şey söyleyip kalçalarını davetkâr bir şekilde hareket
ettirdi. James rahatlamıştı çünkü Amilah'ın sıcak ıslaklığına
ilk değişinde patlayıp kendini rezil edecekmiş gibi hissediyordu.

James, ilk başta kolay bir şekilde kendini içeri itti. Sonra,
şaşırtıcı bir şekilde bir bariyerle karşılaştı. Sert bir bariyer
değildi çünkü ilk bastırışında yırtılmaya başladığını hissedebiliyordu. Yine de geri çekildi.

Bakire miydi? James, bir an inanamamıştı. Fani dünyanın
bu çılgın, ateşli, azgın ve egzotik çiçeği nasıl bakire olabilirdi?

Durmaliydı. Düşünmeliydi. Doğru olmayan bir şey vardı.
İçgüdülerini onu bu yönde uyarıyordu ama zevkten o kadar
çıldırılmıştı ki bu uyarıları dinleyemiyordu.

Tanrım, ona sarılmış haldeki Amilah o kadar ateşli ve
gergindi ki. James tereddüt edince biraz kıpırdandı. Aklında,
yabancı dilde bir soru belirdi. Kahretsin, James bunu
düşünemezdi!

Phillipa Arapça, sert bir sözcük söyledi. James, onun
bekâretini keşfetmişti. Onu bırakacak mıydı? Bu kadar aşırı
namuslu olmanın da böyle bir sorunu vardı işte!

Onu bırakmasına dayanabileceğini sanmıyordu. Bu

adam, bu güçlü, nazik, gizemli adam onun kaderiydi. Yolculuğunun, hatta doğumunun sebebiydi.

James'in içine girmeye başladığını hissetmesiyle çok mutlu olmuştu. Eğer durursa, yüzüne bir tokat patlatırdı!

James geri çekilmeye başladı. "Amilah, sen..."

"*Şimdi değil.*" diye mırıldandı Amilah. "*Kudretli aslanım benim.*"

Bacaklarını James'in kalçasına dolayan Phillipa, tüm gücüyle onu kendine çekti. James'in nefesi kesildi. Karşı geldi ama olan olmuştu.

Ah. Phillipa'nın içindeki şey çok büyüktü. Phillipa, yandığını ve esnediğini hissetti...

James'i bacaklarıyla sıkıca tutup derin ve yavaş bir şekilde nefes almaya çalıştı. Dövüşmekten daha kötü bir şey değildi ve Phillipa, bu konuda yeterince çalışmıştı. James'in onu tuttuğunu ve yüzünü okşayıp öptüğünü fark etti.

"Bunu yapmamalıydın, sevgilim," diye fısıldadı kulağına James. "Sana acı vermek istemedim."

Phillipa, James'in altında kıpırdadı. İçindeki şeyin büyüklüğü artıyor gibi görünse de acı azalıyordu.

"Bir süre kıpırdama, hayalim."

Phillipa duramıyordu. Kalçalarını döndürdüğünde, zevk bir kez daha içini kapladı. Ah, evet. Kafasını arkaya bıraktı ve tekrar James'e yapıştı.

James hızla nefes aldı ve bu nefesi Phillipa'nın tenini ısıttı. Daha fazlasını istiyordu, Phillipa bunu hissedebiliyordu. James'in tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve nefesi hızlandı. Dirseklerinin üzerine kalktı ve hafifçe Phillipa'nın kulak memesini ısırdı.

"Eğer bacaklarının bu sıkı tutuşundan kurtulmama izin verirsen, sana daha fazla zevk yaşatabilirim."

Phillipa, James'in onu bırakmayacağından emin olmak için, etrafına doladığı bacaklarını açarken James'in kafasını çekip bir öpücük kondurdu. James, Phillipa'nın dudaklarındanayken kısık sesle bir kahkaha attı.

"Amilah, hiçbir yere gitmiyorum. Aman tanrım, gerçekten bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Phillipa doladığı bacaklarını gevşetti ve nihayet James'e içinde hareket etme özgürlüğü verdi. James neredeyse tamamen geri çekilip yavaşça tekrar içine girdi.

Phillipa'nın *canı yandı*. Sıcak ve titreşimli bir zevk içine doldu. Bir kez daha bu büyük zevkin boşluğunda kaybolmamak için uzanıp James'in geniş omuzlarını tuttu. James'i teşvik etmek için bile konuşmaya cesaret edemiyordu çünkü hangi dilde konuşması gerektiğini hatırlayamıyordu.

James Bir kez daha derinlere kadar girdi. Bir kez daha hoş bir acıyla geri çıktı.

Tekrar.

James, Phillipa'nın içindeydi, ona sahip olmuştu. Phillipa, James'in giriş çıkışını kolaylaştıran ve kendi zevk dalgasını arttıran bir hale gelmişti. Phillipa, James'i her açıdan tutacak şekilde kollarını boynuna, bacaklarını da gevşek bir şekilde beline doladı. Onun fethettiği ülke olmak ve sonsuza kadar onun emri altında olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Phillipa'nın içindeki zevk, James'in her girişiyle ucu bucağı olmayan bir şekilde artıyordu. Bir kez daha yerinden zıplayana kadar bu zevk patlaması devam etti.

Evet. Daha fazla.

Phillipa, James'e yapıştı, aklı tamamen boşalmıştı, ilkel bir güdünün kısılcındaydı.

Daha fazlasını istiyordu.

James, daha fazlasını verdi. Phillipa'yı daha da yükseklerle çıkardı. Parlayan gümüşü bir gölün derinliğinden yüzeyine doğru büyük bir ışık huzmesiyle uçuyorlardı sanki. Phillipa çılglık attı. Belli belirsiz sesini fark etmişti ama hiçbir şey umurunda değildi. James, sıcak ve büyük bir öpücükle bu zevk çılgılığını bastırmak için Phillipa'nın dudaklarına uzandı.

Phillipa bir kez daha kendinden geçip James'e sarıldı. Sanki gerçekten göle dalmış gibi nefes nefese kalan Phillipa, James'in hâlâ içinde olduğunu ve bir şeyler mırıldanarak kollarıyla onu sıkıca tuttuğunu fark etti.

“Sadece nefes al, sevgilim. Birazdan düzeleceksin.”

Düzelmek istemiyordu. Oraya geri dönmek istiyordu. Hemen.

Ya da hiç olmazsa soluklanır soluklanmaz.

Keşke ona anlatabilseydi. “Yıldızları gördüm,” diye fısıldadı soluk soluğa. “Gökyüzünde uzanan büyük gümüş bir şerit gibi...”

Bu baş döndürücü anın gücüne rağmen Phillipa, bir şeyin eksik olduğunu biliyordu. James'in, içinde kasıldığını hissetti, hâlâ büyük ve arzuluydu.

Dahası mı vardı?

Tanrım, daha fazlasına dayanabileceğini sanmıyordu.

Karanlık, onları dünyadan ve aynı zamanda birbirlerinden saklayarak çevrelerini sardı. Phillipa, James'in yüzünü görebilmeyi ve gözlerini okuyabilmeyi istedi. Keşke neden hâlâ içinde kaskatı durduğunu ve neden onun hissettiklerini hissetmiyor gibi göründüğünü sorabilseydi.

Keşke onu sevdiğini söyleyebilseydi.

James, Amilah'ın rahatladığını hissedebiliyordu. Güzel. Yeniden ona dönmesini istedi. Amilah o kadar yükselmişti ki James, daha önce onun uçtuğundan şüphelenmişti.

Fakat o kadar ateşli, o kadar istekliydi ki! Gizemi artmıştı ama James şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Amilah hâlâ ona sıkıca sarılmış bir şekilde duruyordu ve sıcaktı, James ona bunu tekrar yaşatmak istedi.

Yine hareket etmeye başladı. Phillipa yavaşça nefes aldı ve James onu öperek acısını dindirdi. Eğer James'in ne yapmak üzere olduğunu bilmeseydi Phillipa bu kadar rahat olmazdı.

James yakında onun tüm düğümlerini çözecekti, ama hemen değil. Şu anda onun sevgilisiydi, dedektifi değil. Şu anda James, casus değildi. Hızını artırdı, yumuşak hareketleri daha sert olmaya ve kontrolden çıkmaya başladı.

Phillipa, James'in bu vahşiliğinden zevk aldı.

"Uç benimle," diye cesaretlendirdi James'i.

Ve uçtular.

Bölüm Yirmi Altı

Phillipa, bir şeyin onu boğduğunu hissetti ve uykulu bir şekilde üstünden attı. Parmakları ince bir şeye değdi ve gözlerini açıp loş ışıktaki ne olduğuna baktı.

Dansözlerin bellerine kadar dalgalanan uzun saçları yerine taktığı şalı. Phillipa şalı yüzünden çekti ve tekrar James'in kollarının sıcaklığına kıvrılıp yattı.

Çıplak bedeninin altındaki kadife çok güzeldi ama James'in teni kadar kusursuzca tatmin edici değildi. Phillipa yavaşça, tepesinde kule gibi duran tuhaf raflara uykulu gözlerle bakarak uzandı. Depo, loş ışıktaki çok farklı görünüyordu. Karanlıkta James'in tutkulu kolları arasındayken, bu kadar sıradan görünmüyordu...

Karanlıkta. Neden artık karanlık değildi?

Phillipa uyuyakalmıştı. Ani bir panikle, zihnindeki son uykuyu zerresi de yok oldu.

Sabah olmuştu. Koridordaki pencereden gelen ışık, kapının altından sızıyor olmalıydı. James her an uyanabilir ve onu burada görebilirdi!

Phillipa'ya çok uzun bir süre gibi gelmesine rağmen, James'in onu saran kollarından kurtulması kısa sürdü. Ne za-

man James'in nefes alıp veriş i duraklasa, Phillipa'nın kalbi duracak gibi oluyordu.

Vücudu, James'in... Ah, o nefis saldırısı yüzünden tutulmuştu ve her yeri yapış yapıştı ama bir süre yıkanma şansı olmayacaktı.

Dün gece düzgün bir şekilde çöp kutusunun arkasına tıktırdığı Phillip'in kıyafetlerini hızlıca giydi. Sonra, küçük odada oraya buraya savrulmuş Bedevi dansözü kostümünün parçalarını topladı. Bunları, üst raftaki bir kutunun arkasına sakladı. Daha sonra gelip kostümü alabilir ya da Button'dan getirmesini isteyebilirdi.

Tabii ona bir daha ihtiyacı olursa, ki Phillipa bundan şüpheliydi. Yine de eğer Amilah'ın tamamen ortadan kaybolması gerekiyorsa, arkasında etmek kırıntısı izleri gibi parçalarını bırakmamalıydı.

Işık daha da parlaklaşıyordu. Buradan mümkün olduğunca çabuk çıkması gerekiyordu. Phillip olarak kulüpten çıkarken bir açıklama yapması gerekeceğini düşünmüyordu ama yine de kimseye görünmeden çıkmayı umuyordu.

Eli kapı kolunda duran Phillipa, uyuyan sevgilisine son bir kez bakmak için döndü. James birlikte yattıkları kırmızı kadife minderin üzerine serilmiş yatıyordu. Çıplak vücudunu yalnızca, kasıklarına çektiği bir parça kumaş kapatıyordu. Kaslı bacaklarını uzatmıştı ve ayakları minderin arasındaydı. Bir kolu kafasının yanından sarkıyordu, diğ eriyse eskiden Phillipa'nın yattığı boşluğa sarılmıştı.

Hâlâ onu tutuyordu.

Hayır, onu değil. Amilah'ı.

Phillipa birden, yarattığı dansözden nefret etti. Bedevi tanrıçası falan değildi ki o. Övünebileceği bir saç bile olma-

yan, zayıf ve sıradan Phillipa'ydı sadece. James, Phillipa'nın sahip olduğu bir alımlılık ile değil kendi hayal gücüyle baştan çıkmıştı. James, Phillipa'nın gerçek haliyle karşılaşsa, muhtemelen ona bir daha bakmazdı.

Acı, içini lime lime etti. Neden kendine bunu yapmıştı?

Phillipa, erkeksi zarafeti ve gücüyle orada yatan James'e bakmak için bir adım attı. Uyuyan kahverengi bir yırtıcı hayvana benziyordu. Eğer Phillipa'nın ne yaptığını öğrense, kesinlikle çok tehlikeli birine dönüşürdü.

Işık gittikçe daha da parlaklaştı. James'in bacaklarının yanındaki darmadağınık kadifenin üzerinde bir şey parladı. Phillipa dikkatlice bakarak eğildi. Ziller. Kahretsin.

Onları bırakmalıydı. Önemli değildi. Fakat Amilah'ın ortadan kaybolması gerekiyordu...

Diz çöktü ve ince zinciri parmak ucuna dolamak için uzandı. Yumuşakça çekti ve zincir yavaşça kaydı, havada savrulurken ışığı yansıtarak elinden sallanmaya başladı.

"Flip?"

James'in sesindeki sabah mahmurluğu, saatlerdir süren sessizliği bozdu. Phillipa'nın bakışları, şaşkınlıkla ona bakan James'in yüzüne döndü. Ağzını açtı ama ne söyleyebilirdi ki?

"Ne yapıyorsun burada?"

Bu soru, Phillipa'nın durmuş beynine korkutucu bir düşünceyi getirdi. "Ben... Ben seni arıyordum. Sen burada ne yapıyorsun?"

James, çıplak vücuduna baktı ve hüznü bir ses çıkardı. "Sanırım geceyi kulisin deposunda geçirmişim."

Phillipa kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. "Görüyorum." Kendini riske attı ve zinciri parmaklarının

arasında çevirdi. “Bunun gerçekten senin tarzına uygun olduğunu mu düşünüyorsun?”

Zilleri gören James ayağa kalktı ve uzandı. Phillipa isteksizce, zilleri almasına razı geldi. Lanet olası harem dansözül! Artık onları geri alamayacaktı.

İki yana açtığı dizlerine dayadığı dirsekleriyle oldukça rahat bir şekilde oturan James, altın zincirle oynuyordu ve yüzünde anlamsız bir ifade vardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Phillipa. *Tanrım, umarım iyi bir şey düşünüyordur.*

James zinciri sallayıp zilleri çaldı. “Acaba...” Zilleri avucuna aldı ve uzanıp, Phillipa’nın kendi eşyalarını toplarken yatağın kenarına fırlattığı kıyafetlerini almaya çalıştı. James, hızlı ve dikkatli bir şekilde tüm ceplerini kontrol etti.

Gittikçe daha da çok sinirleri gerilen Phillipa, James’in neyi bulmaya çalıştığını fark etti. Daha doğrusu neyi bulmamaya çalıştığını...

Amilah’ın bir hain olduğunu düşünüyordu.

Böyle bir insanın kesinlikle çalacağı defteri arıyordu.

James küçük not defterini buldu ve eline aldı. “Tuhaf,” diye mırıldandı. “Gerçekten anlamıyorum.”

Phillipa boğazını temizledi. “Neyi anlamıyorsun?” Cevabı bilmek istediğinden emin değildi.

James bakışlarını ona çevirdi. “Dün gece burada bir kadın vardı. Bir dansöz. Aklımı çeldi ve... Şey, bana bir hizmet sundu diyelim.”

Hizmet. Phillipa kendini kötü hissetti.

“Ama hiçbir ödeme istemedi ve benden hiçbir şey almadı. James, not defterini kıyafetine geri soktu ve pantolonunu silkeledi. Küçük, parıldayan bir şey şingirdayarak fırladı ve Phillipa’nın ayağının yanına, tozlu zemine düştü.

Amilah'ın göbeğindeki takıydı bu. Phillipa onu almak için diz çöktü ama James ondan daha hızlıydı. Takıyı kaptı ve hızlıca cebine soktu. "Kusura bakma," dedi hafif ezilip büzülerek. "Özel bir şey."

"Pekâlâ," dedi Phillipa kısık sesle. James, Amilah'a ilk önce düzenbaz damgası vurmuş, sonra da sanki renkli bir cam değil de gerçekten değerli bir taşmış gibi takıyı saklamıştı.

"Belki de sadece... Senden hoşlanmıştı."

"Ya da belki de paradan daha önemli bir şeyin peşindedir." James kendi kendine mırıldanıyor gibiydi. "Belki de bir bilginin peşindedir."

"Ne bilgisi?"

James gözlerini kırıştırdı. Bir an Phillip'in orada olduğunu unutmuştu. "Boşver. Saçmaladığımı farkındayım," dedi James genç adama ağırbaşlı bir şekilde bakarak. "Seni kadınların kurnazlıkları konusunda uyardığımı hatırlıyor musun?"

Phillip oldukça sakın görünüyordu. "Evet, hatırlıyorum."

James bir elini yüzüne götürdü ve kederli bir şekilde avucundaki altın zincire baktı. "Bu konuda kendi deneyimlerimden ders çıkardığımı sana söylememiştim. Yaşadıklarımın hepsini anlatamam ama... Bu çok büyük bir sır, genç dostum... Bir zamanlar bana ihanet eden bir sevgilim vardı. Güzellik ve şehvete dair ne varsa hepsine sahipti ve beni büsbütün kölesi etmişti. Hatta o kadar bağlanmışım ki ona, ölsem de söylememem gereken şeyleri anlattım. Sonuç etkiliydi. Ve son derece kalıcı."

James içini çekti ve Phillip'e bir bakış attı. Phillip, belli ki

tüm duyularıyla dikkatlice dinliyordu. James, bir avuç dolusu zili ona salladı.

“Cinsel arzuların bir daha beni yönetmesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin etmiştim!” Zinciri küçük odanın içine fırlattı ve zincir uyumsuz bir şingirdamayla kapıya çarptı.

Phillip, zincirin kapıdan kayarak yere düşmesini ve parıldayan küçük bir yığın halinde orada kalmasını izlemek için döndü. Vücudunu çevirmedi ama kafasını bir süreliğine James’e çevirdi. “Bütün kadınlar sana ihanet etmeye çalışmayacaktır, James.”

James ayağa kalktı ve kıyafetlerini giymeye başladı. Phillip, tedbirli bir biçimde arkası dönük kaldı.

“Anlamıyorsun, Flip. Önemli olan şey, ne olduğunu anlamamam. Lav... Eski sevgilimi sevmiştim. Olayların etkisiyle sanırım en ufak bir algı yeteneğim bile kalmadı. Cinsel tatmin esnasında ben en acınası, en ispiyoncu...”

“Hayır!” Phillip, etkileyici yeşil gözleriyle ona bakıyordu. “Böyle konuşma. Sen iyi bir adamsın... Prensipli, cesur...”

“Onursuzum!” James, kendi boğuk haykırışının küçük odada yankılandığını duydu.

Phillip onunla yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. “Bu eski sevgilim dediğin kadın seni kandırmış. Seni kullanmış. Bu herkesin başına gelebilir. Kendini suçlayamazsın...”

James, Phillip’in zayıf omuzlarından birini tutmak için uzandı. “*Öldüler*, anlıyor musun? Sırf uçkuruma hakim olmadığımı için arkadaşlarım öldü!”

James arkasını dönüp gömleğini kafasından geçirdi ve yaşaran gözlerini silmek için keten kumaşın sağladığı gizlilikten faydalandı. “Hatalarımı telafi edeceğime yemin et-

tim. Onların intikamlarını alacağıma, hayatımı uğurlarına öldükleri davaya adayacağıma ve *bir daha asla bir kadına dokunmayacağıma söz verdim!*"

Gömleğini omuzlarına oturtup donuk ve şaşkın gözlerle onu izleyen Phillip'e döndü. "Yani, genç dostum, görüyorsun ki yeminimi bozdum," dedi usulca. "Çok kısa bir süre önce ve acı verici bir şekilde yeniden ortaya çıkan onurum, şu anda bir başka yalancı ve sadakatsiz kadının ayaklarının dibindeki enkazda. En kötüsü de ne biliyor musun?" James acı acı güldü. "En kötüsü, kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Şu bahsettiğin adam... O kadının öldürdüğü dostlarından biri miydi?"

"Onlardan biri. Yalnızca bir kişi hayatta kalabildi, o da o kadar kötü dövülmüştü ki aylardır komada. Ölüm döşeğinde yatıyor." James yeleğini çekti ve kravatını boynuna takıp gevşek bir şekilde bağladı.

"James, ben... Bir şey söylemek istiyorum... Keşke dün gece bu düşüncelerinle hiç yaşanmasaydı."

James, Phillip'e bakmak için döndü. Kendini tuhaf bir şekilde ifade etmişti. Sonra, pardösüsünü giyen James sert bir şekilde hafifçe güldü. "Bunu benim kadar çok isteyemezsin, Flip. En azından bu sefer onurumdan başka bir şey ölmedi sanırım."

Ren'in duyduğu ilk his, acıydı. Sanki demircinin çekiç seslerini uzaktan duyuyormuş gibi yankılanan, içi boş bir acı. İçinde dolaştığı gri bölgede ilgi çekici hiçbir şey yoktu, bu yüzden kendini o çekiç seslerine yaklaşıyormuş gibi hissetti.

Dakikalar, belki de saatler geçti. Önemi yoktu. Gri alanda zaman kavramı yoktu. Işık yok, karanlık yoktu. Canlılık yoktu. Uzaktan gelen acının vuruşları duyulduğu gibi hissedilmeye de başlamıştı. Her bir darbe ilk başta iğne batması gibiydi. Bu his, arafta geçen saatlerin/yılların ardından delicesine eğlendirici olmuştu.

Ren, acıya daha da yakın olmak istemişti. Ufak iğnelenmeler, küçük bıçak saplanmalarına döndü. Etkileyiciydi. Eskiden midesinin olduğu yer ağrıyordu. Açlıktan mıydı? Bu kelimeyi neredeyse unutmuştu.

Hiç düşünmeden, bilincin açık kapılarına yaklaştı. Bıçak saplanmaları arttı. Karnındaki ağrı yayıldı. Yeni ve hoş olmayan hisler ortaya çıktı... Gözlerinin arkasında müthiş bir acı, kollarında ve bacaklarında korkunç bir karıncalanma.

Hayır.

Geri dönmek istiyorum.

Çok ileri gitmişti. Artık çok geçti. Hırçın sel sularına düşmüş ağaç dalı gibi bir acı girdabına girmişti. Huzur bozucu bir acının içine savruldu ve şiddetli acının darbeleriyle hırpalandı.

Her şey acı veriyordu. Yatağın vücuduna yaptığı baskı. Yanan mumdan gözlerine gelen parlak, delici ışınlar. Kulaklarını kesen testere gibi bir fısıltı, birinin gürleyen sesi.

“Porter? Bay Porter? Ren, beni duyabiliyor musun?”

Ren, başının daha fazla ağrımasına sebep olan, kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. “Işık! Işığı... Kapat!”

Acı verici parlaklık uzaklaştı. Sanki kafasının içinde yürünüyormuş gibi gittikçe yükselen ayak seslerini duydu. Daha fazla kulak tırmalayıcı fısıldama sesleri.

“Bay Cunningham’a ulaşın hemen! Ren Porter aramıza geri döndü!”

Ren Porter. Benim adım Ren Porter, geri döndüm.

Acı, vücudundaki her dokuya zarar vermişti. Yanlış yönlendirilen sinirlerin sarsıcı darbeleri, hasar gören kol ve bacaklarında gezinmişti. Acıdan kıpırdadı ve her bir titremesi, vücudunu tırmıklamasına neden olacak kadar daha büyük bir ıstıraba yol açtı.

Ren Porter geri dönmüştü.

Keşke ölseydim.

Phillipa, kulübün merdivenlerinin en alt basamağına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına koydu. Göğsü, sanki James'in suçlaması onu parçalamışçasına fiziksel olarak ortadan ikiye ayrılmış gibiydi.

Demek kalbi kırıldığında insan böyle hissediyor.

En kötüsü de bunu kendi kendine yapmış olmasıydı. James'in canını yaktığı kadar James onun canını yakmamıştı. Her şeyi mahvetmişti. Akılsızlığı yüzünden, affedilemez bir şey yapmıştı. Onu yönlendirmek için cinselliğini kullanmıştı ve bu, James'in affedemeyeceği bir şeydi. James'i hiç bu kadar çok sevmemişti ve James'in onu sevmesini hiç bu kadar imkânsız hale getirmemişti.

Bir an için Phillip'i ve hatta nerede olduğunu unutarak gözyaşlarının, kapalı göz kapaklarının ardından akmasına izin verdi. Şimdi James'i gerçekten kaybetmişti.

Kederiyle düşüncelere dalıp giden Phillipa, kulağına gelen tıkırtıları algıladığında neredeyse çok geç olacaktı. Sonra kafasını kollarından kaldırdı. Kapısı tıklatılıyordu.

Biri içeri giriyordu. Merdivenlerde ağlayan Phillip Walters'ı garipseyecek, muhtemelen buraya ait biri. Sahip oldu-

ğunu bildiğinden daha fazla bir hızla Phillipa ayaklandı ve merdivenleri tırmanarak üst kata çıktı. Üst kattaki koridor, Collis Tremayne ve ardındaki kapı görevlisi Stubbs'ı içeri alan ön kapı için açılır açılmaz daha güvenli hale gelmişti.

Phillipa duvara yaslandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Onlar kulübe tam olarak girer girmez Phillipa ön kapıya gidecekti. Buradan bıkmıştı artık.

Bay Tremayne, Stubbs'a şapkasını ve eldivenlerini verdi. "James buralarda mı?"

"Buradayım, Collis." James, manşetlerini düzelterek antreye girdi. O kadar çok yakışıklı ve Phillipa'ya o kadar çok uzaktı ki...

Collis Tremayne sırtıttı. "Sana haberlerim var, şu kızıl-kahverengi saçlı kadınla ilgili."

Kızıl-kahverengi saç? Kızıl saç demek istiyordu. Phillipa'nın tüyleri ürperdi. Onun hakkında mı konuşuyordu? Gerçek Phillipa hakkında? Alt katı görmek için yönünü değiştirdi. Collis, kafasını anlamlı bir şekilde Bay Stubbs'a doğru eğdi.

"Stubbs, bize biraz müsaade eder misin?" James, elini sallayarak merdivenleri gösterdi. "Bu görüşmeyi ana salonun dışında yapsak olur mu, Collis?"

Stubbs, yüzündeki iğrenme ifadesiyle kafasını salladı. "Siz erkekler ve hanım böcekleriniz. Nasıl yapıyorsunuz bunları, aklım almıyor." Tombul kapı görevlisi dışarıya, görev yerine döndü.

Ancak o zaman James harekete geçti. Phillipa, henüz antrenin halısını bile geçmemişlerken James'in, Collis'in kolunu yakaladığını gördü.

"Neler öğrendin? Onu buldun mu?"

“Dur bakalım, adamım. O kadar büyük bir şey değil.” Collis ceketini düzeltti. “Saçları aklıma geldi. Saklanması gereken birisi için sorun yaratacak kadar dikkat çekici bir özellik. Bundan kurtulmaya çalışmış mıdır acaba diye merak ettim. Bu yüzden Cheapside’daki bazı barlara, saç dökülen bir kadın için kızıl saç almak istediğimi söyledim. Dün akşam da oradaki bir perukçudan, bir hafta önce genç bir kadının ona saçlarını sattığını öğrendim.”

Ah, *merde*. Phillipa’nın tüyleri diken diken oldu.

“Bir hafta mı? Tam da pansiyondan ayrıldığı güne denk geliyor.” James çenesini ovuşturdu. “Takip edildiğinin farkında. Saçını değiştirerek izini yok etmeye çalışmış.”

“Bir şey daha var, James. Saçının yalnızca birazını değil... Tamamını satmış.”

James hızla ona baktı. “Zaten böyle yapılmıyor mu?”

Phillipa, James’in gözlerinin siyah parlıtısından korktu. Saçını satmamalıydı, kanalizasyona atmalıydı. Çok zeki ve tutumlu olduğunu sanmıştı. Ama birinin onu takip etmesi için arkasında alev alev yanan bir iz bırakmıştı.

James’in onu takip etmesi için.

Collis devam etti. “Perukçu genelde böyle olmadığını söyledi, bu yüzden onu bu kadar iyi hatırladı. Fazladan para bile ödememiş. Kadın, saçlarının tamamen kesilmesini istemiş. Saçları kesildikten sonra sıksa bir erkek çocuk gibi, çok korkunç görüldüğünü söyledi. Şu anda peruk takıyor olabilir mi sence?”

James antredeki halıya adım attı, sonra birden döndü.

“Bir hafta önce mi? Tam bir hafta mı?”

“Evet. Neden?”

Phillipa, James’in hızla değişen düşüncelerinin yavaş ya-

vaş yerine oturduğunu görebiliyordu. Öfkeden çenesini sıkınca ve yüzü bembeyaz olunca Phillipa, James'in doğru bir şekilde sonuca vardığını fark etti.

"Yukarı çık ve Fisher'ı kap," dedi James hafif yüksek sesle. "Ben de fayton çağıracağım."

Collis gözlerini kırıştırdı ama yeniden merdivenlere döndü. "Nereye gidiyoruz?"

James, çoktan ön kapıya gitmişti.

"Evime."

Phillipa kaçtı. Fakat gidecek yeri yoktu. Sağlı sollu birkaç kapı ile koridor çok uzun değildi. Phillipa'nın kilitlerini gizli saklı çevirmesine boyun eğmeyen kapılar.

Yukarı çıkan Collis Tremayne'nin koyu renk saçlı kafası merdivenlerden görüldüğünde, Phillipa koridorun en dibindeydi. Her şeyi göze almış ama ümitsiz bir halde olan Phillipa, anlamsız bir şekilde ıslak gözlerini sildi ve sırtını duvara yaslayıp keşfedilmeyi bekledi.

Yaslandığı duvar yıkıldı ve Phillipa bir hiçliğe doğru düştü.

Phillipa, kuyruk kemiğini çarparak ve dilini ısırarak tozlu bir halının üstüne biçimsizce yayıldı. Hızlıca gözlerini kırıştırdı ve yalnızca gözlerinin önündeki yırtık pırtık küçük ayakkabıları gördü.

Robbie onu ceketinin yakasından tuttu ve geriye çekti. "Bacaklarını içeri al!" dedi.

Phillipa hemen denileni yaptı. Robbie, önlerindeki paneli kapattı ve kafasını eğmiş bir şekilde merdivenlerden çıkan Collis'in görüntüsü kaybıldı, neyse ki henüz ileriye bakmamıştı.

Dizlerinin üstüne yükselen Phillipa etrafına bakarken, acıyan avuçlarını ovuşturdu. Farklı bir koridordaydı, ilkinе çok benziyordu ama daha eski püskü ve kesinlikle daha tozlu ydu. “Burada ne yapıyorsun, Rob? Burası neresi?”

“Seni ve James’i arıyorum.” Robbie ellerini beline koymuş, kaşlarını çatmıştı. “Burası senin görmemen gereken bir yer,” diye fısıldadı nefret dolu sesiyle. “Artık olan oldu.”

“Ne oldu?”

“Şşt! Boşver. Beyefendi görmeden seni dışarı çıkarabilirim büyük ihtimalle seni öldürmezler.”

“Onlar kim? Casuslar mı?”

Robbie’nin yüzü, korkulu bir ifadeye büründü ve Phillipa’yı yeni bir koridora çekmek için elini tuttu. “Sen bunu söylemedin. Ben de bunu duymadığıma kalıbımı basarım.”

“Düzgün konuş,” diye hatırlattı Phillipa kayıtsızca. Akı çok karıştı. “James bir İngiliz casusu. Dolayısıyla Lord Etheridge de öyle.” Son birkaç gündür tanıştığı insanları düşündü. “Collis Tremayne... Sör Raines... Denny?”

Robbie kafasını salladı. “Denny değil,” dedi ve sonra bir eliyle ağzına vurdu çünkü birini dahil etmeyerek diğerlerini onaylamış oluyordu.

“Güzel, İngiltere’nin geleceğinin Denny’nin ellerinde olmadığını bilmek iyi,” diye mırıldandı Phillipa. Düşüncesi bile komikti. Telaşlanmaya başlamıştı.

Duvarın üst tarafına açılmış küçük pencerenin yanından geçerek koridorun köşesini döndüler. Burası, sahnenin arkasındaki, James’i baştan çıkardığı koridora çok benziyordu. İçindeki acı alevlendi. Phillipa onu bastırdı. Kalbi için hayatı tehlikede değilken endişelenirdi.

Dün gece James’le paylaştığı depoya çok benzeyen bir

depoya daldılar. Bunda pencere vardı. Robbie pencereye doğru koştı, elleri kilidin üzerinde ustaca hareket etti. Pencerenin dışındaki kilitli demir ızgarayı görünce, Phillipa'nın içindeki umut da öldü.

“Buradan çıkamam, Robbie...”

Pencere, içeriye doğru savruldu. Robbie, eski ve paslı kilitle zinciri dikkate almadan ızgarayı dirseğiyle vurarak açtı. Bir dizini kaldırıp pervaza koydu, sonra dönüp elini uzattı.

“Hadi!”

Phillipa bir adım geri gitti.

“Robbie, hemen in oradan. Düşeceksin!”

Robbie gözlerini devirdi.

“Bütün üyeler buradan girip çıkıyor. Burası onların arka kapısı.”

Phillipa, aşağıya bakmak için bir adım öne geldi. Aşağıda kulübün arkasında uzanan pis bir sokak vardı. Çok aşağıdaydı. Phillipa şöyle bir göz atınca pencerenin altında yalnızca ince bir çıkıntı olduğunu gördü.

“Daha önce hiç bu arka kapıyı kullandın mı, Robbie?”

“Şey... Hayır. Ama bacaları temizlemek için tırmanırken bundan daha beterini yapmıştım. Tehlikeli değil! James bazen yağmurlu havalarda bile kullanıyor burayı.”

Phillipa kafasını salladı. “O zaman, kusura bakma ama James kahrolası bir gerizekalı.”

Etkileyici bir nefret ifadesiyle ona bakan Robbie, diğer bacağına da pervaza koydu. “Bu kadar kibarcık olma, Flip.” Phillipa onu durdurana kadar Robbie kaydı ve gözden kayboldu.

“Robbie!” Aşağıya bakmak için yalpalayarak ilerledi. Robbie'nin kafası, Phillipa'nın yalnızca birkaç santim aşağısın-

daydı. Robbie, çıkıntının üzerinde duruyordu ama yüzündeki korkuya bakılırsa çıkıntının pencereden ne kadar uzaklıkta olduğunu farkında değildi. İçi rahatlayan Phillipa eğildi. “Robbie, sakın kıpırdama. Yavaşça elini bana uzat.”

Yüzü bembeyaz olmasına rağmen Robbie inatçılık ederek kafasını salladı. “Sen beni kaldıramazsın. Ben buradan aşağı ineceğim.”

“Nasıl ineceksin?” Phillipa’nın görebildiği kadarıyla buradan doğrudan yere düşüyordu.

“Buradan atlıyorlar,” diye açıkladı Robbie, dar sokağın diğer tarafındaki binayı göstererek. Phillipa burada daha geniş bir çıkıntı ve yere inen eğreti bir demir merdiven olduğunu gördü. Gözlerini kırptırdı. “Peki ön kapıyı kullanmanın ne sakıncası var?”

“Casuslar, hep aynı yolu kullanmayı sevmezler. Takipçilerinden böyle kurtulurlar,” diye savunmaya geçti Robbie cesurca. Sonra, sanki karşıya atlayabilecek kadar cesur değilmiş gibi yutkundü.

Ara dardı ama çok da değildi. James gibi uzun bacaklı bir adama buradan atlamak kolay gelebilirdi. Robbie’nin bacakları Phillipa’nın gözüne birden çok kısa göründü.

“Hayır, Robbie. Yapma. Seni kaldırayabilirim,” dedi Phillipa. Oysa kendisi de bundan hiç emin değildi. İyice aşağıya kadar eğildi. Robbie’ye yetişemiyordu. Onu nasıl yukarı çıkaracaktı? “Robbie, sakın kıpırdama. James’i çağıracağım.”

“Ama seni yakalayacak!”

“Umurumda değil, canım. Seni seviyorum. Canın yansın istemiyorum.” Robbie, şaşkın bakışlarıyla ona bakmak için kafasını kaldırdı. Bundan cesaret alan Phillipa gülümsemi ve bir kez daha ona uzandı. “Hadi, tut elimi, Robbie.

Burası sana göre değil. James gibi olmak zorunda değilsin. O yetişkin bir adam. Sen ise küçük bir çocuksun.”

Phillipa yanlış bir şey söylediğini kelimeler ağzından çıktığı an fark etti. Robbie’nin çenesi tıpkı Cunnington’a benzedi ve bir ayağını çıkıntı üzerinde kaydırarak ilk adımı attı.

Korkudan Phillipa’nın kanı dondu.

“Robert James Cunnington, bir daha hareket etme, beni duyuyor musun?”

Phillipa bir bacağını pervaza koydu. Pencerenin kenarına tutunan titrek elleriyle ata biner gibi pencereye oturdu. Uzattığı tek kolunun izin verdiği kadar aşağı sarkmasına rağmen ona yetişemiyordu. “Lütfen yakına gel, canım,” dedi nefes nefese. “Lütfen elimi tut!”

Küçük ayaklarının çıkıntının üstünde kolayca dengede kalmasından cesaret alan Robbie, ona yalnızca pis pis sırttı.

“Beni izle, Flip. Eğer buradan gidersek, atık su borusundan aşağı inebiliriz.”

Phillipa, binanın yanındaki adı geçen atık su borusunu görmek için kafasını eğip çıkıntının uzunluğuna baktı. Sert ve siyah boru, üzerindeki pas tabakalarına rağmen i rahatlatıcı bir şekilde sağlam görünüyordu. Muhtemelen oradan aşağı inebilirlerdi.

Phillipa kafasını salladı. “Robbie, hemen geri dn.”

“Ama çok basit! Görmüyor musun?” Tam da kendine göre bir yer bulan rahat şehir çocuğu Robbie, dans ederek çıkıntı üzerinde biraz daha ilerledi. Atık su borusuna ulaştı ve bir elini uzatıp sıkıca tutundu. “Beni izle, Phillip. İzle...”

Elinin altındaki eski boru ufalanıp bir avuç dolusu pas haline geldi. Metal üstündeki dengesinin aniden yok olma-

sıyla şaşkınlıktan ağzı açık kalan Robbie bir an sendeledi. Boru, kafasının üstündeki paslı bağlantı yerlerinden koparken, Robbie korkuyla Phillipa'ya baktı. Ellerini yere düşüşünü hafifletmek için boş bir çabayla uzatan çocuğun küçük bedeni havada takla attı.

Bölüm Yirmi Yedi

Çağırdığı arabaya binerken James'in irkilerek durmasına neden olan bir kadın çılgılığı, gökyüzünü deldi. Korku dolu, feci bir sesti. James kafasını çevirip sesin kaynağını aradı. Ara yoldan mı geliyordu? Koşarak dar yola girdi.

Köşeyi döndü ve her yere saçılmış çöpler yolunu kesti. Deneyimlerinin verdiği rahatlıkla çöplerin üstünden sıçrarak loş ışıktaki daha da ileriye koştu.

Tanıdık bir beden sokakta yere çökmüş, yeni oluşmuş enkaz yığınıyla mücadele ediyor ve hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Flip? James aceleyle ilerledi. Tanıdık beden döndü. "Yaralanmış... Düştü... Ah, Tanrım, James!"

Pürüzsüz alnına dökülen tuhaf kırmızı bukleler, sivri kirpiklerinin ortasındaki yaş dolu yeşil gözler...

Kadın. James sendeleyerek durduğunda, önceki şüphelerine rağmen içini bir şaşkınlık kapladı. "Flip?"

Flip'ti. Ama aynı zamanda değildi. James gözlerini kırptırdı, tuhaf bir biçimde bakışları geçmişten günümüze geliyor, sonra tekrar geçmişe dönüyordu. Kıyafetleri, tavırları... Ve o gözler. O çarpıcı gözlerin cesur güzelliğine karşı nasıl bu kadar kör olabilmişti? Karanlık bir şey içini kapladı... Bir başka uyarı.

O gözler.

Sonra, Flip'in çaresizce kaldırmaya çalıştığı demir atık su borusunun altında hareketsizce yatan minik bedeni gördü. "Robbie!"

James, Flip'in yanında dizlerinin üstüne çöktü ve eski demir parçasını hızla kaldırıp attı. Aceleden nefesi kesildi ama neyse ki bu sayede daha da güçlendi. Ağır boruyu çocuğun üstünden çekti ve minik yuvarlak yüzüne dokunmak için dikkatlice eğildi. "Rob? Beni duyabiliyor musun, Robbie?"

Cevap gelmedi. Çocuk o kadar hareketsiz, o kadar beyazdı ki... Vârisini yavaşça kucağına alırken göğsüne giren ağrı James'i çok şaşırttı. Oğluydu o.

Çocuğuydu.

James, yolun girişine doğru ilerlerken yanında koşuşturan Flip'i neredeyse hiç fark etmedi. Collis onu bir yere kadar takip etmişti ve şimdi ağzı açık bir şekilde sokakta duruyordu.

"Robbie düşmüş," diye açıkladı James. "Doktoru çağır." Sonra, arkadaşı olduğunu sandığı ağlayan kadının kızarmış yüzüne baktı. "Ondan sonra da," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, "bu casusu içeri at."

James, Robbie'yi nazikçe kucaklayıp üst kattaki odalara giden merdivenleri tırmanırken aklındaki tek düşünce, oğluna birinin yardım etmesiydi.

Yalancı fahişeye daha sonra ilgilenecekti.

Doktor geldi. Dr. Westfall, Başbakan'ın doktoruydu ve ağzı son derece sıkıydı. Eğer mümkünse kendi sağlık sorunlarıyla ilgilenmeyi tercih eden kulüp üyeleri onun kapısını

nadiren alıyordardı ama Kurt bile yaralı çocuğu görünce titremeye başlamıştı.

Dr. Westfall, Robbie'nin odasından çıktığında, James kapının dışında bekliyordu. Uzun süre bekleyen James'in dikkatini dağıtan tek şey, Robbie'nin yan odasında barındırılan hain kadının muhtelif ve acı verici cezalandırılma yöntemlerini düşünmesiydi.

Hiç olmazsa en sonunda kapıyı yumruklayıp yardım istemeyi bırakmıştı. Sesi, ağır meşe kapı sayesinde bastırılrsa da zrleri ve masumiyet iddiaları James'i sıkmaya başlamıştı.

Dr. Westfall, Robbie'nin yanından ayrıldığında ortalık sessizdi ve James çok uzun süredir düşünceleriyle başbaşaydı. Hemen odaya bakmaya gitti.

Robbie, kocaman yatağın ortasındaki küçük bir tepe gibi hiç kıpırdamadan yatıyordu. Eski halini koruyan yatak rts, Robbie'nin bilinç kaybının devam ettiğini doğruluyordu. Yerinde duramayan bir ocuk olan Robbie hiç bu kadar hareketsiz uyumazdı. James, sessiz odada savunmasızca yatan çocuğuyla arasındaki kapıyı dikkatlice kapadı.

İri yarı ihtiyar Doktor, James'e dönmeden önce durup mendiliyle yüzünü sildi. "Senin ocuk tehlikeyi kıl payı atlatmış. Neyse ki her şey yolunda. Minik oğlanın bir de soğuk algınlığı geçirmesini istemezdik."

James kibarlığa daha fazla dayanamadı.

"Durumu nasıl? İyileşecek mi? Yüzü bembeyaz..."

Dr. Westfall, James'in aceleciliğini durdurmak için bir elini havaya kaldırdı.

"Bildiiğiniz üzere kolu kırılmış."

James biliyordu çünkü Stubbs, doktorun kemiği yerine

yerleřtirmesine yardım etmiřti. James bunun dűřűncesine dahi dayanamıyordu, odadan çıktıėında Stubbs'ın bile rengi biraz atmıřtı.

“Peki, uyandı mı?” *Tanrım, Ren gibi olmasın lűtfen.*

Dr. Westfall içini çekti. “Hayır, henűz deėil. Ama kemiėi yerine yerleřtirebilmek için kaslarını gevřetmek amacıyla verdiėimiz ilaç yűzűnden olabilir. Bűyűk bir kırıkta ve kafasındaki řiřliėi saymazsak bařka bir yarası yok gibi gűrűnűyor.” Doktor, mendilini cebine geri koydu ve çantasını kaldırdı. “Karım kahvaltı ve őėle yemeėi için beni bekledi. Akřam yemeėi için de beklemesini istemek ikimize de yakıřmaz.”

James bir adım geri gitti, ancak o zaman yetenekli doktorun yolunu kapadıėını fark etti. Kendini kontrol altına almayarak elini yűzűne gűtűrdű. “Őzűr dilerim, efendim. Çok kısa bir sűredir babayım.” Bir gűnden daha az bir sűre.

Fakat şu anda Robbie'siz bir hayatı hayal bile edemiyordu.

James'in kapıyı gűstermesi űzerine Dr. Westfall bařıyla selam verdi. “Anne babalar bu gibi durumlara çok űzűlűr. Genellikle anneler űzűlűr ama birkaç babanın da çok sarsıldıėını gűrműřtűm. Senin de bu babalardan biri olduėunu gűrmek mutluluk verici. Uyandıėında, minik delikanlının sana ihtiyaı olacak.”

James kafasıyla onayladı. “Burada, onun yanında olacağım.” Olacaktı. Sonsuza kadar.

Dr. Westfall arabasına binerken, kulűbűn alt kattaki kapısında James'in yanına Jackham yaklařtı. “Cunnington, sana sűyleyeceėim bir řey var ama seni rahatsız etmek istemem.” Jackham sırtıttı. “Ama haberler gűzel.”

James, Robbie'nin yanına gitmek için sabırsızlanıyordu. Kesinlikle yeni ortaya çıkan aşırı tepki gösterme eğilimi yüzünden saatlerdir odadan uzak tutulmuştu.

"Neymiş o haber?" dedi ilgisizce.

Jackham bir elini James'in koluna koydu. "Ren Porter uyandı."

James duyduklarına inanmaz bir şekilde gülümseyerek Jackham'a döndü.

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Bu sabah. Haber saatler önce geldi ama Beyefendi, herkesin böyle bir yerde bulunması bekçilerin dikkatini çeker düşüncesiyle kimsenin Ren'i ziyaret etmesine izin vermiyor."

James, Dalton'un sağduyusunu takdir ederek kafasını salladı. Aranan hırsızlar, ev dışında hiçbir yerde bu şekilde bir araya gelmezdi. Zaten Yalancılar hep beraber bulundukları her ortamda dikkat çekici bir topluluk oluşturlardı. Büyük ihtimalle, iyileşme döneminde olan birini kalabalık bir şekilde ziyaret etmeleri hoş olmazdı. Fakat yine de olup biteni anlatmak üzere aralarından biri Ren'i ziyaret etmeliydi.

Bu haber bir gün önce gelseydi James hızla Ren'in yanına koşardı. Bu ziyaretinin amacı bir arkadaşını görmekten çok af dilemek ve suçundan arınmak için olurdu tabii. James'in içi acıyordu. Bencilliği, midesini bulandıracak gibiydi.

Bu akşamsa, James'in ilgilenmesi gereken daha acil konular vardı.

"Benim yerime sen git, olur mu, Jackham? Ren'e, yarın geleceğimi söyle. Bu sırada diğer adamların başına toplanmasını engelle. Onların tebriklerini de kabul edebilirsin."

Jackham şaşkın görünüyordu. James nedenini anlayamadı çünkü Jackham, Ren'i yıllardır tanıyordu. Hatta üçü birlikte, viski ve sigara üzerine maceralarını anlattıkları birçok gece geçirmişti... Dikkatlice sansürleyerek tabii ki... Hırsızlık ve casusluk hikâyelerinin birbirine bu kadar çok benzemesi, James'i hâlâ şaşırtırdı. Hikâyelerin arasındaki tek fark büyük ihtimalle amaçlarında yatıyordu.

Bu akşam James'in amacı, oğluyla ilgilenmek ve hayatını ve ailesini altüst eden o yalancı casusu sorgulamaktı.

Phillipa, kapatıldığı odadaki yatağın üstüne oturdu. Bir süre önce yaptıkları yüzünden bitkin düştüğü için şu anda oturabiliyordu.

Kapıyı yumruklamak ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Yardım istemek için küçük pencereyi açmaya çalışması da işe yaramamıştı. Ara vermeksizin volta atmak onu yalnızca yormuştu. Daracık yatakta uyumak bile, Robbie'ye dair midelerini ağrıtan merakına ve suçluluk duygusuna iyi gelmeyecekti.

Şehre karanlık çökene kadar, pencereden günün geçişini izledi. Burada, James'in kolları arasında güneşin doğuşunu görmüştü, şimdiyse tek başına güneşin batışını izliyordu.

Bir daha güneşin doğuşunu görebilecek miydi acaba?

"Eğer Beyefendi görmeden seni dışarı çıkarabilirsem büyük ihtimalle seni öldürmezler."

Robbie bunu söylerken son derece ciddiymi. Onları, Phillipa'dan daha iyi tanıyordu muhtelemeden. Birlikte geçirdikleri zamanlarda Robbie'nin hiçbir şeyi abarttığını görmemişti.

Robbie. Phillipa ayağa kalktı ve rahatsız edici bir üzüntüyle tekrar odanın içinde volta atmaya başladı. Tanrım, Robbie o kadar hareketsiz ve solgun görünüyordu ki! Phillipa kollarını üşüyen karnına sardı ama bir türlü ısınamıyordu.

Robbie pencereyi açar açmaz onu pervazdan almalıydı. O tehlikeli çıkıntıya atlamalı ve Robbie'nin minik inatçı bedenini kulübe geri sokmalıydı.

Her şeyden önce, James Cunnington'la hiç tanışmamalıydı. Bunların hepsi, Robbie'nin kazası, James'in öfkesi, Phillipa'nın içinde bulunduğu tehlike ve tabii ki kırık kalbi, o evin kapısından girdiği gün başlamıştı.

Şimdiyse buraya, bu gizemli kulübe hapsedilmişti.

Kapı nihayet açıldı. Phillipa içeri giren ışıktan gözlerini kırpıştırdı çünkü oda kapkaranlıktı ve mum vermemişlerdi. Geniş omuzlu bir vücut, Phillipa'yı tekrar gölgede bırakarak içeri girdi.

"Bayan Atwater, değil mi?"

Eğer elinde olsaydı, Ren Porter karanlığa seve seve geri dönerdi. Ama ne yazık ki Tanrı ve Bayan Neely buna izin vermezdi. İyi kalpli hemşire, Ren'in yaptığı her hareket ve kıpırdattığı her kas ile o kadar mutlu oluyordu ki! Bir kaşık yemek yediği zaman küçük bir çocuk gibi Ren'i övüyor, kendi başına yatakta doğrulduğu zaman ağlıyordu.

Anaç kadını yanından uzaklaştırmanın tek yolu, uyuyor numarası yapmaktır. Ren de mümkün mertebe böyle yaptı. Yine de, uyanık olduğu ilk gün ona sanki on gün gibi gelmişti.

Loş ışığın içinden tanıdık bir ses geldi ve onu, mahkûm

edildiği yarı uyuklama halinden uyandırdı. Gerçekten uyuyamayacak kadar çok acısı vardı, gerçekten uyanık olamayacak kadar da çok yorgundu.

“Sen yokken kulüpte bir sürü şey oldu.”

Ren, yatağının yanında duran bulanık yüze bakmak için kafasını çevirdi. Görüntülere odaklanmak hâlâ zordu. En sonunda, sürekli kayan ve titreyen ana hatlar bir an için birleşip belirginleşti. Jackham. Ren kafasını, yastığın sabitleyici emniyetine geri bıraktı. En ufak bir şey bile başını döndürüyordu.

Bugünkü asıl eğlencesi, yorgunluğuna ve acısına küfür etmektir. Ancak bundan o kadar bıkmıştı ki kulüp müdürünün rahatsız edici yakın arkadaşını bile hoşgörüsüyle karşılayabilirdi. Kendine, bu kötü halinde bile Yalancılar Kulübü yoldaşlığı sahteliğine katlanması gerektiğini bir kere daha hatırlattı.

“Merhaba, Jack.”

Ne var ki gelen kişinin Jackham olması tuhaftı. Ren, Simon’un gelmesini beklerdi ya da en azından...

James.

Ren tekrar kafasını çevirdi ve Jackham’a bakmak için gözlerini açtı.

“James neden gelmedi? O da yaralı değil, değil mi?”

Jackham homurdandı. “Değil. Turp gibi sapasağlam. Bir saat kadar önce kendi gözlerimle gördüm.”

“Gelecek mi?”

Jackham boğazını temizledi, rahat olmadığı belliydi. “Şey, bir şeyi bilmen gerekiyor, Ren. James zor durumda. Sen buradasın ve her şeye rağmen hayattasın. James’in, seni bu duruma soktuğunun farkında olarak seninle yüzleşmesi gerekiyor.”

Bu duruma sokmak? Ren'in yaralı midesini bir soğukluk kapladı.

"Seni anlamıyorum, Jack."

Jackham içini çekti. "Sana bunları anlattığım için üzgünüm, Ren fakat gerçek şu ki James seni rakip ekibe sattı, seni ve diğerlerini. Hâlâ adını hatırlayacak kadar akli başında olduğun için şükretmelisin. James'in ele verdiği diğer adamların çoğu bu günlerde toprağa karıştı. Weatherby birkaç gün önce ölene kadar haftalarca burada, senin hemen yanında yattı. Senin de öleceğini sanmıştık."

Ren'in midesi buz gibi oldu, Jackham konuşmaya devam ederken Ren yalnızca ona bakıyordu.

"James elbette yaşananlarla ilgili ne kadar üzgün olduğunu belirtti ve kulübün yeni sahibi onu geri aldı. Bilhassa ben, bu pişmanlığın her kelimesinde samimi olduğunu düşünüyorum, ama bazı..."

Ren, Jackham'ın söylediklerini anlamaya çalışarak yutkundu. "Yeni sahip?"

"Simon Raines'in satıldığını bilmen gerekiyor. Hırsızlıktan kazandığı tüm parayla bir şövalyelik pazarlığına girmiş ve evlenmeye karar verdiği zaman da kulübü, Lord Etheridge adında gerçekten tuhaf bir beyefendiye sattı. Lord hazretleri saygın bir adama benziyor ve kulübü satın almadan önce kulağıma onunla ilgili bir şey gelmemesine rağmen çok iyi bir başkan. Üyeler ona çok ısındı."

Ren, James'in ihanetine inanamıyordu. "James şimdi benim karşıma gelemiyor mu?"

Jackham teselli etmek için bir elini uzattı ama Ren'e dokunmadan durdu. "Ona çok kötü davranma. Bu konuda zor zamanlar geçiriyor. Bazı arkadaşlar, onun hayatının yolunda

gittiğini düşünüyor. Lord Liverpool’u koruyan kahraman oldu, Vekilharç Prens’ten altın madalyalar aldı ama...”

“*Madalyalar.*” Bu kelime, Ren’in hantal dilini yaktı. “Ona madalya verdiler.”

Jackham, üzüntülü gözlerle ona baktı. “Bunun hoş görünmediğini biliyorum, Ren. Ama o hâlâ bizim James’imiz. Madalyalar yalnızca, üzerinde ağırlık yapan birer sorumluluk. Neredeyse kulüpteki bütün operasyonu yürütüyor. Sanırım benden başka hiç kimse James Cunnington’a itiraz etmiyor. Ama arkadaşın olarak nasıl olduğunu görmem gerekiyordu.”

“Sana gelmemeni söyledi.”

“Sadece bana değil. Bütün adamlara söyledi. Neden olduğunu anlayamadım. Sen anlayabildin mi? Belki de saldırıya uğramanla ilgili bir şeydir. O geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?”

“Tersanenin yanındaki barlardan birinde çalışıyordum.” Kulübün gizliliğini koru. Bu uyarı, nedense eskisi kadar anlamlı gelmiyordu şimdi. “Kavga çıktı, ben içinde değilim ama orayı terk ettiğimde biri, hengâmeden uzaklaşıp ara sokağa gitmemi işaret etti. Galiba... Galiba bir kadındı.” Arkalarındaki zonklamayı hissedince gözlerini kıstı. “Belki. Biliyorum.”

Jackham sandalyesinde arkaya yaslandı. “Pekâlâ, muhtemelen bu çok önemli değildir. Şimdi ne yapacağın konusunda bir fikrin var mı? Hiçbir şey çalamayan bir hırsız kimsenin işine yaramaz, öyle değil mi? Bunu özellikle ben iyi bilirim.”

Ren, Jackham’ın düşüşünden sonra yaşadığı acı dolu hayatı hatırladı. Adam gerçekte olduğundan çok daha yaşlı

görünüyordu ve kulübün sadece hesap işleriyle ilgilenmeye mahkûm olmuştu. Bu düşünce üzerine ani bir iğrenme Ren'in tüylerini ürpertti, bir sonraki düşüncesiyle daha da kötü oldu.

Kendisi de bu kadar bile şanslı olmayabilirdi.

Jackham şapkasını silkeledi. "Belki de hasta yatağından kalkar kalkmaz bir süreliğine Londra dışına çıkmalısın." İçini çekerek ve her zamanki sızlanmalarıyla ayağa kalktı. "Şimdi merdiveni zor çıkarken, eskiden üstünde dans ettiğim yükseklikleri görmek bana hâlâ acı veriyor, farkındayım."

Uzak. Duyguları Ren'i, iyileşmiş dikişlerini ayırmakla tehdit etti. "Belki... Belki giderim," diyebilirdi zorla.

Ren, ilaç ile savaşılan acının verdiği histen daha kötü hissediyordu kendini. En yakın arkadaşı tarafından Fransızlar'a satılmıştı ve şimdi Ren kırık bir kılıç gibi sakat ve kenara atılmış bir şekilde yatarken James madalyalı bir kahramandı.

Ren'in içini, daha önce hiç yaşamadığı derin bir öfkeyle birlikte karamsarlık kapladı. Her şeyini, gücünü, işini kaybetmişti ve gelecekte hiçbir umut yoktu.

Aklına, Jackham'ın yalan söylüyor olabileceği düşüncesi geldi ama bunun için nasıl bir nedeni olabilirdi ki? Jackham, Yalancılar'ın gerçek amacı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fransızlar'ın Londra'daki ağını ortaya çıkarmak için Ren'in onların yanında işe alınma çabalarını bilmiyordu.

Hayır, Jackham bunların Ren için ne kadar önemli olduğundan habersiz, yalnızca gözlemlediği şeyleri anlatıyordu.

Öfkesinin yoğunluğundan Ren'in başı döndü. Hayatı mahvolmuştu, arkadaşları ölmüştü... Ve James, bu hasarlarla neden olan kahrolası vatan haini, ulusal bir kahramandı.

Ren'in konuşma sırasında bir kez daha düşüncelere daldığını gören Jackham sessizce odadan çıktı. Kapının dışına çıkar çıkmaz, bir eliyle ahşaba bastırmayı ve diğer titreyen eliyle yüzüne dokunmayı bıraktı.

“Üzgünüm, genç,” diye fısıldadı Jackham. “Böylesi daha iyi. Konuşmaman için ölü olmanı isteyecek insanlar da var ama artık uyandın. En iyisi ortadan kaybol ve hatıralarını da yanında götür.”

Çok değildi belki ama, Jackham yine de elinden geleni yapmıştı.

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*

Bölüm Yirmi Sekiz

“Bayan Atwater, değil mi?” James sert ve oldukça tehditkâr bir tavırla orada duruyordu. Phillipa, soğuk ses tonundan ürperdi ve bakışlarını kaçırdı. Bunca zaman gerçek kimliğini saklamanın rahatlığına alıştığı için bir an tereddüt etti. Fakat yaptığı şeyden sonra bu adama gerçeği söylemek zorundaydı. “Phillipa Atwater.”

Phillipa, birbirine doladığı parmaklarına kilitlenmiş bir şekilde aşağı bakıyordu fakat önünde duran James’in bu kelimeler üzerine duraksadığını fark etti. “*Ah, Robbie, çok üzgünüm...*”

“Hain Rupert Atwater’ın kayıp kızı.”

Bunun üzerine Phillipa kafasını kaldırdı. “Senin kadar hain değil!” diye karşılık verdi. James’in gözlerindeki sakinliğin, sert ve şiddetli bir nefretle silindiğini görür görmez Phillipa hatasını anladı. Kıpırdamamalıydı, babasını savunmak için daha iyi bir duruma gelene kadar beklemeliydi...

İçinde anlamsız sesler çıkaran telaşı, James’in yumruğunu duvara vurmasıyla sustu. Bir şeyin korkunç bir şekilde ters gittiğini anlayan ama bunun ne olduğunu bilmeyen Phillipa, hiç kıpırdamadan oturuyordu.

James yumruğunu diğer eliyle ovuşturdu ve alnını duvara dayadı. Phillipa'ya arkası dönüktü ama Phillipa mırıldanmalarını duyabiliyordu. "Rupert Atwater. Yalancılar tarihindeki en büyük hain ve ben onun kızını kulübe aldım. Tanrım, onu *evime* aldım."

Phillipa öne doğru bir adım attı. "Robbie nasıl? Söyle lütfen. Çok merak ediyorum."

"Robbie'nin kolu kırık ve henüz şoku atlatıp uyanmadı. Senin umurunda değil tabii."

Phillipa itiraz edercesine bir ses çıkarınca James, hemen onun yanına geldi. Phillipa irkilip geri çekildi. Sonra James, Phillipa'nın önünde bir dizinin üstüne çöktü, elleriyle iki yanındaki yastıklara tutup onu hapsetti. Sonra da kafasını Phillipa'nın kafasına dayadı. James'in bir zamanlar içten ve kahverengi olan gözleri şimdi koyulaşmış ve gölgelenmişti.

"Ne anlattın onlara? Kaç kişiye ihanet ettin? Yalnızca bana mı?" Sert bir şekilde Phillipa'nın omuzlarını tutuyordu. Phillipa'nın canını yaktığı söylenemezdi ama ondan kaçmasına da imkân vermiyordu.

"Kimlere ihanet ettin? *Söyle!*"

Phillipa, James'in derin acısı karşısında vicdan azabını bastırmaya çalışarak yalnızca telaşla kafasını sallayabildi.

Phillipa, James'in öfkeli bakışlarının hapsinden kurtularak arkasına yaslandı. Phillipa önündeki etten duvardan kaçamıyordu belki ama iradesinin de kırılmasına izin veremeyecekti. Yine kendi hayatı için mücadele ediyordu, kendi ve büyük ihtimalle babasının hayatı için...

"Kimseye ihanet etmedim. Hain değilim. Babam da hain değil. Bir açıklama..."

Sözü, kulak tırmalayıcı bir kahkahayla bölündü. "Açıkla-

ma mı? Fransızlara bizim şifrelerimiz verilmedi mi? Onlar için bizim kıramadığımız şifreler oluşturmadı mı?” Phillipa yanaklarında, onun nefesini hissedecek yakınlaşmıştı. “Peki ya sen, *Phillip*? Kendi yalanını nasıl açıklayacaksın? Hain amaçlarına ulaşmak için bir çocuğu kullandın, buna nasıl bir açıklama yapmayı düşünüyorsun?”

James’in sesi biraz alçaldı ve kafasını başka yöne çevirdi.

“Seni işe aldım. Onu sana emanet ettim. Ne oldu? Seni arka odalara girerken mi gördü? *Onu pencereden kendi ellerinle mi attın?*”

“Hayır!” En sonunda yüzüne baktı. “James, onu asla... Robbie’nin canını *yakamam!* Onu kendi çocuğum gibi seviyorum, tıpkı...” *Seni sevdiğim gibi.* Sözüünü yarıda kesti ve titreyerek nefes aldı.

“James, seni... Onu asla incitmezdim. İkinizi de.” Phillipa ellerini, omuzlarını tutan James’in büyük ellerine doğru kaldırdı ve adamın sert tutuşunu gevşetmek için parmaklarını usulca onun parmaklarına doladı.

James kendini, bu tuhaf yaratığın minik ellerinde buldu. Akı, tuzaklar kurmaya devam ediyordu. Phillip... Phillip değil... Phillip... Akılını kaçıracığını düşünene kadar böyle sürdü.

James karşısındaki saatlerdir ağlamaktan kızarmış, büyük, yeşil gözlere baktı. Kadının yanakları ipek gibi yumuşacık ve yuvarlaktı. Çenesi küçük, ağzı güzel, dudakları dolgun ve pembeydi. İnkâr edilemeyecek bir biçimde kadındı.

Ne kadar aptal olduğunu düşündü. Ellerini geri çekti ve birden ayağa kalktı. “Tam bir ahmağım,” diye mırıldandı öfkeyle. “Hiç mi düşünemedim?”

“Kendini suçlama, James. Erkek olmak için çok uğraş-

tım.” Phillipa’nın sesi James’in arkasından geliyordu ve Phillip’in boğuk sesinden tamamen farklıydı. Hiç olmazsa bu, James’e teselli verdi çünkü Phillipa kendi sesindeki kadınsı tonu iyi gizlemişti.

“Gerçekten de uğraşmışsın. Biz hiç...” Robbie’nin yeni öğretmenine verdiği cevabı hatırlayan James durakladı. Robbie bunu ilk saniyede anlamıştı. “Robbie bu sırrı neden benden sakladı? Bana ihanet etmesi için onun da mı aklını çeldin?”

“Ne demeye çalıştığını anlamıyorum.” Kirpiklerini çekingeni bir şekilde bu büyüleyici yeşil gözlerin üzerine indiren Phillipa, bakışlarını çevirdi. James tehditkâr bir biçimde, acımasızca ona doğru yürüdü. Bu canavar hayatını mahvetmişti ve bu yeni alımlı tavırları yüzünden James ona acımayacaktı.

“Neredeyse ilk günden beri Robbie senin kadın olduğunu biliyordu. Bu sırrı saklaması için onu nasıl ikna ettin? Tanrım, onu tamamen senin ellerine bırakmışım! Dediklerini yapması için ona kötü mü davrandın?”

Phillipa şaşkınlıkla sıçradı, korku dolu gözleri bir kez daha James’in gözleriyle buluştu. “Tabii ki hayır! Ona yaptığım tek şey, okumayı öğretmektir!”

Gerçekten de öğretmişti. James, Phillipa’nın Robbie’ye ve dolaylı olarak kendine ettiği yardımı hatırlamak istemiyordu. Ve Stubbs’a...

James, Phillipa’nın yaptığı iyilikleri bir kenara attı. Phillipa’nın, onların güvenini kazanarak nasıl eğlendiği önemli değildi. Önemli olan herkese yalan söylemiş ve ihanet etmiş olmasıydı. Yalancılar’ın savunmasız kalmasına, Robbie’nin ise yan odada bilinçsizce yatmasına neden olmuştu.

“Soruma cevap ver.”

Phillipa tereddüt etti, sonra kafasını iki yana salladı. “Pekâlâ. Robbie’yi suçlamamalısın. Aslında senden bir şey saklamak istemedi.” Omuzlarını silkti. “Bir beyefendi olmak konusunda öğreneceği çok şey var sadece.”

James belli belirsiz kafasını salladı. Phillipa devam etti. “Sanırım Robbie’nin asıl niyeti, bu bilgisini bir çeşit şantaj malzemesi olarak kullanmaktı... Öğretmenini kontrol altında tutmak isteyen bir öğrenci gibi.” Phillipa’nın yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

James, bundan etkilenmemeye çalıştı. Duygusuzca bekledi.

“Ve sanırım Robbie... Bizim aile olmamız konusunda bazı hayaller kurmaya başladı.” Kafasını kaldırıp dikkatle James’e baktı. “Bu konuda onu desteklemedim. Ama bu boşluğu, en yakınındaki erkek ve kadınla doldurmak istemesi kadar doğal bir şey yok. Asla onun annesi gibi davranmadım ve sen...”

Asla onun babası gibi davranmadın. Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı. James buna itiraz etme zahmetine girmedii.

“Yani Robbie biliyordu.”

Phillipa kafasıyla onayladı. James, dişlerini sıkarak ona bakmaya devam etti. Phillipa’nın bu saçma oyunda başka bir yerden daha yardım aldığına emindi.

“Başka kim var?”

Phillipa işbirlikçisini ele vermeyi sessizce reddederek dikkatini ellerine verdi. Şu anda ayaklarını birleştirmiş, ceketiyile örttüğü omuzlarını ve sırtını dimdik tutarak bir kadın gibi oturuyordu.

James, ceketinin yakasından tutmak için bir adım öne

gitti. “Ayağa kalk.” Phillipa, James’e endişeli bir bakış atıp kafasını tekrar yere eğerek ayağa kalktı. James ellerini Phillipa’nın omuzlarına koydu ve onu olduğu yerde döndürdü. Kıyafetinin her bir dikişi, kadınlığını gizleme amacı göz önünde bulundurularak dikilmişti.

“*Button.*” Gizli ittifak, düşündüğünden daha da derine inmişti. Eğer sonsuz sadakate sahip olduğuna dair kefil olacağı bir kişi olsaydı, o kişi Button olurdu. Küçük uşak, Agatha’yı ve yanındaki Simon’ı hiç utanmadan taparcasına seviyordu.

Sonra Phillipa döndü, James’e hâlâ çok yakın duruyordu. Phillipa, bir şey rica eden elini onun koluna koyarken James baktı.

“Button, benim yalnızca yardıma ihtiyacı olan bir kız olduğumu biliyor.” Telaşla bir adım daha James’e yaklaştı. Neredeyse James’in kucağında duruyordu, tabii James onu kucaklamak isterse...

“Sana hiç ihanet etmedi. İnan bana.”

“Bana çimenin yeşil olduğunu söyleyen bile sana inanamam.”

Phillipa iğneleyici bir cevap verdi. “Yalancı’nın dediğine bak sen.” Kafasını eğdi. “Casus değil misin? Tıpkı Griffin gibi?”

James geri çekildi. “Griffin öldü.”

Phillipa uzun bir süre ona baktı. “Başın sağ olsun. Bunu da benim üzerime atamazsın, onu ben öldürmedim.”

“Hayır,” diye mırıldandı James, Phillipa’nın yakınlığından dikkati dağılmış bir şekilde. “Ben öldürdüm.”

Phillipa şu anda, James’e şimdiye kadar olduğundan daha yakındı. Kokusu, James’in burnuna geldi. Çiçek kokulu bir sabun veya parfüm değildi, basbayağı bir kadın kokusuydu.

James birden, uysal ve çırpınan kızıl saçlı kadını kollarında tuttuğu gölgeli parka geri döndü. İçinde yeniden ateşli bir arzu belirdi.

Bu cinsiyetsiz yaratığı bile arzulayabildiğine göre Amilah ile geçirdiği gece, ihtiyaçlarını tam olarak gidermemiştir. Bir adım geri gitti.

“Button ve Robbie. Başka kim var? Denny?”

Phillipa kafasını salladı. “Denny bilmiyor.”

“Bilmez tabii. Denny burnunun dibinde olan şeyleri bile göremez.” Alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. “Tıpkı benim gibi.”

“James, anlayışlı olmalısın. Kendimi ifşa etmeden önce kimin tarafında olduğunu öğrenmem gerekiyordu.”

“Bunu öğrendiğin zaman da kaçıp kurtulman gerekiyordu.”

“Bunu düşündüm. Hatta planladım bile. Ama beni hâlâ yanlış anlıyorsun. Ben senin tarafındayım. Babam da öyle.”

“Evet, evet. Şu meşhur *açıklama!*” Bir kolunu pencerenin kenarına dayayarak ilgisiz bir tavır takındı. “Devam et.”

Phillipa yutkundu. James daha önce gözüne hiç bu kadar iri ve tehditkâr görünmemiştir. Phillipa şimdi bu adamın diğer yüzünü görüyordu, onu bir casus ve kahraman yapan yüz buydu kesinlikle. Cesaretlenmek yerine ümitsizlikten her şeyi göze alan Phillipa, James’in gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı.

“Babam, İspanya’daki evimizden zorla alınıp götürüldü. Beni saklayabildi ama Fransız askerleri onu kaçırdı ve evimizin altını üstüne getirdi.”

James kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Işık, gözlerinin nereye baktığını göstermiyordu ama Phillipa, Ja-

mes'in gözlerinin soğuk iki mızrak gibi üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Babamın bana söylediği gibi tek başıma Londra'ya geldim."

"Upkirk'ün yanına."

Phillipa gözlerini kırptı. "Bay Upkirk'ün yanına. Ama bu süre içerisinde Bay Upkirk'ün ölmüş olduğunu öğrendim. Babamın eski arkadaşlarından başka birini bulma şansım yoktu."

"Ve bunun üzerine Bayan Farquart'ın pansiyonuna gittin."

Phillipa'nın içine bir ürperti geldi. Bu kadar çok şeyi nereden biliyordu, eğer...

"Sen beni takip eden kişisin."

James homurdandı. "Evet ama seni yakalayamayacak kadar uzağındaydım. Diğer adamın da çok gerisindeydim."

"Peşimde başka biri daha mı var? Kim o?"

"Sen benden daha iyi bilirsin bence."

Phillipa kafasını salladı. "Bildiğim kadarıyla beni isteyen tek kişi Napolyon."

"Gerçekten mi? Neden istiyormuş peki?" dedi James lakayt bir sesle.

Bu tavır Phillipa'nın sabrını taşırdı. "Napolyon, babamı boyun eğmeye zorlamak için beni kullanabileceğini sanıyor, seni ahmak!" Phillipa ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, İngiltere'nin savaşı neden kaybettiğine şaşırmamalı! Ülke-miz sizi gizli silahımız olarak görüyorlarsa, işimiz zor!"

Sert bir el, Phillipa'nın havadaki bileklerinden birini tuttu. Onu sanki bir oyuncakmış gibi yakınına çekti ve Phillipa, James'in sert vücuduna çarptı. James, Phillipa onun nefesini kulağında hissedene kadar eğildi.

“Beni sinirlendirme.” Bu kısık sesle söylenen cümle, neredeyse bir deprem yaratak Phillipa’nın içinden geçti. “Öfkeli halimi görmek istemezsin.”

Phillipa, James’in gittikçe korkutucu olmaya başladığını görüyordu. Onun yerinde hangi kadın olsa şu anda tir titriyor olurdu. Ama bu onun için geçerli değildi. James’e bu kadar yaklaştığında, onu arzuluyordu. Her halini. Ateşli, çıplak, öfkeli...

Dizleri çözüldü ve avuçları terledi. James’in de onun düşündüklerini, birbirlerine nasıl dokunduklarını ve birbirlerinden nasıl zevk aldıklarını düşünüyor olmasını diledi...

Bir düşünce, Phillipa’nın ateşli bakışlarını delip geçti. *Onun ben olduğumu bilmiyor.* Dün gece James, Amilah ile sevişmişti, Phillipa Atwater’la değil ve Phillipa ona bunun aksini asla söyleyemezdi çünkü James onu katiiyen affetmezdi.

Phillipa birden, Amilah’tan şimdiye kadar ettiğinden daha fazla nefret etti. Amilah James’in hafızasında, hayallerini gerçekleştiren biri olarak yaşayacakken, Phillipa’ya casus ve hain muamelesi yapılacaktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Phillipa ve kendini James’in ellerinden çekti. Arkasını döndü ve bu yeni girdabı düşünerek odanın içinde yürüdü.

“Ne dedin sen?” James’in sesinde bariz bir şaşkınlık vardı. Belli ki gözünü korkutmaya çalıştığı insanlardan çok azının dikkati başka yöne kaymış ve çok azı ondan uzaklaşmıştı. Phillipa’nın gırtlığından, hafif ağlamaklı bir kıkırdama duyuldu. Ağzını kapamak için geç kalmıştı ve ses, kafesi açılmış bir sinekkuşu gibi kaçarak uçmuştu.

Ah, *merde.*

James’in yüz ifadesi çok komikti. Büyük ihtimalle hiç

kimse onun tehditkâr tavırları karşısında gülmemişti. Bunun üzerine Phillipa'nın içindeki titremeler daha da arttı.

Phillipa'nın gülmesi bitene kadar James kolları bağlı bir şekilde durdu. "Sanırım delirdin," dedi büyük bir ciddiyetle.

Phillipa içini çekti. "Sanırım haklısın." James, sert bir şekilde ona bakmaya devam etti. Phillipa üzgün gözlerle gülümsedi. Bunun üzerine James kaşlarını çattı. Ne harika bir adamdı, hem erdemli bir vatansever hem de hareketli bir maceraperestti.

Seni o kadar çok seviyorum ki benim savaşçı kralım. Ne kadar çok istese de bunu söyleyemedi. James buna inanmazdı, en azından şu anda.

James'in çatık kaşlarına gülümsemeye devam etti. "Şimdi beni dinleyecek misin?"

"Hayır," dedi James ve içini çekti. "Sanırım daha sakın kafalı birilerini getirmem gerekiyor." Kapıya döndü. "Gerekli görüldüğü süre boyunca burada tutulacaksınız. Cilvelerini, kapıda bekleyen adam üzerinde deneme. Stubbs bu konuda uyarılmış olacak."

Sonra, oraya kapatıldığını göstermek için duyulabilir bir kilit sesi çıkartarak odadan ayrıldı. Phillipa bunu umursamadı çünkü o sırada pantolon ve yünlü kumaşla örtülmüş olan darmadağınık, pis vücuduna bakıyordu. "Cilve mi?" diye mırıldandı. "*Cilve mi?*"

Kapıda farklı bir tıklatma sesi duyduğunda Phillipa, yorgunluktan gömleğiyle beraber uyumayı düşünüyordu. Çünkü üzerindeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyi yoktu.

Sesin geldiği yana bakmak için döndü. Kapıdaki kişi *Phillipa'nın* onu açacak gücü olduğunu mu sanıyordu?

“Evet?”

“Bayan Atwater? Bir dakikanızı rica edebilir miyim?”

Bu aşırı kibar talep *Phillipa'yı* güldürdü. “Tabii ki, elbette.”

Kilit döndü ve kapının açılmasıyla, gözlüğüyle ve ağırbaşlı havasıyla ukala bir tavır gözlüklü ve aşırı kibar bir adam ortaya çıktı. “Affedersiniz, Bayan Atwater. Çok büyük bir sıkıntı içinde olduğunuzun farkındayım.”

Phillipa hızla sağına soluna baktı. “Aslında ben buraya hapisane hücresi derdim, ama bu benim fikrim tabii.”

Adam, samimi bir onaylamayla kafasını salladı. “Çok doğru. Size katılıyorum.” Elinde tuttuğu kâğıtlarla oynayarak açık kapının önünde duruyordu. En sonunda *Phillipa'nın* sabrı taşı. “Ya içeri girin ya da gidin. Ama eğer içeri girerseniz, kendi mumunuzu getirmeniz gerekecek. Benimki rüzgârdan söndü ve tekrar yakamıyorum.”

Mumu oraya James bırakmıştı ve ne gariptir ki içeriye rüzgâr girmesine ve mumun sönmesine neden olan şey de onun odadan çıkışıydı. Bu olayın sembolizmini uzun süre düşünmüştü *Phillipa*.

Özür dilercesine bir şeyler mırıldanan ve heyecanla elleri ve ayaklarını kıpırdatan adam, elinde tuttuğu küçük bir kutuyla muma doğru eğildi. Ortada hiçbir şey yokken hızlı bir hareketle birden ateş yaktı.

Phillipa hayretler içinde kaldı. “Siz kimsiniz böyle?” diye sordu, içinde yine bir korku dolanmaya başlamıştı. James'i tanıyordu veya tanıdığını sanıyordu. Belki de... Belki de henüz rahatlamamalıydı.

“Affedersiniz,” dedi adam neredeyse onuncu kez. “Sanırım kendimi tanıtmam gerekiyor. Ah, sayın...”

Phillipa, adamın saçma sapan konuşmalarından bıkmıştı. Ayağa kalktı ve erkeksi bir tavırla elini uzattı. Adam farkında olmadan Phillipa’yla tokalaştı.

“Merhaba, benim adım Phillipa Atwater. Sizin adınızı öğrenebilir miyim acaba?”

Adam şaşırıldı. “Adım Fish,” dedi. Sonra hızla kafasını salladı. “Hayır. Değil. Adım Fisher. Bartholomew Fisher.”

“Peki, gelip beni görme sebebiniz nedir, Bay Bartholomew Fisher?” diye bıkkınlıkla sordu Phillipa. “Çünkü birazdan kraliyet ailesinden misafirlerim gelecek ve çayı hazırlamam gerekiyor.”

“Ne? Tamam, küçük bir şaka yaptınız. Anladım.” Hiç de anlamış gibi durmuyordu ama Phillipa bunu onun yüzüne vurmadı. Yorgunken yaptığı espriler anlaşılmaz oluyordu.

“Belki de bana... Yani eğer yardım etmeniz imkânsız olduğunu düşünüyorsanız... Bana şifreleri bilmediğinizi söyleyebilirsiniz, sanırım...”

“Bay Fisher, sanırım beni biriyle karıştırıyorsunuz. Hangi şifreleri bilmiyorum?”

“Babanızın şifrelerini elbette... Ama siz bir kadınsınız. Onları bilmemeniz mümkün.”

“Hayır, tabii ki biliyorum. Birkaç tanesini.”

Bunun üzerine Bay Fisher öne atıldı.

“Sizinle tanışmayı o kadar çok istedim ki! Çalışmalarım da babanızın etkisi çok büyük, efendim. Hain olduğumu söylemiyorum, tabii ki... Tanırım...”

“Bay Fisher, bence babam, benim tehlikede ya da Fransızlar’ın esareti altında olduğumu düşündüğü için Napol-

yon'a yardım ediyor." Phillipa arkasını döndü. "Siz buna inanmayacaksınız elbette."

"Hayır, buna inanıyorum!"

Phillipa şaşkınlıkla tekrar döndü. "Gerçekten mi? James Cunningham'ı bu konuda ikna edememişken siz neden inanıyorsunuz?"

"James mükemmel bir sabotajcı olabilir ama bir kriptocu değil, öyle değil mi? Son birkaç aydır şifre çözme işleriyle ben ilgileniyorum ve sanki diğer taraftan biri onları çözmemize yardım ediyormuş gibi şifreler gittikçe daha da kolaylaşıyor."

Phillipa gülümsedi, en sonunda içinde bir umut ışığı belirmişti. "Evet! Bu kesinlikle onun yapacağı bir şey!" Kollarını, şaşkın Bay Fisher'ın boynuna doladı ve dönerek dans etti. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bu bir kanıt! Yaşıyor!" İçindeki mutluluğun fışkırmasıyla Bay Fisher'ı yanağından öptü. Babası yaşıyordu ve nihayet eve dönmesi için ona yardım edebilecekti.

Kapı açıldı. Phillipa gülümseyerek baktı. Kolları hâlâ, yüzü daha da şaşkın ve daha da kırmızı olan Bay Fisher'm boynundaydı.

James kapıdan onlara bakıyordu, kafasında toplanan fırtına bulutu gözle görülüyordu.

Phillipa, çok da isteksiz olmayan dans partnerini bıraktı ve elini James'e doğru uzatarak parmaklarını kıpırdattı. "Merhaba." Sonra, James'in öfkeden kudurmasını umursamamaya karar verdi ve sevinçle gülümsedi. "Babam yaşıyor, James. Onun hain olmadığını kanıtlayabileceğim."

James gözlerini kıstı. "Öyleyse kod anahtarını biliyorsunuz."

Phillipa gözlerini kırıştırdı, yüzündeki gülümseme biraz kayboldu. “Anahtar mı?”

Bay Fisher bir adım öne geldi.

“Babanızın notları sizde mi? İşaretlerle dolu bir kitap olabilir.”

Kitap mı? “Günlük!” Fisher’a döndü. “Beni o gizli yere saklamadan önce, Bay Upkirk’e götürmem için bana günlükünü vermişti!”

“Harika!” Fisher gülümsedi. “Eğer içinde anahtar yazıyorsa, babanızın sadakati hakkında hiçbir şüphemiz kalmayacak! Öyle değil mi, James?”

James, çok da ikna olmuşa benzemiyordu. “Belki. Eğer gerçekten anahtar yazıyorsa.”

James’in yüzündeki nemrut ifade üzerine Phillipa kendine geldi. “Benim masum olduğuma da inanacak mısın?” Phillipa, bu adamın, bu her şeyden çok sevdiği adamın babasını öldürme planları yaptığını da unutmamalıydı. O kelime hala aklındaydı.

Saf dışı bırakılmalı.

“Göreceğiz.” James, karşısında duran ve hiç de yabancı gelmeyen kızıl-kahverengi saçların sahibi yüzdeki duyguları izledi. Hiç olmazsa aklındaki bir konu kesinlikle çözüme kavuşmuştu. Kıyafetlerine ve kasap kesmiş gibi duran buklelerine rağmen, Venüs ne kadar kadınsa Phillipa da o kadar kadındı. James daha önce onu kendine yaklaştırdığında bunu anlamıştı ve şu anda, onu izleyen Phillipa’ya bakarken de bunu hissediyordu.

Fisher’ın Phillipa’yı acemice kucakladığını gördüğü anda yaşadığı şiddetli sahip olma arzusu, bugünlerde mantık çerçevesinde düşünebileceği bir şey değildi.

“Fisher, gelmen gerekiyor. Beyefendi bekliyor.”

James’in sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı.

Fisher gözlerini kırıştırdı ve yeleğini düzeltti, sonra yere düşürdüğü kâğıtları topladı. Utanarak Phillipa’ya gülümsedi ve cesaret verici birkaç kelime mırıldandı. James’in çenesi kasıldı. Herif, abayı yakmıştı.

Fisher’ı avucunun içine alması kadının çok vaktini almamıştı.

Masumiyeti, bir yılan oynatıcısınınmki kadardı.

Bölüm Yirmi dokuz

Dalton, kriptografi odasında onları bekliyordu. Gecenin bu geç saatinde bile hâlâ esrarengiz bir şekilde çıktı. Fisher'a kafasıyla selam verdi ve sandalyeyi gösterdi. Sonra James'e döndü.

"Robbie'nin henüz uyanmadığını duydum."

"Doğru," diye cevapladı James kısaca. "Ve mümkün olan en kısa sürede onun yanına dönmeliyim, bu yüzden işimize bakalım."

Dalton tek kaşını havaya kaldırdı ama James kabalaştığının farkında olmasına rağmen Dalton onu ses tonu yüzünden azarlamadı.

"Pekâlâ." James'in ardından Dalton da oturdu. "Bir sorunumuz var. Phillipa Atwater ne bir kanunu çiğnedi ne de herhangi birine zarar verdi. Fransızlar'a bilgi sızdırdığına dair delilimiz bile yok. Yani bu kadını esir tutmak için hiçbir nedenimiz yok."

James ayağa fırladı. "Sen delirdin mi? Robbie'yi neredeyse öldürüyordu!"

"James, Robbie bize geldiği ilk günden beri önüne çıkan tüm dik yüzeylere tırmanıyor. Er ya da geç bir yerden düşecekti o çocuk."

“Ama onun sorumluluğundayken düştü. Bu, sizde hiç şüphe uyandırmıyor mu?”

“Phillipa, Robbie’nin ona arka kapıyı gösterdiğini ve kendisin de onu durdurmaya çalıştığını iddia ediyormuş, Stubbs öyle dedi.”

“Belli ki durdurmak için çok çalışmamış.”

Dalton kafasını salladı. “James, sağlıklı düşünemiyorsun. Eğer Robbie’yi candan atarak öldürmek isteseydi çığlık atıp dikkatleri üzerine mi çekerd? Yoksa sessiz kalıp Robbie’nin orada kalmasına göz mü yumardı?”

“Oraya kendi atladı, biliyorsun.” Fisher öne atıldı. “Robbie düştükten sonra Phillipa pencereden atlayıp merdivene inmek zorunda kalmış. Buranın püf noktasını ona gösteren hiç kimse de yokmuş.”

James kafasını çevirdi. Arka kapıya ilk gidişini çok iyi hatırlıyordu. Yumuşak çöp yığınları merdivenin ayağında toplanmıştı ve diğer Yalancılar’ın gülüşmeleriyle bağırışları onu cesaretlendirmişti.

Yine de karşıya atladığında merdivenin korkuluklarını tutamamış ve çöplerin arasına, kışının üstüne düşmüştü. Hem de iki defa.

“Aşağı inmiş olması umurumda bile değil,” dedi James hafif yüksek sesle. “Gizlice evime sızarak beni gözetledi ve oğluma zarar verdi. O tehlikeli biri! Agatha dışında dünyadaki hiçbir kadına boyun eğmeyen Button bile ona karşı duramıyor.”

“Konunun Button kısmıyla ben ilgileneceğim, James. Yani eğer hâlâ bu kulübün casus ustası olduğumu memnuniyetle kabul ediyorsan?”

Dalton’un soğukkanlı ses tonu James’e, bu adamın ne-

den Beyefendi olarak bilindiğini hatırlattı. Lord Etheridge'in bu sakın tavırlarından daha rahatsız edici bir şey yoktu.

"Affedersiniz, efendim." Kelimeler ne kadar kibar olsa da, ses tonu pek öyle değildi. Başına ne geliyordu da kendine böyle hakim olamıyordu?

O.

Başına o kız gelmişti ve James'in kafasını karıştırıyordu. Lavinia Winchell ile yaşadıklarından sonra arzularının aklını kontrol etmesine tekrar nasıl izin verebilmişti? Kendi verdiği sözü tutması, bunu zaman geçtikçe daha çok özlemesine neden olmuştu.

James, karmaşık duygularını bastırarak oturdu. Eğer casus ustası onun bu konuyla ne kadar çok ilgilendiğini götürse, onu davadan hemen geri çekerdi.

James ise bu davayı sonuna kadar izlemek istiyordu. Ah, evet.

James biraz sakinleşerek Dalton'un gözlerine bakmayı başardı. "Ne diyordunuz?"

"Delilimiz yok diyordum. Bulabileceğimiz bir delil olduğundan da tam olarak emin değilim. Eksik iş gücümüzle, Bayan Atwater'ın aleyhine davayı sürdürebilecek olanağımız olmadığını düşünüyorum."

"Ama babası..."

Dalton elini kaldırdı.

"Babası tamamen farklı bir hikâye. Rupert Atwater'ın Napolyon'a yardım ettiğine dair birçok delil var. Bayan Atwater bile bu ihtimali kabul ediyor, öyle değil mi?"

James homurdandı. "Babasının bunları yapmaya mecbur edildiğini iddia ediyor."

"Bu ihtimali kabul etmiyor musun?"

“Etmiyorum. Atwater bir haindir, işte o kadar.”

Fisher itiraz edercesine bir ses çıkardı. Dalton dikkatle James’e bakmaya devam ederek, havaya kaldırdığı parmağıyla onu susturdu. James bu soğuk bakışlar altında huzursuz bir şekilde kıpırdadı. Dalton bunu, Lord Liverpool’dan çok iyi öğrenmişti. Keşke James de bu göz korkutucu alışkanlığı edinmiş olsaydı ve onu başka birinin üzerinde kullansaydı.

En başta Phillipa Atwater.

“Karara varmak için erken değil mi, James? Bu konuyu biraz fazla kişisel alıyor olabilir misin?”

James öfkeyle sert bir cevap vermemek için kendini zorla tuttu ve yalnızca başını iki yana salladı.

Fisher homurdandı. “Bayan Atwater’a ne garezin olduğunu bilmiyorum. Onunla yaptığım görüşmeden çok etkilendim...”

“Etkilendiğine eminim,” diye mırıldandı James. *Zanlıma dokunmayı aklından bile geçirme evlat.*

Fisher temkinli bir şekilde sandalyesini James’ten birkaç santim uzaklaştırdı ve konuşmaya devam etti. “İncelemelerim için babasının günlüğünü bana kendi isteğiyle verdi. Upkirk’in yanına, babasının şifrelerini kırmak üzere ona anahtarı verme amacıyla gönderildiğine inanıyor.”

Dalton başını salladı.

“Bu günlüğün, Atwater’ın anahtarı olduğunu düşünüyorsun o zaman.”

Fisher kafasıyla onayladı.

“Evet. Eğer öyleyse Phillipa’nın hikâyesi onaylanacak, öyle değil mi?”

Dalton sandalyesinde arkaya yaslandı.

“Öyle gibi görünüyor. Eğer Atwater’a kızının güvenliği-

ne dair şifreli bir mesaj iletebilsek hiç şüphesiz ki bu, bizimle işbirliğini bitirmesine neden olurdu.”

“Çok doğru.”

“Bu onu yalnızca uyaracak!” James kendini daha fazla tutamadı. “Bunu düşündüğünüze inanamıyorum! Bir hainle işbirliği yapmayı mı planlıyorsunuz?”

“Bunun, olası haine yönelik araştırmanın bir parçası olduğunu düşünüyorum, evet,” diye kalktı Dalton. “Böyle bir araştırmanın karşı tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlasan iyi olur James. Bu tecrübenin, tavırların üzerinde iyileştirici bir etkisi olabilir. Saat gece yarısını geçiyor ve eve gitmeliyim. Bayan Atwater’ı kapatıldığı yerden çıkartıyorum ama kulübün misafiri olarak kalmasını isteyeceğim. Bu konuda onun yardımına ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. Deşifre etmesi için ona zararsız bir şey ver ve doğru yapıp yapmadığına bak... Haberi olmadan onu sınavın.”

James yalnızca sert bir şekilde kafasını salladı ama içten içe, büyük bir yenilgiye uğramış gibi hissediyordu. Ona ve Robbie’ye yaptığı şeylere rağmen Phillipa özgürdü.

Ayağa kalktı ve tek kelime bile etmeden odadan çıktı. Görgü kurallarının canı cehenneme, Robbie’den uzakta bir dakika daha bile geçirmeyecekti.

Bugün çok uzun saatler geçirdiği odaya tekrar girdiğinde görmeyi en çok istediği şey, Robbie’nin tıpkı eskisi gibi yatağına uzanmış, darmadağın bir şekilde yatıyor olmasıydı. Dalton ve Fisher ile görüşmesi boyunca Robbie’nin saçının telinin bile kıpırdamamış olduğunu görünce yüreği ezildi.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturan James, Robbie’nin alnındaki koyu siyah saçı geriye attı ve konuşmaya başladı.

“Appleby’daki ağaçlar kocaman, Rob. Böyle bir tırman-

ma yeri hiç görmemiştir. Küçükken, işte o ağaçlardan birinden düşüp kolumu kırmıştım...”

Phillipa, odasındaki fısıltılarla istemeye istemeye derin uykusunun derinliklerinden uyandı. *Lanet* olsun! Esir tutulmak yetmiyor muydu? Çok az uykuyla geçirdiği bir akşamın ardından bu kadar erken vakitte uyandırılmak zorunda mıydı?

Birkaç dakika sonra seslerin, kadın sesi olduğunu anladı ve onun hakkında konuştuklarını fark etti. Merak ederek hareketsiz bir şekilde yattı ve dinledi.

“Onu öldürecekler mi, leydim?”

Phillipa bu soruya verilecek cevabı çok merak etti. Dinlerken, sakın görünmeye çalışıyordu.

“Eğer gerçekten Fransızlar için çalışıyorsa, sanırım öldürecekler. Sinsice James’in *evine* girdi. Onu uykusunda öldürebilirdi ve tabii ki Robbie’yi de!”

“Agatha, hiç cinayet işleyebilecek birine benzemiyor,” dedi üçüncü bir ses. “En fazla on dokuz yaşında!”

“Clara, bunun yaşla ilgisi yok. Saklayacak bir şeyi olmasa neden kılık değiştirsin?”

“Bilmiyorum, Agatha.” Sesinde ince bir kahkaha vardı. “Sen söyle bana.”

İlk ses tekrar konuştu. Konuşan, bu konuşma tarzına alışık değilmiş gibi kibar bir dilden, sokak ağzına geçip duruyordu. “Ama leydim... Leydim çok haklı!”

Agatha adındaki kadın sinirlendi. “Rose, yine kafam karıştı. Keşke bize isimlerimizle hitap etsen. Her şey daha kolay olurdu.”

Rose korkuyla içini çekti. “Ama yapamam!”

“Agatha, üstüne gitme kızın,” dedi Clara denilen kadın. “Zamanla kendini daha rahat hissedecek. Robbie’nin öğretmeniymiş gibi davranırken bu kızı hiç görmüş müydün?”

Numara mı, daha neler! Phillipa neredeyse yerinden zıplayıp karşı çıkacaktı. Robbie’yi eğitmek için çok uzun ve zor saatler geçirmişti ama görünüşe göre bu insanlar bunu unutmaya çok istekliydi.

Robbie. Tamamen kendine gelen Phillipa, yeniden derin bir endişe hissetti.

Eğer Clara, Phillipa’nın hatırladığı gibi Leydi Etheridge ise ve Agatha, Leydi Raines ise o zaman bu kadınlar büyük ihtimalle Robbie’nin durumu hakkında son gelişmeleri biliyorlardı. Phillipa sonunda gözlerini açtı ve uykulu numarası yapmaya gerek duymadan gözlerini kırpıştırıp, “Merhaba,” dedi. Agatha’nın kana susamış kelimelerinden sonra bir cevap alıp almayacağından emin değildi.

Üç kadın da ona baktı. Biri gülümseyerek bir adım öne çıktı. Siyah saçlı, ince belliydi ve oldukça şık bir biçimde giyinmişti.

“Günaydın, Bayan Atwater. Ben Leydi Etheridge ama bana Clara denmesini tercih ediyorum. Birden içeri girdik, affedin ama eğer kahvaltınızı biz getirmeseydik sanırım bu iş Bay Stubbs’a kalacaktı.”

Birden, erkek gömleğinden aşağısının neredeyse çıplak olduğunu hatırlayan Phillipa, örtüyü göğsüne kadar çekti ve bir erkekle karşı karşıya olmadığına şükretti. “Teşekkürler, Leydi... Clara. Robbie nasıl, söyler misiniz? Meraktan aklımlı kaçırabilirim...”

Diğer iki kadından biri küçümsercesine bir ses çıkardı.

“Aklını kaçırmışmış...” Balık etli esmer kadın tombul kollarını bağladı ve Phillipa’ya dik dik baktı.

James’in kız kardeşi Agatha. Düşünceleri büyük ihtimalle James’in tepkisine göre şekilleniyordu. Çıplak bir şekilde yatıyor olması onu bu zarif kadınların karşısında dezavantajlı konuma düşürse de Phillipa nazik görünmeye çalıştı.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum, leydim, ama yalvarırım...” Minik Robbie’nin kıpırdamadan kaldırım taşlarında yattığını hatırlayınca sesi istemsizce kesildi.

Clara, Leydi Raines’e ikaz edici bir bakış atarak, kolunu Phillipa’nın boynuna dolamak için uzandı. “Robbie, Londra’daki en iyi bakımı görüyor, endişelenme. Kolu kırılmış ama onun dışında bir yarası yok gibi görünüyor.”

“Gibi derken?” Phillipa’nın göğsü sıkıştı. “Hâlâ... Hâlâ uyanmadı mı?” Son kelime, korkuyla daralan boğazına sıkıştı.

Agatha bile ona acıdı. Kollarının bağını çözdü ve Phillipa’nın ellerini tutup koruyucu bir şekilde kendi karnına koydu. “Çocuklar dirençlidir... En azından, Dr. Westfall öyle söyledi,” dedi yumuşak bir sesle. “Yakında uyanacağına eminim.”

Phillipa gözlerini kapadı. Ne kadar dikkatsiz, ne kadar aptalca davranmıştı! “O pencereden içeri girmesi için onu zorlamalıydım,” dedi.

Bunun üzerine, hiç beklenmedik bir yerden kahkaha sesi geldi. Phillipa, Clara ve Agatha, kafalarını kaldırıp eliyle ağzını kapatan Rose’a baktılar, büyük gözlerinde pişmanlık vardı. “Affedersiniz, hanımefendi. Ama genç Robbie Efendi’yi bir şey yapmaya zorlamak kolay bir iş değil.” Kız omzunu silkti. Phillipa, onun oldukça düzgün görünmesi-

ne rağmen bu iki 'leydi' kadar şık olmadığını fark etti. Ne Agatha gibi etine dolgun bir güzeldi ne de Clara gibi şık ve zarıftı. Doğrusu, uzun ve gür kirpikli ela gözleri dışında oldukça sıradan biriydi.

Agatha bile Rose'a katılmak zorunda kaldı. "Doğru," dedi içini çekerek. "Gerçek bir Cunnington olmayı hak ediyor."

Phillipa başını salladı. Çok kibar konuşuyorlardı, bu yüzden onlara karşı çıkmayacaktı.

"Eğer müsaade edilirse onu görmek isterim."

"Ah, eğer istersen gelip görebilirsin," diyerek onu rahatlattı Clara. "Artık tutsak değilsin." Sonra kafasını kaldırıp, omzunu silken Agatha'ya baktı.

"Jamie muhtemelen sana oğlunu göstermez."

Phillipa kafasını kaldırdı. "James, Robbie'ye öyle mi diyor? Oğlu?"

Agatha şüpheyle gözlerini kırıştırdı. "Tabii ki. Neden demesin?"

"Güzel," diye mırıldandı Phillipa, gülümsemesini gizlemek için kafasını eğerek. "Aferin sana, Bay Cunnington."

Şöyle bir kendine bakan Phillipa iki parmağıyla gömleğini çekti. "Artık bunu giymeye gerek olduğunu sanmıyorum." Kadın kıyafetleri giyme özlemiyle içini çekti. "Sanırım giyecek kadın kıyafetim yok."

Rose bir adım öne çıktı ve arkasından o bilindik sırt çantasını çekti. "Bay Fisher içinden kitabı almış bile. Senin için bir sakıncası olmayacağını söyledi."

Phillipa, her bir kıvrımında babasını hissederek kirli çantayı topladı. İçinde yırtık pırtık bir elbise buldu, bir haftadan daha uzun süredir bir deliğe tıkıştırıldığı için korkunç bir duruma gelmişti. Anlaşılan orada fareler de vardı. "Of, iğrenç."

“Bu olmaz.” Clara bir parmağını dudaklarına koydu. “Şey, benimkilerden de giyemezsin. Çok uzunsun.”

Agatha kafasını salladı. “Benimkiler de olmaz ki. Çok za-yıfsın.”

Phillipa gülümsedi ve hizmetçi kız Rose’a bir bakış attı. “Ya sen, minik ayıcık?”

Rose sırtıttı, sıradan yüzü bu gülümsemeyle bir çırpıda dikkat çekici bir yüze dönüştü. Phillipa gözlerini kırıştırdı. Sonra gülümseme kayboldu ve Rose eskisi kadar sıradan ve ciddi bir şekilde gözlerini Phillipa’ya dikti.

“Sanmıyorum, hanımefendi. Size vermekten memnun olurdum ama benim kıyafetlerim için çok uzun kalırsınız.”

“Teşekkür ederim. Sanırım Button’a sormalıyım...” Phillipa telaşla kafasını kaldırdı. “Olamaz! Button! Bana yardım ettiği için başı belaya girmede, değil mi?”

Agatha tek kaşını kaldırdı. “Bir denesinler de göreyim. Button *benim* emrimdedir, onların değil. Yalnızca ara sıra onu ödünç almalarına izin veriyorum.”

Clara kafasıyla onayladı. “Button için endişelenmeyin Bayan Atwater. Agatha karşı çıktı mı Vekilharç bile geri çekilir.”

Phillipa, Agatha’nın şaşırtıcı varlığına bir göz attı, sonra içinde yükselen gülme isteğini bastırarak kafasını çevirdi. Clara’nın, bu yorumunun nasıl bir etki bıraktığını fark edip etmediğini merak etti. Belli ki Phillipa bu saygısız düşünceye sahip olan tek kişi değildi çünkü tam da Rose’un bulunduğu taraftan kısık bir kıkırdama sesi duydu.

Phillipa, Rose’a, samimi bir şekilde şakacı bir bakış attı ve karşılığında bir gülümseme daha aldı. Sonra elinde duran zavallı yolculuk elbisesine baktı ve içini çekti. Hiç olmazsa

pantolonuyla düzgün görünürdü. Aslında bunların hiçbir önemi yoktu. Nasıl olsa James onunla ilgilenmeyecekti bile.

Agatha ve Rose, onun için Robbie'yi kontrol edeceklerini belirterek gittiler. Clara omzuna hafifçe dokundu.

“Kahvaltını yap. İçimde, Kurt'ün bu sabah kendini aştığına dair bir his var.”

Giyindikten ve ıslak fırçayla dağınık saçlarını yatıştırma-ya çalıştıktan sonra, Phillipa yemeğinin üzerindeki kapağı kaldırdı.

Cennet. Phillipa sanki abıhayat ve ölümsüzlük yemeğiyle karşı karşıya kalmıştı. Servis tabağında, kraliçelere layık bir kahvaltı vardı.

Dün ağzına tek lokma girmediği için iştahla yemeye başladı. Ayrıca, hanımlara yakışır şekilde küçük lokmalarla yeme alışkanlığını da kaybetmiş gibiydi. Aşağı baktığında, dizlerinin birbirinden tamamen ayrı durduğunu fark etti. Eliyle birleştirdi.

Lanet olsun! Kız olmayı unutmuştu!

Bölüm Otuz

James, Fisher ve Phillipa şifre odasında geçirdikleri o akşam boyunca çok çalıştılar. James onun güvenilir olduğundan emin olana kadar Phillipa'ya, üzerinde çalışması için önemsiz şeyler verildi. Sonra James, Lavinia'nın mektupları üzerinde çalışması için ısrar etti.

Phillipa, James'in ona hâlâ güvenmediğinin farkındaydı. Bu görevi ona vermesi, James'in çaresizliğini gösteriyordu.

Phillipa yanaklarını ovuşturdu sonra avuçlarını, sanki gözlerini rahatlatıyormuş gibi düz bir şekilde gözlerine bastırdı. "Burada hiçbir şey yok."

"Olması gerekiyor!"

Daha fazla dayanamayan Phillipa ellerini indirip masanın üstüne vurdu.

"Babamla aynı düzeyde olmayabilirim ama şekilleri tanımak konusunda yeterince bilgim var. Şifrelerde bazı şekiller, tekrarlar ve ritimler vardır. İnsanlar şifreyi kıramasa bile, onun şifre olup olmadığını anlayabilir."

James'e doğru sallamak için bir avuç dolusu kâğıdı eline aldı.

"Bunlar Leydi Winchell'in aşk mektupları, hepsi bu ka-

dar. Aşk mektupları... Aşırı duygusal, sıkıcı ve doğrusunu söylemek gerekirse müstehcen... Sıkıcı olduklarını da söylemiş miydin? Şifre falan yok.”

James dişlerini sıktı.

“Gizli bir anlam olmalı! Yoksa neden bu kadar çok, bu kadar sık yazsın?”

“Bilmiyorum, James. Belki de gerçekten *âşıktır*, hiç bunu düşündün mü?” Phillipa’nın yüzündeki öfke çok açıktı. “Ama ben gizli bir anlam yok demedim.”

James hevesle öne eğildi. “Tamam! Suçunu kanıtlamamıza yardım edecek mi?”

Phillipa, süslü el yazılarıyla dolu kâğıdı aldı ve gözlerini kısarak ona baktı. “Ne sebepten suçlu olduğunu düşündüğüne bağlı. Bana kalırsa suçu, gördüğüm en terbiyesiz kadın olması.” Kafasını sallayarak kâğıdı James’e verdi. “Bak mesela. Bu deyim ne anlama geliyor acaba, sorabilir miyim?” Sayfanın aşağılarında bir yeri gösterdi.

James gösterdiği yeri okudu, sonra kafasını çevirdi. “En ufak bir fikrim yok.” James yüzünün, hissettiği kadar kırmızı görünmüyor olmasını umarak sayfayı diğerlerinin altına sokuşturdu. Phillipa’nın sorduğu deyim James’in bile Lavinia’dan önce hiç rastlamadığı oldukça eğlenceli bir şeyle ilgiliydi. Lavinia’nın yapmayı en sevdiği şeylerden biriydi ve James şaşkın ama hevesli bir şekilde buna izin vermişti.

Lavinia’nın tehlikeli cazibesini hatırlayınca midesi bulan James, Amilah’ı düşünmeye çalıştı. Lavinia’yla karşılaştırdığında, şüpheli bir kadın olan tüllerle örtülü dansöz bile temiz ve ahlaklı bir eğlence gibi görünüyordu.

Son iki gündür Amilah’ı sık sık düşünür olmuştu. Kadının gizemi aklına takılmıştı ve onu rahat bırakmıyordu.

James, genç bir kadının bekâretini hediye etmek üzere yabancı bir adamı kandırarak depoya neden soktuğunu muhtemelen asla öğrenemeyecekti. Onu uzaktan görmüş ve arzulamış mıydı?

Büyük ihtimalle, kendini sıkıcı masumiyetten kurtarmak için onu hevesli ve sakıncasız bir yol olarak görmüştü... Ama böyle bir masumiyetin bir fahişe için maddi açıdan hiçbir değeri yoktu.

Bu karmaşa çözümsüz kalmak zorundaydı çünkü ilgilenmesi gereken daha önemli konular vardı. Boğazını temizledi ve Amilah'ı aklından çıkardı. O gizemli kadının örtülerindeki turkuaz mavisine birebir benzeyen gözlerini düşünmemeliydi.

“James!”

James kendini hızla, içinde bulunduğu ana geri çekti ve kızardığında bile zümrüt yeşili kalan gözleriyle ona bakan Phillipa'yı gördü. “Evet?”

Phillipa elindeki mektubu bıraktı. “Eğer beni bu açık saçık şeyleri okumaya zorluyorsan, hiç olmazsa soru sordugumda beni dinle.”

“Ne sormuştun?”

“Bu kadının mektuplarıyla neden bu kadar ilgileniyorsunuz? Bu boş lafları incelemekle elinize ne geçebilir ki?”

James, Lavinia'nın bir çeşit baştan çıkarma zehrini içeren, yerlere saçılmış kâğıt yığınınına baktı. “Adalet,” dedi içini çekerek.

“Adalet mi? Yoksa intikam mı?”

James, Phillipa'ya bakmak için kafasını kaldırdı. “Farkları ne ki?”

Phillipa karamsarca ona baktı. “Eğer bunu soruyorsan, farkı bilmiyorsun demektir.”

James gözlerini devirdi. “Tanrı bizi senin hikmetinden korusun, Flip.”

Phillipa irkildi. “*Flip*. Bana ne zamandır böyle seslenmemiştin...”

James kaşlarını çatı. “Endişelenme. Bir daha olmayacak.”

Phillipa, gözlerindeki bir hüznün belirtisiyle gülümsedi. “Yazık. O ismi çok sevmiştim.”

“Eğer sevimli isimler peşindeysen, bu komik pantolondan kurtulman gerekiyor,” dedi James onu küçümseyerek. Phillipa üstüne yelek giymediği için de gömleği, serbest kalmış göğüslerinin kıvrımlarını pek saklayamıyordu. Tanrım, bu zamana kadar onları nereye gizliyordu? “Sen nasıl bir kadınsın da utanmadan bunları giyiyorsun?”

Phillipa gözlerini kırptırdı, gülümsemesi alaycıydı. “Fare gibi kokmayı tercih etmeyen bir kadın,” diye yanıtladı.

“Bence çok hoş görünüyor,” diye araya girdi Fisher ve sersemlemiş bir şekilde başını önüne eğdi.

James kulaklarından dumanlar çıktığını hissedene kadar, Phillipa genç şifreciye gülümsedi.

“Teşekkür ederim, Bay Fisher,” dedi Phillipa.

“Sağolun.” Fisher’ın yüzü kızardı. “Bana Fish diyebilirsiniz bu arada.”

“Yeter.” James’in çenesi o kadar gerilmişti ki zor konuşuyordu. Lavinia’nın suçunu kanıtlamaya yönelik en büyük ve son umudu kaybolmuştu, oğlu yaralı ve bilinçsiz bir şekilde yatıyordu, arkadaşı ise artık arkadaşı değildi...

“Zavallı James.” Phillipa’nın sesi alçaktı ama alaycı değildi. “Ne yaptım sana şimdi?”

James döndü ve Phillipa’nın, bir yandan hüznü göz-

lerle onu izlerken bir yandan da Lavinia'nın mektuplarını topladığını gördü. İlk defa, Phillipa'nın şu anda onu ilk gördüğünden daha iyi beslenmiş ve daha sağlıklı olduğunu fark etti.

Upkirk'in komşusu ne demişti? *"Sanki gidecek başka bir yeri yokmuş gibiydi."*

Bu her ikisi için de geçerliydi, değil mi? Gidecek başka bir yeri olmamak.

Phillipa, onları yakmak istemesine rağmen Lavinia'nın iğrenç mektuplarını topladı ve bir kenara koydu. James'in, cevapları aramak için aylardır bu rezil ve iğrenç şeylerle uğraştığını düşündü.

Phillipa'yı iğrendiren şey, mektupların cinsel içerikli olması değildi. Kendisinin de cinsel bir yaratık olduğunu ve bu konuda hiçbir sorunu olmadığını keşfetmişti.

Fakat Lavinia Winchell'in mektupları, kasti olarak kişiyi sersemletme, dikkatleri üzerine çekme ve okuyucuyu iğrenç bir cazibenin ağına düşürme amacı taşıyordu. Phillipa onları okuyarak kendini, sanki isteyerek böyle müstehcen bir şeye bulaşmış gibi hissetti.

Bu korkunç kadın, James'i baştan çıkarmış ve ona ihanet etmişti. Phillipa elbette James'in eskiden bir sevgilisi olduğunu biliyordu. Ama bu sevgiliyle yaşadığı cinsel hayatın bu kadar açık ve rahatsız edici şekilde karşılaşmak bambaşka bir şeydi. Lavinia'nın elleri James'e değmişti. Vücutları birbirine geçmişti. Beraberken yaptıkları şeyler... Phillipa'nın bugüne kadar daha önce hayalini bile kurmadığı şeylerdi.

Phillipa acı çekiyordu. Ama bunu belli etmeye cesareti yoktu.

Daha kötüsü Phillipa, Lavinia'nın hâlâ James'in aklında

olduğunu görebiliyordu. James, Lavinia'yı takıntı haline getirmişti. Doğru, onunla yatmaya değil, onu mahvetmeye takmıştı kafasını... Ama yine de takmıştı işte.

Onu ne kadar severse sevsin, James'in kalbinde başka biri için de yer var mıydı? Phillipa, James'in bir eliyle çenesini ovuşturarak odanın içinde gezinmesini izledi. Phillipa'nın, James'in gözünde bir erkekten farkı yoktu hâlâ. Gözleri onu görmüyordu. Amilah bile James'in yalnızca bedenine sahip olmuştu, ruhuna değil.

Ruhunun o kısmı belli ki hâlâ Leydi Winchell'e aitti.

James en sonunda odadan ve Phillipa'nın yanından kaçtı. Görmesi gereken biri vardı ve bu karşılaşmanın acı verici olacağından emin olsa bile hiç olmazsa Ren Porter kadın değildi. James son bir haftadır kadınlardan iyice bıkmıştı.

Fakat son altı haftadır gerçekleştirdiği revir ziyaretleri, James'i arkadaşının gözlerindeki soğuk öfkeye hazırlamaya yetmemişti.

"Kimler gelmiş," diye James'i karşılayan Ren şaşırtıcı bir şekilde iyi görünüyordu. Yatakta doğruldu... Fakat James'in yıllardır tanıdığı arkadaşı, uzattığı eline karşılık vermedi. "Bu şerefi neye borçluyum?"

James, Ren'in sesindeki sakin öfkenin etkisiyle bir adım geri gitti. "İşten kaçabildiğim gibi geldim." James sandalyeyi Ren'in yanına çekti. Sevinçten ağlamalı bir karşılaşma beklemiyordu ama bu kadarı da çok tuhaftı.

Tabii eğer biri Ren'e, James'in hatalarını anlatmadıysa... Ama kim? Kulübü temsil etmesi için gönderilen tek kişi Jackham'dı ve onun da bildiği tek şey, Ren'in rıhtımdan at-

lamış olduğuydu. Kulübün patronu, konunun Yalancılar'la ilgisini neredeyse hiç bilmiyordu, James'in olaylarının ise çok azının farkındaydı.

"Seni görmeye kim geldi?" James, sesindeki öfkeyi gizlemeye çalıştı ama kendini Ren'e anlatmayı o kadar çok istiyordu ki! Bunun sebebi belki de günahlarından arınma isteğiydi ama eski arkadaşının onu anlayacağını umuyordu. Ren'in tedirgin gözlerindeki soğukluk, kelimelerle telafi edilemeyecek bir yara açtı.

"Gazeteleri okuyordum, daha doğrusu hemşirem bana okuyordu. Bayan Neely o kadar nazik ki şeyden beri... Uyuduğum günden beri bütün gazeteleri saklamış." Ren, kucağındaki sayfaları karıştırdı. "Ne kadar düşünceli, öyle değil mi?"

Aslında, gazeteleri saklamak James'in isteğiydi ve bu görevi Bayan Neely'ye vermişti. Şimdi, Ren'in okuduğu şeyi fark edince, aptallığına lanet etti. Tüm dedikodular ve kinayeler o gazetelerin içindeydi ve ne yazık ki çok az gerçek haber vardı.

Agatha'nın itibarının zedelenmesi, James'in kralı kurtarması, Parlamento önünde ateş edilmesi ve James'in madalyaları... James'e göre, bazıları kötü şekillerde tamamen çarpıtılan bu haberlerin hiçbiri işe yaramazdı.

"Madalyalar," diye mırıldandı Ren. "Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

Ren bir avuç dolusu gazeti, James'in karşısındaki duvara fırlattı ve sayfalar uçuşarak halıya dağıldı. En üstte, ünlü bir politik karikatüristin yaptığı ve Nathaniel Stonewell'in son-suza kadar Lord Treason olarak bilineceğini söyleyen çizim kaldı.

James yüzünü ovuşturdu. “Ren, ben...”

“Sen gelmeden hemen önce Bayan Neely bana düğün haberlerini okudu. Nişanlığımın, şu anda Brightonlı bir avukatla mutlu bir evliliği olduğunu biliyor muydun?”

James yutkundu. Ren’in, kaza geçirmeden önce deli gibi sevdiği kız hiç aklına gelmemişti. Kıza haber verilmişti elbette ama güvenlik gerekçesiyle hiç kimseye Ren’in nerede olduğu söylenmemişti. James, arkadaşının saklanmadan önce sarışın, hoş bir kızın kavalyesi olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Ren, haftalarca bu kız dışında hiçbir şeyden söz etmemişti.

Görünüşe göre kız nişanı apar topar bozmuştu.

“Tanrım, Ren. Üzgünüm...”

“Madalyaların güzel mi, James? Işıl ışı parlıyorlardır herhalde? Onları yastığının altında mı saklıyorsun?”

James ayağa kalktı. “Ren, dinle lütfen...”

“Hayır!” Ren, sinir harbiyle yastıkları fırlattı. “Seni dinlemeyeceğim, cezayı ertelemeyeceğim, Cunnington. Her şeyimi mahvettin! *Her şeyimi!*” Birden olduğu yere yığıldı, belli ki sinirden bitkin düşmüştü. “Beni yalnız bırakın. Sen ve senin tüm hain arkadaşların...”

James şaşırdı ve bir adım öne çıktı. “Ren, Yalancılar’ın bu konuyla bir ilgisi yok...”

“*Defol!*” Ren bembeyaz olmuştu ve titriyordu ama gözle-
rindeki alev alev öfke sönmemişti.

James geri çekildi ve gitmek üzere arkasını döndü.

“Geri geleceğim, Ren. Kendine geldiğin zaman.”

Revirin kapısını kapadığında, bir avuç dolusu kâğıdın daha arkasındaki tahtaya çarptığını duydu.

Ren, mahvolmuş bir adamdı ve buna sebep olan kişi James’ti.

Lavinia'nın sayesinde.

James, İngiltere'nin en güçlü adamının akşam yemeğini böldüğü için kendini rahatsız hissetmeyecekti. James, Başbakan'ın son derece ağır başlı uşağı tarafından götürüldüğü salona girdiğinde, Lord Liverpool'un peçetesi hâlâ elindeydi.

"Cunnington, saatin farkında mısın?"

"Evet, lordum." James gergin bir şekilde başıyla selam verdi ama oturamadı. "Biraz daha zaman istemeye geldim."

"Öyle mi?" Liverpool, mendili yandaki sehpa attı ve ellerini sırtına götürüp bağladı. "On gün geçti sayılır ve elinde Leydi Winchell'i suçlayacak hiçbir kanıt yok."

"Evet, yok." James kafasını çevirdi. "Mektupları işe yaramadı, sevgilisi ortadan kayboldu ve kendisi de herhangi bir suçlayıcı bilginin ortaya çıkmasına izin vermeyecek kadar kurnaz."

"Pekâlâ, o zaman." Liverpool hızla kafasını salladı. "Onu hemen serbest bırakmalıyız."

"Hayır! Bir günüm daha var!"

Liverpool, James'e ezici bir bakış attı. "Bana karşı mı çıkıyorsunuz bayım?" Sözleri ılımlıydı ama ses tonu, ateşi soğutabilirdi.

James, kendini dikkatlice farklı bir şekilde ifade etmek için panikle yutkundu. "Affedersiniz, lordum, ama eğer daha fazla zamanım olsaydı, şey yapabilirim..."

"Sorun şu ki, Cunnington, *yapamazsın*." Sonra Liverpool ona acır gibi oldu. "İnsan, savaşları akıllıca seçmeyi olgunlaştıkça öğrenir. Eğer hiçbir delilim olmadan Leydi Winchell'e

karşı bu davayı devam ettirirsem, bu Lordlar Kamarası'nın birçok saygın üyesinin desteğini de kaybetmem anlamına geliyor. Bilirsin, aşırı duygusal olmaktan başka kanıtlanmış bir suç olmanın leydilerinin mahkûm edilmesinden hiç hoşlanmazlar.”

“Ama biliyoruz ki...”

James, Liverpool'un havaya kalkan eli üzerine durdu. “Evet, Cunningham. *Biz* biliyoruz. Ama onlar bilmiyor. Daha acil sorunlarımız varken eğer bu konu üzerinde ülke parçalanırsa, ben bu devleti gerektiği gibi yönetemem. Kararım geçerlidir. Leydi serbest bırakılacak.”

James öfkeden çıldıracak gibi olsa da başka bir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Bir yanı, Başbakan'ın olaya daha geniş ve mantıklı bir pencereden bakmakta çok haklı olduğunu biliyordu... Ama bu yanı, kanının her bir damlasıyla birlikte vücudunda gezinen aşırı öfkeyle birlikte küçülmüş ve bastırılmıştı.

Sinirden kendini yiyip bitiren James, Başbakan'm yanından ayrıldığını ve sert bir şekilde kulübe geri dönmesini söylediği faytonun koltuğuna kendini attığını hayal meyal hatırlıyordu.

Lavinia özgürdü. James'in onurunu çalan katil, çıkarıcı fahişe özgürdü ve hakkındaki tüm suçlamalar geri alınarak lüks, konforlu yaşamına geri dönecekti.

Lavinia özgürdü.

Keşke kendisi de özgür olabilseydi.

Ren ayağını yere doğru sarkıttı, bacaklarına ve sırtına

saplanan ağrı yüzünden dudağını ısırarak dikkatlice ayağa kalktı. Hemşire yorgun bir şekilde ona bacağının durumunu anlatmıştı. Birçok yerinden kırılmıştı ve muhtemelen bir daha eski haline dönmeyecekti.

Kalbinin her atışıyla Ren'in başı acıdan zonkluyordu. Yürümeye çalışırken nabzının atışını kulaklarında duyabiliyordu. Şu anda boş olan diğer yatağa yer açmak için büyük boy aynası bir kenara çekilmişti. Ren hareket ederken kendine şöyle bir baktı ve bulanık görüşünü düzeltmeye çalışarak daha yakına gitti.

Yüzü korkunçtu. Saçları, kafatasını dikmek için tıraş edilen yerden şerit halinde uzamıştı. Diğer yerler de karmaşık ve düzensizdi. Kumdaki ufak su birikintileri gibi yamalı kafasında bir sürü büyük, kırmızı yara izi vardı. Yüzü, bu kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ şişti ama en kötüsü yara izleriydi. Yüzünün sağ tarafındalardı ve bir tane uzun kesik, ağzının tam ortasından geçiyordu.

Bu, konuşurken neden zorlandığını açıklıyordu. Bir zamanlar insanların ona yakışıklı olduğunu söylemelerinden hoşlanırdı. Bir daha kimse ona böyle bir şey demeyecekti.

Önemi yoktu. Aynaya arkasını döndü. Düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Dikkatlice hareket ederek kol ve bacaklarını güçlendirmeye çalıştı. Her biriyle kısa bir an ilgilenerek soğukkanlılıkla ağrı ve acılarını ölçtü.

Ağrılarının çoğunun hareketsizlikten kaynaklandığına karar verdi. Dinlenerek ve yemek yiyerek geçmeyecek olanları ise göz ardı etmek zorundaydı. Görme yeteneği belki asla normale dönmeyecekti ama intikam peşindeyken okuması gereken çok şey olmayacaktı zaten.

Keskin bir zekâya ihtiyacı vardı ama vücudu iş görür va-

ziyette olsa yeterdi. Artık sonsuza kadar yaşama gibi bir niyeti yoktu.

Yalnızca işleri yoluna koyacak kadar uzun yaşamak istiyordu.

Phillipa şifre odasından çıkıp duvarın gizli tarafından yürüyerek kulübün halka açık odasına gittiğinde Leydi Raines ve Leydi Etheridge'i tartışırken buldu.

Kulüp içinde gezinebiliyordu ama dışarı çıkması yasaktı. Önemli değildi. Babasına bu kadar faydalı olabileceği başka bir yer yoktu zaten.

Casusların yuvası Phillipa'ya hep tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Sanki binanın her köşesinde ne olduğunu biliyor gibiydi. Bu sabah mutfığa gitmişti ve Kurt'ü yeniden görmek her şeyi açıklamıştı. Phillipa olağanüstü kahvaltı için ona teşekkür ettiğinde Kurt, "Anneninki kadar iyi değil," diye mırıldanmıştı.

İşte o zaman, Phillipa bu ürkütücü devin, annesinin yakın arkadaşı olduğunu anlamıştı. Sanki Phillipa'nın hafızasının derinlerinde bir yerlerde bir mum yakılmış gibiydi.

Daha önce bu insanlarla birlikte, burada bulunmuştu. Bunlar babasının yoldaşları, annesinin de çok değerli arkadaşlarıydı. Yalnızca birkaç insanı tanıyarak sessiz sakin bir yaşam sürdüğü Arieta'nın aksine burası, Phillipa'nın içtenlikle *yuvam* diyebileceği bir yer olabilirdi.

Ya da en azından James onu kabul ederse diyebilirdi.

Ne olursa olsun James'in kız kardeşinin, Phillipa'nın varlığına bir itirazı yok gibiydi. Agatha, Clara'yla arasındaki tartışmaya Phillipa'yı da çekmek konusunda hiç zaman harcamamıştı.

“Sana kesinlikle katılmıyorum,” diyordu Clara. “Bay Underkind, Sör Thorogood gibi bir sanatçı değil.”

Agatha omuz silkti. “Belki öyledir ama Bay Underkind, benim değiştirmek istediğim konularla uğraşiyor. Sör Thorogood’un yaptıklarıyla her zaman hemfikir olmadım, özellikle de hicvedilmiş bazı adamların çocukları ve gelinleri gibi masumlara zarar verildiği zaman.”

Clara uzun bir süre arkadaşına baktı, sonra desteğini istiyormuş gibi Phillipa’ya döndü.

“Anlat, Phillipa, aylardır Londra’da yaşıyorsun, öyle değil mi? Hangi karikatürleri tercih ediyorsun? Bay Underkind’inkileri mi yoksa Sör Thorogood’unkileri mi?”

Phillipa, casus ustasının eşinin onun fıkriyle neden bu kadar ilgilendiğini anlayamasa da soruyu cevaplamaya çalıştı. “Dürüst olmak gerekirse, ikisini de eşit derecede seviyorum. Sör Thorogood’un çizimleri daha iyi olabilir ama Bay Underkind daha şefkatli gibi görünüyor. En azından Sör Thorogood ile karşılaştırdınca öyle.”

Phillipa bir süre bu karşılaştırmayı düşündü. “Sör Thorogood aslında kadınmış sanırım? Eğer öyleyse, harpya kartalı kadar sivri dillidir herhalde. Zavallı kocasına acıyorum, tabii eğer kocası varsa...”

Arkasından bir kahkaha sesi geldi. Casus ustası kapıda duruyordu, bir eliyle ağzını kapatmıştı ve kıs kıs gülüyordu. Phillipa ona bakakaldı. Önceden daha ciddi ve efendi bir adam gibi görünüyordu.

Clara ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşp kocasının önünde durdu, elleri belindeydi. “Eve gittiğimizde sana sivri dilliyi göstereceğim, Dalton Montmorency!”

“Şimdi göster.” Hızlı bir hareketle karısının bileğini ya-

kaladı ve öpmek için onu kendine çekti, bu öpücük Phillipa'nın kulaklarının ani bir utançla çınlamasına neden oldu.

“Gel, Phillipa. Bunlar bir başladı mı ortalığın durgunlaşması biraz zaman alıyor.” Agatha onu odadan çıkardı ama Phillipa arkasına bakıp Clara'nın, elini kocasının kalçasına koyduğunu gördü. O da oldukça güzel bir kalçaydı ama James'inki kadar güzel değildi.

Agatha gözlerini devirdi. “Simon'la benim utanmaz olduğumuzu sanıyordum. Biz güreşmelerimizi, kendi dört duvarımızla sınırlayabiliyoruz... Yani en azından çoğunlukla öyle.” Son kelime o kadar romantik bir şehvetle söylenmişti ki Phillipa yüzünün yeniden kızardığını hissetti.

Agatha bunu fark etti. “Ah, canım, ileri gidip işleri daha da kötüleştirdim, öyle değil mi?” Sonra gözlerindeki eskiden kalma bir şüphenin iziyle Phillipa'ya baktı. “Kaldı ki sen korumasız bir şekilde kardeşimle birçok gece geçirdin. Söyle bana, kardeşime yönelik planların masum muydu?”

Sorunun küstahça olmasından mı yoksa aklının hâlâ James'in kalçalarında olduğundan mı bilinmez, Phillipa'nın yanıtı kısa ve hızlıydı. “Hiç değildi.”

Bunun üzerinde Agatha şaşırarak bir kahkaha attı. “Bu oldukça ilginç olmalı. Kardeşim son zamanlarda çok asık suratlı. Seninle arkadaşlığını bitirmiş olması da bunu kanıtıyor. Yine de ben senin tarafında olacağıma inanıyorum Phillipa'cığım. Senin yanında olduğum sürece, Jamie'nin hiç şansı yok.”

“Onur duydum,” dedi Phillipa kararsızca. Sonra, yenisinden diğer odadaki konuşmanın bir bölümünü duyunca aklı dağıldı. “Hayal mi görüyorum yoksa Sör Thorogood kari-katürlerini çizen kadın Leydi Etheridge mi?”

“Hımm. O çok zekidir.”

“Tanrım. Bay Underkind’ın başarısını kıskanıyor sanırım. Umarım kalbini kırmamışımdır.”

“Bundan emin değilim.” Agatha sakın bir şekilde kordorda yürümeye devam etti. Phillipa onun gitmesine izin verdi çünkü birbirlerine bu kadar benzedikleri zamanlarda James’in kız kardeşinin yanında olmak çok zor oluyordu. Agatha’nın gözleri de kardeşi gibi kahverengiydi ve gülümsemesi Phillipa’ya, James’in artık ona hiç gülümsemediğini hatırlatıyordu.

Clara, bir eliyle büyük bir kutuyu arkasında tutarken diğer eliyle de dağınık saçlarını düzeltmesine rağmen, kocasına karşı olduğu kadar aceleci olmasa da Phillipa’nın arkasından telaşla itip duruyordu. “Agatha kayboldu mu? Gidip onu geri getireyim çünkü az önce Button geldi, ona hoş bir sürprizi var.”

“Button mı? Nerede?” Phillipa, Clara’nın arkasına baktı ama kimseyi göremedi. “Bu kadar yalan söylediğim için ondan özür dilemeliyim.”

Clara başını salladı. “Dilemelisin, biliyorum ama şu anda bunun zamanı değil. Button doğrudan kulübün yetkisi altında olmasa da sanırım Dalton’un ona söyleyecekleri var.”

“Of, olamaz! Button beni asla affetmeyecek.”

“Eğer bu kutunun içinde düşündüğüm şeyler varsa, seni çoktan affetmiş demektir.” Elbise kutusunu Phillipa’ya verdi ve elini, kendi elbisesinin cebine attı. “Bu da benden. Beatrice Trapp’tan saçların için biz çözüm istedim, o da bana bunu yolladı.” Koyu kahverengi bir eczane şişesini havaya kaldırdı. “Saçındaki boyanın büyük bir kısmını çıkaracak.”

Phillipa bir elini saçlarına götürdü. Bu bakımsız halini

kabullenmişti ama yine de hayatının büyük bir bölümünde onu o yapan rengi özlemişti.

“Sence tekrar kızıl saçlı olacak mıyım?”

Agatha yeniden yanlarına yanaştı. “Gelmiş mi, Clara? Elbise de gelmiş!” Tombul ellerini neşeyle ovuşturdu. “Jamie Cunnington, neye uğradığını şaşıracaksın!”

Bölüm Otuz Bir

Saatler sonra Phillipa, kendini bir duvara çarpmış gibi hissediyordu. Demek Clara, Agatha ve Rose insanın etrafında pervane olduğunda böyle hissediyordu insanlar.

Kafa derisi zonklayana kadar saçları şampuanlanmıştı. Saç rengi eskiye dönmüş, neredeyse eskisi kadar ılık ılık olmuştu. Sonra Clara saçını kesmiş ve kabarık bukleler oluşturmak için sanatçı gözünü kullanarak şekil vermişti. Sonuç sıradışıydı. Phillipa tekrar kadın olmuştu. Özellikle Rose'un, Phillipa'nın saçına turkuaz bir kurdele geçirmesiyle her şey tamamlanmıştı.

Phillipa, düşünceli Button sayesinde nihayet üzerini örten iç çamaşırlarıyla odasındaki aynanın önünde durmuş, eski haliyle yeniden tanışıyordu.

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi aynaya bakarak.

Clara, turkuaz ipekten yapılmış elbiseyi temizlediği yerden yukarıya baktı.

"Neyi, yapabilir misin?"

"Yeniden Phillipa olabilir miyim, bilmiyorum." Hatta bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Phillipa, kendi-

ni dünyadan soyutlamak, ailesine itaat ve hizmet etmek ve kendi hayallerini bir kenara atmak isteyen, henüz olgunlaşmamış bir kadındı. “Ben artık o kız değilim.”

Saçmaladığının farkındaydı ama Agatha, Clara ve Rose yanına gelip büyük bir anlayışla aynadan ona baktılar.

“Belki de tekrar Phillipa olmana gerek yoktur,” diye atladı Rose.

“Hayır,” diye gülümsedi Clara. “Yeni bir Phillipa olmayı seçebilirsin.”

Agatha memnuniyetle kafasını salladı. “Evet, Clara çok haklı. Bizim cesur Flip’imiz.”

Yeni bir Phillipa.

Yeni şeyler öğrenen, âşık olan ve çocukluk sınırlarının ötesine geçen bir kadın...

“Ah, evet,” diye içini çekti Phillipa, boğazı sıkıştı. “Sanırım bunu yapabilirim.”

O akşam James kulübe döndüğünde Stubbs’tan Ren Porter’ın kaybolduğunu öğrendi ve zar zor kontrol altına aldığı öfkesi, yeni bir suçluluk duygusunun ağırlığıyla daha da arttı.

“Hemşiresi, yerinde olmadığını söyledi. Ren Porter, ona yalnız kalmak istediğini söylemiş, hemşiresi de günün büyük bir bölümünde onu yalnız bırakmış ama sonra akşam yemeğini istiyor mu diye sormaya gittiğinde... İşte o zaman, eşyalarıyla birlikte ortadan kaybolduğunu görmüş.”

Odasında bulunan şeyler, kulüpteki az kullandığı odasında kalmış olan birkaç parça tuhaf kıyafetti. Bunlar, Ren uyandığında hazır olması için Bayan Neely’nin evine gönderilmişti.

“Ama nasıl oldu da yerinden kalkıp kaçabildi? Belli ki biri yardım etmiş.”

“Bayan Peel, çoğunlukla halsiz olduğunu ve gözlerinin az gördüğünü söyledi. Ama bacakları tamamen iyileşmiş.”

James yüzünü ovuşturdu. Arkadaşı, çelimsiz ve yarı kör bir şekilde Londra’da tek başınaydı. Bu haldeyken Ren’in başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

“Herkes haber verin. Fırsat buldukları her an onu aramalıdır. Ren aklını kaçırmış olabilir.”

İçinden bir ses James’e, Thames Nehri’ne bakmasını söylüyordu. Ren bir zamanlar, halsizliği kabullenemeyen, sağlıklı ve cesur bir adamdı. James tüm iradesiyle bu sesi bastırdı. Hiçbir Yalancı, onun dönmesini bekleyen kulüp arkadaşları varken bu yolu seçmezdi.

Tanrım, lütfen benden bir hayat daha alma!

Şu anda Ren’in katili, daha çok kişiye zarar vererek ve daha çok kişiyi öldürerek intikam alma özgürlüğüyle güzel evine dönüyordu. James, Stubbs’a arkasını döndü, öfkelerini çırağından çıkarmak istemiyordu. Koridorun sonundaki gizli kapıya gitmek için körü körüne merdivenlere atladı.

Orada, yarı karanlıkta durduğunda, hafızasıyla oyun oynayan bir ses duydu...

Phillipa, tamamen kadın gibi görünüyör olması zavalı Fish’i şaşkına çevirmişti. Kriptografi odasına girdiğinde, Fish şaşkınlıktan kekelemeye başladı. Sonra, güya şifrelerini çözsün diye ona bazı belgeler getirmek için hemen ortadan kayboldu.

Phillipa yüzündeki dalgın gülümsemeyle, Fish’in oda-

dan çıkışını izledi. Belki de her şeye rağmen güzelliğinden çok şey kaybetmemişti.

Onun dönmesini beklerken Phillipa, çözölmeyi bekleyen işleri kendi düşündüğü gerekliliklerine göre kümelere ayırmaya kalkıştı. Sayısal şifreleri bir yana, alfabetik şifreleri diğer yana koydu. Phillipa şifreler üzerine çalışırken, kılık değıştirmenin heyecanına sahip olmasa da, bulmaca çözebildiği için keyifle bir şeyler mırıldanıyordu.

Kapı aralığında gelen ayak sesiyle Phillipa, Fish'i karşılamak üzere o tarafa döndü.

“Ne çabuk. Sanıyordum ki...”

Gözlerindeki korkutucu ve acı verici öfkeyle kapıdan ona bakan kişi James'ti.

“*Amilah.*”

Hayır, olamaz! Mırıldandığı melodi, Amilah'ın dans ettiği Arapça şarkının melodisiydi. Phillipa'nın nefesi ciğerlerini terk etti ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Islak dudaklarını ıslatarak bir elini havaya kaldırdı.

“James...”

Phillipa Atwater turkuaz mavisi giymişti... Amilah'ın şarkısını mırıldanıyordu.

James'in tüyleri ürperdi... Sonra terledi. İçi, hiddetli bir öfkeyle doldu. Amilah da başka bir yalandı demek. İğrenç bir şekilde aptallığını fark etmesiyle sona eren şu son korkunç günlerin sivri zekâlı yalanı...

Bu kadın, bu ezilip büzölen tehlikeli kadın, her anını işgal etmişti. Akıllı Phillip olarak evine yerleşmiş, savunmasız Phillipa olarak arkadaşlarının ve oğlunun aklını çelmiş, Amilah olarak da hayallerine girmişti.

Phillip... Phillipa... Amilah. İlk defa bu dengesiz kadının

tüm yüzlerini, hafif mavi ışıltılı zümrüt yeşili gözleriyle ona bakan yalancı, hain ve güzel yüzün içinde görüyordu.

James'in içindeki kendinden nefret etme duygusu en üst noktaya ulaşmıştı. Nasıl bu kadar aptal, bu kadar *kalın kafalı* olabilişti! Yalnızlık ve arzuları gözlerini kör etmiş, suçluluk duygusunun içinde kaybolmuştu... Ne kadar da kolay bir hedef olmuştu! Phillipa şimdi içten içe gülüyor olmalıydı.

Sesini, beyninde duyabiliyordu. Bu ateşli, her şeyi yiyip bitiren ağzıyla ona gülüyordu...

James ani bir saldırıyla Phillipa'nın üzerine atladı. Bir aygır gücüyle, Phillipa'nın sırtı duvara değinceye kadar birkaç tökezleyen adımla onu geriye itti. Phillipa'nın sırtı duvara yaslandığında, James'in elleri acı verici bir şekilde omuzlarını tutuyordu.

"*Ne oynuyorsun benimle?*" diye fısıldadı. "Neden beni takip ediyorsun? Benden ne istiyorsun? Eğer canımdan bir parça istiyorsan, çok beklersin, anlıyor musun beni!"

Phillipa hızla kafasını iki yana salladı. Acıdan nefesi kesilmiş, güçlkle konuşabildi. "Hayır... Oyun falan oynamıyorum!" diye inkar etti.

James, sert bir şekilde vücudunu Phillipa'nın vücuduna bastırarak homurdandı. "Bu mu? Benden bunu mu istiyorsun?" Elini Phillipa'nın göğsüne götürmek için bir omzunu serbest bıraktı. Onun göğsünü ovuşturuyor, ipeğin üzerinden göğüs ucunu hafifçe sıkıyordu. "Bunu sana verebilirim, hem de isteyerek. Görünüşe göre en iyi yaptığım şey bu zaten."

Pişmanlık ve sinir gözyaşları Phillipa'nın gözlerinden akmaya başladı. Boşta kalan eliyle vücudundan James'in elini çekmek için gözyaşlarını görmezden geldi.

“Dur! Bunu yapmak istemezsin, James!”

“Öyle mi? O zaman belki de *bunu* yapmak isterim!” Ağzı, sert ve ceza verici bir şekilde Phillipa’nın ağzına geldi. Phillipa’nın kıvranmalarını ve itiraz seslerini umursamadan, merhametsiz elleriyle onu kendine çekti.

Phillipa, çırpınışlarının bu bağışlanamaz yolda James’i daha da ileriye götürdüğünü fark etti. Onun yerine gönlüne teslim oldu ve öpüşlerine karşılık verdi. Tüm acıları ve öfkesi için onu öptü... Hem kendisinin, hem de Lavinia’nın ona verdiği zararlar için öptü. Acı ve vahşet içinde olduğunu bildiği adamı öptü, kendi olabilmeyi unutmış olan adamı...

James’in elleri daha affedici olmaya başladı, Phillipa’yı esir etmekten çok sarılmak için tutuyordu şimdi. Azgınlığının altında yatan ihtiyaçla onu öpüyordu, Phillipa da bu ihtiyaca, kendininkiyle karşılık veriyordu.

James’in dudakları Phillipa’nın ağzından boynuna kaydı. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Sanırım ihtiyacım olan şey...”

“Evet,” diye fısıldadı Phillipa, kafasını geriye bırakırken. “Evet, lütfen.”

Bu defa elleri, şefkat ve aceleyle Phillipa’nın göğüslerini sardı ve Phillipa, kendini şevkle onun dokunuşlarına bıraktı. Bu adam onundu... En azından şimdilik, yalnızca onundu. Phillipa onun sıcaklığını ve şehvetini istiyordu. Tıpkı James’in ihtiyaç duyduğu gibi o da James’i arzuluyordu.

Sıcaklık, göğüs uçlarını sardı ve bacak arasının arzuyla sızlamasına neden oldu. James, Phillipa’yı duvara yasladığında Phillipa bunu hoş karşıladı çünkü böylece James hem yakınında oluyor, hem de elleri Phillipa’nın istekli tenini keşfetmek için serbest kalıyordu.

“Dokun... Evet... Lütfen!” Phillipa’nın kendinden geç-

miş bir şekilde söylediği yarım yamalak kelimeler, James'i tahrik ediyordu. James, Phillipa'nın kollarını elbisenin kısa ve sıkı koluna kıştırarak, korsesini aşağı indirdi. Phillipa bunu neredeyse hiç umursamadı çünkü böylece James'in dudakları, sancıyan göğüs uçlarını sarabilecekti.

James, Phillipa'ya doğru eğildi ve Phillipa bu tatlı işken-ceden arzuyla çığlık atacak hale gelene kadar onu öpüp, el-leriyle okşadı.

Phillipa kendinden geçmiş duygularının bulanıklığında, James'in ellerini eteğinden aşağı, ayak bileklerine kaydır-dığını ve şimdi de baldırlarına doğru çıktığını fark etti. James'e karşı koyamıyordu, akıl ve anlaşılabilirlik zihninden tamamen kaybolmuştu. James'in elleri dizlerine gelip dışarıya doğru bastırıldığında, dizlerinin arasında diz çökmesi için Phillipa bacaklarını hevesli bir şekilde araladı.

Phillipa aralarında sıkışıp kalmış eteği yüzünden James'i hiç göremiyordu, yalnızca yukarıya, dizlerinden yukarıya doğru ilerlediğini hissediyordu. Tıpkı bir zamanlar Philli-pa'nın yaptığı gibi şimdi de James'in elleri, onun bacakları-na hafifçe kavırıyordu. Külotlu çorabının yukarılarında, ten-leri birbirine değiyordu. Phillipa ürperdi ve kafasını geriye bırakarak duvara yasladı.

Phillipa kolları aşağı inik korsesiyle sarılmış, bacakları Ja-mes'in omuzları tarafından bastırılmış, duvara yapışıp kal-mış bir haldeydi. Hayatında hiç bu kadar hoş bir çaresizlik hissetmemişti. Şimdiye kadar birine vermeyi hayal bile et-meddiği bedenini James'e teslim ederek kendini bütün sami-miyetiyle onun gücüne bırakmıştı.

James'in dudaklarının tenine değdiğini hissettiğinde ir-kildi. İçini birden utanç ve korku kapladı. Biri odaya girebi-

lirdi. Elini kolunu kıpırdatamaz haldeyken, onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu... Artık durdurmak da istemiyordu. James'in dilinden gelen ıslak ve sıcak haz içini titretti. Dudaklarında ve hatta dişlerinde bile insanı kendinden geçiren bir şey vardı. Yakalanma korkusu, yalnızca anı daha da heyecanlı hale getiriyordu. Hiç bilmiyordu... Tanrım, kim bilebilirdi ki?

Dizlerinin bağı çözüldüğünde, James büyük elleriyle onu alttan destekledi. Bağırarak daha fazlasını istediğinde, James ona daha fazlasını verdi ve Phillipa onun kollarına yığılıp kaldığında James durmadı, tekrar yukarılara çıktı. Phillipa çaresiz, eli kolu bağlı, neredeyse bilinçsiz bir haldeydi ve James, zar zor nefes alır duruma gelinceye kadar tekrar tekrar kendinden geçmesi için onu zorladı.

Ancak o zaman Phillipa'ya acıdı ve bacaklarını öperek geri çekildi. Bu esnada vücuduna değen kirli sakal Phillipa'yı ürpertti. Sonra James, Phillipa'nın eteğinin altından çıktı ve kalçalarını tutmaya devam ederek ayağa kalktı.

Onun için soyunmuş olan bu kadına tamamen giyinik şekilde dokunmak oldukça erotikti ama James'e yetmemişti. Phillipa'yı havaya kaldırırken, "Bacaklarını bana dola," diye fısıldadı ve Phillipa uysalca onun emrine uydu. James, Phillipa'yı kucağına almak istiyordu bu yüzden bileklerini saran elbisenin kolunu gevşeterek onu duvara yasladı. Onun da yardımıyla Phillipa kollarını gevşek bir şekilde James'in boynuna doladı.

Phillipa, James'in aceleci ellerine kolayca uyum sağlamıştı. James bunun için Tanrı'ya şükretti. Onsuz geçireceği bir saniye bile James'in yok olması anlamına geliyordu, buna yemin edebilirdi. Şiddetli ereksiyonu ve titreyen ellerine rağmen pantolonunu hemen çözüverdi.

Phillipa sıcak ve ıslak bir ipek gibi üzerinde kayıyor, James ise inliyordu. James'in kulaklarındaki Phillipa'nın nefesi bir alev gibi söndü ve James onu tekrar hissetmek için içine girdi. İçine girişiyle kendine gelen Phillipa, bacaklarını James'e daha sıkı sardı ve kollarını ani bir güçle çekerek onun boynuna doladı. Narin bir çiçek değildi bu kadın. James'in her bir giriş çıkışını, kendi aşağıya ve yukarıya doğru yaptığı hareketleriyle eşleştirecek kadar esnek ve güçlüydü.

Phillipa'nın onu tamamen sarmasıyla, James'in aklı zevkten başka yerlere kaymıştı. Unutmaması gereken bir şey vardı ama kendini ona dokunmaktan, onun kokusundan ve sıcaklığından geri çekemiyordu.

Phillipa, James'in üzerindeyken bile ona göğüslerini sunarak oldukça bonkör davranıyordu. James'in aklını başından alan yumuşak, tatlı ve tutkulu sesler çıkararak onu öptü. Ellerini James'in saçlarının arasında gezdirdi ve ürpermelerini, James'in duyularına işlenmiş ahenkle birleştirdi.

“Bana gel,” diye mırıldandı James'in dudaklarına doğru. “Benimle birlikte gel.”

Phillipa, James'in giriş çıkışlarıyla uyum içinde nefes almaya başladı ve James, ikisi de şiddetli bir şekilde zevke ulaşana kadar memnuniyetle onu takip etti. Birbirlerine karıştıkları o bir anlık süre için Phillipa onundu, James artık yalnız değildi.

Uzun ve hoş bir süre boyunca Phillipa'nın bacakları James'e sarılı, sırtı da duvara dayalı bir şekilde orada kaldılar. En sonunda nefesleri yavaşladı ve kalpleri yeniden düzgün ve mantıklı bir ritimle atmaya başladı.

Kim olduklarını ve nerede olduklarını hatırladılar.

Phillipa bunları hatırlar hatırlamaz kaskatı kesildi, Ja-

mes'in boynunu şefkatle okşayan parmak uçları birden durdu. James de donakaldı ama Phillipa'yı serbest bırakmadı. Dudaklarını Phillipa'nın dudaklarından ayırarak, tavana doğru kuvvetli bir soluk almak için kafasını geriye eğdi.

"Ve sahip olduğum onurun son parçası da böyle gitti işte," dedi James soğukça. "Beni affedebileceğini sanmıyorum. Ben de kendimi asla affetmeyeceğim."

Phillipa'yı kendinden uzaklaştırdı, ayaklarının üzerinde sabit durana kadar onu tuttu ama yüzüne hiç bakmadı. Sanki gidecekmiş gibi arkasını döndü, sonra durdu. "Bir şey sorabilir miyim? Neden, neden Phillip? Neden Amilah? Neden *ben*?"

Phillipa, korsesini tekrar düzeltti ve kollarını elbisesinin kollarından içeriye sokup, toparlandı. "Phillip'in amacını biliyorsun," diye fısıldadı. "Amilah ise..."

James arkasını dönmüş bekliyordu. Phillipa, James'in ona bakmamasından memnundu çünkü bunu yüzüne söylemeye cesareti olup olmadığından emin değildi.

"Amilah, sana âşık olduğum içindi."

James, sanki bu duymayı beklediği en son şeymiş gibi irkildi. Kafasını Phillipa'nın yüzünü görebilecek kadar çevirdi ama gözlerine bakmaya cesareti yoktu.

"Flip, beni sevmiyorsun. Beni tanıımıyorsun bile."

Seni tanıyorum. Phillipa, ellerini yavaşça yumruk yaptı. James onu anlayamazdı.

Tam o sırada Fisher, yanında casus ustasını da getirerek geri döndü. Phillipa, bu gümüş gözlerin onun bildiğinden daha fazla şey görmüş olduğu yönünde korkunç bir hisse kapılsa da Dalton, James'i ve onu aynı ciddiyetle selamladı. Phillipa kendini, gizlice elbisesinin nasıl durduğunu kontrol ederken ve bir elini sakince saçlarına götürürken buldu.

Elbiseleri biraz kırıkmış olsa da her şey düzgündü. İçinde rahatsız edici bir şekilde James'in özünü hissediyor olsa da, bunun farkına varan tek kişi kendisiydi.

En azından öyle umuyordu.

James'in yavaş yavaş kapıya gittiğini gördüğünde, Fisher, Dalton'a bazı işlerdeki ilerlemeleri gösteriyordu. Fakat Dalton, James'in kaçmasına izin verecek gibi durmuyordu.

"James, bunu görmek istersin diye düşünüyorum."

James bu iki adama katılmak için döndü ama Phillipa, James'in kimsenin gözüne bakmadığını fark etti. Phillipa ilk başta hiç kimse onunla ilgilenmediği için mutluydu ama sonra incelenen kâğıt yığınlarının arasında duran babasının günlüğünü görünce, tartışmaya katılmak için ilerledi.

"Günlük şifreli değil, Fisher," dedi Phillipa. "Oldukça dikkatli bir şekilde okudum ama şifreleme göstergesi olan herhangi bir kalıp görmedim."

Fisher, iletileri yeniden düzene sokarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "İşte yakalanan mektupların ve iletilerin içinde tekrar tekrar görünen kalıp. Ama ne olduğunu çözemedim."

Bir avuç dolusu kâğıdı Phillipa'ya verdi. Dışarıdan bakınca, yalnızca birtakım kişisel mektuplar, makbuzlar ve yazılı listeler olarak görünüyorlardı. Phillipa bazı kelime köklerinde tekrarlanan kalıbı gördü.

"Bunlar nereden geldi?"

"Her yerde gözcülerimiz ve ajanlarımız..."

"Fisher!" diye bağırdı James onu uyararak. "Kendine gel!"

Dalton daha kibar olmasına rağmen o da oldukça sertti.

"Bayan Atwater'ın, bilginin kaynağını bilmesi gerekmi-

yor, Fisher. Lütfen konuşmalarını, bilinmesi gerekenler sınırlarının dışına çıkarma.”

Demek Bay Etheridge henüz Phillipa’ya veya babasına tam olarak güvenmiyordu. Son birkaç aydır Phillipa’nın içinde kaynayan korku, yeniden sinirlerini tırmalamak için ortaya çıktı. Eğer babasının masumiyetini kanıtlayamazsa bu adamlar onu görev anlayışları nedeniyle öldüreceklerdi.

Fisher yutkundü ve yüzü kızardı, sonra tekrar belgelerle ilgilenmeye başladı. James en sonunda Phillipa’ya baktı. Phillipa sakin ve solgundu, büyük gözleriyle casus ustasına bakıyordu.

Dalton kafasını, susmuş Fisher’a ve James’e doğru salladı. “Cunnington, Bayan Atwater buradayken Bay Fisher’ın konu dışına çıkmamasına dikkat edersen çok memnun olurum. Yeni bir bilgi gelirse bana derhal haber ver,” dedi ve gitti.

James, Phillipa’nın yanında kalması emredildiği için çok mutlu olmasa da odada derin bir oh çeken tek kişinin kendisi olmadığını düşünüyordu.

Fisher boğazını temizledi, sonra genç yaşta kelleşmeye başlayan kafasını ovuşturdu. “Sayısal bir şey, sayısal olduğunu *biliyorum!* Kalıbı göremiyorum. Muhtemelen bir çeviri şifresidir... Eğer anahtarı biliyorsan kolay.”

Gözlerindeki komik denilebilecek ifadeyle Phillipa’ya baktı. James kollarını bağladı ve bir kalçasını masaya yasladı. Kaç kişinin öldüğünü ve eğer İngiltere, Napolyon’un planlarını öğrenemezse kaç kişinin daha öleceğini bilmeyenler için komikti elbette.

Phillipa kollarını sıkıca kendi beline doladı.

“Sana yardım edebilir miyim bilmiyorum, Fisher. Bu işin

ustası değilim, yalnızca babasının hazırladığı bulmacalardan zevk alan bir kızım. Kısa bir süre önceye kadar günlüğün varlığından bile bihaberdim.”

James’in bakışları birden, açık bir yalanın belirtisi olan küçük işaretlere bakan Phillipa’ya döndü. Yüzünde bıkkın ve yorgun ama yalandan uzak bir ifade vardı.

Bu yalnızca, Phillipa’nın çok iyi bir yalancı olduğu anlamına gelebilirdi. Bunu kendi kişisel tecrübeleriyle öğrenmişti.

Fisher elini masaya vurdu. “Ama bunun içinde bir şey olmalı! Yoksa bunu güvenli bir şekilde Upkirk’e göndermek için neden bu kadar zahmete girsin ki?”

Phillipa elindeki günlüğü havaya kaldırdı ve parmak uçlarıyla, kapağa kabartmalı işlenmiş desene dokundu. “Ben daha çok, Upkirk’e güvenli bir şekilde göndermek istediği şeyin ben olduğumu düşünüyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

James, nazik hareketleri sayesinde kendinden geçmiş bir halde Phillipa’nın parmaklarını izledi. Vücudunda, karanlıktaki tüy gibi hafif okşayışlarla onu keşfeden Phillipa’nın nazik dokunuşlarından kalma karıncalanma vardı...

James terlemeye başladığını hissetti ve bir parmağıyla yakasını çekiştirdi. Kahrolası üçüncü kat fazlasıyla sıcaktı. Onu izleyen Phillipa’ya bakmak için bakışlarını yukarı kaldırdı. Phillipa gülümsedi. Bu gülümseme, James’in beklediği gibi zafer kazanmış bir insan gülümsemesi değildi, dolgun dudaklarının yumuşak ve umutlu bir şekilde bükülmesiydi. Kızın şu küçük hareketi bile James’in içini acıtmıştı.

James kendine çekidüzen verdi. “Evet, eğer söylediklerin doğruysa ve baban yalnızca senin güvenliğini istiyorsa,

o zaman baban, Upkirk'ün Fransızların kullandığı şifreleri çözmesinde ona yardımcı olabilecek bilgileri gizliyor.” Phillipa'nın yüzü donuklaştığında James alaycı bir şekilde güldü. “Bir sıfır öndeyim.”

Fisher kısık bir sesle itiraz etti ama Phillipa elini havaya kaldırdı. “Hayır, Bay Fisher. James bundan vazgeçmeyecek kadar sinirli. Korkarım ki bir süre buna katlanacağız.”

Phillipa ayağa kalktı, Fisher'ın omzuna doğru eğilmek için James'e acıyarak baktı ve masanın arka tarafına geçti. James günlüğü onlardan aldı ve çat diye kapattı.

“Bunda hiçbir şey yok, Fish. Atwater şifreleri kırmamız için hazırlamamıştır. Bunu sana başından beri söyledim. Napolyon ne isterse onu yapıyor.”

“Hayır!” Phillipa hızla masanın etrafını dolandı. “Onu suçlayamazsın! Onu neredeyse hiç tanımıyorsun!”

“O tip insanları biliyorum. Para ve şöhrete, sadakatten daha çok önem veren tipler. Bir avuç dolusu parlak altınla satın alınabilecek tipler veya bir...”

“Kadınla?”

James irkildi. Phillipa ona kafasını salladı, belli ki öfkesi geçmişti.

“Kendi hatalarından babamı sorumlu tutma, James. Onun da birçok hatası oldu, bundan eminim ama bu tamamen senin hatan.”

James ayağa kalkmak için uzattığı bir eliyle masada duran kitaba bastırdı. Phillipa'yı iyice aşağıda bırakarak tepesinde yükseldi ama Phillipa da yeşil gözleriyle onunla göz hizasında kalmak için doğruldu “Evet, James?”

Onu çok iyi tanıyan bu gözlerden bakışlarını kaçırarak ilk pes eden kişi James oldu. Lanet olsun! Keşke Phillip

Walters'a hiç güvenmeseydi! Bakışları, günlüğün önündeki kabarik sembole dokunan parmaklarına yöneldi.

Phillipa onu izliyor olmalıydı çünkü o da oraya bakmak için kafasını çevirdi. "Bu bir Yunan harfi. Phi. Bazıları ona..."

"Altın Oran diyor," diye mırıldandı James. Birden babasının çalışma odasına, yaşlı James Cunnington'la iletişim kurabildiği o ender anlardan birine geri döndü. Bazı konuşkan anlarında matematik, fen ve felsefeyi birleştiren babasını dinleyerek ve çenesini ellerine dayayarak yere uzanınca dirseklerinin altında kalan yün halıyı hala hissedebiliyordu.

"Bu, kutsal haritanın bir kanıtı, reddedilemez bilimsel ve matematiksel bir kanıt! Sarmal bir salyangozun kabuğundan yıldızların şekillerine kadar evrenin anahtarı. Altın Oran! Akıl almaz şeyler!" Babası şekli onun için çizmişti, kaleminin her bir dokunuşu kutsal bir ayın kadar yavaş ve saygılıydı. "Phi."

Phillipa'nın bağırışı onu geçmiş zamandan şimdiki zamana çekti. "Bunu biliyor musun? Çok az kişi biliyor," dedi.

James bir parmağını sembolün üzerinde gezdirdi.

"Bilmemek gibi bir şansım yoktu. Babam matematikçiydi, oldukça ünlü bir matematikçi. Ne yazık ki onun ilmi yeteneklerini hiç almamışım."

"Nasıl yalan söylüyor," dedi Fisher, Phillipa'ya. "Atwater'dan sonra en iyi şifre kırıcı olabilirdi." James'e cezalandırıcı bir bakış attı.

Phillipa gözlerini kırptırdı. " *'James Cunnington'ı yakından izle,'* " diye mırıldandı, o kadar usulca söylemişti James zar zor duydu. "Senin çırağı olmanı istiyordu, öyle değil mi?"

James isteksizce kafasını salladı. “Evet, sanırım öyle. Simon da benimle aynı fikirdeydi ama beni baş sabotajcı olarak görevlendirdi.”

Fisher içini çekti. “Ama tabii ki kriptolojinin zorluğuyla yüzleşmek yerine o bir yerleri patlatmayı tercih etti.”

“Demek öyle,” diye acısını paylaştı Phillipa.

Ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Phillipa’nın gözleri, bir alevin önünde duran zümrüt gibi parladığında ve James bir an için de olsa, bu yalnız genç bir kadının nasıl tek başına üç ülkeyi geçtiğini ve kılık değiştirerek olası düşmanın evine girme cesaretini nasıl bulduğunu gördü.

Phillipa da onun gibi heyecandan, mücadeleden ve hatta korkudan bile hoşlanıyordu. Bir an ikisinin arasında Phillip’le aralarındaki eski dostluğu hatırlatan bir an yaşandı.

Sonra James gözlerini kırptırdı, Phillipa kısa, kızıl bukleleriyle ve o güzel ağzıyla gerçek bir kadındı. Daha önce yalnızca Lavinia Winchell’de gördüğü soğukkanlı profesyonellikle ona yalan söyleyen kadındı. Bir daha ona asla dokunmayaktı.

James tekrar deftere bakmak için bakışlarını çevirdi. “Phi. Neden günlüğünün kapağına bunu koymuş olsun ki?”

“Ondan çok sık bahsediyordu, özellikle de annem öldükten sonra. O harf evrendeki düzeni ve belirli bir amaca yönelik gücü gösterdiği için aynı zamanda annemin cennette yaşamaya devam ettiğini ve onunla buluşmayı beklediğini de gösterdiğini söylüyordu.”

“Kimse bana bundan bahsetmedi!” dedi Fisher kızgın bir şekilde. “Eski ustalarımın birinin bir dakika ayırıp bana bunu anlatmış olduğunu düşünür insan. Meğerse bunun benim anlayamayacağım kadar zor olduğunu düşünüyorlarmış.”

“Yok, hayır, Bay Fisher. Çok basit bir şey. Bu, doğada sürekli bulunan bir orandır. Çiçeklerin taç yapraklarında ve hatta insan vücudunun bölümlerinde bile. Şu şekilde açıklayabilirim.” Uzanıp bir kalem ve kâğıt parçası aldı. “Sıfır ve bir ile başlamalısın.”

Kâğıda hızlıca bir dizi rakam yazdı. 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8. “Görüyor musun? Dizideki her bir rakam, kendinden önceki iki rakamın toplamı... Ayrıca iki ardışık sayının oranı, phi, her zaman bir nokta altı olacaktır.”

“Bunu küçükken öğrenmiştim. Sonuçta adımları ondan almışım!” Phillipa güldü. “Şükürler olsun çünkü diğer seçenek Ruperta’yımış.”

Adını ondan mı almış? Phi. James ona bakmak için yavaşça döndü. “*Phi. Phillipa,*” diye içini çekti. “Anahtar *sensin!*”

Phillipa şaşkın bakışlarını James’e çevirdi sonra ikisi de gözleri açılan Fisher’a baktılar.

“*Phi!*”

Bölüm Otuz İki

Üçü de hemen masanın bir tarafına geçip, neredeyse kırılmış olan şifreyi bulmak için kâğıtları karıştırmaya başladılar. Phillipa kulağına bir kez daha oranı fısıldarken Fisher, hararetli bir şekilde sayfanın üzerine eğildi. Fisher ilk önce bir yöne doğru, sonra iyi sonuç alamayınca da diğer yöne doğru denedi.

James, içindeki endişeyi bastırdı. Eğer cevap bu değilse, her şey boşa gitmiş demektir. Fransızlar kazanacaktı. Napolyon kazanacaktı.

Lavinia kazanacaktı.

Fisher birden donakaldı. Phillipa nefesini tuttu. James, Fisher'ın ellerinin arasında duran sayfaya bakmak için gözlerini açtı.

“Phillipa nerede? Senin yanında mı? Upkirk, lütfen cevap ver.”

“Tekrar tekrar gönderilmiş.” Phillipa nefesini kesik kesik geri verdi, hıçkırıyor gibiydi. “Ah, babacığım ah.”

James eğildi, kalbi bir yarış atınıninki kadar hızlı atıyordu. En sonunda Atwater'ın sadakati kanıtlanmıştı. Görünen tüm ihanetlerine karşın, adamın içinde bir kötülük yoktu ve kurtulmuştu.

Bakışlarını Phillipa'ya çevirdi. Phillipa'nın gözleri parlıyordu ve yüzünde, ağlamamak için kendini zor tutan kadınlarda olan o ifade vardı. James, Phillipa'nın titreyen elini tutmak ve onu selamlamak için Fisher'ın arkasına geçti.

“Üzgünüm, Bayan Atwater. Haksız olduğumu kabul ediyorum. Size ve babanıza en iyi dileklerimi sunarım.” Sonra oldukça sert bir şekilde doğruldu ve casus ustasına haber vermek için odadan ayrıldı.

Fisher, Phillipa'nın elini sıkıp tebrik ederken, belli ki bu kadar zeki bir kriptoloğun kızı olduğu için onu tebrik ediyordu, Phillipa, James'in ona arkasını dönüp odadan çıkışını izledi.

Phillipa, James'ten ne beklediğini bilmiyordu. Nihayet birlikte olabilmenin sevinciyle kollarını boynuna dolayacağını mı sanıyordu?

Bu, olması muhtemel bir şey değildi, öyle değil mi? Aralarında yaşanan onca olaydan sonra bu mümkün değildi. Phillipa içini çekti ve Bay Fisher'a gülümsedi. Babasının kurtulmasından duyduğu rahatlama çok büyüktü ama kalbinde kanamakta olan James'in boşluğunu tam olarak doldurmamıştı.

“Beni tanı mıyorsun bile.”

Phillipa olduğu yerde kaldı, onu hâlâ içinde hissediyordu ve dudaklarında hâlâ onun tadı vardı. *Seni, senden daha iyi tanıyorum ve daha çok seviyorum.*

★★★

“Flip? Başım ağrıyor.” Kısık bir mırıldanma sesi, Phillipa'yı derin bir uykunun rüyasız boşluğundan çekip aldı. “Jamie kötü bir rüya görüyor.”

Robbie. Zihni yavaş çalışıyordu. Gözlerini, titrek bir loş ışığa açtı. Mumunu söndürmemiş miydi? *Uyanmalıyım. Robbie'nin bana ihtiyacı var.*

Sonra hatırladı. Yatağında doğruldu. “Robbie?”

Robbie, titreyen eliyle tuttuğu bir şamdanla ve üzerindeki fazlasıyla büyük gelen gecelikle önünde duruyordu.

“Kendimi iyi hissetmiyorum, Flip. Senin yanında uyuyabilir miyim? Jamie çok ses çıkarıyor. Başımı ağrıtıyor.”

Phillipa onu hızla kollarına almak ve nefesini kesinceye kadar sarılmak istedi. Ama bunun yerine, yatağa girebilmesi için örtüleri kenara çekti. “Burada olmana çok sevindim. Üşümeye başlamıştım.”

Robbie şamdanı komodinin üzerine koyduktan sonra kırık kolunu dikkatlice tutarak yatağa atladı. “Galiba onu kırmışım,” dedi yerine yerleştikten sonra.

“Evet, canım, kırılmış.” Phillipa sesini yumuşak tuttu. “Acıyor mu?”

“Hem de çok. Sanırım meyveli tatlıya ihtiyacı var.”

Phillipa, mutluluk gözyaşlarını tutmaya çalışarak kıkırdadı. “Bunu ayarlayabiliriz bence.”

“İyi.” Robbie, Phillipa’ya biraz daha sokuldu. “Kulübün içindesin. Yakalandın mı?”

“Evet, yakalandım.”

“Seni öldürecekler mi?” Kelimeler, sanki bir an önce öğrenmek için uykuyla mücadele ediyormuş gibi çıkıyordu ağzından.

“Hayır, hayatım. Beni de babamı da öldürmeyecekler. Masum olduğumuz kanıtlandı.”

“Güzel,” dedi Robbie ve esnedi. “Şimdi... Jamie’yle... Evlenebilirsiniz.”

Sonra da zavalı çocuk horultulu bir uykuya daldı. Phillipa, Robbie'nin minik dizli bedenini izleyerek bir süre öyle kaldı.

Sonra Robbie'nin söylediği şeyi hatırladı. James kâbus görüyordu. Gidip onu uyandırmalı mıydı? Muhtemelen ona teşekkür etmeyecekti. Ama kâbuslar şeytani şeylerdi ve Agatha'nın dediklerine bakılırsa, James'in rüyalarında ziyaret edecek birçok şeytan vardı.

Phillipa en sonunda kendi kararsızlığına daha fazla dayanamadı. Rüya gören bir adamı kâbusundan uyandıracaktı sadece, o kadar.

Sabahlığı yoktu, yalnızca uyurken giymek için evden getirdiği ve duvarın arkasında saklanırken giydiği geceliği vardı, bu yüzden yatak örtüsünü yatağın üzerinden aldı. Oda yeterince sıcaktı ve Robbie'nin üzerinde kalan ince yün battaniye yeterliydi, bu yüzden onun için endişelenmesine gerek yoktu. Yatak örtüsüne sarındı ve Robbie'nin getirdiği mumu aldı. Mum, gece boyunca başucunda yanık kalmış olmalıydı çünkü dibi yanmak üzereydi.

Koridor serindi ama Robbie'nin odası fırın gibiydi. Mum, karanlığa çok az etki ediyordu. Phillipa, James'i görmeden önce sesini duydu, gerçekten de çok gürültü yapıyordu.

Robbie'nin yatağının yanındaki karyolaya sere serpe yatmıştı, gömleği yoktu ama pantolonu üstündeydi. Phillipa yaklaştıkça, mum James'in terli göğsünü ve omuzlarını aydınlattı. James anlamsız bir haykırıyla kafasını salladı. Phillipa, James'in terden ıslanmış saçını alnından çekmek için bir elini uzatarak öne doğru eğildi.

"James, uyan hadi," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece rüya görüyorsun."

James tuzağa düşürülmüştü. Eli kolu bağlanmıştı ve çaresiz bir şekilde aklıktan ölüyor, korkusu artarken gücünün tükendiğini hissediyordu. Üstünü pislik kaplıyor ve sıcaklık dalgaları onu içine çekiyordu. Sıkışıp kaldığı minik oda uzun biri için çok küçüktü, hatta herkes için çok küçüktü. Duvarlar onu boğmakla tehdit edene kadar oda gittikçe küçüldü.

Sonra, daha önce orada olmayan bir kapı açıldı ama James bunun ne anlama geldiğini hemen anladı. Sanki yıllardır devam ediyormuş gibi dövülüyordu şimdi.

Acı.

Burada yalnızca acının kasvetli derinlikleri ve çaresizliğinin korkunç farkındalığı vardı. Bu savunmasızlık karşısında öfkelenildi ve sahip olduğu her şeyle, tüm benliğiyle onunla mücadele etti.

Ancak hiçbir çabası işe yaramadı.

Sonra O geldi. Bir yılan gibi James'in etrafını sardı, dilini James'in dudaklarına, göğsüne ve mahrem yerlerine değdirmek için ağzından çıkarmıştı. "Benimsin," diye fısıldadı. "Daima benim olacaksın, ben de senin metresin olacağım-mmmm..."

Midesini bıçak gibi kesen bir iğrenme James'i yiyip bitiriyordu. Çevresini saran loş ışıktan yüzler, tanıdık yüzler belirliyordu. Weatherby. Upkirk. Ren Porter ve diğerleri. Dostları, kadın onu okşarken kınayıcı bakışlarla ona bakıyordu.

Hayır! Onun kölesi değilim! Sizi ona teslim etmeyeceğim! Bunu yapmayacağım! Ruhu bağırarak itiraz ediyordu ama ağzından ses çıkmıyordu. Gölgeyi yüzler, onu küçümseyici

bakışlarından mahrum ederek ve tek başına bırakarak arkalarını döndü.

Onunla tek başına kalmıştı.

Soğuk iki el yüzüne dokundu. Elini kolunu bağlayan şeylerden kurtulmaya çalıştı... Yoklardı. Karanlık oda da yoktu.

Mumun aydınlık ışığında yalnızca Flip'in endişeli yüzü vardı.

Onu korkutmuş olmalıydı çünkü birden sığrayarak geri çekildi. "Uyandın mı, James?"

James derin bir nefes alarak kafasını salladı. Sonra uzun bir iç çekişle ciğerlerini rahatlatı. Kâbus sona ermişti, en azından şimdilik. Hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Çok... Çok nazıksın, teşekkür ederim." Bacaklarını yere sarkıtarak karyolada doğruldu. James'in yüzünü görebilmek için mumu havada tutan Phillipa onun yanına diz çöktü. James, karyolayla Robbie'nin yatağının arasında duran masaya koymak üzere mumu ondan aldı.

Sönük ışık yalnızca buruşuk kâğıtları ve üzeri çökük kalmış bir yastığı aydınlattı. Yatak boştu. "Robbie!"

Phillipa elini James'in koluna koydu. "Robbie benim odamda, mışıl mışıl uyuyor," dedi ve gülümsedi. "Onu uyandırmışsın. Yine harika bir iş becermişsin yani!"

Harikadan da öteydi. Bu kâbuslardan binlercesine değerd. James, arkalarında parıldayan rahatlamayla gözleri kapadı. "Gerçekten... Kendine gelmiş mi?"

"Hem de bütün yaramazlığıyla..."

James bu büyük mutluluğunu, onu anlayabilen belki de dünyadaki tek kişiyle paylaştı. Phillipa'nın elini tuttu ve sıkı. Phillipa tek kelime bile etmeden elindeki baskıya karşılık verdi. Bir süre bu şekilde kaldılar, farklılıkları bu beraberlik anında önemini kaybetmişti.

En sonunda Phillipa konuştu. “Rüyan... Korkunç olmalı. Uzun süre uyanmadın.”

James, Phillipa’nın gözlerine bakmak için gözlerini açtı. “Sanırım rüya değildi. Daha çok bir anı gibiydi.”

Phillipa, parmaklarını James’in parmaklarına geçirmek için elini çevirdi. “Agatha senin aylarca esir tutulduğunu söyledi.”

“Doğru.”

Phillipa dikkatlice ona bakmaya devam etti. “Ama kurtuldun.”

“Dışarıdan bakınca öyle.” Belki Phillipa’nın gözlerindeki karanlıktan, ya da gördüğünü düşündüğü korkunç yalnızlıktan, belki de doğru dürüst düşünemediği için James kendini, en gizli korkularını itiraf ederken buldu. “Tam anlamıyla, yani içten içe iyileşemedim sanırım.”

“Nasıl yani?”

“Eskiden olduğum kişi değilim. O adamı, sanki çok yakından tanıdığım biriymiş gibi hatırlıyorum ama ben artık o değilim.” Elini isteksiz bir şekilde Phillipa’nın elinden çekti. Phillipa’nın bakışları suçlayıcı olmaya başlayınca ona dokunmaya dayanamamıştı.

“Korkarım ki deliriyorum.” Onu takip eden gölgelere sarılı bu kelimeleri söylemişti. En sonunda bunu gerçekten yapmıştı.

Phillipa, onun yüzüne karşı kahkaha attı.

James geri çekildi. Bu bir hakaretti! “Ben çok ciddiyim, Phillipa!”

Phillipa bir elini ağzına götürdü ve parmağını James’e salladı. “Ah... Ah, canım!” Derin bir nefes aldı, belli ki gülüşünü kontrol altına almaya çalışıyordu.

James çenesini sıkı. Doğrusu Phillipa, Aggie kadar sinir bozucuydu! Burada durmuş ona en büyük korkularını anlatıyordu, karşılığında ne alıyordu? İçten bir kahkaha!

Phillipa gözlerini sildi. "Pardon, James. Sadece 'hasta-yım' veya 'iç kanamadan yavaş yavaş ölüyorum' ya da bunlara benzer bir şey demeni bekliyordum." Ağzından son bir kıkırdama daha çıktı. "Ama *delilik*? En son endişeleceğin şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Neden böyle diyorsun?"

"Birincisi, sen tanıdığım en mantıklı insansın. İkincisi, gerçekten deli olan insanlar tüm içtenlikleriyle akıllı olduklarını düşünürler. Zaten bu yüzden delidirler."

"Ama rüyalar... Ruh halinin karanlığı? Cinnet başlangıcından başka ne olabilir?"

Phillipa kafasını salladı. "Bence sen arkadaşlarını kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorsun. Onların yasını tutmak için kendine izin vermedin. Kendini affetmiyorsun."

"Onlara ihanet ettiğim için kendimi nasıl affedebilirim? Hepsini öldürdüm!"

"Hayır, öldürmedin. Onları Fransız casuslar öldürdü. Aylar boyunca seni o gemide esir tutan ve sana acımasızca işkence eden casuslar." Phillipa bakışlarını başka yöne çevirdi. "Agatha'dan her şeyi öğrendim. Sen ne olursa olsun dostlarından vazgeçmedin. Senden bilgi çalınmış, yani zihninden alınmış olabilir... Ama Robbie kimsesizliğinden nasıl sorumlu değilse sen de bu yaşananlardan öyle sorumlu değilsin." Phillipa, James'in yüzünü tam olarak görene kadar ona yaklaştı, hâlâ dizlerinin üstündeydi. Ellerini James'in çenesine getirdi ve kendi parlak ve sabit gözlerine bakması için onu zorladı.

“Dostlarının yasını tut. Kaybolup giden masumiyetinin yasını tut. Ama kendini suçlamayı bırakmalısın artık. Geçmişe bakmayı bırak. Yarınlar bakmana ihtiyacı olan o kadar çok insan var ki!”

James hızlı bir itirazla kafasını salladı. “Hayır yok. Hiçbir bağım olmadığına eminim.”

“Bağın yok mu? Bunu nasıl düşünebilirsin?” Phillipa şaşkın bakışlarla ellerini geri çekti. “Kız kardeşin? Yalancılar? Peki ya Robbie, Stubbs ve hatta Denny? Yürüyen bir bağ demetinden başka bir şey değilsin! Hepimiz öyleyiz.” Sanki James gereksiz yere duygusuzlaşmış gibi Phillipa ona kafasını salladı.

“Nasıl hiçbir sorumluluğun olmadığını söyleyebiliyorsun? Appleby var. Ailen var. Tanrı ve ülken...”

“Yeter!” James onun sesini duymamak için ellerini kulaklarına bastırdı. İçine düştüğü bu kördüğümü varlığının en derininde hissediyordu. Bu düğümün iplerinden birini ya da birkaçını herhangi bir şekilde etkilemeden hiçbir adım atamıyor, hiçbir söz söyleyemiyordu.

İçine bir korku doldu. Herhangi birine zarar vermeden bütün bu insanlara nasıl dokunabilirdi? Birine ya da hiçbirine herhangi bir şekilde ihanet etmeden tüm bu insanları nasıl yanında tutabilirdi? Baskıya dayanamıyordu artık. Kalbi sıkışıyor, ciğerleri nefessiz kalıyor gibiydi...

“James.”

James’in içine işleyen, Phillipa’nın huzursuzluktan uzak, kısık ve tatlı sesi, zihnindeki kargaşayı yatıştırabilir miydi? “James... Unutma...”

“Neyi unutmayayım?” Sesi, kendi kulaklarına bile pürüzlü geliyordu. Kafası çığlık sesleriyle doluydu, daha fazlasını isteyen, daha fazlasına ihtiyaç duyan sesler...

Phillipa yumuşak ve açık bir şekilde konuşuyordu. James, huzur verici yumuşak sesi daha iyi duymak için ellerini kulaklarından çekti.

“Hissettiğin şu bağlar... Yükle? Bu yükler karşılıklı çalışırlar. Sana bağlı olan kişiler var, evet. Ama senin bağlı olduğun kişiler de var.” Phillipa kısık ve acıklı bir sesle güldü. “Ne kadar istersen iste yalnız yaşayamazsın. Onların destekleyici elleriyle ayakta kalırsın, tıpkı onların da senin desteğinle yaşadıkları gibi.”

James’in içinde bir umut ışığı parladı. Gerçekten böyle miydi? Düğüm bir tuzak değil de bir ağ mıydı? Diğerlerine sarıldığında, onlar da James’e mi sarılıyordu? Hem iyi gününde hem de kötü gününde yalnız değil miydi?

Soğuk elleri tekrar yanaklarında hissetti ve Phillipa’nın gözlerini görmek için ellerin kafasını eğmesine izin verdi. O gözler... Ne kadar güzel ve hayat dolu, parıl parıldı...

“Beni teselli mi ediyorsun Phillipa? Sen de beni ayakta tutanlardan biri misin?”

Phillipa, James’in önünde diz çöktü ve gözlerine baktı. “Onlardan olmak istemedim. Sana bağlanmak benim tercihim değildi, James Cunningham. Yalnızca, babamı kurtarmanın bir yolunu bulmak için bir süre kalma niyetindeydim. Yalancılar Kulübü’yle sonum ne olacak ya da Lord Etheridge ne karar verecek bilmiyorum.”

James, Phillipa’nın ellerini tuttu ve yanaklarından çekti. Narin parmaklarına bakarken aklının bir köşesi, bu zarafete karşı bu kadar uzun süre nasıl kör kalabildiğini merak ediyordu. Parmakları soğuktu, iki eliyle onları sararak ısıttı.

“James, sana söylediğim yalanlar...”

“Phillipa, sadakat ve hayatta kalmaktan başka bir amacın var mıydı?”

“Yani... Birkaç kez vardı.”

“Ne zaman?”

“Depodayken. Tamamen bencilce amaçlarım vardı.”

James duraksadı. “Çünkü bana âşıktın?”

“Evet.” Phillipa bekledi. James buna karşılık hiçbir şey söylemedi. Önemli değildi. Phillipa kendi kalbini biliyordu ve kalbi yalnızca James’indi.

James, sanki şifre odasındaki acımasızlığını telafi edermişçesine Phillipa’yı usulca öptü. Phillipa da onu öptü. Nasıl oluyordu da dünyadaki bütün erkekler dururken, sanki birbirleri için yaratılmışçasına dudakları onun dudaklarına böyle uyum sağlıyordu?

Belki de evrende belirli bir düzen vardı gerçekten.

En sonunda ayrıldılar. James, alnını aşağı eğerek Phillipa’nın alnına dokundu.

“Saçların.” James pişmanlıkla Phillipa’nın buklelerinden birine dokundu.

Phillipa, James’in elini tutmak için uzandı. Nazikçe aşağı indirdi ve avucunu öptü. “Tekrar uzayacaklar.”

James geri çekildi ve şaşkınlıkla kafasını salladı. “Senin karşında söylediğim şeyleri düşündükçe...” Gözleri büyüdü. “Seni boks ringine götürdüm. Sana *vurdum!*”

Phillipa gülümsedi. “Ben de sana vurdum. Ringte kıcı yeri gören ben değildim, hatırlarsan.”

“Senin kazanmana izin verdiğimi söylesem inanır mıydın?”

Phillipa dudak büktü.

“Bunu yapmadığını kanıtlamam için benimle tekrar ringe çıkar mıydın?”

James, Phillipa’nın çok sevdiği o gürleyen sesle kıkırdadı.

“Aslında çıkabilirim.” Ayağa kalktı ve onu kolayca kucağına alarak yatağa taşıdı. Phillipa’nın kabul edip etmediğini kontrol edencesine durdu. Phillipa kafasını çevirdi ve omzundan öperek kabul etti.

James onu nazıkçe yatağa bıraktı ve yanına yattı. Sonra hiç çaba harcamadan Phillipa’yı altına aldı. “Gördün mü? Kaybettin.”

James’in konforu altında kıpırdayan Phillipa kollarını onun boynuna doladı. “İtiraz ediyorum. *Ben* kazandım.” Diğer bir öpücükle James’i kendine çekti. Bu kadar lezzetli başka bir adam var mıydı?

“Senin dudaklarınla kafayı bozdum,” diye nefes nefese fısıldadı James. “Onlaraa yapmak istediğim birçok şey var.”

Phillipa güldü ve ellerini James’in taş gibi sert olan kalçalarında gezdirdi. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

Nefeslerini kesen ve nasıl söyleyeceklerini bilmedikleri şeyleri dile getiren uzun öpücükler için sık sık durarak yavaşça birbirlerini soydular.

Bu, hararetli bir birleşme değildi. Yavaş ve sakın bir keşifti. James dikkatli bir şekilde girinti ve çıkıntılarını kat ederken Phillipa kendini yeni keşfedilmiş bir kıta gibi hissediyordu.

James’in dili Phillipa’nın göbek deliğinin etrafında daire çizdi, sonra içine girdi.

“Bugün içeride hazine yok, benim cesur gezginim.”

James, Phillipa’nın karnına doğru güldü. “Sanırım burası artık kadın vücudunun en sevdiğim yeri. Eskiden bacak meraklısıydım.”

“Eğer biraz daha ileri gidersen ondan da bulabilirsin.” dedi üstü kapalı bir şekilde Phillipa.

“Merak etme, Flip. Onu bulacağım.”

Phillipa’nın gözleri, bir zamanlar arkadaş olarak, sonra da öfkeyle söylenen şimdi ise şefkatle mırıldanılan isimle parıldadı.

“Yeni bir Phillipa,” diye fısıldadı kendi kendine. Sonra yüksek sesle, “Beni değiştirdin, James. Nihayet uyanmış gibiyim. Ne olursa olsun geri dönüp tekrar uyuyamam.”

James, Phillipa’ya bakmak için dirseğinin üzerine kalktı, gözleri mum ışığından neredeyse siyah görünüyordu. “Bu kötü bir şey mi?”

Phillipa bir elini James’in kalın ve sert koluna, oradan da geniş omzuna götürürken kafasını iki yana salladı. “Yalnızca hayatta kalmanın yeterli olmadığını öğrendim. Özellikle de yapılacak onca şey varken.”

James yalnızca baktı. Phillipa kendi kendine gülmek zorunda kaldı. “Pekâlâ. Şimdi felsefe zamanı değil. Yaptığın işe geri dönebilirsin.”

“Daha iyi bir fikrim var.” James’in gülüşünde açık bir hınzırlık vardı. “Flip, hiç ata bindin mi?”

Bu düşünceyle Phillipa’nın ayak parmakları büküldü. “Neden, Bay Cunningham, sana binmemi mi teklif ediyorsun?”

James içten bir kahkahayla sırtı üstü döndü ve Phillipa’yı kaldırdı. “Üstüme çık,” diye fısıldadı. “Sür beni.”

“Atım benim,” diye fısıldadı Phillipa Arapça. Phillipa’nın sözcüklerindeki şehvetle James’in yüz ifadesi sertleşti. Tıpkı diğer yerleri gibi...

Phillipa bir bacağını öteki tarafa attı ve ata biner gibi James’in dizlerinin hemen yukarısına oturdu.

“Iskaladın,” dedi James, sesi arzulu ve pürüzlüydü.

Phillipa iki eliyle James'in aletini tuttu. "Hayır, ıskalamadım." James inledi ve Phillipa'nın altında kıpırdadı, sert kalçaları onu daha yukarı çıkarmaya çalışıyordu. Phillipa, James'in ereksiyonunu tutan ellerini daha da sıkılaştırdı. Elinin içinde, şaşırtıcı bir derecede irileşene ve kalınlaşana kadar büyüdü.

Bu kadar büyük bir şeyi nasıl içine almıştı?

Fakat onu tekrar istiyordu. Phillipa bu büyük sopaya oturduğunu düşündükçe, bacaklarının arası sızlamaya başladı. *Ah, evet. Ne kadar harika bir fikir.*

James ellerini uzattı ama Phillipa geri çekildi ve kendini daha da sıkıttı. James keyifli bir iniltiyle yastığa geri yattı. "Ne yapacaksan yap bana, seni hınzır canavar. Ellerindeyim."

Phillipa tam anlamıyla gülemedi çünkü kahkaha atamayacak kadar tahrik olmuştu. James'in penisi, sanki sadece Phillipa'nın zevki için yontulmuş gibiydi.

Yalnızca bu gece için.

Phillipa yavaşça dizlerini kaldırdı ve James'in büyük kırmızı başlı organı derinlerine yerleşinceye kadar ileri gitti. Phillipa bir an tereddüt etti. Bu şekilde onu tam olarak içine alabilir miydi?

"Kullan beni," diye fısıldadı James. "Kendini okşa. Yardımı olur."

Phillipa bir elini James'in geniş göğsüne koydu ve diğeriyle de penisini tuttu. Okşamak mı? Nereyi?

James ona göstermek için bir süreliğine idareyi eline aldı. Ah, *orayı*. Ah, *evet*. James'in keskin sertliği, Phillipa'nın sıcak ıslaklığına değdiğinde içi titriyordu. Tekrar. Phillipa her bir dokunuşla ıslandı ve her bir dokunuş gittikçe daha zevkli olmaya başladı. James, altında yüksek sesle inliyordu. Do-

kunmamak için kendini tutarak ellerini yatak örtüsüne kenetlemişti.

“Tanrım, Flip! Bin üstüme. Lütfen!”

Çatlak sesli haykırışı, Phillipa’nın son direnişini de yok etti. Bir sonraki dokunuşuyla, onu yerine koydu ve üzerine oturdu.

İçine giren James’in sertliğinin verdiği ağırlı bir acı duyuyordu. Büyüklüğünün verdiği keskin ve gergin bir baskı... Bu, Phillipa’nın aklını başından almakla tehdit eden ölümcül bir karışımdı. Phillipa, baskıyı hafifletmek için yükseldi. Baskıyı arttırmak için tekrar oturdu.

Daha fazla.

Daha hızlı.

Tanrım, Phillipa ölecekti. Nefes alamıyor, konuşamıyordu, James altında kıvranıp inerken o yalnızca vücudunun isteğine göre oturup kalkabiliyordu. James’in büyük, ateşli elleri Phillipa’nın kalçalarını tutmak için uzandı. Phillipa kendi ellerini James’in kaya gibi sağlam göğsüne koydu ve birlikte daha da hızlandılar.

Phillipa’nın nefesi kesildi. Hiçbir şey düşünemez oldu. Vücudu, sıcak bir kora dönüştü.

James, içinde birden daha da kalınlaştı. Phillipa’nın altını da kaskatı kesildi. Kalçalarını tutan elleri vahşileşti. Çok acı-tıyordu. James’in penisi içinde nabız gibi atmaya başlayınca Phillipa alev aldı.

Biri, ağıt yakar gibi bir sesle çığlık attı. Biri, derin bir şekilde inledi. Phillipa devrildi. Uzun ve tatlı bir düşüştü.

James’in terli göğsüne yayıldı, titreyen kolları artık onu taşıyamayacak kadar güçsüzdü. İçine minik titreşimler yayılıyordu. Phillipa halsiz bir şekilde onlara boyun eğdi.

Son bir kuvvetli nefesle, altında yatan James boşaldı. Büyük bir el, ıslak ve kısa bukleleri Phillipa'nın yüzünden çekmek için uzandı. "Harika oturuyorsun," dedi yavaşça James, zor nefes alıyordu.

Phillipa, içinde kalan az bir güçle kakhaha attı. James'in g  s ne hamur gibi yayılan Phillipa, ileride neler olacağını düşünmek isteyen kafasındaki tüm seslere gülüp geçti.

Yarını d   nm yordu.

Gecenin bir yarısı, bu yatakta, bu adamla düşündüğü tek şey o andı.

Tenleri soğudu. Nefesleri normale döndü. James, omzuna yatması için Phillipa'yı kayd rdı, Phillipa'nın kafası hâlâ g  s nde ydi. James'in kalp atı larının sakın melodisiyle Phillipa bir süre uyukladı.

James uyumadı. Mumun alevi s nmeye yakın titreyene kadar lo  tavana baktı. Sonra bir eliyle, Phillipa'nın ipeksi,  illi yanağını ok adı. "Phillipa? Flip?"

Phillipa uykulu bir şekilde gerindi. "Hı?"

"Benimle kal. Burada kal. Yoksa...  zlerim."

Phillipa kafasını James'in g  s nden kaldırdı ve ayık gözlerindeki keskinlikle ona baktı.

" zler misin? Onca şeyden sonra aramızdaki bağ yeterince güçlü m  bilmiyorum. Burada kalmak... Sana karşı olan hislerimle... Benim için iyi olmaz. Doğrusu bu bana çok zarar verirdi."

"Seni anlamıyorum."

" şte sorun da bu, öyle değil mi?" Phillipa içini çekti. "Herhangi bir açıklaması olmadığı için açıklayamadığım şeyleri anlamıyorsun. İnsan ya anlar ya da anlamaz. Sen anlamıyorsun. Bu yüzden gitmeliyim. Belki çok bile kaldım burada."

Phillipa ayağa kaldı. James onu serbest bıraktı ve odadan çıkarken üzerine örtüyü dolamasını izledi. Bir an için Phillipa'nın sözlerinin ne anlama geldiğini düşündü.

Phillipa sadece saatin geç olduğunu ve bu odada onunla yalnız kalmaması gerektiğini söylemişti. Dediği sadece bu kadardı.

Öyle değil mi?

Bölüm Otuz Üç

Ertesi sabah James, aptallığı için kendine lanet ediyordu. Dün gece Phillipa'ya bir teklif sunmuştu ama onu ikna edecek sihirli kelimeleri kullanmamıştı. Şimdi Phillipa'nın odasının dışındaki koridorda, dışarı çıkmasını bekleyerek volta atıyordu.

Agatha bir elinde paketlenmiş bir kutu diğer elinde bir elmayla James'in yanına yaklaştı. "Bir ısırık alır mısın? Bayan Bell Appleby'dan bir sepet elma göndermiş."

James ürperdi.

"Keşke bunu yapmasan, Aggie. Bunların kokusu iştahımı kaçırıyor, biliyorsun."

Agatha büyük bir ısırık aldı ve çiğnerken dolgun yanaklarıyla sıırıttı. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun, Jamie. O kadar taze ve tatlı..."

Phillipa'nın kapısı açıldı. James hızlı bir şekilde o tarafa dönünce Phillipa şaşkınlıktan duraksadı.

"Günaydın, James, Agatha. Bir... Bir şey mi istiyordunuz?"

James bakışlarını, onları yalnız bırakmasını işaret edebilmeyi umarak Agatha'ya kaydırıldı. Aggie, James'ten Phil-

lipa'ya dönerken gözlerini kıstı. Sonra ısırıldığı elmayı yuttu ve James'e hınzır bir ifadeyle hafifçe gülümsedi.

“James ve ben seni kahvaltı için aşağı indirmeye geldik, Flip.”

“Evet, şey, çok memnun olurum.” Phillipa, Agatha'nın arkasında hareket etti. “Robbie hâlâ uyuyor, James. Onu uyandırmamı ister misin?”

“Hayır, ama... İzin verirsen?” Phillipa, James'in geçmesi için yana çekildi ama odaya girerken onun kokusunu alamayacağı kadar çok uzaklaşmadı. Bu koku James'in yastığıyla yatağına sinmiş ve yalnız uyanmasına rağmen sanki Phillipa'yla sarılmış gibi uyanmasına olanak sağlamıştı.

Robbie huzurlu bir hantallıkla Phillipa'nın yatağında sere serpe yatıyordu. Örtüler karmakarışık olmuştu ve çocuk büyük bir gayretle horluyordu. James sırttı ve Robbie'nin dağınık siyah saçlarını düzeltmek için elini aşağı uzattı. Robbie kıpırdadı, sonra gözlerini araladı. “Git. Uyuyorum.”

“Evet, uyuyorsun, oğlum. Ama horlamamaya çalış,” dedi James hafif bir kahkahayla.

“Saçma.” Robbie kafasındaki ele vurdu.

James, oğlunun alnına bir öpücük kondurmak için durdu ve sonra uyumasına izin verdi. Arkasını dönünce, kapıdan onu izleyen Phillipa'yı ve kız kardeşini gördü. Agatha çok mutlu görünüyordu ama Phillipa neredeyse ağlayacak gibiydi.

“Noluyor, Flip?”

Phillipa hızla kafasını salladı. “Şey... İkinizi bir arada görmek çok güzel.”

James gülümsedi. “Geri kalan günlerde bu manzarayı tekrar görmeni sağlayabilirim.”

Phillipa şaşırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Agatha gözlerini devirdi ve “Bu saatte, seni aptal herif,” gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra James ve Phillipa’yı uyuyan Robbie’nin yanında yalnız bırakarak açık kapıdan çıktı.

James, Phillipa’nın elini tutmak için yaklaştı. “Dün gece sana kalmanı söylediğimde en önemli kısmı unuttum, öyle değil mi?”

Phillipa dudağını ısırdı. “Öyle mi?”

James kafasını eğdi. “Bu yüzden de reddettin, değil mi?”

Phillipa birkaç kez hızlıca gözlerini kırptı, sonra kafasını salladı. Parlak yeşil gözlerini James’e çevirerek, bir parmağıyla çenesini okşamak için uzandı. “Sanırım ne istediğini bilmiyorum. Anlatacak mısın?”

Anlatmak mı? James birden, farklı şeylerden bahsettikleri hissine kapıldı. “Bu sabah buraya, sana evlenme teklif etmeye geldim.”

Phillipa yavaşça elini indirdi. “Anladım,” dedi, hiç şaşırmamış gibiydi. “Neden?”

“Neden mi? Dün sabah ve dün gecedan dolayı ve benim için dans ettiğin günden dolayı, tabii ki! Biz sevgili olduk. Ben erkeğim, sen de kadınsın. Bu kadar samimiyetten sonra evlenmekten başka seçeneğimiz yok!”

“Öyle mi?” Phillipa elini James’in elinden çekti. “Hayır, çok teşekkür ederim.”

“Hayır mı?”

“Hayır.” Phillipa odadan çıkmak üzere arkasını döndü. James onu durdurmak için elinden tuttu.

“Ama geleneklere göre...”

“Boşver gelenekleri!” Phillipa elini bu sefer daha hızlı bir şekilde çekti. “Daha yirmili yaşlardayım, James. Evlilik,

ömürlük bir şey. Beni, karısını zerre kadar umursamayan biriyle altmış yıl geçirmeye mahkûm mu edeceksin?”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Elbette seni umursuyorum!”

Phillipa hareketsiz duruyordu ama kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. “Öyle mi?” James’in hisleri konusunda yanılıyor olabilir miydi? James her şeye rağmen onu seviyor muydu?

“Robbie de seni umursuyor,” dedi James gülümseyerek. Bu kadar erkeksi bir yüzdeki bu çocuksu sırıtış, her zamanki gibi Phillipa’nın kalbini eritti. “İster sev ister sevmeye senin de bağların var, Bayan Atwater.”

Belki... Belki de Phillipa çok kısa zamanda çok fazla şey bekliyordu. Eğer evlenirse, belki James de ona zamanla âşık olurdu. Phillipa, James’in varlığının sıcak ve yoğun çekimini hissederek yaklaştı. Belki de ona sevmeyi öğretebilirdi...

“James!” Stubbs koşarak koridordan odaya girdi, böbürlenerek elindeki kâğıdı sallıyordu. “Onu buldum! Leydi Winchell’in yazdığı şu herif, en sonunda mektupları almaya gelmiş! Feebles şu anda topal herifin peşinde!”

James, Stubbs’tan mesajı almak için Phillipa’nın elini hiç tereddüt etmeden indirdi. Mesajı okurken gözleri şeytani bir neşeye aydınlandı. Phillipa, James’in yüksek sesle gürleyen saplantısının şiddetine bu kadar yakın durmaya dayanamayarak bir adım geri gitti.

“İşte şimdi yakalandın, seni yalancı sürtük.” James’in sesi nefretle çirkinleşmişti.

Phillipa, Lavinia’dan bahsettiğini bilmesine rağmen yine de içindeki zehrin ateşini hissetti. James bir zamanlar bu kadını o kadar çok arzulamış, ona o kadar ihtiyaç duymuştu ki.

Phillipa, aşk ile nefret arasında çok ince bir çizgi olduğunu duymuştu ve şu anda bunu kendi gözleriyle görüyordu.

James veda bile etmeden Phillipa'yı orada bırakıp çıktı ve Phillipa'ya sunduğu teklif, bu saplantısının ateşiyle kül olup gitti. Phillipa, James'in kafa kafaya verdiği Stubbs'la birlikte koridordan hızla yürümesini izledi.

"Yine mi dışarı çıktı?"

Yataktan kısık bir ses geldi. Phillipa, dağınık yataktan bakan bir çift minik mavi göze doğru döndü. "Evet, galiba çıktı."

Robbie gözlerini kırptırdı. "Sanmıştım ki..."

"Ben de öyle sanmıştım, hayatım," diye içini çekti. "Ben de öyle sanmıştım."

Phillipa'mın kalbi, bu kadar kısa ömürlü bir sevgiyi kaybetmenin acısıyla ağrıyordu. James Cunnington'ın onu, Lavinia'ya duyduğu nefretten daha fazla bir sevgiyle sevebileceğini bir an olsun düşünmesi tam bir aptallıktı.

Robbie'yi tekrar iyileştirici bir uykuya yatan Phillipa, kahvaltı etmek için iştahı kalmasa da mutfığa doğru yol aldı. Agatha, mutfakta Kurt'le sohbet ederek onu bekliyordu. Ya da daha doğrusu Kurt'ün yanında konuşuyordu çünkü adam belli belirsiz bir karaltı gibi durmuş, ara sıra homurdanmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Fakat öte yandan Kurt, Agatha'dan çok hoşlanıyordu.

Phillipa'yı gören Agatha, bir beklenti içindeymiş gibi zıplayarak ayağa kalktı. "Ee?"

Phillipa gözlerini kırptırdı. "Ne dememi bekliyorsun, bilmiyorum, Agatha. James, Stubbs'la birlikte, Leydi Winc-hell'e karşı olan davasının peşine düşmek için dışarı çıktı."

Agatha bakakaldı, sonra gözlerini kıstı. "*Berbat etti!* İçine edeceğini biliyordum, gerçekten biliyordum!"

Phillipa kendini, James'i savunmak zorunda hissetti ama neden böyle hissettiğini bilmiyordu. "Teklifinden bahsediyorsan, onu berbat etmedi. Son derece kibardı."

Agatha elini ağzına götürdü. "Ah, hayır! *Kibar* değildi!" Öfkesi, şefkate döndü. "Phillipa, çok üzgünüm."

Phillipa güçlenerek kafasını kaldırdı. "Önemli değil. Zaten reddettim."

"Elbette öyle yapmışsındır! Oldukça haklı olarak! Özellikle de James'in, Lavinia'nın kedisiyle fare gibi oynamak için gittiğini düşününce."

"Leydi Winchell'i tanıyor musun?"

"Öyle denilebilir. Bana sorarsan, kadın tam anlamıyla bir deli. Özellikle de konu James olunca. James'in kız kardeşi değil de metresi olduğumu sandığı için beni öldürmek isteyen kadar kışkanç biriydi."

Agatha hızla masanın etrafında döndü ve Phillipa'nın yanından geçti. "Clara'yla konuşmalıyım! Şu erkek kardeşim olacak adama ne yapılması gerektiğini biliyordur."

Kapı, Agatha'nın balık etli vücudunun ardından kapandığında Phillipa onun açık bir şekilde, "*Kibarmış!* Jamie, seni aptal herif!" dediğini duydu.

Fakat Phillipa'nın aklında kalanlar, Lavinia Winchell hakkında söyledikleriydi.

Tam anlamıyla, deli... Özellikle de konu James olunca.

Leydi Winchell ne kadar deliydi? En korkunç kâbusuyla karşılaşınca herhangi bir şeyin ortaya çıkmasına izin verecek kadar mı?

★★★

James ve Stubbs birkaç saat boyunca Feebles'ın izini sürerek Londra'nın yarısını yürümüşlerdi. Feebles'ın bir ulak

çocuk aracılığıyla son mesajını gönderdiği bara vardıklarında, onları takibin bir sonraki adımına götürecek bir mesaj daha buldular. Takipçinin yakın takibine ve en çok ihtiyaç duyulan desteğine olanak sağlayan bu tip bir şehir kovalamacası daha önce birçok kez işlerine yaramıştı.

Fakat Cheapside'ın en kötü bölgesinde köhne bir bara ulaşmış suratsızca birasına bakan Feebles'ı bulduklarında takip fos çıktı.

“Onu kaybettim.”

James, üstü başı yırtık pırtık olan ufak adamın yanındaki bar taburesine yavaşça oturdu. Feebles bu işin en iyisiydi, hızlı ve neredeyse görünmezdi. Feebles'ın kaybedebileceği bir casus, kesinlikle çok iyi olmalıydı.

“Kahretsin.” Lanet etmek bir işe yaramıyor gibiydi. James'in içindeki öfkenin şiddetini gösterecek bir kelime yoktu. “Gerçekten bu bölgeye geldiğini mi düşünüyorsun?”

Feebles omuz silktilti. “Belki gelmiştir, belki de gelmemiştir. Beni çok yordu, gerçekten yordu. Kahrolası mekanik bir oyuncak gibi benimle oynadı.” Birasına baktı. “Belki de artık emekli olma zamanım gelmiştir, James.”

“Gelmemiş de olabilir, yaşlı adam.” James, Feebles'ın sırtına hafifçe vuracak kadar doğruldu ve adamın sırtından küçük bir toz bulutu yükseldi. “Elimizde eşkâli ve yaşadığına dair kanıt var. Leydi Clara'nın yanına git ve bizim için o piç kurusunun resmini çizdir.”

Feebles ağlamak üzereymiş gibi bakıyordu. “Yüzünü hiç görmedim. Şapkası aşağı çekilmiş, yakalarıysa yukarı kaldırılmıştı. Size yalnızca, normal boyutlarda ve topallayan bir adam olduğunu söyleyebilirim.”

James, ahşap masanın çatırdadığını duyana kadar yumruğunu sıktı. “Lanet olsun!”

James kendini öfkenin eşiğinden çekip ayağa kalktı ve Feebles'ın birası için bar sahibine bozuk para verdi. İç dünyaları her zamanki kadar karanlık olmasına rağmen üç adam birlikte dışarıya çıkıp pırıl pırıl güne geri döndüler.

“Bir şans daha var, James,” dedi Stubbs. “Hemen umudunu yitirme...”

“Siz!” Çılgık, kirli caddenin karşı tarafından gelmişti. James kafasını kaldırdı ve koyu renk eteğini yukarı çeken ince bacaklarıyla onlara doğru yürüyen, gün ışığından hiç rahatsız olmayan, Bayan Farquart'ı gördü. “Sanırım siz, o kişiysiniz! Kızı buldunuz mu?”

James gözlerini kırıştırdı. Tam da onu düşünürken James ve diğer iki Yalancı, kadının pansiyonunun yanında duruyordu. Ne kadar tuhaftı. “Şey, ah...”

Bayan Farquart şüpheyle gözlerini kıstı. “Onu buldunuz, değil mi? Aldığı para nerede?”

James uzun bir süre kadına baktı. “Bu hırsızlık iddiasını kim ortaya attı? Siz mi yoksa ölen kadının ailesi mi?”

“Ha! Beni tuzağa düşürebileceğinizi mi sanıyorsunuz? O para, en çok ihtiyaç duyan kişilere yani onlara gidecek, işin gerçeği bu. Ee, kız nerede? Para nerede?”

James kadını huysuz ve güvenilmez biri olarak görmesine rağmen bu yaratığın, Phillipa'nın gözü yaşlı kadının parasını çalmakla suçlu olduğuna inandığını da inkâr edemedi.

“Ben... Olayı hâlâ araştırıyorum. Herhangi bir şey bulursanız size haber verilecek,” diyerek kadına ve ondan gelen tüm güvensizliğe, öfkeye arkasını döndü.

Phillipa, James'in güvenini kazanmıştı. James ona tüm kalbiyle inanıyordu. James kendi yargı yeteneğine de bu kadar güvenebilmeyi o kadar çok isterdi ki!

Bölüm Otuz Dört

Agatha'nın tarifine göre Leydi Winchell, bir kadında olabilecek her şeye sahipti. Güzellik. Servet. Onu çok seven bir koca.

Yalancılar'ın, Lavinia'nın bu avantajlarını yok etmesi mümkün değildi, onunla pazarlığa girecek paraları yoktu. Lavinia'nın istediği hiçbir şey onlarda yoktu.

Ama Phillipa'nın vardı. Phillipa, Lavinia Winchell'in bu dünyada arzuladığı tek şeye sahipti. Hain kadının sahip olmayacağı şeye.

Phillipa, sadece bedenlen de olsa James Cunnington'a sahipti. James'in kalbi ve ruhu belli ki herkese açıldı.

Bu sefer Phillipa'nın kaybetmeye niyeti yoktu.

Phillipa, Lord Winchell'in evini çok şaşırtıcı olmayan bir şekilde hoş bulmuştu. Büyük bir evdi, güzel bir mimarisi, fevkalade kibirli bir uşağı vardı...

"Sanırım kartvizitim yok."

"O zaman Leydi Winchell evde değil." Zarif oymalı kapı kapanmaya başladı.

"Bekle!" İçeri girmek ona ne kazandıracaktı? "Leydi Winchell'e James... James Cunnington'ın nişanlısının onu görmek istediğini söyle."

Uşak tereddüt etti. James'i kesinlikle tanıyordu. Phillipa'nın kendi duyduklarından ve okuduklarından anladığı kadarıyla skandal gerçekten de çok büyüktü. Uşak, gergin bir şekilde caddeden geçen insanlara baktı. Gazeteden birinin gizli gizli dolaştığını mı düşünüyordu?

Kapı iyice açıldı. "Lütfen böyle geçin."

Phillipa, değerli eşyalarla dolu ve mumlarla aydınlatılmış sevimli, küçük salona girdi. Fakat buranın, bu evin içindeki en iyi oda olmadığından emindi.

Kapı açıldı. Phillipa yüzünü düşmana çevirdi.

Kadın yalnızca güzel değildi... Muhteşemdi. Cildi porselen, saçları altın gibiydi... Bu da kırmızı dudaklarını ve mavi gözlerini daha dikkat çekici yapıyordu. Bu kadar mükemmel bir yüz ve vücut karşısında Phillipa'nın şaşkınlıktan bir süre dili tutuldu... Ta ki kadının gözlerindeki sahte memnuniyeti görene kadar.

Verdiği tepkiyle bu yaratığı memnun ettiğine pişman olan Phillipa tüm gayretiyle, kibarca umursamaz bir tavır takındı.

Kadının kendini beğenmiş ifadesi kayboldu. *Güzel.*

Leydi Winchell ne yaklaştı ne de elini uzattı. "Kimsin ve ne istiyorsun? Uşağıma neden yalan söyledin?"

Phillipa sakince ona baktı. "Neden yalan olduğunu düşünüyorsunuz?"

Lavinia imalı bir şekilde göz kapaklarını indirdi. "Ben onun hayallerinde yaşıyorken James Cunningham asla evlenmez."

Phillipa kahkaha attı. "Hayalleri mi? Daha çok kâbusları."

"Sen onun hayallerini bilmiyorsun. Benden bilgi almak

için gelmiş bir yalancısın. O iğrenç gazetelerden biri mi gönderdi seni?”

“Hayallerini biliyorum. Onun hakkındaki her şeyi biliyorum. O benim sevgilim.”

“Değil!”

“Kanıt ister misin? Sana bir sürü şey anlatabilirim. Konyak içer. Boks yapmayı sever. İyi bir dansçı, mükemmel bir sporcu ve büyük bir güç aşığı.”

“Aptal kız. Bunları herkes bilebilir ya da tahmin edebilir.”

“Peki, o zaman. Harem dansözü hayalinden bahsedeyim mi?”

Lavinia irkildi. “Öyle bir şey yok. Olsa ben bilirdim.”

“İnsan bunu anlatacağını düşünürdü. Ama seni hiçbir zaman gerçekten *sevmedi*...”

“Sevdi... Beni seviyor, seni aptal! Bana bir bak! Nasıl sevmez?”

“Belki de dış görünüşünü arzulamıştır. O da ancak eskiden... Fakat eminim ki kalbinin bir katran kadar pis olduğunu söyleyen ilk kişi değilimdir, öyle değil mi? James gibi adamların bunu itici bulduğuna bahse girerim.”

Öfke, Lavinia’nın yüzünü buruşturdu. Uzun ve zarif kollarından birini uzatarak yan sehpa duran hoş ve muhakkak çok değerli olan bir şeyi tuttu, acımasız bir şekilde onu odanın diğer tarafına, Phillipa’ya atmaya hazırlanıyor gibiydi.

Phillipa hemen yana kaydı. Çeviklik kanma işlemiştii artık. Lavinia’yı iğnelemeye devam etti. “Çok üzülme, lütfen. Hele bir evlenelim, seni sık sık ziyaret ederiz.”

“Yalan söylüyorsun!” Lavinia’nın sesi sertti ve yüz ifadesi sinirden değişmişti. “James’in hayatında benden başka bir kadın yok! Bundan eminim!”

“Ama ben varım işte. Evlat edindiği oğlunun annesi, kız kardeşinin arkadaşı ve sırdaşıyım...”

Bahsedilen kişi, Lavinia’nın sinirini daha da arttırmış gibiydi. “*Agatha!*”

“Onu iyi tanıyor musun?” Phillipa atılan şeylerden kaçarak daire çizdi. “O kadar iyi bir arkadaş ki. Daha şimdiden ailenin bir üyesiymişim gibi hissediyorum. James’le evlendiğimde...”

“Hayır! Seni yalancı! Eğer James’in sevgilisi olsaydı, hırsız bana söyl...” Lavinia konuşmasını birden kesti. Phillipa, Lavinia’nın yüzünde aniden beliren endişeden, kadının söylememesi gereken bir şeyi söylediğini düşündü.

“Hırsız mı? O kim, Lavinia? James’in hayatındaki gizli detayları nereden biliyor?”

Hâlâ derin derin nefes alan Lavinia açık bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyordu. “Ben... Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Pekâlâ, sana haber getiren kişi her kimse, yalan söylemiş. James’i bir süredir çok yakından tanıyorum... Hem de çok.”

Lavinia bir şeyler homurdandı fakat Phillipa, kadının tetikte olduğunu görebiliyordu. Bugünlük bu kaynaktan daha fazla bilgi almayacaktı. Phillipa kibar bir şeyler söyleme zahmetine girmeden döndü ve odadan çıktı.

Keşke işleri daha da kötüleştirmedikten emin olabilseydi.

Gecenin geç saatleri olmasına rağmen James, Robbie’nin başucuna oturmuş kitap okuyordu. Kitap, en sevdiklerinden biri olan Robinson Crusoe’ydu. Daniel Defoe herkesin

zevkine hitap etmeyebilir ama bu adamın eserlerinden hoşlanmayan tek bir Yalancı bile yoktu.

Sonuçta Yalancılar Kulübü'nün temsili kurucusu, insanların macera ihtiyacını çok iyi anlamıştı. Kral William zamanında saray casusu olan Defoe, sokaktaki hırsızların ve yankesicilerin yeteneklerini ulusal güvenlik için kullanan ilk insandı.

Fakat Defoe'nun genellikle merak uyandırıcı olan kelimeleri, bu gece James'in gözleri önünde ruhsuz bir şekilde ve kâğıttaki soluk birer işaret olarak duruyordu. Bugün Lavinia'nın sevgilisini kaybetme felaketinden sonra çöken tanıdık bir karanlık hissetti.

Akşamı Robbie'yle geçirmek iyi gelmişti. Başındaki ağrı yüzünden her zamanki enerjisi tükenen çocuk, James'in çocukluk hikâyelerinin bir numaralı dinleyicisiydi. Tek rahatsız edici an, Robbie'nin James'in babası hakkında soru sorduğu andı.

"Hasta olduğunda senin baban da yanında oturuyor muydu?"

James neredeyse kahkaha atacaktı. "Sanırım hiç oturmamıştı. Benimle hizmetçiler ilgileniyordu, Aggie büyüyünce de, o ilgilendi." James mumun alevine bakarken aklına bir şey geldi. "Babam beni en çok, evde olmadığım zaman seviyordu sanırım. Herhalde kendi düşüncesine göre benimle gurur duyuyordu. İşini bozmak zorunda kalmadığım sürece tabii."

Robbie uzun bir süre ona baktı. Sonra James'in koluna dokunmak için, alışılmadık bir şekilde temiz olan elini uzattı. "Merak etme. Hasta olursan ben senin yanında olurum."

James dikkatle, Robbie'nin bu ağırbaşlılığına gülümse-

medi. Doğrusu, kelimelerle birlikte boğazının derinliklerinde bir ağrı hissetti. “Teşekkürler, evlat. Bu çok iyi olur.”

Bu cevabın karşısında Robbie’nin gözleri parladı. Tekrar konuşmadı, yalnızca James’in ona kitap okumasını dinledi. Birkaç sayfa sonra James kafasını kitaptan kaldırıp Robbie’ye baktığında, çocuğun minik yumruğunu çenesine koymuş, mışıl mışıl uyuduğunu gördü.

Bu kıvrılmış ellerden birinde bir şey vardı. James, oğlunun gevşek yumruğundan küçük kurşun askeri çekip aldı. Oyuncak, sanki üstüne basılmış gibi ezilmiş ve bükülmüştü. Zavallı piyade, emekliyormuş gibi görünüyordu.

James onu dikkatlice komodinin üstüne koydu. Çocuksu hazinelerin arasında bulunan işe yaramaz şeyleri hatırladı. Bu kırık oyuncak, Robbie için çok önemli bir şey olmalıydı ve James buna saygı gösterdi.

James, boş kulübün sessizliğiyle ve saatin ilerlemesiyle azalan sokaktaki seslerle birlikte sanki o, Robbie ve kurşun asker dünyada tamamen yalnızlarmış gibi hissetti.

Bu saçma bir şeydi tabii ki çünkü Phillipa yan odada uyuyordu. Phillipa bugün onunla tekrar konuşmamıştı ama açıkçası James onun bu soğuk tavrıyla oldukça rahatlamıştı. James’in, ona önceki olaylardaki yargılama eksikliğini hatırlatan kafasındaki detaycı sesleri çözmesi gerekiyordu.

Sahiden, Phillipa hakkında ne biliyordu ki? Mükemmel bir oyuncu, yetenekli bir öğretmen ve usta bir yalancıydı. Genç bir adamdan egzotik ve baştan çıkarıcı bir kadına kadar bütün rollere girebiliyor ve oldukça inandırıcı oluyordu.

Belki şu anda yaptıkları da gerçek olmayabilirdi. Bütün kulüp onun bu değişken güzelliklerinin büyümesine kapılmış olabilir miydi? Geçmişlerinde ne olursa olsun kulüp üyele-

rinin hepsi birer kahramandı. Ve bir grup kahramanı, ihtiyaç duydukları yardımını gibi görünerek kandırmaktan daha iyi bir yol var mıydı?

Yalnızca kaçırılan babasının masumiyetini kanıtlamak ve onun hayatını kurtarmak isteyen zavallı ve yalnız bir kız. Bu inanılası bir şeydi. Çünkü gerçek eğer buysa, James ile aralarında hiçbir engel olmadığı anlamına geliyordu. James buna inanırsa hem harem dansözüne ve hem de can dostuna sahip olabilirdi. Bütün erkeklerin hayalini kurduğu şeye, sanki bir yapbozun eksik parçasıymış gibi ona uyan cesur ve sevimli bir eşe sahip olabilirdi.

Buna inanmak çok kolay olurdu. James buna inanmayı öyle istiyordu ki!

Özellikle de bu isteği onu şüpheyeye düşürmeye yetiyordu.

Kulüp, uzun bir süre önce sessizleşmişti. Phillipa dışarıyı dinlemek için kulağını odasının kapısına dayadı. Hiçbir şey duyamadı. Daha önce, yan odadaki James'in belli belirsiz sesini duyabiliyordu ama bir süre önce ses kaybolmuştu.

Saat gece yarısını bir hayli geçmiş olmalıydı. Phillipa kapısını açtı. Koridor karanlık ve sakindi. Mumunu ve Fisher'ın ona verdiği mükemmel yeni kibritlerle dolu küçük kutuyu alıp bir sis bulutu kadar sessiz bir şekilde koridorda ilerledi.

Halıyla kaplı koridor, Phillipa'nın dikkatli adımlarından ses çıkmamasını, uzun duvarı takip eden eli de doğru istikametten ayrılmamasını sağladı. Bu koridorun sonunda, bu yönden bakıldığında çok iyi gizlenmemiş olsa da gizli bir kapı vardı.

Bir süre el yordamıyla aradıktan sonra kapıyı buldu ama bunu halka açık taraftan da yapabileceğine hiç güveni yoktu. Cebinden küçük bir tahta parçası çıkartıp kapı tam olarak kapanmasın diye araya sıkıştırdı.

Şimdi, toz ve yün ihtiyar çorabı yerine cila ve limon yağı kokan koridordaki daha gösterişli bir halının üzerindeydi.

Sol tarafı süpürge dolabıydı. Sağ taraf ise varış noktası olacaktı. Jackham'ın ofisi. Topallayan Jackham. "Topal herif."

"*Eskiden harika bir hırsızdı.*" Robbie'nin sözleri bu akşama kadar hiç aklına gelmemişti, hatta o zaman bile yanılıp yanılmadığından emin olamamıştı. James, Jackham'ı yıllardır tanıyordu. Arkadaşlardı.

James, Phillipa'nın Jackham hakkındaki şüphelerini dinler miydi? Hele bir de ipucu Lavinia'dan geldiyse? Ve eğer Phillipa haksız çıkarsa, James onu arkadaşını suçladığı için affeder miydi?

Phillipa bugün buraya, böyle bir suçlamanın doğruluğunu kanıtlayacak bir şey, herhangi bir ipucu bulmaya gelmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde Jackham'ın odası kilitli değildi. İçeri girişindeki kolaylıktan korkan Phillipa tereddüt etti. Sonra kafasını iki yana salladı. Etrafta hiç kimse olmadığından dolayı ay ışığının oluşturduğu gölgeleri görüyordu. İçeri geçti ve mumunu yaktı.

Ofis boştu ve erkeksi bir havası vardı. Hoş bir masa, yaylı gibi görünen eski bir divanla dengelenmişti. Phillipa'nın gözüne bir defter yığını ilişti. Bu sayfalara kaydedilmiş herhangi bir yolsuzluk bulabilir miydi?

Gerçi bu, Yalancılar'ın gözünde küçük bir suç olarak

kalırdı. Vatanseverlerin ve suçluların oluşturduğu grubun bağışlanamaz bulacağı tek şey, düşmana bizzat kendilerini satmak olurdu.

Bu olay da büyük deftere kaydedilmezdi.

Peki, böyle bir kanıt nerede saklanırdı? Profesyonel bir hırsız, bütün bilindik saklama yerlerinden kaçınırdı... Para kasası, gizli alt çekmece, gevşek döşeme tahtası gibi. Phillipa minderin kenarına oturmak için divanın yanına gitti. Bulunduğu yerden bütün odayı görebiliyordu.

Phillipa deneyimli casuslardan gerçeği gizlemek için neyi kullanırdı? Duvarlardan birinde bulunan başka bir gizli paneli mi? Yalancılar bu düzeneği çok iyi biliyordu. Şömine tabanındaki gevşek bir taşı mı? Mermeri yakından incelemek için soğuk şöminenin yanına gitti. Hepsı güvenli bir şekilde harçla yerine oturtulmuştu.

Cesareti kırılan Phillipa divanda oturduğu yere geri döndü. Bir yayın, pantolonunun üzerinden kalçalarına battığını hissetti. Pozisyonunu değiştirdi ve somurtkan bir şekilde bir insanın neden böyle kötü bir mobilyayı elinde tutacağını düşündü. Şüphesiz ki kulübün, Jackham'ın bu eski ve korkunç divanını değiştirecek parası vardı...

Divan. Phillipa ona şüpheyile ve dikkatle bakmak için ayağa fırladı. Gerçekten mi?

Minderlere heyecanla vurarak onları yere attı. Dikkatlice yoğurdu ama eline hiçbir şey gelmedi. Diğer olasılıkları incelemenden minderleri parçalama riskine girmek istemiyordu. Divanın kollarından tutarak onu duvardan öne doğru çekti.

Arkasının rengi atmıştı ve döşeme tozluysa ama çiviler oldukça sağlam görünüyordu. Ellerini her tarafta gezdirmek

için divanın arkasında diz çöktü ve bir gizeme işaret edebilecek herhangi bir şey aradı.

Elleri, döşemenin alt köşesine yaklaştıkça parmaklarının altında bir çıtırtı hissetti. “At kılından dokunmuş kumaş böyle çıtırtamaz, Bay Jackham,” diye mırıldandı ellerini aşağı indirirken. Kumaşın altında kayan şey, bir yere giriş noktası olmalıydı...

Alt tarafta, gözlerinin göremediği bir yerde parmak uçları, sökülmiş bir iple karşılaştı. “İşte, evet.” Daha ileri uzandı ve birkaç tane daha keşfetti. Sonra onu buldu. Kumaşta, jilet kesigi kadar düz bir yırtık vardı. Yalnızca sallanan iplikler yerini belli ediyordu.

Divan, sıradan bir tahtanın tornalı bacakları üzerinde duruyordu. Phillipa sırt üstü yattı ve deliği görmek için kafasını alta soktu. Yırtık, tüm elinin içine girebileceği kadar genişti. O da öyle yaptı ve o ümit verici çıtırtıyı aradı.

Divanın altı toz parçacıklarıyla doluydu. “Bay Stubbs, görevlerini savsaklıyorsun,” diye mırıldandı hapsirmamaya çalışarak.

“Bunu senin yerine ben söylerim.” Arkasından kulak tırmalayıcı bir ses geldi. “Çünkü onu bir daha görebilir misin, emin değilim.”

Kahrolası hain! Phillipa, Jackham hâlâ kulüpte olduğu için kapısının kilitli olmadığını tahmin etmeliydi.

Bölüm Otuz Beş

Phillipa'nın odası boştu. Yatağı, yastığının yanına özenle konulmuş geceliğiyle beraber el değmemiş bir şekilde duruyordu, iki elbisesi de duvardaki askıya asılmıştı. James sessiz odanın ortasında, küfür bile edemeyecek kadar şaşır-mış bir halde duruyordu.

Phillipa'yla konuşmaya gelmişti... Açık söylemek gerekirse ona dokunmak da istiyordu. Ancak bunlar yerine odayı boş bulmuştu. Phillipa gecenin bir yarısı, gizli bir nedenden dolayı Phillip kılığına girmiş ve dışarı çıkmıştı.

James duygularını kontrol etti. İçinde hiçbir şüphe yoktu. Hem de hiç.

Yalnızca endişe vardı.

Tekrar koridora çıktı. Mumu, rüzgârdan titredi. Onu otomatik olarak bir eliyle koruduğunda, kulübün dış tarafına açılan gizli kapıya gölge düştü. O gölgede, diğer taraftan gelen ince ama belirgin bir mum ışığı parladı.

Baktı ve kapının çok hafif açık bırakıldığını fark etti. Hal-ka açık bölümde, Jackham'ın ofisi açıldı ve içerisi aydınlıktı.

James dikkatlice içeri girdi ama hiç kimse yoktu. Buldu-ğu tek şey, bir boğuşmadan geriye kalan izlerdi. Masadaki

defterler dağılmıştı. Divan yerinden oynatılmış ve minderler yere atılmıştı.

Alev, bütün kulübü küle dönüştürmeden önce James eğildi ve yere düşmüş şamdanı aldı. Mum, Phillipa'nın odasındaki bir tarafı çukurlaşmış mumdu, altında biriken erimiş mum hâlâ sıcaktı. Boğuşma, çok uzun zaman önce olmamıştı.

James, divanın arkasına geçerek bunun ne anlama geldiğini düşündü. Neden *öne* çekilmişti? Odanın içindeki kavgaya muhtemelen durduğu yeri değiştirir veya bir kenara iterdi ama belli ki divan kasten *öne* çekilmişti.

Şiddetli bir korku içini sardı. Phillipa buraya gelmişti, bundan hiç şüphesi yoktu. Burada ne yapmıştı? Şimdi neredeydi?

James gözlerini odanın içinde aşağı yukarı doğru gezdirirken, divanın altından üçgen biçiminde beyaz küçük bir şeyin çıktığını gördü. Divanların içi normalde kâğıtla dolu olmazdı.

Onu oradan almak için dikkatlice eğildi, kâğıdı çektiğinde kendini kötü hissetti. Onunla beraber birkaç tane daha sayfa geldi. James, daha ilerilere bakmak için diz çöktü ve içeriye tıklanmış birsürü şey buldu. Hepsini çekerek çıkardı ve mum ışığında onları incelemek için masaya gitti.

Biri, tehditkâr ve sert bir mesajdı. "*Kimi suçlayacaklarını unutma, hırsız!*" Diğeri ikna ediciydi. "*Bana ilk isim listesini verdiğinde, ödenen rakamın iyi olduğunu düşünmüştün.*"

Pek çoğu birbirleriyle aynıydı. Eriyen mum ışığında titreyen ellerle okunmasına rağmen hepsinin, Leydi Lavinia Winchell'in elinden çıkma o gösterişli ve süslü yazı olduğu açık bir şekilde anlaşılıyordu. Diğer mektupları, yani Ja-

mes'in şimdi açık bir şekilde kendine yöneltildiğinden şüphelenmeye başladığı o sapkın cinsel mesajları yazan el.

James'in elinde şimdi, delil yığınının en altında duran bir itiraf vardı. "*Simon, eğer bunu okuyorsan, ben muhtemelen ölmüşümdür. Büyük ihtimalle Leydi Winchell tarafından öldürülmüş bir halde, burada büyük bir itirafa bulunuyorum böylece o günahkâr sürüttüğü de yanımda cehenneme götürebilirim.*"

Yazı, nefret ve şefkat karışımıyla James'in yüreğini sızlatan bir ihanet ve pişmanlık hikâyesiyle devam ediyordu.

Jackham. Topal adam.

James aslında, Jackham'la ilgili bir şeylerin ters olduğunu biliyordu. Simon onu sokaklardaki yaşamından kurtarmış ve ona kulüpte bir görev vererek sorumluluk sahibi yapmıştı ama Jackham'ı asla yakın çevresine almamıştı.

Bu yüzden James de almamıştı. Phillip'i işe alınmış gibi düşünmeyi çok istemişti ama Jackham'ın etrafındaki siperini sağlam tutmak için her zaman çok dikkatli olmuştu.

Jackham.

James bir süre kıpırdamadan oturdu, aklına gelen şeyler onu hareket edemeyecek kadar sersemletmişti.

Yalancılar'a ihanet eden kişi ben değildim.

İçindeki sıkıntı o kadar büyüktü ki James neredeyse elindeki belgeleri düşürüyordu. *Ben kimseye ihanet etmedim.* Bunu söyledikten sonra bakışlarında bir suç ve karanlık perdesi yükseldi. Bunu çok net bir şekilde görmüştü.

Lavinia onu bu yüzden bir gemiye hapsetmişti. Çünkü onu yoldan *çıkarılamamıştı.*

Jackham'ı nasıl satın almıştı? Adamın elmaslara karşı olan zaafıyla mı?

James'in delil veya bir tanık aradığı süre boyunca Jack-

ham öylece durmuş ve onu izlemişti. Öfke yavaş yavaş içine doldu. Sonra hatırladı.

Phillipa.

James dehşetle, Phillipa'nın gecenin karanlığında Jackham'ın ofisinde ne yaptığını anladı. Her nasıl olmuşsa öğrenmişti, en deneyimli Yalancılar'ın görmediği şeyleri zekice fark etmiş ve delil aramak için buraya gelmişti.

Peki, neden James'e gelmemişti? Neden şüphelerini açıklamamıştı...

Çünkü James ona asla inanmazdı, Phillipa bunu biliyordu. James'in göğsünde bir acı düğümlendi. Güvensizliği, Phillipa'yı tehlikeye sokmuştu.

Ve şimdi Phillipa, Jackham'ın elindeydi.

Kulübün önünde duran James, bozuk para çıkarmak için elini cebine attı. "Bunu Etheridge Konağı'na götür." Çocuk kafasını salladı ve cadde boyunca koşarak uzaklaştı, bir elinde mesaj vardı, diğer eliyle sıkıca parayı tutuyordu. Şafak öncesi sessizliğinde çocuğun adımları, kaldırım taşlarında bir kuşun kanat çırpışı gibi ses çıkarıyordu. James onun koşuşunu izledi. Bu bölgedeki birçok görünmez sokak çocuğundan biri olan bu delikanlı, Yalancılar tarafından genellikle ulak olarak kullanılan güvenilir biriydi.

Dalton'un cevap vermesi veya Clara'nın gelip Robbie'yle ilgilenmesi uzun sürmeyecekti. Yine de James içindeki endişeye katlanamıyordu. Phillipa'nın başı dertteydi ve James onu nerede araması gerektiğini bilmiyordu.

Fakat... Lavinia'ya geri dönen tüm yolları biliyordu.

Şimdi Lavinia'nın yanına mı gitmeliydi? Lavinia onu bir

balıkçı gemisinde tutsak edecek kadar kurnazdı. Şüphesiz ki şu anda bir hataya düşüp Phillipa'yı kendi evine hapsedmezdi, öyle değil mi?

Kahretsin, James bir casus muydu, değil miydi? Ani bir his, aylardır süren karmaşayı ve kendine karşı duyduğu şüpheyi alıp götürerek içindeki belirsizlikleri yok etti. Önceki görevlerine damgasını vuran aceleci tahminler ve tarafsızlık bir kez daha içine yayıldı.

James bu rahatlamayla neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı.

Merhaba, Griffin. Özlenmiştin.

Başka bir çocuk koşarak yanına geldiğinde James, Lavinia'nın evini basma riskine girmeye karar verdi.

“Bu kulüpteki birine mesaj var, efendim.”

Çocuk nefes nefese ve yorgundu. Soluk soluğa mesajı söylerken, James biraz daha para çıkarmak için ilgisizce elini cebine attı. “*‘Topallayan adam batıya doğru gidiyor. The Scarlet Hart’a. Kızıl kafa da onunla birlikte.’*”

Feebles.

“Tanrım, şükürler olsun,” diye içini çekti James. Sonra çocuğu kulübün merdivenlerine oturttu. “Beyefendi ve hanımefendi birazdan burada olacak. Bana söylediğin şeyi onlara da söyle, iyi para alacaksın.”

Çocuk kafasını salladı ve memnuniyetle oturdu. James ona baktı. Bu çocuğu tanı mıyordu. “Hanımefendi çok cömerttir. Onu bekle.” James artık hiçbir şey yapmadan oturmaya katlanamadığı için bu sözlerin çocuğu orada tutacağını umdu. Yalancı protokolüne göre ona destek olmak için beklemesi gerekiyordu ama bekleyemezdi.

James çocuğa yaptığı son bir uyarıyla gördüğü ilk at ara-

basını durdurup yola çıktı. Feebles'ı yakından takip etmeliydi.

Tabii eğer Feebles, Jackham'ı tekrar kaybetmediyse.

Phillipa, Londra'yı, Jackham'ın onu nereye getirdiğini tam olarak anlayacak kadar iyi bilmediği için kaybolmuş gibi hissediyordu. Şehrin eski püskü ve soylu bir bölgesine benzeyen bu yerdeki boş bir evin içinde duruyorlardı. Jackham onu buraya getirirken yol boyunca bir kolundan tutmuştu. Topal bacağıyla güçsüz gibi görünebilirdi ama ellerinin kuvvetinde hiçbir sorun yoktu.

Diğer elinde ise Phillipa'yı yakaladığı andan itibaren onun beynini hedef alan tabanca vardı. Bunun üzerinden bir saat geçmiş miydi? Yoksa daha uzun zaman mı olmuştu?

Phillipa'nın içinde bulunduğu tehlike, zamanı tespit etmeyi çok zorlaştırmıştı ve evde saat yoktu.

Mobilya da yoktu. Tahtadaki ayak seslerinin yankısından anlaşıldığı üzere burası boş bir hücreydi. Jackham'ın mumu karanlığı bastırdı ve içinde bulundukları odanın bir ön salon olduğu ortaya çıktı. Yalnızca pencerelerde ağır, siyah perdeler vardı ve bu Phillipa'da, bu boş evde ne olursa olsun dışarıdan asla görülmeyeceği izlenimini yarattı.

Phillipa boğazını temizledi. "Ne bekliyorsun?"

Jackham konuşmadı. Hatta Phillipa'ya bakmadı bile.

Tuhaftı. Phillipa'nın kötü adamlarla çok fazla tecrübesi yoktu ama onları, kurbanlarını öldürmeden önce her şeyi anlatan geveze insanlar olarak hayal ederdi.

Ya da belki de çok fazla uyduruk roman okumuştı.

Nihayet başka bir şey, Phillipa'nın kulaklarında davul

gibi çalmaya başlayan sessizliği bozdu. Bir tıkırtı ve şingirti, ön kapının açıldığı sinyali verdi. Üçgen şeklinde gün ışığı, Jackham'ın mumunu sönmük bırakarak koridora düştü.

Phillipa'nın fark etmesinden çok sonraydı. Yakında biri onun kulüpte olmadığını anlayacaktı. Keşke James'in onun tehlikede olduğunu anlayacağından emin olabilseydi. Fakat Agatha ve Clara, yapılan araştırmayla kesinlikle ilgilenenecekti.

Phillipa onu bulmalarının hiçbir yolu olmadığını fark edince, içindeki umut iyice azaldı. İnsanlarla dolu bir tepede, yalnız bir karıncaydı.

Ve Lavinia kapıda durmuş sırtarak onlara bakıyordu.

Yeni bir bar, Feebles'dan yeni bir mesaj. James, faytonu çeken atları hızlandırmaya çalışan kalp atışlarını hissetti. *Daha hızlı. Hadi!*

Hızları ne zaman yavaşlasa ve önlerine ne zaman yavaş ilerleyen bir süt arabası çıkarsa, sanki bu an sonsuza kadar sürecekti gibi geliyordu.

Yeni bir bar. Yeni bir mesaj. "Batı. The Black Lion."

James'in Dalton'u beklemesi gerekiyordu, diğer mesajlar onda olabilirdi. Ama bekleyemezdi.

Phillipa.

Daha hızlı.

Lavinia bir parmağıyla, Phillipa'nın kısa saçına hafifçe vurdu. Phillipa gözlerini yana kaydırды. "Ne oldu?"

Lavinia güldü fakat tabancayı hâlâ beyin hizasında tutan Jackham'a dönerek geri çekildi. "Ne biliyor?"

“Ofisimi araştıracak kadar şey biliyor.” Jackham, Lavinia’ya doğru gözlerini kıstı. “Ondan önce senin yanına geldiğini duydum. Ne anlattın ona?”

“Hiçbir şey. Yaptığımız anlaşmayı biliyorsun. Sana ihanet etmeden önce kendime etmem gerek, senin de öyle.”

Phillipa bu oyunu dikkatlice izledi. İhanet eden kişi, kendi hanımına güvenmiyordu...

“Bu işlerde kimsenin fazla tanıklık etmediği bir kısımdayız sanırım,” dedi Phillipa. “Hatta şimdi düşündüm de oldukça mantıklı aslında. Sonuçta Jackham arkadaşlarına ihanet ettiyse, sana ihanet etmek için neden tereddüt etsin ki? Sen de kendi sevgiline ihanet ettin, Jackham’ı kurtların önüne atmak için neden düşünesin?”

İkisi de soğuk bakışlarla Phillipa’ya döndü. “Saçmalıyorsun.” Lavinia kendinden emin görünüyordu ama Phillipa, kadının ürkek gözlerle Jackham’a baktığını gördü.

“Saçmalıyor muyum? Bay Jackham sana, bana güvendiğinden daha az güveniyor, belki de bu yüzdendir.”

“Daha az,” dedi Jackham.

Lavinia, kedi gibi hırlarcasına üst dudağını havaya kaldırdı. “Yardımların için sana yüklü bir ödeme yaptım,” dedi Jackham’a.

“Bana yalan söyledin.”

Lavinia kahkaha attı. “Yalanım vatanseverliğine mi dokundu? Tuhaf. Sana ödediğim paranın, onlara ihanet etmen için seni ikna edecek kadar çok olduğunu sanıyordum.”

Phillipa gözlerini kırptırdı. “O sen miydin?” Bir Jackham’a bir Lavinia’ya baktı. “James’i ilaçla uyuttuğunu... Onu sorguya çektiğini ve işkence ederek istediklerini yaptırdığını sanıyordum.”

Lavinia gülümsedi ve arkasını döndü. Üniforma giyen bir adam odaya girdi, Lavinia'nın kulağına bir şey fısıldamak için eğildi, sonra doğruldu ve odadan çıktı. Winchell'in şoförüydü muhakkak. Jackham'ın tabancayı Phillipa'ya doğru tutmasının, hizmetçide gözle görülür bir etkisi olmamıştı. Şaşırtıcıydı. Adam hizmetçi sınıfının gerçek bir örneğiydi.

Lavinia döndü, gözleri parlıyordu. Tanrım, bu kadını bu kadar mutlu eden şey kesinlikle iyi bir şey olamazdı.

"Bir misafirimiz daha var gibi görünüyor. Kusura bakma, Bay Jackham. Bayan Atwater'a şeyi... Çatıyı gösterebilirsin. Şu anda tamirde olduğu için çatı katından çıkabilirsiniz. Cadde çok güzel görünür oradan. Başka gelen olursa onları gözleyebilirsin. Evet, bu çok güzel olur. Ses, boş evde daha kolay yayılır." Jackham'dan tabancayı almak için avına saldıran yılan gibi hızlı bir şekilde elini uzattı. "Buna ihtiyacın olmayacak. Rahatlaman gerekiyor," dedi ve narin bir şekilde süzülerek odadan çıktı.

Phillipa büyük bir şaşkınlıkla onun çıkışını izledi. Cınayet işlerken birilerinin gözünü kamaştırmak önemliydi elbette. Anlaşılan Phillipa'nın gerçek bir kadın olması için öğreneneceği çok şey vardı. Ne yazık ki buna vakti olmayacaktı.

Son bara geldiklerinde James faytoncuyla kavga etmek üzereydi. Oradaki mesaj, bulundukları yerden sadece birkaç blok ötedeki bir yerin adresini söylüyordu. James, isteksiz faytoncuyu bir adım daha atması için ikna etme zahmetine girmeden adama parayı fırlattı ve koşmaya başladı.

Eve yaklaştığında, evin önüne park etmiş güzel bir araba

gördü. Winchell arması, batan güneş ışığında küstahça parlıyordu. Lavinia.

Tabii ki.

James'in sağ tarafına bir gölge düştü. Kafasını çevirme zahmetine girmedi.

“Neler öğrendin?”

“Tam haber vermek üzere gelirken topallayan adamı gördüm...”

“Jackham.”

Feebles bir an sessiz kaldı. “Vay be,” dedi. “Bu konuyu açıklığa kavuşturuyor, değil mi?” Sonra bilgileri aktarmaya devam etti. “Jackham, sizin kızıl saçlı kızla içeri gireli bir saat olmadı. Kız bu durumdan memnun değildi. Birkaç dakika önce de hanımefendi geldi. Şoförü beni görmüş olabilir çünkü o da içeri girdi.”

“Yeter.” James bekleniyordu. “Gizlenmekten vazgeçme vakti. Artık sabrım kalmadı.”

Kaldırımında yürümeye başladı, arabanın ve evden çıkan faytoncunun yanından geçti ama yüzüne bile bakmadı. Kapıyı savurarak açtı ve içeri girdi.

Bölüm Otuz Altı

Jackham merdivenin tepesindeki kapıyı iterek açtı ve Phillipa'yı, kapının kenarına sıkıca tutunan ellerinden çekerek sürükledi. Bunun üzerine Phillipa, Jackham'a tutundu. Kaçmaya çalışmak şu anda söz konusu değildi. Eğimli çatıda duvarının yanında bir süre sendeledikten sonra Jackham onu daha yukarı çekti.

Phillipa'nın ayağının altındaki yüzey birden düzleşti ve güvenli bir şekilde ayakta durabildi. Jackham'ın kolunu tutan elini gevşetti ve nihayet gözlerini açtı.

Sonra hemen tekrar kapadı.

Bina eski tipte, büyük bir yerdi, tepesi de düzdü. Sağında ve solunda başka evler vardı ama bu iki bina da daha alçakta olduğu için Phillipa görülme şanslarının olmadığı biliyordu. Arkada, orman gibi büyük bir bahçe vardı ama hiçbir ağaç duvarlara yakın değildi.

Phillipa dengesini sağlayınca Jackham onu tutmayı bıraktı. Bırakmaması için bir sebep yoktu çünkü Phillipa'yla kapının arasında duruyordu. Zaten o tarafta sadece Lavinia ve tabanca vardı.

Phillipa hızla çatının bir kenarına yaklaştı. Biraz önce

çıktığı merdivenlerden öğrendiği üzere ev dört katlıydı. Kernardan eğilip aşağı baktı. Manzarayı görünce, yüksekliğin verdiği o tuhaf aşağı çekiş duygusuna direnmek için dizlerinin üzerine çöktü.

Dört katın bir insanı bu kadar yükselteceğini kim düşündürdü?

Ama bu yükseklik Robbie'ye etki etmezdi. Onun yerinde Robbie olsaydı, şimdi atık su boruları ve parmaklıklar arıyor olurdu.

En üst katın altında, Phillipa'nın birkaç santim aşağısında güzel bir çıkıntı vardı.

"Unut onu," dedi arkasından rahatsız edici bir ses. Phillipa köşeden uzaklaşarak durması kolay bölgeden çıktı. Jackham kollarını bağlamış başında bekliyordu.

"Çıkıntıya inebilirsin... İnemeyebilirsin de. Üçüncü kattan düşmek seni kesinlikle öldürmez. Dört katsa bambaşka bir mesele. Nasıl düştüğüne bağlı tabii. Kafanın üstüne düşersen güzel bir tabutun ve birkaç çiçeğin olur. Benim gibi ayaklarının üstüne düşersen, şansın varsa ölürsün. Şansın yoksa, hayatının geri kalanını acı içinde geçirirsin." Jackham'ın bakışları korkusuz bir şekilde çıkıntıda gezinirken sesi çok ciddiye. Phillipa, şu anda zaten acılarının en kötüsünü çeken adamın korkacak çok fazla şeyi olmadığını düşündü.

Phillipa adamın yanından uzaklaşarak çatının ortasına geri döndü ve içi soğuk olan bacanın yanına çöktü. Hiç olmazsa şimdi dünya dönmüyordu. Onu bu beladan kurtaracak ve yüksekliği unutturacak herhangi bir şey düşünmeye çalıştı.

Maalesef aklına hiçbir şey gelmedi.

James, Lavinia'yı, evin mobilyalı olan tek odasında beklerken buldu. Yani eğer dev gibi bir yatağa ve makyaj masasına mobilya denirse.

Bu ev, Lavinia'nın buluşma noktalarından biri olmalıydı. İhanet ederek kazanılan paralarla kiralanmış, iş ve görünüşe göre zevk için kullanılan bir bina. İçeride yalnızca bu oda dekore edilmişti.

Lavinia odayı hoş bir şekilde süslemiş ve yatağa ahlaksızca uzanmıştı, üzerinde Brüksel danteli işlenmiş kombinezondan başka hiçbir şey yoktu. İçinde kara borsadan alınmış iç çamaşırları vardı herhalde. Üzerine çok güzel uyum sağlamıştı.

Daha önce hiç bu kadar güzel olmamıştı. Saçları ustaca dağıtılmıştı ve İngiltere'deki kanlı canlı adamların hiçbiri, bu yarı çıplak vücut karşısında konuşacak gücü bulamazdı.

"Eskiden yaptığın gibi bana hizmet etmeye mi geldin?" diye sordu Lavinia. "Yoksa senin... Neydi onun adı... Senin harem dansözün mü olayım istersin?" James'e gülümsedi ve parmaklarını gerdanında gezdirdi.

James, yatağın yanlarından sarkan cibinliğe baktı. "Sus artık, Vinnie. Phillipa için geldim. Burada olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Daha dün beni görmeye gelmişken bugün neden tekrar gelsin ki?"

James'in şaşkınlığı dışarıdan görünüyordu olacak ki Lavinia kurnazca gülümsedi. "Bilmiyor muydun? Seni ilgilendiren bir şey değil herhalde. Phillipa tuhaf biri, öyle değil mi? Adeta... Bir erkek gibi."

Kahretsin! Nasıl oluyordu da Lavinia ondan hep bir

adım önde oluyordu? Bir miktar kurnazlığa sahip olmasına rağmen aşırı zeki biri değildi. O zaman bu yalnızca, Lavinia'nın son günlerde Jackham'la konuştuğunu gösteriyordu, öyle değil mi?

“Oyun oynayacak vaktim yok, Vinnie. Bu sefer kazanamayacaksın. Elimde aleyhine delilim var. Jackham bütün yazışmalarınızı saklamış. Bizimle geçirdiği yıllardan bir şeyler öğrenmiş gibi görünüyor.”

Phillipa'nın şehvetli karşılama pozu birden bozuldu. “Salak adam!”

“Bu olaya dahil olduğunu kabul ediyorsun yani?”

“Neden etmeyeyim? Tüm kozlar hâlâ benim elimde. Nişanlın elimde, öyle değil mi?”

“Bunu sana Phillipa mı söyledi?” James gülümsememek için kendini tutamadı. Bu dolaylı bir kabuldü ama James, ne olursa olsun Flip'i korumaya karar verdi.

“Phillipa'yı ne kadar çok istiyorsun?”

James, Lavinia'ya uzun uzun baktı. “Beni ne kadar çok istiyorsun?”

Lavinia'nın gözlerinde tehlikeli bir ışık yandı. “Pazarlık mı yapıyorsun?”

“Belki. Ya da belki de senin düşündüğün şeyi düşünüyorumdur. Senin gerçek yüzünü biliyorum artık. Benim üzerimde ne kadar gücün kaldığını sanıyorsun?” James kafasını eğdi. “Eğer beni istiyorsan burada kalmam için beni ikna et. Tabii eğer yapabileceğini düşünüyorsan. Elinden kaçırılmış olduğun tek sevgiliyim sonuçta.”

Kendini tekrar Lavinia'nın kollarına atmak, James'ten istenebilecek en kötü şeydi. Tereddüt etmedi. Birini etkilemek için bütün Yalancılar'ın kısa bir süreye ihtiyacı olurdu.

Lavinia bu meydan okumaya karşı koyamadı, James böyle olacağını biliyordu. “*Gardını al, aşkım,*” dedi yüzündeki şeytani gülümsemeyle.

Lavinia akışkan bir madde gibi yataktan kayarak ayağa kalktı. Yavaşça James’e yaklaştı. “Mektuplarımı beğendin mi, aşkım? Onları okuyup hatırladın mı? Sadece senin için yazıldıkları hissine kapıldın mı hiç?”

Demek ki James yanılmamıştı. Lavinia, mektuplarının okunacağını biliyordu. James’in de okuyanlardan biri olacağını biliyordu ve mektupları gerçekten de ona hitaben yazmıştı.

James delil arama süreci boyunca onları tekrar tekrar okumuştı... Tıpkı Lavinia’nın planladığı gibi. Kelimeleri rüyalarına girmiş, uykularını kaçırmış ve zihniyle oyunlar oynamıştı.

“Sen tam bir şeytansın, değil mi?”

“Beni böyle seviyordun, hatırladın mı?”

Doğruydu. Geçmişte birçok defa ona şeytan demişti. Bunu sersemlemiş ve tahrik olmuş durumdayken söylemişti. “Ama şimdi gerçek anlamda söylüyorum.”

“Buradasın ve kendini benim kontrolüme bırakmış durumdasın. Yalnızca o sıska kızıl kafa uğruna kendini benim kollarıma bırakmazdın herhalde. Bence burada olmayı istiyorsun. Beni hayal etmeyi hiç bırakmadın, biliyorum.”

“Daima elde edemeyeceği şeyleri isteyen zavallı Lavinia.”

“Seni elde ettim, hatırlamıyor musun? Buralarına sahip oldum...” Elini James’in pantolonunun ön kısmında gezdirdi. “Ve buralarına...” Diğer elini de kalçalarına götürdü.

James kafasını iki yana salladı. “Hayır, Vinnie, sen böyle değildin. Zihnimde resmettiğim kişi sahte Lavinia’ydı.

Meşgul bir adamın, bir parça zararsız eğlence arayan yalnız karısı... O kadın arzulanmaya değerdı.”

“Yerinde olsam kendime bu kadar güvenmezdim, James Cunnington. Unuttun mu? Seni tanıyorum. Her şeyini biliyorum. Senden gizlediklerim oldu ama her şeyi anlatan sendin.”

“Bu mümkün değil.”

“Neden değil?” diye fısıldadı James’in kulağına.

“Çünkü hiçbir zaman benim kalbime sahip olmadın.”

Lavinia bir adım geri çekildi, gözleri parlıyordu.

“Oldum. Hem kalbine hem de ruhuna sahip oldum! O zaman neden benim tutuklandığım günden beri hiç kimseyle birlikte olmadın?”

“Jackham’dan bayağı bilgi almışsın.”

“Bana senin düşünceli hallerini, kâbuslarını ve uykularında hâlâ benim adımı sayıkladığını anlattı.” Lavina yine kendinden emin bir tavırla gülümsedi.

“İkiniz yakın olmalısınız. Burada benimle yalnız kalmanı isteyeceğinden emin misin?”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, James. Jackham’ı kıskandırdığını düşünüyorsan yanıyorsun. Benden daha fazla nefret ettiği tek kişi var, o da kendisi.”

Mantıklı. “En sonunda herkes sana düşman oluyor, değil mi?”

“Kocam, hâlâ benim büyüme kapılmış durumda. Bir tabanca ve para kasası olayı vardı ama beni önce baştan çıkarıp sonra reddederek sebep olduğun yıkım yüzünden aklımın yerinde olmadığı konusunda onu ikna etmem sadece birkaç dakikamı aldı!” Bir kez daha James’e yaklaşırken alay ederek parmağını salladı. “Sadık kadınları eşlerinin elinden almaya

alışan kötü bir adamsını, değil mi? Üstelik sadece eğlence için! Kendinden utanmalısın.”

“Ne kadar utandığımı bilemezsin, Lavinia. Asla anlamayacaksın da.”

Phillipa delireceğini düşünene kadar Jackham, bir o yandan bir bu yandan bakarak çatıda volta attı.

En sonunda dayanamadı. “Neden buna ortak oldun, Jackham? James senin arkadaşındı. Hepsi senin arkadaşındı. Sana güveniyorlardı...”

Jackham, Phillipa’ya döndü. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun! Uzun yıllar Simon Rain için çalıştım ve bana hep yalan söyledi. Sadece hırsızlık yapıp yapmadıklarından şüpheleniyordum. Anladım ki işlerinin yalnızca bir kısmı yleymiş. Arada şantaj, ödeme için yapılan bazı kirli işlere de bakıyorlarmış. Simon’ın bunu benim iyiliğim için anlatmadığını anladım, böyle bir işi onaylamayacağımı biliyordu.”

Jackham kafasını iki yana salladı. “Sonra Lavinia geldi. Melek gibi görünüyordu ama kalbi kötülüklerle doluydu. Bana James’i öldürdüklerini söyledi. Bir süredir kayıpmış, gerçekten endişelendim. James’in evli bir kadınla sevgili olduğunu biliyordum bu yüzden inanmamam için bir sebep yoktu. Yalancılar’ın Liverpool’a suikast düzenleme planına karşı çıkınca onu öldürdüklerini söyledi.”

Elini, kır saçlarının arasından geçirdi. “Onu öldürdüklerini sandım, gerçekten. Bu yüzden ona isimleri verdim, her şeyi verdim.” Gözlerini kapadı. “O srtğe ruhumu sattım.”

“Ama sonra James geri geldi.”

Jackham içini çekti ve düz çatının kenarına oturdu. Phil-
lipa, onun nasıl bu kadar kenara varabildiğini anlamıyordu.
Jackham'ı dinlemek için tüm dikkatini ona vermişti.

“Sonra James geri geldi. Eskiden kendi işimden başka
bir şeye bakmazdım ama o artık anahtar seslerini dinlemeye
başlamıştım. Yaptığım şeyin farkına varınca...”

Ellerini dizlerinin arasından sarkıtarak kafasını ne eğdi.
“Onu kendi haline bırakabilirdin. Bitmişti. Ona başka isim
vermedim. Neden onu kendi haline bırakmadın?”

Phillipa korkmuştu ama bu kadarı fazlaydı. “Bittiğini
sanıyorsun,” dedi ona inanmayarak. “Senin için ve ölenler
için bitmiş olabilir ama James için asla bitmeyecek.”

Jackham bu düşünceyi başından savdı. “James iyi. Dört
ayak üzerine düştü. Bir gün lider bile olur, bu kadarını sy-
leyebiliyorum.”

“James'in ne halde olduğunu görmüyor musun aptal!
Dışardan bizim istediğimiz gibi görünüyor olabilir ama
içindeki adam her gün biraz daha ölüyor, onu sen ldr-
yorsun!”

Jackham ilk defa ona baktı. Phillipa hemen ne eğildi.

“Jackham, madem bu kadar uzun süredir sana güveni-
yorlar, o zaman seni affedeceklerdir. Silah Lavinia'nın elle-
rinde, senin değil. Ama eğer beni öldürürsen ruhuna öyle
bir gölge dşrrsn ki bir daha gün ışığına çıkmaya cesaret
edemezsin.”

Jackham cansız gözlerini Phillipa'ya çevirdi.

“Affetmezler, anlamıyor musun? James'in halini görmü-
yor musun? Kendini affedemiyor, seni affedemiyor, hem de
sana olan sevgisi ortada olmasına rağmen.” Bakışları uzak
ve soğuktu, hatta uysal gibiydi. Ayağa kalktı. “Asla affetme-
yecekler.”

Tıpkı rüyalarındaki gibi, Lavinia'nın elleri James'in bütün vücudunda geziniyordu. Kadın James'i okşadı, keşfetti... Yeniden keşfetti.

James, karmakarışık arzu ve nefret duygularının her zamanki gibi içini kaplamasını bekledi. Lavinia'nın dokunuşları, afrodizyak etkili bir zehirdi. O eşsiz kokusu James'e...

Hiçbir şey hissettirmiyordu.

İnanılmazdı. James nefes nefese, o iğrenç arzunun onu yiyip bitirmesini, Lavinia'nın tehlikesi ve cazibesıyla midesinin düğümlenmesini bekledi...

Ama hiçbir şey hissetmedi. Hem de hiçbir şey. Aklındaki tek düşünce, kalbindeki tek sızı Phillipa'ydı.

Neredeyse mutluluktan gülecekti. Tanrım, *uçuyor* gibiydi.

Lavinia'nın dokunuşları beraberinde o korkunç yarı suçluluk, yarı tahrik duygusu yerine, yalnızca nefret ve mümkün olan en kısa sürede yıkanma isteği getirmişti.

James büyük bir rahatlamayla, artık arzularının kölesi olmadığını fark etti.

Ayrıca arkadaşlarının öcünü alma saplantısı da normal seyrinde gidiyordu. Hâlâ adalet istiyordu ama bunu, daha önce başaramadığı soğukkanlı ve müthiş bir tarafsızlıkla istiyordu.

"Senin de fark ettiğin gibi," dedi Lavinia'nın muhtemelen onu baştan çıkarmak için yaptığı ahenkli iç çekişlerine karşı ciddi bir ses tonuyla, "senden tamamen kurtuldum."

Lavinia bakışlarını James'e çevirdi. "Sanmıyorum, James." Sesi soğuktu ama James gözlerindeki hüsrandan cesaretlendi. Lavinia makyaj masasına gitmek için döndü.

“Kesinlikle öyle,” dedi James. “Herkes tarafından kullanılmış bir hainin oyunlarını geçtim, şu anda uyuşturucu ilaçlar ve işkenceyle bile arkadaşlarıma ihanet etmemi sağlayamayacağından eminim.” Özgürce derin bir nefes aldı. “Artık bana oyunlarıyla ulaşamazsın, Lavinia. Bana asla dokunamazsın. Bunu yapabilecek tek kişi Phillipa.”

“O zaman Phillipa’ya acıyorum,” dedi Lavinia arkasını dönerek. Tabancayı eline aldı. James gözlerini kırptırdı. Bütün olan bitenden sonra buna şaşırması gerekiyordu. Lavinia bir sürü adamı öldürmüştü ama nedense James, Lavinia’nın ona karşı olan hislerinden dolayı aynı şeyin kendi başına gelmeyeceğine inanmıştı.

Ne kadar aptaldı.

James öne doğru bir adım attı ama Lavinia çok daha hızlıydı. Kadın bir anda döndü...

Ve koşarak odadan çıktı.

Koşarak çatıya çıkan birinin sesi Phillipa’yı ayağa kaldırdı. *James gelmiş...*

Gelen kişi, elinde tabancayla Lavinia’ydı. Sevimli yüzü şu anda, öfkeden kırmış ve kızarmış bir maskeydi. “Kaldır onu!” diye bağırdı. “Kızı kenara götür ve aşağı at!”

“Ne?” Jackham bile bu isteğe boyun eğmezdi. “O kadar da değil.”

Lavinia ikisine birden tabancayı salladı. “Dediğimi yap yoksa seni bu kahrolası çatıdan ben atacağım. Böyle bir düştünden bir kere kurtuldun, Jackham. Vurulunca da kurtulabileceğini düşünüyor musun?”

Lavinia’nın arkasında James belirdi. Phillipa ona bağır-

mamak için kendini tuttu ama artık çok geçti. Lavinia, James'i duydu ve dönerek tabancayı onun kalbine doğru tuttu. "Phillipa'nın sana sahip olmasına izin vereceğime, seni öldürürüm." Herkesi kontrolü altına alınca sakinleşmiş gibi görünüyordu.

Jackham, Phillipa'yı çekip kenara götürdü. Phillipa güçsüz dizleriyle ve panik halinde kaçmaya çalıştı. Bir işe yaramadı. İstenmeyen bir çöp gibi aşağıya sarkıtılmıştı.

Boşta kalan eliyle, korku içinde tutunduğu Jackham'ın koluna yapıştı. James'e seslenmek istiyordu ama boğazı düğümlenmişti. Yalnızca Lavinia'nın, üçünü birden görebilene kadar geri gidişini izleyebildi. Sarışın kadın, giriş kapısının önünde birikip kapının kapanmasını engelleyen taş yığınlarını iteklemek için arkasına döndü.

"İzlemeni istiyorum, James. Senin gözlerinin önünde ölmesini istiyorum." Elindeki tabancayla Jackham'a bir şey işaret etti. "Hadi! Öldür onu!"

Phillipa, James'in itiraz eden çatallı ve boğuk sesini duydu.

"L-lütfen!" Phillipa'nın sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

Ama Jackham'm gözleri donuk ve cansızdı. "Gitme zamanın geldi."

Adamın elleri hareket etti ve Phillipa ayaklarından birinin taştan kaydığını hissetti. Çaresizlikle ellerini öne doğru uzattı. "Hayır! Hayır!"

Düşüyordu. Phillipa, Jackham'ın kıyafetinin elinden kaydığını hissetti. Uzanan elleri taşa tutunmaya çalıştı. Kaydı. Elinin altında bir taş! *Tut.*

Düşüş aniden bitti, kolları vücudundan ayrılmış gibi hissediyordu ama iyiydi. Kolları, taşın dekoratif çıkıntısına

sarılmıştı. Şiddetli bir bitkinlikle yanağını pis granite bastırarak taşı sıkıca tuttu. Ayakları aşağı sarkıyordu ve çizmenin içindeki ayak parmakları, binanın dışında tutunacak bir yer arıyordu.

Sol ayağıyla buldu ve burayı kollarına binen gücü hafifletmek için kullandı. Heykelcik ne kadar çirkin olsa da, Phillipa ona tutkuyla sarılmaya devam etti. Heykelin tepesi çakıllıydı ve kuş pisliği gibi görünen şeylerle kaplıydı. Sabah yağan çiy, çakılları çamura çevirmişti ve ellerinin kaymasına sebep oluyordu.

Phillipa tutunamadı. Parmakları yavaş yavaş kaydı.

Lütfen, Tanrım, lütfen lütfen lütfen...

Düştü.

Phillipa düşmüştü.

James zor nefes alıyordu. Göğsü, yaşadığı felaketle buz gibi oldu. Bu kaybın soğukluğu içine yayılmaya, nefesini kesmeye başladı, hiçbir şey düşünemiyordu. Acı ve öfke içinde bağırmak için kafasını geriye yatırdığında James'in düşündüğü son şey...

Phillipa ölmüştü.

Phillipa'yı onun güvensizliği öldürmüştü.

Bölüm Otuz Yedi

Jackham, James'in acısını umursamadan çatının kenarından döndü ve Lavinia'nın karşısına geldi. "Ortalık biraz dağıldı."

Tanrım. Acı katlanılmazdı. James tamamen delirmeden önce aklı ve kalbi bu acıyı öfkeye dönüştürdü. Lavinia yaptığı şeye bakmak için memnuniyetle ilerlerken, çatının kenarları James'in gözünde kırmızılaşmaya başladı.

"Çok mu kötü?" dedi Lavinia. "Kan çok var mı?"

James, Lavinia'nın elinde tabanca olup olmamasını umursamadan ileri doğru hareket etti. Ölmeye de razıydı artık. Phillipa'nın aşağıda paramparça bir halde yatıyor olduğu gerçeğini unutturacaksa, ölüme de razıydı.

James, Jackham'ın, Lavinia'nın kenara yaklaşmasına yardım edercesine elinden tabancayı aldığını fark etmedi bile. Jackham'ın tabancayı sakince Lavinia'nın kalbine bastırması da James için çok fazla şey ifade etmedi.

Lavinia'nın yanına giderken, silah sesi bilincini nihayet yerine getirdi ve... Çoktan ölmüş olan kadın James'in ayaklarının dibine düştü.

Jackham kafasını eğip uzun süredir ortağı ve işkencecisi olan kadına baktı. "Şeytan kadar kötü biriydi ama şu ana kadar hiç kimse zeki olduğunu söylemedi," dedi.

James sanki bir çöp yığınıymış gibi Lavinia'nın üzerinden atladı, sevgilisini ölüme atan adama hâlâ çok kızgındı. "Şimdi de ben seni öldüreceğim, Jackham."

Jackham geri çekildi ve sakinleştirici bir tavırla iki elini de havaya kaldırdı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım, James."

"Neden?" Onu öldürecekti ve bu hoşuna gidecekti!

Jackham kafasını çatının kenarına çevirdi. "Çünkü kızı üzerinde durduğu çıkıntıdan çekip almak için benim yardıma ihtiyacın olacak."

Bu sözleri kısa bir sürede, vahşi öfkesinin şiddetinden filtreleyerek geçirdi. Sonra gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

James, kenardan aşağıya bakmak için kendini çatının düz yerine attı. Hemen aşağısında Phillipa duruyordu, sanki kendini duvara yapıştırmaya çalışıyor gibi yüzünü taşa bastırmış, kollarını iki yana açmış, yardım bekleyen gözlerle bakıyordu.

James zar zor nefes alabiliyordu çünkü kalbi, göğsünün her yerini kaplayacak kadar şişmişti. Sinirden gülmeye başladı. "Flip! Flip, canım, elimi tut!"

James ve Jackham onu çekip çatıya çıkardılar ve Phillipa anında çıkışa doğru sürünmeye başladı. "Seni elime geçireceğim, Jackham, göreceksin," diye mırıldandı nefes nefese. Lavinia'nın yanına vardığında durakladı. "Of, bu gerçekten harika." James'e omzunun üzerinden nefret dolu bir bakış attı. "Ölüyken bile çok güzel."

James küfür ederek yerde sürünen nişanlısının yanından geçti ve önüne diz çöktü.

"Flip, lütfen ayağa kalk."

"Hayır!" Öfkeli gözlerle ona baktı ama alt dudağı titriyordu ve yüzünden yaşlar akıyordu. "Burada, oraya buraya

sürüklenip atılmaktan bıktım artık. Eğer ben kahrolası bir şekilde sürünmek istiyorsam, kahrolası bir şekilde sürüneceğim ve sen de benim lanet yolumdan çekileceksin.” Gözlerini kıstı. “Tamam mı?”

James onu ikna etmek için ağzını açtı. Jackham geldi. “Yalancılar burada.”

James yavaşça ayağa kalktı. Phillipa da doğruldu ama iki elini de duvarda tutuyordu. Üstü başı pisenmişti, pantolonu ve paltosu is ve kuş pisliği içindeydi.

“Yalancılar seni öldürecek, Jackham,” dedi James. “Lavinia’yı öldürmek yeterli olmayacak.”

Jackham kafasını salladı, sonra elinin tersini terli alnına sürdü. “Ben... ölmek istemiyorum ama beni asla serbest bırakmayacaklar, biliyorum.”

James, Phillipa’nın ellerinden birinin ayak bileğine sarıldığını hissetti. Kafasını eğip Phillipa’nın yara bere içindeki yüzüne baktı. Cesur ve sevimli Flip.

Phillipa da kafasını kaldırıp ona baktı. “O beni korudu, James.”

Jackham omuz silkti. “Yalnızca küçük bir üçkâğıt, o kadar.”

James, Jackham’a baktı. “Onu korudun. Aynı zamanda Fransız casus tarafından kullanılmayı kabul ettin ve onun sırlarını sakladın. İnsanlar öldü, Jackham.”

“Biliyorum. Bu halde yaşayamıyordum. Bittiği için çok mutluyum, gerçekten.”

“Adamlar öldü ama Phillipa ölmedi.” James elini ona uzatınca Phillipa bu sefer karşı çıkmadı ve ona tutunup ayağa kalktı. James başparmağıyla Phillipa’nın yanağına dokundu ve soğumuş gözyaşını sildi. “Koş,” dedi James, Phillipa’nın gözlerinin içine bakarak. “Koş, Jackham, buradan uzaklaş.”

Phillipa, zümrüt yeşili gözlerini James'ten ayırmayarak hafifçe gülümsedi. Jackham'ın, kendini çatının tam da Phillipa'yı attığı kenarından aşağı attıktan sonra gelen ayak seslerini duydular.

"Sence başarabilir mi?"

"Bu tamamen ona kalmış bir şey. Benim düşünmem gereken daha güzel şeyler var."

Phillipa, kaşlarını çattığında iki kaşının arasında çıkan ince çizgiyle ona baktı. James ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu ama bunu sorma şansı hiç olmadı.

Yalancılar, kapalı giriş kapısına vurdukları ve kapının menteşelerini yerinden söken bir yumrukla geldiler.

"Ne düşünüyor olabilirsin?" Bağırmamaya çalışıyordu, gerçekten çalışıyordu ama âşık olduğu kadın o kadar aksi ve inatçıydı ki James az kalsın yumruğunu duvara geçiriyordu.

Phillipa, James'in yüzüne bile bakmadan yalnızca valizini topluyordu. Phillipa'nın kulüpteki odasındalardı. James, bu sabah yaşadığı kötü şeylerden sonra dinlemesi için onu burada bırakmıştı. Kibar ve centilmence bir hareket gibi görünmüştü.

Şimdiyse, keşke Phillipa'nın gözlerinde cesur bir parıltı varken onu hemen nikâh masasına götürseydim diye düşünüyordu.

James, iki eliyle yüzünü ovuşturarak sakinleşmeye çalıştı. Mantıklı davranması gerekiyordu.

"Phillipa, anlamıyorsun. Beni özgürlüğüme kavuştur-dun."

"Çok iyi anlıyorum. Bana gönül borcun olduğu için ev-

lenme teklif ediyorsun. Suçsuz bulunmak senin için ne anlama geliyormuş, öğrendim ve çok mutluyum. Ben bunu evlenmek için bir sebep olarak görmüyorum.”

“Phillipa, senden hoşlanıyorum.”

“Ne güzel söyledin.” Phillipa eşyalarını katlamaya devam etti. “Beni huzursuz edecek kadar farklı bir şekilde olabilir ama ben de senden hoşlanıyorum.”

“Ne diyorsun sen? Beni duymuyor musun? Seninle evlenmek istiyorum!”

“Beni arkadaşın olarak görüyorsun. Benimle sevişmeyi seviyorsun.” James itiraz etmesin diye Phillipa elini kaldırdı. “Ben de seninle sevişmeyi seviyorum. Seni içindeki suçluluk duygusundan kurtardığım için bana minnettarsın.”

Phillipa toplanmayı bitirdi ve valizi kapattı.

“Sana anlatmaya çalıştığım şey bu işte.”

Phillipa, ona verilen eşyalardan geriye kalanlara baktı. “Phillip’in kıyafetleri ne olacak, bilmiyorum. Button o kadar zahmete girdi ama gerçek bir beyefendinin onları giyebileceğini sanmıyorum.”

Phillipa yeleğin üzerindeki gevşemiş iplikle oynadı. “Bunu dikmem gerekiyor ama hiç zamanım yok.” Yelek dikiş yerinden ikiye ayrıldı. Phillipa şok içinde astara bakakaldı.

“Of, *merde*.” Phillipa yeşil gözlerini kocaman açarak yeleği kaldırdı ve James’e gösterdi. “Para. Bessie’nin parası. Güvenli bir yerde saklamak için onu buraya dikmiş olmalı.” Yeleği dikkatlice katladı. “Ne olursa olsun onu çalmış oldum,” diye mırıldandı. “Bunu hemen Bessie’nin ailesine geri vermeliyim.”

“Boşver şu kıyafetleri! Bana karşı nasıl bu kadar ilgisiz

olabiliyorsun?” James valizi Phillipa’nın elinden çekip aldı. “Bana bak Flip! Gözlerime bak ve benimle evlenmek istemediğini söyle!”

Phillipa, James’in elindeki çantaya baktı, sonra gözlerini onun gözleriyle buluşturdu. Phillipa’nın gözleri sakın, kasvetli ve bir çam ağacı kadar yeşildi.

“James Cunnington, seninle evlenmek istemiyorum.”

Phillipa valizi James’in uyuşmuş ellerinden çekti ve odadan çıktı.

Agatha iki elini de beline koyup James’e baktı. “Yine içine ettin, değil mi?”

James yüzünü buruşturdu. “Bu konuda kesinlikle konuşmak *istemiyorum*.”

James, Kurt’ün mutfağındaki büyük çalışma masasına oturdu. Agatha’yı burada gördüğünde Kurt bile kendi mekânını terk etmişti.

“İlk önce ‘nazik bir şekilde’ teklif ettin ki bana sorarsan bu son derece rencide edici bir hareket.” Agatha, kadınların erkeklere karşı oldum olası çıkardıkları o sesi çıkardı. Bu ses James’i hep korkuturdu. “Bu defa ne yaptın, Jamie? Minnet mi ettin?”

Yaptığı şey tam olarak bu olduğu için James biraz daha öfkelen-di. “Minnettar olmanın nesi yanlış? Beni çok şaşırtan bir şey yaptı.”

“Kapıcı da her sabah yapıyor ama bu onunla evlenmen için bir sebep oluşturmuyor!”

James itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra kapadı. Yaptığı şey bu muydu? Yapılan hizmetler karşısında ödeme

teklif etmek mi? Kafasını ellerinin arasına aldı. “Kadınlar... Lanet olası *şifreli* yaratıklar, hepsi aynı!”

Agatha kafasını salladı.

“İşte şimdi anlıyorsun.”

Clara içeri girdi. Kafasını masaya koymuş olan James’e baktı ve sonra Agatha’nın bir şeyden tiksindircesine duruşunu gördü. “Yine içine etti, değil mi?”

James ayağa kalktı, onları ne kadar severse sevsin bu kadınların elinde daha fazla acı çekemeyecek kadar üzgündü. “Biri sorarsa, ben şifre odasına gidiyorum.”

“Phillipa şifre odasında değil,” diye bağırdı Agatha, James dışarı çıkarken. “Orada tozlu eski kâğıtlar ve tozlu yaşlı Fisher’dan başka bir şey yok.”

James cevap vermedi. Âşık olduğu kadının şifresini çözmesi gerekiyordu ve Fisher, kulüpteki tek şifre kırıcıydı.

Phillipa, Robbie’yle vedalaşmak için durdu. Bu eve tekrar girmek hiç kolay değildi. Duvarlar, sanki James’in varlığını çevreliyor gibi görünüyordu. Robbie elbette evdeki tek acı verici oda olan çalışma odasında oynuyordu.

Denny somurtkan yüzüyle onu oraya götürdü. “Buraya tekrar gelmekle ne yaptığını sanıyorsun, bilmiyorum. Her şeyi berbat ettin... Biri bana sorsa diyeceğim tek şey bu olur.”

“Denny, hiç anlamıyorsun.”

“Anlıyorum, buraya geldin ve yalan söyledin. Şimdi küçük bey kimseyle konuşmayacak, patronun da başı belada.” Denny ona bakmayı bıraktı. “Sen gelmeden önce her şey yolundaydı.”

Phillipa gözlerini kırptırdı. “Öyle mi? Robbie’nin okuyamadığı, James’in uyuyamadığı zamanlarda mı?” Phillipa kendini durdurdu. Denny’yle tartışmaya gerek yoktu. Denny en başından beri onun varlığından hoşlanmamıştı. Ev halkının mutsuzluğu için Phillipa’yı suçlaması, Denny’nin nefes alması kadar normal bir şeydi.

“Endişelenmene gerek yok, Denny. Şu anda buradan ayrılıyorum ve bir daha beni kafana takmana gerek kalmayacak.”

Robbie en sonunda onu gördüğü için mutluydu. “Flip!” Her yere dağılmış askerlerinin arasından ayağa fırlayıp Phillipa’nın kollarına atladı. “Eve döndün mü?”

“Hayır, hayatım. Vedalaşmaya geldim.”

“Gidiyor musun?” Kederli gözlerle Phillipa’ya bakmak için kucağında geriye yaslandı. “Ne zaman geri döneceksin?”

Phillipa’nın gözleri yanıyordu. Bu hayal ettiğiinden daha zordu. Phillipa, hayatta güvendiği hiç kimsesi olmayan bu küçük çocuğa, kendinin de başını alıp giden bir başka kişi olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

“Kalamam, Robbie. Burada seninle ve James’le birlikte yaşayamam. Lord Etheridge bir kurtarma operasyonu düzenledi. Babamın dönüşünü beklemek üzere İspanya’ya döneceğim.”

“İspanya mı?” Robbie kaşlarını çattı, büyük mavi gözleri dolmuştu. “Ne varmış o lanet olası İspanya’da?”

Phillipa cevap vermedi çünkü ona göre İspanya’da gerçekten de bir şey yoktu. Hatta babasının uzun yaşamasını engelleyen hatıralar dışında babası için de hiçbir şey yoktu orada. Babası hapisten kurtulduğu zaman başka bir yerde yaşamayı düşünebilirlerdi.

Ama Londra’da değil. Asla.

Londra, James, Robbie ve Yalancılar anlamına geliyordu. Londra, Phillipa’nın kaldırılabileceğinden çok daha fazla acı anlamına geliyordu.

Yine de şu anda kalkıp gidemediğini fark etti. Kucağındaki solgun ve kederli Robbie’yle birlikte James’in masasının arkasındaki büyük sandalyeye oturdu. Robbie’nin uzun bacakları komik bir şekilde aşağı sarkıyordu ve ağırdı ama Phillipa için çocuğu kollarında hissetmek çok kıymetliydi.

En sonunda gitme vakti geldi. “Vedalaşalım, hayatım. Fayton beni bekliyor.”

“Daha değil, benim kılık değiştiren ğretmenim,” dedi kalın bir ses.

James, bir omzunu kapıya yaslamış, girişte duruyordu. Saçları rüzgârdan dağılmıştı ve elmacık kemiklerinden birinde mürekkep izi vardı. Kahverengi gözleri siyahlaşmıştı ve bakışlarını Robbie’de sabit tutuyordu.

Robbie bileğiyle burnunun altını sildi. “James, Flip gideceğini söylüyor!”

“Eğer biraz odadan çıkabilirsen bununla ilgileneneğim, oğlum.”

Robbie, Phillipa’nın boynundaki kollarını daha da sıktı. “Hayır. Kaçabilir!”

James oğluna baktı.

“Rob, iyi bir Yalancı, görevini ne zaman bir uzmana devredeceğini bilir.”

“fff.” Robbie, Phillipa’nın kucağından kaydı ve son bir kez vedalaşmadan koşarak odadan ıktı. Phillipa’nın kolları boş kalmıştı. James’le arasında masayı tutarak ayağa kalktı... Korkudan değil, James’in çekimine karşı bir barikat kurmak için yapmıştı bunu.

“Gitmeliyim.”

“Bir dakika dur, lütfen. Yardımına ihtiyacım var.” Göğüs cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. “Fisher hiçbir şey anlayamamış. Sen anlayabilirsin diye düşündüm, tabii eğer zaman ayırabilirsen.”

“Tabii. Elbette.” Kendini tuhaf bir şekilde hüzünlü hissederek Phillipa kâğıdı aldı ve masanın arkasındaki sandalyeye döndü. Çekmeceden ucu açılmış bir kalem aldı ve incelemeye başladı.

“Alfabetik yer değiştirme tarzında yazılmış bir mesaj gibi görünüyor. Alfabenin en sık kullanılan harflerinden e’yi ele alırsak ve onun yerine hangi sembolün koyulduğunu anlarsak...” Şüphesiz James’e baktı. “Fisher’ın bunu kolayca çözebilmiş olması gerekiyordu.”

James, bir parmağıyla gizlice kravatını gevşetmesine rağmen omuz silkti. Phillipa şaşırıldı. James gergin miydi? Sonra James’in sağlam, sert hatlara sahip çenesi, harika bir biçimde şekillendirilmiş elmacık kemikleri ve koyu çikolata renkli saçlarının kulaklarının üstünde kıvrılmasından Phillipa’nın dikkati...

Şifre. Evet. Phillipa odaklanmaya çalışarak yutkundu. Alfabeği yerleştirmeye devam etti ve sonra tekrar kafası karıştı. “Burada ilginç bir sayısal dönüşüm var,” diye mırıldandı. “Zor bir şey değil ama iyi gizlenmiş. Bunu kim oluşturduysa oldukça başarılı.”

James, Phillipa’nın ona bakmasına neden olan bir ses çıkardı. Phillipa, işi bölündüğü için kaşlarını çatı. “Şifreyi çözmemi istiyor musun, istemiyor musun?”

James kafasını salladı, çok istekli görünüyordu.

Phillipa işine geri döndü. Bulmaca çözme alışkanlığı onu

rahatlatıyordu. Babasının İspanya'ya dönünce ne yapmak isteyeceğini bilmiyordu ama belki birlikte çalışabilirlerdi...

Bulmacanın parçaları yerine oturdu ve kelimeler sanki sihirli bir şekilde ortaya çıktı. Gülümsedi. "Bulduğum seni," diye içini çekti.

James sandalyesinde öne doğru eğildi. "Oku."

Phillipa bir elini kaldırdı. "Beni sıkboğaz etme." Kafasını eğerek gözlerini kırıştırdı. "Şiire benziyor." Usulca kendi kendine okudu.

*Sen hem sonsun hem de başlangıç.
Her gece yanında olmak istediğim
Ve her sabah nefesini duymak istediğimsin.
Hiç kalbimde bulunmadın ki
Bana dokunduğunda kalbimin atışını duyayın,
Öldüğüm zaman bu olacak tek pişmanlığım.
Hayalimsin. Arkadaşımsın.
Sevdiğimsin.*

Phillipa, kalbinin yavaşlaması için kendini zorlayarak güçlkle yutkundu, buna inanmaya cesaret edemiyordu. Sayfanın en altındaki işaret belirginleşene kadar hızla gözlerini kırptı. "Sayfada bir... Bir işaret var, bir imza. Emin değilim ama... Aslan ve kartal karışımı bir şey, şey gibi..."

"Griffin*." James'in sesi kısık ve etkileyiciydi.

"Ah." Phillipa'nın sesi güvenilir değildi.

James gergin bir şekilde kımıldadı. "Doğru yapmışım, değil mi? Yanlışlıkla senin çoraplarını veya başka bir şeyini giymek istediğimi söylememişim?"

*Kartal başlı aslan gövdeli ejderha.

Phillipa kahkaha attı ama kahkahalarıyla birlikte gözyaşları da akmaya başlamıştı. James Phillipa'nın kalbini o kadar çok defa çalmıştı ki artık ona karşı koyamıyordu. Yine de bu kadar ince bir şekilde intikam almasına izin veremezdi.

Phillipa, James'e, büyük ve geniş omuzlu karaltıya gülümsedi. "Cevabımı kodlayayım mı? Sonuçta beni bu kadar uğraştırdın."

"Tanrım, hayır! Bunu yazmam saatlerimi aldı! Beni bekletme."

"Bence bu şifreyi kolayca anlayabilirsin."

Phillipa sandalyesini geriye çekti ve ayağa kalktı. Gözlerini silip masanın etrafında dolaştı ve halının diğer tarafına geçerek James'in yanına geldi. Kollarını kaldırdı ve oldukça tanıdık gelen Arapça bir melodiyi mırıldanarak etrafında dans etmeye başladı.

James bu bulmacayı gerçekten de kolayca çözdü.

Sonsöz

Geç olgunlaşan birkaç tanesi dışında bütün elmalar ağaçtan düşmüştü. Yakında yapraklar da dökülecek ve Appleby, fokurdayan ocaklarla ve şöminede hafifçe çıtırdayan elma ağacıyla samimi bir havaya bürünecekti.

Yine de şu anda hava, Londra'dan Lancashire'a rahatça ve eğlenerek yolculuk edilecek kadar güzeldi.

Düğün kahvaltısı bitmiş, servis tabaklarında yalnızca içine konulan yemeklerin minik parçaları kalmıştı. Misafirler elmalı tartlar, elmalı pastalar ve elmalı kurabiyelerle karınlarını doyurmuş olmalarına rağmen, gitmek istiyor gibi görünmüyorlardı. Appleby'daki elemanlar bu sene elma bolluğu yaşıyor gibiydi.

James, Dalton ve Liverpool'la beraber, bütün köyün malsalara sığması gereken büyük balo salonunda duruyordu. Görünüşe göre iş konuşuyorlardı ama James'in gözleri sürekli, aralarına inciler konulmuş kumral saçların parıltısına takılıyordu. Phillipa tepeden tırnağa kadar, Button'ın fildişi ipek elbisesinin içinde tam bir kadın olmuştu. Oradaki tüm kadınlar, ki aralarında güzeller vardı, Phillipa'nın göz alıcı ışıltısı karşısında sönük kalıyorlardı.

Phillipa bakır, sedefli ve zümrüt rengi bir alev gibiydi. Değerli taşlarla süslenmiş, kadın şeklinde bir sanat eseri idi.

Ve onundu. James'in içini, ona sahip olma gururu kapladı. Bugün kendini kral gibi hissediyordu. Bir anda gözünün önünde parmaklar şaklatıldı.

"James yine dalıp gitti," diyen Dalton sabırla gülümsedi.

Liverpool kaşını kaldırdı ama sözlerine devam etti. "Soru hâlâ cevaplanmadı ve bundan sonra da öğreneceğimizi düşünmüyorum. Lavinia en başta James'i seçeceğini nereden bildi? Son derece bariz bir şekilde onu hedeflemiş."

Dalton kafasıyla onayladı. "Bunu ben de merak ediyorum. Dahası da var. Bu konuyu böyle mutlu bir güne taşımak istemem ama üç gün önce Thames Nehri'nde bir beden bulunmuş. Jackham olabilir diye düşünüyoruz."

Can sıkıcı bir pişmanlık James'i çekiştirdi. Zavallı adam. Jackham hiçbir zaman Yalancı olmamıştı, Lavinia'ya karşı koyması için kulübün gücü hiçbir zaman onun arkasında olmamıştı. "Kim olduğunu saptadınız mı?"

"Yüzünden geriye çok bir şey kalmamış. Nehir cesetlere ne yapar biliyorsun. Ama cesedin üzerinde çok farklı bir yelek vardı."

Liverpool dudaklarını büktü. "Senin adamlarından birinin yaptığını mı düşünüyorsun?"

Dalton kafasını eğdi. "Yapmadıklarını söylüyorlar. Doğrudan itiraf etmeseler bile bana ipucu verirlerdi diye düşünüyorum. Yine de bu mümkün."

James daha iyi biliyordu. Böyle bir söylenti vardı ama şimdiye kadar adamların hiçbiri bu konuda herhangi bir uzlaşma sağlayamamıştı. Uzlaşma olmadan hiçbir Yalancı böyle bir şey yapmazdı.

James'in aklına Ren Porter geldi ama Ren o gün sorunsuz bir şekilde Londra'dan kaçıp gitmişti ve bir daha hiç görünmemişti.

"Diğer bir ihtimal de muhalefet tarafından öldürülmüş olması."

"Hmm." Liverpool kafasını salladı. "Beyler, şu özel casusluk örgütü işini daha tamamlamamışız gibi görünüyor. Kulüp ve Yalancılar hakkındaki engin bilgisiyle etrafta koşuşturan biri var." Phillipa'nın etrafındaki kadın çemberine baktı. "Eğer yaptığınız kurları kulüp sınırlarının dışına taşırsanız..."

Dalton ve James buna karşı çıkma ihtiyacı hissettiler.

"Bakin, lordum, şunu söylemek çok zor ki..."

"Phillipa beni çağırıyor, lordum!"

James yanılmış olabilirdi ama Lord Liverpool'un dudağının hafifçe gülümser gibi kıvrıldığını görür gibi oldu. Tanrım, lord hazretleri onlarla *alay* mı ediyordu? James bunun gerçek olmamasını umdu. Böyle bir şey James'in dünyasını tamamen alt üst ederdi.

"Eşinden bahsetmişken, Cunningham," diye devam etti Liverpool. "Phillip Efendi'yi nasıl açıklamayı düşünüyorsun? Çöpçatanların arasında oldukça iyi bir izlenim yarattı."

James sırtıttı. "Phillipa'nın sevgili ikiz kardeşi bilinmeyen diyarlara doğru uzun bir yolculuğa çıkmak zorunda kaldı."

Dalton suratını ekşitti. "İkiz mi? Çok klişe bir şey değil mi?"

"Affedersiniz!" Ses arkalarından gelmişti. Üç adam da döndü ve nedime elbiseleriyle kollarını bağlamış bir şekilde onlara bakan Kitty ve Bitty Trapp'ı gördüler.

James geri çekildi. İkisinin yüzünde de aynı öfke ifadesi vardı. Bu çok rahatsız ediciydi.

Dalton bile şaşkın görünüyordu. Sadece Liverpool onlardan etkilenmemiş gibiydi. Balo salonunun diğer tarafında büyük giriş kapısına yaslanmış bir şekilde tek başına duran sarışın figüre bakıyordu. Sanki diğer misafirler, ondan hastalık bulaşmasından korkuyormuş gibi etrafında boşluk bırakmışlardı. Yalancılar'ın çok azı, Nathaniel Stonewell'in özverisinin ardında yatan gerçeği biliyordu.

“Reardon orada ne yapıyor?” Başbakan'ın sözcükleri birer buz parçası gibiydi.

James omuzlarını dikleştirdi. “Nate benim arkadaşım. Onu düşünüme ben davet ettim.”

Liverpool soğuk bir şekilde ona döndü.

“Anlamıyor musun? Onun tek başına kalmasını *istiyorum*. Bundan iyi kamuflaj mı olur? Herkes tarafından vatan hain olarak bilinen Reardon benim oltamda bir yem.”

James çenesini kıpırdattı. “Pekâlâ, bugün burada arkadaşlarımdan başka kimse yok. Benim düşün kahvaltımda sarayın balık avlamasına gerek yok.”

“Sakin ol, Cunnington,” diye uyardı Liverpool. “Onu yakasından tutup dışarı atmayacağım.” Yanından geçmekte olan uşağın tepsisinden bir kadeh şarap aldı ve James'e doğru kaldırdı. “Hadi şimdi git de güzel gelinini gör.”

Odanın karşısındaki Agatha hayretler içinde Phillipa'ya döndü. “Galiba Lord Liverpool biraz yumuşuyor. Daha önce hiç ayaktayken içtiğini görmemiştim.”

Çevresi yeni arkadaşlarla sarılmış olan Phillipa, Agatha'nın bu sevincine gülümsedi. Rose bile bugün apaçık mutluydu, Collis'in yakınlarda olup onun hüznülenerek bir kenara gitmesine neden olan anlar hariç, ve Clara durgun bir şekilde halinden memnundu.

“Neden herkes James’le evlendiğim için bu kadar heyecanlı?”

Agatha masadan bir parça daha elmalı tart aldı. “Ondaki değişimden dolayı, Phillipa. En sonunda aramıza döndü ve onu eve döndüren kişi sensin.”

Phillipa kafasını salladı. “Bundan kendime pay çıkarmak isterdim ama evet tamamen kendi kendine döndü. Ben ona sadece pencereden mum tuttum.”

Phillipa hafif vahşilikle sıkılaştıran güçlü kolların boynuna dolandığını hissetti. “Işığa gelen bir kelebek gibi.” James’in sıcak nefesi kulağına değdi. “Özledim seni,” diye fısıldadı.

“Ayrılmaya daha on dakika olmadı,” diye çıkıştı Phillipa.

“Çok uzun bir zaman.”

James kız kardeşine, Clara’ya ve Rose’a gülümsedi ama Phillipa’yı belinden tutup çekerken izin istemedi.

Fisher’la yoğun bir tartışmanın içinde olan Rupert Atwater’ın yanından geçtiler. Phillipa’nın babası birkaç gün önce İngiltere’ye geri dönmüştü, sağlığı yerindeydi ama sürekli endişe içinde olduğundan çok gergindi. Kurtarma operasyonu kolayca gerçekleşmişti, yöntemleri o kadar tespit edilemezdi ki Paris’te araştırmalar hâlâ devam ediyordu.

James’in hatırladığı kadar yaşlı olmayan Atwater, kulüp-
teki eski görevine geri dönmüştü ve buna en çok sevenen Fisher olmuştu. Ayrıca Agatha, bu hafta şifre odasına üç yeni çırak koymuştu. Eksiksiz bir bölüm olmamıştı ama en azından bir başlangıçtı.

Kızıl saçlı ve zayıf Rupert Atwater şimdi, ağaçtan sarkar gibi kollarından sarkan Robbie’yle birlikte son derece rahat bir şekilde ayakta duruyordu.

James bu görüntüye sırıttı. “Babanı seviyorum.”

“Onu öldürmek istediğin zamanlar da oldu, hatırlıyor musun?”

James pişman olmayan bir havayla kafasını salladı. “Yine isteyeceğimden eminim çünkü bizimle yaşayacak. Bir ev dolusu insan. Ama Robbie’nin büyükbabaya ihtiyacı var ve bence Rupert’in de Robbie’ye ihtiyacı olabilir.”

“Bir ev dolusu insan böyle mi oluyor sence?”

James endişeyle kaşlarını çatı. “Çok dolu değil mi?”

“Değil ama Denny’yi, Collis’e verdiği için mutluyum. Onun sevgisini kazanmak için ne zamanım ne de hevesim var. Bizim kendi görevimiz var, biliyorsun.”

“Öyle mi? Ne göreviymiş bu, lütfen söyle?”

Phillipa, James’in sıcak kahverengi gözlerine bakmak için kafasını eğdi.

“Görevimiz, Yalancılar Kulübü’ndeki insan sayısını tekrar arttırmak elbette.” Elini karnında gezdirdi. “Tek başıma.”

James’in zafer çılgılığı salonda yankılandı. Herkesin gülmesini umursamadan kızıl saçlı güzel karısını öptü.

Griffin eskisinden de iyi bir şekilde geri dönmüştü.

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*